ИЗБРАНА СВЕТОВНА ФАНТАСТИКА

Сагата за Воркосиган продължава...

ЛОИС МАКМАСТЪР БЮДЖОЛД

СДЕЛКАТА НА КАПИТАН ВОРПАТРИЛ

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

ЛОИС МАКМАСТЪР БЮДЖОЛД
СДЕЛКАТА НА КАПИТАН ВОРПАТРИЛ

Превод: Милена Илиева

chitanka.info

Капитан Иван Ворпатрил харесва своя сравнително скучен ергенски живот като адютант на бараярски адмирал. Иван е братовчед на имперския ревизор Майлс Воркосиган и е на едно от челните места в списъка с евентуални кандидати за императорския трон. За щастие появата на нови наследници му е спестила поне това главоболие и той си живее живота на Комар, далече от подводните течения на бараярската дворцова политика. Но когато стар приятел от разузнаването го моли да защити привлекателна млада жена от ударите на престъпен синдикат, кавалерската природа на Иван взема връх. По всичко личи, че опасността и приключенията отново са намерили капитан Ворпатрил…

1.

На вратата се звънна малко преди полунощ, точно когато Иван започваше да се съвзема след скока до Комар, който окончателно беше объркал биологичния му часовник, и обмисляше идеята дали да не полегне за малко ободряващ и заслужен сън след тегобите на изминалия ден. Иван изпъшка под нос и се повлече неохотно към вратата.

Открехна я и най-лошите му предчувствия се оправдаха.

— О, боже. — Беше Биърли Ворутиър. — Махай се.

— Здрасти, Иване — каза преспокойно Биърли, сякаш Иван го е посрещнал с усмивка и отворени обятия. — Може ли да вляза?

На Иван му отне приблизително секунда да претегли сложните — най-меко казано — последствия, които обикновено придружаваха появата на Биърли, и да отвърне лаконично:

— Не. — Ала колебанието му, уви, беше продължило твърде дълго. Биърли се вмъкна през прага. Иван въздъхна и пусна вратата, която се плъзна на мястото си и се херметизира. Толкова далеч от дома би било приятно да види познато лице… стига въпросното лице да не беше лицето на Би. „Следващия път първо погледни екранчето на охранителната система и тогава отваряй“.

Биърли обходи с бърза крачка маломерния, но изискан и дори луксозен апартамент, който Иван обитаваше под наем в центъра на Равноденствие. Иван го беше избрал заради местоположението — близо до нощния живот на града, който той, уви, все още не бе имал възможността да вкуси. Биърли спря пред широките балконски врати, поляризира стъклата и скри изкусителната гледка към трептящите неонови светлини на столичния град. Столичния купол, поправи се Иван — това беше комарският термин за гигантското местообиталище със самостойна икономика и екология, разположено под сбиротък от херметизирани куполи, които държаха токсичната околна среда навън, а изкуствената атмосфера вътре. Биърли взе че дръпна и завесите, после се обърна към Иван.

Поддавайки се на любопитство, за което със сигурност щеше много скоро да съжали, Иван попита:

— Какво, по дяволите, правиш тук, Би? Мислех, че Комар е далеч от обичайните ти свърталища.

Биърли направи физиономия.

— Работя.

И наистина, като опитен наблюдател, какъвто беше — за свое огромно съжаление, — Иван забеляза явно изразено напрежение около очите на Биърли, това плюс характерни зачервявания по кожата от злоупотреба с алкохол, а може би и с други развлекателни вещества. Биърли грижливо си отглеждаше автентичния облик на разглезен висш бараярски вор, който живее в развала и леност. Постигаше го по най-убедителния начин — като свързваше теорията с практиката, и така през деветдесет процента от времето си. Останалите десет процента, както и огромната част от скритите му доходи, бяха свързани с работата му като таен информатор на службата на Имперска сигурност. А деветдесет процента от въпросните десет отново бяха посветени на развала и леност, с тази разлика, че му се налагаше да пише доклади. Нищожният остатък обаче често раждаше неочаквани рискове.

„Клепаш приятелите си пред ИмпСи за пари“ — беше го заял веднъж Иван, а Биърли само сви рамене и отвърна: „И за все по-голяма слава на империята, не забравяй“.

Иван се питаше какво ли го е довело при него сега.

Като добре възпитан млад мъж, дресиран от най-ранна възраст в духа на етикета и добрите маниери, Иван по навик предложи:

— Нещо за пиене? Бира, вино? Нещо по-силно? — И като видя как Биърли се пльосна на дивана в хола, добави: — Кафе?

— Само вода. Мисля да лягам да спя.

Иван отиде в спретнатия кухненски бокс и наля вода в голяма чаша. Върна се и я връчи на неканения си гост.

— А ти какво правиш в Равноденствие? — попита Би.

— Работя.

Биърли го подкани с жест да поясни.

Иван седна срещу него и каза:

— Шефът ми е тук за конференция. Събира началниците на звена към отдел Операции. Това, плюс ежегодната инспекция на комарския флот. Инвентаризация и данъчни проверки, но в парадна

униформа. Голям майтап. — Иван със закъснение си даде сметка, че Биърли това със сигурност го знае и без него. Беше дошъл да му тропа на вратата, нали? Случайните появи на Биърли Ворутиър не бяха случайни появи.

— Още работиш за адмирал Десплейнс?

— Да. Адютант, личен секретар, момче за всичко, каквото се сетиш. Целта ми е да стана незаменим.

— И като гледам, все така страниш от повишение, капитан Ворпатрил?

— Да. При това успешно, но не благодарение на теб.

Би се подсмихна самодоволно.

— Казват, че в щабквартирата на Имперска сигурност капитаните разнасяли кафето.

— Прави са. И на мен точно така ми харесва. — Де да беше вярно обаче. Сякаш преди броени месеци, макар да беше минала повече от година, поредното напрежение между Бараяр и отколешния му враг Сетагандската империя беше закотвило Иван в щабквартирата и го държа там седмици наред по 26,7 часа, колкото траеше бараярското денонощие. Седеше в кабинета си, потеше се и разработваше всякакви страховити сценарии. Проектираше смърт в детайли. В крайна сметка до военен сблъсък не се стигна, благодарение на нетрадиционната дипломация, дирижирана от най-лукавия имперски ревизор от ревизорската кохорта на император Грегор. И не без помощта на съпругата на въпросния ревизор, редно беше да се отбележи.

Този път се беше разминало. Винаги имаше следващ път.

Иван изгледа Биърли. Бяха почти връстници, с няколко години разлика в полза на Би, и двамата имаха кафявите очи, тъмната коса и смуглата кожа, характерни за склонната към кръвосмешение бараярска военна каста — или аристокрация, както предпочитаха да я наричат някои, — пък и за повечето бараярци всъщност. Биърли беше по-нисък и по-слаб от Иван с неговите два метра ръст и широки рамене на атлет, но пък нямаше на главата си някой като Десплейнс, който да следи зорко дали адютантът му поддържа форма, подходяща за офицер от имперската щабквартира. Форма, достойна за рекламна мобилизационна кампания. Вярно, когато не се склапяха позорно от махмурлук или декадентско недоспиване, очите на Биърли

притежаваха стряскащата красота, характерна за неговия изтъкнат — или позорно известен — клан, с който самият Иван беше свързан чрез някое и друго клонче на фамилното си дърво. Това беше проблемът на ворския произход. Волю-неволю се оказваш сроден с куп хора, които не харесваш. И повечето от тях идват да ти тропат на вратата за услуги, сякаш си им длъжен.

— Какво искаш, Биърли?

— Много си бърз! Така никога няма да станеш дипломат, Иване.

— Преди време изкарах година на Земята като помощник военен аташе в бараярското посолство. Толкова дипломация ми стига за цял живот, благодаря. Давай по същество, Би. Искам да си лягам. А като те гледам, и ти искаш същото.

Биърли ококори драматично очи.

— Леле, Иване! Това покана ли беше? Дълбоко съм поласкан!

— Някой ден — изръмжа Иван — ще взема да кажа „да“ на тая твоя любима реплика и ще ти гледам сеира как получаваш инфаркт.

Биърли сложи ръка на сърцето си и промълви замечтано:

— Де този късмет…

После изгълта на един дъх водата и заряза шегичките. Обичайната мазна и самодоволна усмивка изчезна, лицето му се изопна съсредоточено. Иван от опит знаеше, че тази промяна не вещае нищо добро.

— Всъщност искам да те замоля за една дреболийка.

— Знаех си.

— По твоята част е. Току-виж се оказало, че аз съм ти направил по-голяма услуга, отколкото ти на мен. Искам да свалиш едно момиче.

— Не — каза Иван, за да види как ще реагира Биърли. Затова, но не само.

— Стига де. Ти постоянно сваляш момичета.

— Не по твоя препоръка. Каква е уловката?

Биърли смръщи вежди.

— Нямаш ми доверие.

— Ми да.

Би сви рамене в знак че разбира аргумента и е склонен да го приеме.

— За жалост самият аз не съм сигурен. А задълженията ми покрай, как да се изразя по-меко, чрезвичайно неприятните хора, които

в момента придружавам…

„Тоест шпионираш“ — преведе си без затруднение Иван. Биърли по правило се събираше с неприятни хора. „Чрезвичайно“ неприятни означаваше… какво?

— … не ми оставят свободно време да се погрижа за младата дама. А въпросните хора, изглежда, проявяват необясним интерес към нея. Интерес, който, боя се, не е приятелски. И това, нека изтъкна, ме притеснява, Иване. — След миг добави: — Мацката е много хубава, уверявам те. По тази линия нямаш грижа.

Иван се намръщи, ужилен.

— Намекваш, че бих отказал да помогна на млада жена само защото е грозновата?

Биърли се облегна назад и веждите му се вдигнаха.

— Ни най-малко, моля те. Но хубостта й ще добави щипка правдоподобност в очите на страничните наблюдатели. — Извади от джоба на сакото си снимка и я подаде на Иван.

Фонът беше размазан, но на преден план се виждаше поразителна млада жена, която вървеше по някакъв тротоар. На възраст можеше да е на двайсет или на трийсет и няколко стандартни години, макар че в днешно време външният вид не беше гаранция за истинската възраст на хората. Буйна черна коса, светнали очи и сияйна кожа с интересен канелен цвят, подчертан от кремаво потниче. Прав нос, решителна брадичка — или беше родена с това лице, или го беше получила от истински майстор в занаята, защото нямаше и помен от свръхсиметричната приветливост на серийното телесно скулптиране, което беше превърнало биологичния идеал в досадно клише. Дълги крака в кафяви панталони, които прилепваха точно където трябва. Приятно закръглена фигурка. *Приятно* закръглена. Ако лицето й беше естествено, дали същото важеше и за другите забележителни елементи от физиологията й? Иван попита с креща неохота:

— Коя е тя?

— Теоретично комарска гражданка на име Наня Бриндис, наскоро преместила се в Равноденствие от Купол Олбиа.

— Теоретично?

— Имам основания да подозирам, че става въпрос за фалшива самоличност. Изглежда, се е появила в града преди два месеца, това поне знам.

— И коя е в действителност?

— Би било чудесно, ако ти разбереш това.

— Ако дамата има сериозна причина да крие истинската си самоличност, едва ли ще се разприказва пред мен. — Иван се поколеба. — Причината сериозна ли е?

— Подозирам, че е много сериозна. Подозирам също, че дамата не е професионален играч.

— Нищо не ми казваш, Биърли. Трябва ли да ти напомням, че имам по-високо ниво за достъп до засекретена информация от теб?

— Може и така да е. — Биърли изпърха с мигли. — Но пък съществува онова досадно правило за целесъобразността.

— Няма да си напъхам главата в някоя от твоите месомелачки — *отново*, — освен ако не знам всичко, което знаеш ти. *Най-малко*.

Биърли вдигна ръце уж се предава. Маникюрът му беше в изрядно състояние.

— Хората, за които ти спомена, изглежда, са се забъркали в сложна контрабандна схема. Която определено не им е по силите, между другото.

— Териториалният космос на Комар е основен търговски възел и гъмжи от контрабандисти. Никой не се занимава с преминаващите, освен ако не се опитат да разтоварят стоката си на имперска територия. Опитат ли се, попадат право в лапите на имперската митница. А комарската търговска флотилия си има собствена полиция.

— Изброи две от три.

Иван вдигна рязко глава.

— Остава само имперският флот.

— Баш.

— Мама му стара, Биърли, ако имаше и намек за подобно нещо, службата за сигурност щеше да се изсипе на Комар. Целокупно.

— Да, но дори службата за сигурност трябва да знае къде да се изсипе. На мен се падна, един вид, да извърша предварителното проучване. Не само защото грешките причиняват неудобство, особено ако включват обвинения към ворски издънки с арогантни и влиятелни роднини, а и защото предупреждават истинските престъпници и им дават време да се измъкнат от грижливо заложения капан. А залагането на капани е нещо много досадно, уверявам те.

— Хм — каза Иван. — А военният персонал трябва да бъде държан настрана от обикновената цивилна престъпност, иначе току-виж станал жертва на изнудване. А оттам до държавната измяна има само една крачка.

Биърли се усмихна зловещо.

— Толкова се радвам, че следиш събитията отблизо. Това е едно от многобройните ти качества.

— Имам горчив опит. — Иван се размърда разтревожено. — Десплейнс трябва да бъде уведомен за това.

— Ще бъде, когато му дойде времето. А дотогава ти се опитай да запомниш, че *не знаеш* нищо по въпроса. — Биърли замълча за миг, после добави: — Тази предпазна мярка ще отпадне, разбира се, в случай че трупът ми се появи в неприлична и компрометираща поза някъде извън купола в близките дни.

— Такава вероятност съществува?

— Залозите са много високи. И не само във вид на пари.

— И какво общо има момичето с това, че не разбрах?

Би въздъхна.

— Дамата не е от моята банда. Категорично не е и от бандата на небараярците, с които моите хора си имат работа. Но не е изключено да е дезертьор. Във всички случаи не е това, за което се представя. Другото, волю-неволю, трябва да го оставя на теб. Идването ми тук е риск, който няма да повторя, а през следващите няколко дни ще съм твърде зает, за да се занимавам със странични неща.

Иван попита бавно и натъртено:

— Смяташ ли, че животът на момичето е в опасност? — Защо иначе би си направил Биърли труда да занимава „страничен“ свой приятел като Иван с това странично нещо? Би не си изкарваше прехраната с благотворителност.

Но си изкарваше прехраната, съобразявайки се с някаква своя странна изкривена форма на лоялност. А и някъде дълбоко под камуфлажа, макиажа и прочие кофраж Биърли беше вор от най-висока проба…

— Да кажем само, че ще ти бъда дълбоко благодарен, ако си отваряш очите на четири. Определено не бих искал да давам обяснения пред нейно благородие майка ти как и защо си пострадал, ако вземеш че пострадаш.

Иван прие загрижеността му с жално кимване.

— И къде да намеря това така наречено момиче?

— Почти съм сигурен, че наистина е момиче, Иване.

— Мислиш ли? Защото когато ти си намесен, нищо не се знае. — Изгледа го многозначително и Биърли беше така добър да си посвие перките. Двамата имаха печални общи спомени от историята с братовчеда Доно, роден Дона. Дона беше останала в миналото. Виж, граф Доно Ворутиър и до ден-днешен грееше със силна светлина на политическата сцена във Ворбар Султана.

Биърли подмина разклонението в разговора и един вид се хвърли в атака, макар че мисълта за Би във военна униформа беше толкова мъчителна, че въображението на Иван се самоизключи.

— Работи в магазинчето на една фирма за доставки. А това е домашният й адрес. Няма адресна регистрация, между другото, така че освен ако не измислиш убедителен претекст да почукаш на вратата й, по-добре я причакай, когато тръгва за работа или се прибира. По всичко личи, че не ходи по купони. Живее уединено. Гледай да се сприятелиш с нея, Иване. По възможност до утре вечерта. — Разтърка лице и притисна с пръсти очите си. — Всъщност задължително до утре вечерта.

Иван взе листчето с адреса без особено желание. Би се протегна, изправи се с пъшкане и тръгна към вратата.

— Довиждане и сбогом, приятелю мой. Желая ти сладки сънища и нека ангели бдят над покоя ти. По възможност ангели с тъмни къдрици, целуната от слънцето кожа и гръд като небесни възглавнички.

— Изчезни.

Би го стрелна с широка усмивка през рамо, помаха, пак през рамо, и излезе.

Иван се премести на дивана и взе предпазливо снимката, сякаш тя можеше да го ухапе. Поне за небесните възглавнички Биърли беше прав. За какво друго беше прав? Иван имаше неприятното предчувствие, че скоро ще разбере това по трудния начин.

Тедж следеше зорко клиента, влязъл в магазина десет минути преди края на работното време. Бюджетът им с Риш се стапяше главоломно и тъкмо по тази причина Тедж започна работа тук преди

месец. Оттогава се изправяше на нокти всеки път, когато в магазина влезеше клиент. Много бързо беше разбрала, че работа, която я излага пряко и постоянно пред очите на много хора, е лош избор, но трудно би намерила нещо по-добро с жалките фалшиви препоръки, които можеше да представи на евентуалните работодатели. Управителят на „Бързи доставки“ беше споменал, че не е изключено да я повишат и да я преместят в друг отдел, а не в този по продажбите, затова тя стискаше зъби и търпеше. Но повишението се бавеше и Тедж започваше да се пита дали шефът не я залъгва с празни приказки. Междувременно изопнатите й нерви се бяха поотпуснали. Малко. Засега.

Висок беше за местен. И доста хубав, но не толкова, че хубостта му да е резултат от телесно скулптиране или генно инженерство. Кожата му беше по комарски бледа, още по-светла на фона на тъмносинята плетена блуза с дълъг ръкав. Отгоре носеше сив елек с много джобове. Обикновен син панталон. Обувките му лъщяха, но не бяха нови, моделът им беше консервативен, много мъжествен и смътно познат. Тедж знаеше, че и преди е виждала такива обувки, но не се сещаше къде. Мъжът носеше голяма чанта, мотаеше се и зяпаше рафтовете, сякаш до края на работното време оставаха пет часа, а не пет минути. Колежката й Доте пое следващия клиент, Тедж приключи със своя и точно тогава непознатият вдигна очи, усмихна се и застана пред щанда.

— Здравейте, ъъ… — откъсна с мъка поглед от гърдите й, за да я погледне в лицето, — Наня.

Доста време му беше отнело да прочете баджа с името й. „Бавно четеш, а? Е, не си нито първият, нито ще си последният“. Тедж отвърна на усмивката му с минимума професионална любезност, дължима на клиент, който все още не е направил нищо противно.

Мъжът сложи чантата си на щанда и извади голяма несиметрична и удивително грозна керамична ваза. Дизайнът сигурно трябваше да мине за абстрактен, но резултатът навеждаше на мисълта за банда купонясващи точки в ярки цветове, които са изпопадали в несвяст и алкохолно опиянение.

— Бих искал да опаковате тази ваза и да я доставите на Майлс Воркосиган, дом Воркосиган, Ворбар Султана.

Тедж едва не попита: „В кой купол е това?“, но странният акцент на клиента я спря навреме. Мъжът изобщо не беше комарец, а бараярец. В този тих и евтин квартал рядко идваха бараярци. Цяло поколение след завоеванието завоевателите още предпочитаха собствените си анклави и централните райони на столицата, където бяха съсредоточени правителствените учреждения и междупланетната търговия. Или там, или на космодрумите, военния и гражданския.

— Улица има ли? Адресен баркод?

— Не. Кодът за планетата и града ще свърши работа. Щом пратката стигне във Ворбар Султана, ще знаят къде да я доставят.

Цената за транспортирането на този… предмет… до планета на пет възлени скока разстояние със сигурност щеше да надвиши стойността на самия предмет. Тедж се зачуди дали не е редно да уведоми клиента за този факт.

— Обикновена или бърза доставка? Разликата в цената е доста голяма, но честно казано, пратката няма да пристигне много по-бързо, ако платите за експресна услуга. — Така де, всички пакети пътуваха с един и същ скоков кораб.

— А бързата услуга гарантира ли, че вазата ще пристигне невредима?

— Не бих казала. Опаковката е универсална. Според изискванията на скоковите кораби.

— Ами, добре тогава, нека е обикновена.

— Допълнителна застраховка ще искате ли? — попита тя. — Предлагаме и основно покритие, което е включено в цената на услугата. — Назова сумата и мъжът кимна в знак на съгласие. В интерес на истината, застрахователната премия в случай че пратката се изгуби или бъде повредена беше многократно по-ниска от транспортните такси.

— Вие лично ли ги опаковате? Може ли да гледам?

Тедж хвърли поглед към дигиталния часовник над вратата. Опаковането щеше да се проточи след края на работното време, но клиентите се притесняваха, когато изпращаха чупливи предмети. Тедж се обърна с въздишка към пенника. Мъжът се надигна на пръсти и я зяпна над щанда, докато тя нагласяваше внимателно вазата — ако се съдеше по етикетчето на дъното й, цената беше намалявана четири пъти. Затвори вратичката на пенника и го включи. Кратко изсъскване,

хипнотично примигване на светлинните индикатори и вратичката се отвори автоматично и изригна смрадлива пара, която нокаутира обонянието на Тедж и маскира всички други миризми в магазина. Тя се наведе и извади от машината четвъртито блокче втвърдена пяна. В този си вид вазата изглеждаше доста по-добре.

„Иван Ворпатрил“ беше името в кредитния му чип. И домашен адрес във Ворбар Султана. Значи не беше просто бараярец, а един от онези „ворове“, арогантната привилегирована класа на завоевателя. Дори баща й се отнасяше с подозрение към… тя бързо прогони тази мисъл.

— Ще приложите ли писмо или картичка?

— Нее — проточи той. — Мисля, че вазата ще е достатъчно красноречива сама по себе си. Жена му е градинарка и само гледа къде да топне отровните си растения. — Продължи да я наблюдава, докато тя прибираше вазата в защитен контейнер и прикрепяше етикетчето. По някое време каза: — Нов съм в града. А вие?

— Живея тук от известно време — отвърна неангажиращо тя.

— Сериозно? Ще ми се да познавах някой местен да ме разведе из града.

Доте затвори скенерите и изключи осветлението — доста груб намек към окъснелия клиент, че магазинът затваря. А после, благословена да е, изчака на вратата, докато Тедж се отърве от натрапника. Тедж го подкани с жест, излезе след него и вратата се затвори зад тях.

Купол Равноденствие беше най-старото човешко обиталище на Комар и в очите на Тедж градоустройственият му план изглеждаше странен. Първите инсталации, вече силно амортизирани, приличаха на космическите станции, които помнеше от детството си, със същите лабиринти от коридори. Най-новите секции си имаха отделни сгради и улици под гигантски високи прозрачни куполи, наподобяващи откритото небе, за което мечтаеха комарците — някой ден, след като процесът по тераформиране на атмосферата приключеше успешно. Останалите секции, като тази, бяха нещо средно, куполите им не бяха толкова амбициозни в технологично отношение, но осигуряваха тук-там поглед към външния свят, където никой не смееше да излезе без дихателна маска. Проходът, където се намираше офисът на „Бързи доставки“, приличаше повече на улица, отколкото на коридор, и беше

достатъчно широк за тримата. Иначе казано, упоритият клиент не би могъл да й препречи лесно пътя.

— Край на работния ден, а? — подхвърли безхитростно той с момчешка усмивка. Старичък е за момчешки усмивки, помисли си Тедж.

— Да, прибирам се вкъщи. — Искаше й се наистина да си иде у дома, в истинския си дом. Но дори да имаше вълшебна пръчка, която да я пренесе там на мига, какво щеше да завари? Руини? „Стига, не мисли за това“. Нямаше сили да издържи главоболието и другата болка, в сърцето.

— Ще ми се и аз да си ида у дома — каза мъжът, този Ворпатрил, несъзнателно повтаряйки собствените й мисли. — Но май няма да е скоро. Е, искате ли да пийнем нещо?

— Не, благодаря.

— Вечеря?

— Не.

Той вдигна закачливо вежди.

— Сладолед? Опитът ми показва, че всички жени обичат сладолед.

— Не!

— Да ви изпратя до вас? Да се поразходим в парка? Или другаде? На идване минах покрай някакво езеро и май видях лодки под наем. Би било чудесно да се повозим, нали?

— Абсурд! — Дали да не си измисли съпруг или гадже? Хвана Доте под ръка и я ощипа предупредително. — Да идем на спирката, Доте.

Доте я изгледа изненадано, защото знаеше, че Тедж — или по-скоро Наня — винаги се прибира пеш до апартамента си, който не беше далеч от магазина. Но все пак зави послушно към спирката на градския транспорт. Ворпатрил ги последва най-нахално. Мина пред тях, ухили се широко и пробва пак:

— Да ви купя кученце?

Доте се изкиска под нос, което с нищо не помогна на Тедж.

— Котенце?

Вече бяха далеч от „Бързи доставки“, следователно правилата за любезното отношение към клиентите не важаха, реши Тедж.

— Вървете си — озъби му се тя. — Или ще се оплача на някой уличен патрул.

Той разпери ръце в знак че се предава и придружи жеста с жално изражение. Двете го подминаха.

— Пони?… — извика той след тях с последна надежда.

Доте погледна през рамо. За разлика от нея, Тедж гледаше право напред. Наближаваха спирката.

— Не си в ред, Наня — каза Доте, докато вървяха нагоре по пешеходната рампа. — Аз щях да приема поканата му да пийнем, без да се замисля. Както и останалите му оферти, освен понито, може би. Апартаментът ми е малък за пони.

— Мислех, че си женена.

— Женена съм, но не съм *сляпа*.

— Клиенти ме свалят поне два пъти седмично, Доте.

— Да, но малцина са толкова невероятно сладки. И по-високи от теб.

— Това пък какво общо има? — възкликна раздразнено Тедж. — Майка ми беше с една глава по-висока от баща ми, а си живееха чудесно. — Стисна зъби. „Вече не“.

Раздели се с Доте на платформата, но не се върна назад. Качи се в първата кръгла подобна на мехур кола от системата на градския транспорт, която дойде. Вози се десетина минути, после слезе и се качи в друга, за да се върне, но слезе на различна спирка, в случай че онзи тип още се мотае на първата. Спусна се с бърза крачка по платформата.

Наближаваше апартамента си и тъкмо започваше да се отпуска, когато вдигна поглед и видя Ворпатрил, седнал на стъпалата пред нейната кооперация.

Скъси стъпката си, като се преструваше, че не го е видяла, вдигна китка към устата си и прошепна ключова дума в комуникатора. Гласът на Риш й отговори веднага.

— Тедж? Закъсняваш. Започнах да се притеснявам.

— Добре съм. Вече съм пред къщи, но ме следят.

Гласът се напрегна.

— Можеш ли да заобиколиш и да се откачиш от опашката?

— Вече пробвах. Но той ме е изпреварил някак.

— Ох. Лошо.

— По-лошо, отколкото си мислиш. Не съм му давала адреса си.

Кратка пауза.

— Права си. Много лошо. Ще можеш ли да го забавиш няколко минути, а после да го примамиш във фоайето?

— Предполагам.

— Вкарай го във фоайето, а аз ще се погрижа за него там. Само не изпадай в паника.

— Няма.

Остави канала на комуникатора отворен, така че Риш да следи театрото. Измина бавно последните трийсетина метра и спря рязко пред стъпалата.

— Здрасти, Наня! — Ворпатрил й махна дружески, без да става, да надвисва над нея или да й посяга.

— Как намерихте адреса ми? — попита го тя. Враждебно.

— Ако кажа, че просто съм извадил късмет, ще повярвате ли?

— Не.

— О. Жалко. — Почеса се замислено по брадичката. — Бихме могли да идем някъде и да си поговорим за това. Вие изберете мястото, ако искате.

Тедж изигра дълго колебание, а наум пресмяташе колко време ще е нужно на Риш да слезе. Долу-горе… толкова.

— Добре. Да влезем вътре.

Веждите му се стрелнаха нагоре, после усмивката му се разшири.

— Страхотно! Ами да!

Стана и я изчака учтиво да изрови дистанционното от джоба си и да отвори с него кодираната ключалка. Херметизираната врата се плъзна настрани и Ворпатрил влезе след Тедж в малкото фоайе. Някаква жена седеше на пейка срещу асансьорите, ръцете й бяха пъхнати под жилетката, сякаш й е студено, голям пъстър шал покриваше сведената й глава.

Тънка ръка в ръкавица се стрелна изпод жилетката и насочи един съвсем делови зашеметител.

— Внимавай! — извика Ворпатрил и за гигантска изненада на Тедж се опита да я прикрие с тялото си. Маневра, с която кацна право на мерника на Риш. Лъчът на зашеметителя го уцели в капачката на коляното и Ворпатрил падна като отсечено дърво. Не че Тедж беше

виждала как падат отсечени дървета, но така беше думата. Всъщност повечето дървета, които беше виждала, преди да се озове на Комар, растяха кротко в саксии и подобно авантюристично поведение не беше в стила им. Така или иначе, мъжът се пльосна на пода, главата му издрънча в плочките и той изстена жално:

— Ооооо…

Тихото жужене на зашеметителя не вдигна тревога — никой от наемателите на първия етаж не изскочи от апартамента си да провери какво става, — а явно и тупването на подкосения висок мъж бе останало незабелязано, нищо че в ушите на Тедж прозвуча почти гръмовно.

— Претърси го — каза й троснато Риш. — Аз ще те прикривам. — Застана извън обсега на дългите му, макар и несъмнено изтръпнали ръце и насочи зашеметителя към главата му. Ворпатрил впери сънен поглед в оръжието.

Тедж коленичи да пребърка джобовете му. Атлетичният му вид не беше фасада, оказа се. Тялото му се усещаше доста стегнато под бързите й пръсти.

— О — изломоти той след миг. — Вие тфете сте *саедно*. Начи сишко е нарет…

Първото нещо, което намери Тедж, беше в джобчето на блузата му. Нейна снимка. Полазиха я ледени тръпки.

Хвана го за гладко обръснатата брадичка, завъртя главата му към себе си и го погледна в очите.

— Наемен убиец ли си? — попита строго.

Зениците му бяха разширени от действието на зашеметителя, а очите му бяха и временно разногледи. Изглежда, имаше проблем и с въпроса й, защото не отговори веднага, сякаш си го повтаряше наум.

— Ами… — изфъфли накрая, — в *исфестен* смисъл…

Тедж реши да зареже разпита в полза на веществените доказателства. Извади портфейла му, дистанционно за врата подобно на нейното, а в един вътрешен джоб намери малък зашеметител. Други оръжия Ворпатрил нямаше.

— Дай да го видя — каза Риш и Тедж й подаде послушно зашеметителя. — Кой всъщност е този тип?

— Хей, на т’ва моа да отговоря — изфъфли ентусиазирано жертвата им, но бързо млъкна, когато Риш насочи дулото към него.

Най-отпред в портфейла му Тедж откри кредитния чип, който Ворпатрил й беше дал в магазина. Под него имаше обезпокоително официална служебна карта с широка кодова ивица. Според картата мъжът беше „Капитан Иван К. Ворпатрил, Бараярска имперска служба, отдел Операции, Ворбар Султана“. Друга карта го посочваше като „адютант на адмирал Десплейнс, началник Операции“, пак там имаше и сложен адрес с много букви и цифри. Имаше и малко тесте правоъгълни визитки от дебела хартия, на които пишеше „Лорд Иван Ксав Ворпатрил“ и нищо друго. Изящните черни букви се очертаха релефни под любопитните й пръсти. Тедж даде документите на Риш да ги погледне.

Хрумна й нещо и без много да му мисли, Тедж се завъртя, издърпа едната му лъсната обувка — стъпалото на мъжа потрепна слабо, рефлексите му още бяха под въздействието на зашеметителния лъч — и погледна вътре. Обувки военен модел, *аха*, това обясняваше необичайната им форма. Номер 12 Д, макар че това не изглеждаше важно, освен че размерът на стъпалата му отговаряше на останалите му пропорции.

— Бараярски армейски зашеметител с вграден в дръжката личен код — докладва Риш. Изгледа намръщено личните му документи. — А тези изглеждат съвсем автентични.

— Такива са, уверявам ви — вметна сериозно пленникът им откъм пода. — По дяволите. Би не спомена нищо за въоръжени дами със сини лица, проклетникът. Т’ва… грим ли е?

Тедж измърмори несигурно:

— Най-добрите шапкари всъщност трябва да изглеждат автентично. Явно ме вземат на сериозно, щом са пратили първокласен наемник.

— Шапкари — изхъхри Ворпатрил. Дали това беше истинското му име? — А, сетих се. Т’ва е жаргон от Джаксън Хол, нали? За наемен убиец. Значи се боите от… Е, т’ва обяснява някои неща…

— Риш — каза Тедж, усетила в стомаха си първите спазми на много лошо предчувствие, — ами ако наистина е бараярски офицер? О, не, какво ще правим с него тогава?

Риш погледна притеснено към входната врата.

— Не бива да оставаме тук. Някой може всеки момент да влезе или да излезе. По-добре да го качим горе.

Пленникът им изтърпя стоически и мълчаливо транспортирането си — жените вдигнаха отпуснатото му като чувал тяло, завлякоха го в асансьора, а после и до ъгловия апартамент на третия етаж. Докато го влачеха през прага, той отбеляза радушно:

— Хей, поканен съм в стаята й още на първата среща! Синчето на мама Ворпатрил има добър ден и съдбата му се усмихва!

— Това не е среща, идиот такъв! — сряза го Тедж.

А той я вбеси, като се усмихна още по-широко, бог знае защо.

Объркана от топлия му поглед, тя го пусна отвисоко на пода в средата на хола.

— Но би могло да е… — продължи той — за мъж с определени вкусове тоест. Жалко, че аз не съм такъв, но какво пък, склонен съм да проявя гъвкавост. Виж, за братовчеда Майлс винаги съм се чудил. Щот’ той само с амазонки се забъркваше. Нещо като компенсаторен механизъм, предполагам…

— Никога ли не се отказваш? — попита го Тедж.

— Първо трябва да се разсмееш — сериозно отвърна той. — Това е основно правило при свалките. Разсмее ли се момичето, значи ще живееш. — След миг добави: — Извинявай, че ти задействах, хм… защитните механизми преди малко. Нямах намерение да те нападна. И сега нямам.

— Нямаш, я — каза Риш и се намръщи страховито. Захвърли шала, жилетката и ръкавиците на дивана, после стисна отново зашеметителя.

Ворпатрил я зяпна и ченето му провисна.

Черното потниче и широките панталони не скриваха наситено синята й прорязана със златни жилки кожа, нито гривата платиненобяла коса, нито заострените сини уши отстрани на изящно оформения череп. За Тедж синьото същество насреща й си беше просто Риш, нейната приятелка и тек-сестра открай време, но имаше причини Риш да не излиза от апартамента и да стои далеч от чужди очи тук, на Комар.

— Т’ва не е грим! Т’ва е… телесна модификация или генетичен дизайн? — попита пленникът им, все така опулен.

Тедж замръзна. Бараярците бяха печално известни с враждебността си към генетичните отклонения, били те случайни или нарочно проектирани. Опасно враждебни може би.

— Защото ако сама си си го направила, т’ва е едно, обаче ако друг ти го е направил, т’ва е… т’ва е много *лошо*.

— Радвам се на живота си и харесвам външността си — уведоми го студено Риш и подчерта думите си, като го погледна през мерника на зашеметителя. — Твоето невежо мнение не интересува никого.

— Не само невежо, а и грубиянско — вметна Тедж, засегната от името на Риш. Та Риш беше едно от личните Бижута на Баронесата все пак!

Мъжът успя да изпърха извинително с ръце… отслабваше ли вече въздействието на зашеметителя?

— Не, не… изглеждате си страхотно, мадам, наистина. Просто не очаквах и…

Изглеждаше искрен. И определено не беше очаквал да види Риш. Един наемен убиец би бил по-добре осведомен, нали? Това, както и необяснимият му опит да я защити във фоайето, а и всички други дребни нещица само затвърждаваха опасенията й, че е направила ужасна грешка, чиито последствия щяха да са също толкова смъртоносни, пък макар и не толкова преки, колкото ако младият мъж беше истински шапкар.

Тедж коленичи да свали комуникатора от китката му. Беше възголям и старомоден.

— Вземи го, щом искаш, но по-добре не го бъзикай — въздъхна той. Звучеше по-скоро примирен, отколкото възмутен. — Само аз мога да го ползвам, иначе се стапя. А за да ми издадат нов, трябва да попълня куп документи и да давам обяснения. Адска досада. Подозирам, че го правят нарочно.

Риш огледа комуникатора.

— Също военен модел. — Остави го предпазливо на малката масичка при другите му вещи.

Колко факти и детайли трябваше да сочат в една и съща посока, преди човек да приеме, че сочат към истината? „Може би зависи от това каква е цената на грешката ти?“

— Останала ли ни е фаст-пента? — обърна се Тедж към Риш.

Синята жена поклати глава и големите й златни обици блеснаха на светлината.

— Последната използвахме на станция Пол.

— Бих могла да изляза и да потърся… — Тук наркотикът на истината беше забранен за употреба от частни лица, разрешен беше само за правителствените служби. Но като всички забрани несъмнено и тази имаше сериозни течове, помисли си Тедж.

— Толкова късно и сама? Не — отвърна Риш с онзи свой тон, който слагаше край на споровете. Гледаше все по-замислено мъжа на пода. — Е, винаги можем да прибегнем до добрите старомодни изтезания…

— Хей! — възрази Ворпатрил, чиято челюст още се отърсваше от отслабващото въздействие на зашеметителя. — Има го и добрия старомоден начин „дай да попитаме човека учтиво“, за т’ва сетихте ли се изобщо?

— Със сигурност ще се вдигне шум — обърна се Тедж към Риш още преди Ворпатрил да е довършил възражението си. — Особено късно вечер. Знаеш как чуваме сер и сера Палми от съседния апартамент.

— Беднотии без Къща — измърмори Риш. Което си беше грубо, но и обяснимо, защото младоженците от съседния апартамент редовно им пречеха да се наспят. От друга страна, те двете, Тедж и Риш, май също попадаха в графата „без Къща“. Както и в графата на „беднотиите“.

Което я подсети за друга странност. Пленникът им още не се беше развикал за помощ. Опита се да реши дали един истински шапкар, дори в извънредна ситуация като тази, би рискувал да се измъкне, докато в апартамента им нахлува отряд от местната полиция. Ворпатрил не приличаше на страхливец. Но и изглежда не смяташе, че има причина да се страхува от тях, въпреки всички доказателства за противното. Истинска мистерия.

— По-добре да го вържем, преди действието на зашеметителя да е отслабнало съвсем — каза тя. Тялото му вече не се тресеше като преди. — Или да го зашеметим още веднъж.

Ворпатрил не се възпротиви и на връзването. Кожата му беше светла и изглеждаше нежна, затова Тедж отхвърли грапавото найлоново въже, което Риш изрови от чекмеджетата в кухнята, и вместо това извади няколко от меките си шалове, за китките поне. Но не възрази, когато Риш затегна здраво възлите.

— Това ще свърши работа за тази нощ — каза Ворпатрил, докато го връзваха. — Особено ако извадите перата — имате ли пера, между другото, защото ги предпочитам пред онова нещо с кубчетата лед, — но съм длъжен да ви уведомя, че утре заран ще се заформи проблем. На Бараяр, ако не се появя на работа, никой няма да изпадне в паника. Но на Комар е друго. Комар е част от империята вече четирийсет години и по всичко личи, че се адаптира добре, но асимилацията е започнала по най-лошия начин. Мнозина комарци още ни имат зъб. Изчезне ли бараярски войник на Комар, колегите от службата за сигурност реагират бързо и удрят здраво. Което, хм… боя се, че няма да ви хареса, ако ме проследят до вашата врата.

Тедж с неохота призна, че аргументът му е валиден.

— Някой знае ли къде си?

Риш отговори вместо него:

— Онзи, който му е дал снимката и адреса ти, знае.

— О. Да. — Тедж присви очи. — Кой ти даде снимката ми?

— Амиии… общ познат? Е, може би не твърде общ, защото не останах с впечатление, че знае много неща за теб. Но определено мислеше, че си в опасност. — Ворпатрил погледна многозначително към връзките, които го стягаха към кухненския стол, довлечен в средата на хола за тази цел. — А явно и ти си на същото мнение.

Тедж го зяпна невярващо.

— Твърдиш, че някой е изпратил *тебе* при мен да ме *пазиш*!

Мъжът, изглежда, се засегна от интонацията й.

— Защо не?

— Извън факта, че двете те обезвредихме, без дори да се изпотим? — изсмя се Риш.

— Изпотихте се, и още как. Докато ме влачехте нагоре. Аз момичета не удрям. По принцип. Е, веднъж фраснах Делия Куделка, но тогава бях на дванайсет, тя първа ме удари и много ме заболя. Майките ни бяха склонни да си затворят очите, но не и чичо Арал… наби ми в главата някои неща по въпроса, безмилостно и завинаги, това мога да кажа.

— Млъкни. *Млъкни* — повиши глас Риш и на свой ред потръпна конвулсивно. — Дрънка глупости. Нищо не се връзва, проклет да е.

— Да, освен ако не казва истината — бавно рече Тедж.

— И да казва истината, пак дрънка прекалено много — възрази Риш. — Вечерята ни изстива. Хайде да хапнем, пък после ще мислим какво да правим с него.

Тедж я последва неохотно в кухнята. Хвърли поглед през рамо и това извика в очите на пленника надежда, която обаче бързо се стопи безутешно. Обърнала му гръб, Тедж го чу да си мърмори:

— Мамка му, май трябваше да *започна* с понито…

2.

Иван седеше в тъмното и разсъждаваше върху напредъка си. Нищо насърчаващо нямаше в напредъка му.

Успехът му с жените беше факт, а репутацията му — заслужена, но всичко това се дължеше на добре обмислена стратегия и тактика, а не на късмет, както и на строго придържане към няколко простички правила. Първото правило беше да подбира места, където има струпване на жени в подходящо разположение на духа — партита, танци, барове. Не и сватби обаче — те по подразбиране пораждаха неподходящо разположение на духа у жените. Следващо правило: пробвай всяка изпречила се пред погледа ти възможност, докато не попаднеш на такава, която ти отвърне с усмивка. Трето правило: бъди забавен, може и да пресолиш малко, но без да излизаш от рамките на добрия тон, и така докато дамата се разсмее. Ако смехът е искрен, получаваш бонус точки. Оттам нататък действаш по усмотрение. Успеваемост 1:10 е напълно приемлива, когато първоначалната бройка съдържа десет или повече потенциални мишени. Въпрос на обикновена статистика, както Иван неведнъж се беше опитвал да обясни на братовчеда Майлс.

Влязъл беше в магазина с пълното съзнание че залозите не са в негова полза — аквариум с една-единствена рибка означаваше, че нямаш право на грешка и трябва да извъртиш номера още от първия път. Да си майстор в занаята. Е, не беше изключено просто да извадиш късмет: историята познаваше и други такива случаи. Размърда китки с надежда да разхлаби шаловете, но те се оказаха изненадващо неотстъпчиви за толкова мека и женствена материя. Започваше да мисли в метафори. „Не съм аз виновен“.

Биърли е виновен, реши Иван. А самият той беше станал жертва на кофти разузнавателна информация от собствените си хора, като не един и двама други нещастници. Иван и преди беше срещал свръхчувствителни гувернантки, но за пръв път му се случваше някоя да го простреля из засада още при първия му опит да обсади

повереницата ѝ. Тази враждебна синя жена беше… загадка. Иван не обичаше загадките, мразеше гатанките и пъзелите. Дори като дете. Всеки път, когато сядаше да реди пъзел с другарчетата си, те губеха търпение, издърпваха парченцата от ръката му и довършваха пъзела сами.

Риш беше невероятно красива — костната ѝ структура беше като на статуя, мускулите се виеха изящни, кожата ѝ излъчваше мекото сияние на опушено стъкло — но изобщо не беше привлекателна. В смисъл, че не предизвикваше у него желание да я гушне. Ама никак. Нещо средно между фея и питон. Беше по-ниска и по-слаба от Наня, и много гъвкава също, но и значително по-силна от нея, както Иван беше установил, докато двете го влачеха насам. Нищо чудно да имаше генетично подобрени рефлекси и още куп други неща. Най-добре беше да ѝ се възхищаваш от няколко метра разстояние, все едно е произведение на изкуството. А тя най-вероятно беше точно това — произведение на изкуството.

Изпод чии ръце беше излязла обаче? Такава висока степен на генетична манипулация беше извън закона и на трите планети от Бараярската империя. Дори да си заминал за колонията Бета, Джаксън Хол или друга галактическа дестинация, за да се подложиш доброволно на такова сериозно телесно скулптиране, пак би било неразумно да се връщаш на Бараяр, Сергияр или Комар. Наня очевидно не беше имперска поданичка, иначе със сигурност щеше да реагира на името и адреса, които Иван ѝ даде за доставката на грозната ваза. Не просто не беше родом оттук, а и очевидно беше пристигнала съвсем наскоро.

Генното инженерство, сътворило приятелката ѝ, притежаваше изящество и усет към детайла, достойни за Сетаганда. Само дето сетагандците не се занимаваха с произволно модифициране на хора. Естетическите им ограничения в работата с човешки материал бяха изключително строги и престъпването им се наказваше сурово, а позволените модификации имаха далеч по-сериозни и дългосрочни цели. Виж, с животните… когато сетагандците работеха с животински или растителни геноми, или, не дай боже, и с двете едновременно, можеше да се очаква всичко. Иван потръпна от неканения спомен. Много би се радвал да зачеркне сетагандците от

личния си списък, и ренегати, и всякакви. Направо би изпаднал в екстаз.

Обходи с поглед тъмния хол. Повтори си, че не са го оставили вързан в някое тясно и тъмно място. Не, мястото беше просторно… и тъмно, но не и непрогледно, благодарение на градските светлини, които влизаха през прозореца. А и беше на третия етаж, много над земята. Въздъхна и се опита да охлаби връзките на глезените си. За пореден път. Краката го боляха. Гадните найлонови въжета, с които бяха вързали глезените му за краката на стола, изглежда, все пак се разтягаха, макар и бавно. Така и не се беше опитал да избяга, преди да го вържат. Но пък жените го бяха довлекли там, където той искаше да отиде, и с целта, която той имаше наум — да говорят. Е, беше се надявал на приятелски разговор, вярно, а не на *разпит*, но… как беше онзи цитат, който Майлс толкова обичаше да повтаря? „Никога не прекъсвай врага си, докато прави грешка“. Не че жените непременно му бяха врагове. Надяваше се, че не са. Биърли можеше да е малко по-конкретен по този въпрос, между другото.

Следващият обичаен заподозрян на фронта на телесните модификации несъмнено беше планетата Джаксън Хол, една също толкова неприятна хипотеза, подкрепена, уви, от няколко дребни детайла в поведението и говора на жените.

Джаксън Хол нямаше единно планетарно правителство. Всъщност джаксънианците твърдяха, че изобщо нямат правителство. Вместо това планетата се управляваше от сбирщина Велики къщи — сто и шестнайсет според последната информация на Иван, макар че бройката се менеше покрай кръвопролитната конкуренция между тях — и безброй Малки къщи. Къщите не държаха големи обединени територии, които да управляват и защитават, надпреварата им беше по-скоро като на конкурентни компании. Вярно, тази система, или по-скоро липсата на система, снижаваше вероятността джаксънианците да организират и осъществят мащабен военен удар срещу своите съседи. Но ако човек без Къща и сюзерен се озовеше на Джаксън Хол, вероятността да оцелее беше близка до нулата.

Иван лесно можеше да си представи куп интересни причини, накарали двете млади жени да избягат оттам. Всеки здравомислещ човек, който не бе свързан с джаксънианската властова структура — властови структури тоест, — би искал да се махне от планетата, стига

да разполага с нужните за това ресурси. Далеч по-интересно и необяснимо беше защо някой си правеше труда да ги преследва. Наемните убийци бяха сериозен оперативен разход за всяка компания, особено в междузвезден мащаб. Тези двечките се бяха добрали чак до Комар, а още се бояха за живота си… значи бяха настъпили по мазола някой много богат и злопаметен човек. Някой, който държеше да ги открие.

Така, стаята не ставаше по-малка. Нито по-тъмна. Нито по-влажна. Не се променяше по никакъв начин. Само столът, проклет да е, ставаше все по-твърд. Иван разкърши рамене и раздвижи седалищните си мускули с мисълта за тромбозата на дълбоките вени, която заплашвала всеки — според досадните предупреждения на лекарите, — който прекарвал дните си на бюро или често пътувал на дълги разстояния със совалка. Сякаш си нямаше достатъчно параноидни мисли и без това. Главата го болеше. Поне изтръпването в краката се беше разнесло донякъде — онова характерно боцкащо усещане, което облъчването със зашеметител ти оставя в наследство. Губерките бяха изчезнали, останали бяха само топлийките.

Какво беше събрало двете жени и какви всъщност бяха отношенията им? Каква беше синята жена на другата — приятелка, бизнес партньорка, слугиня, любовница или бодигард? Комбинация от горепосочените или нещо още по-странно? Когато неизбежно му се допика, Риш беше спечелила спора дали е безопасно да го развържат и да го пуснат до тоалетната. Жалният му вопъл „Колко дълго трябва да не ви нападам, за да повярвате, че не ви нападам?“ беше трогнал Наня, но не и златооката й приятелка. Накрая Наня излезе от стаята, а Риш му държа една пластмасова кана.

По това време нуждата му да изпразни изтерзания си мехур беше толкова спешна, че облекчението изтика смущението на заден план, почти. Риш и отблизо си беше точно толкова красива, колкото и отдалече, само с повече детайли, фрактално почти, но мъжеството на Иван си остана спаружено в ръката й, омаломощено от стреса и нейното хладно безразличие. Безразличие и ефикасност, достойни за опитен медтехник. И слава богу. Иван не би могъл да се закълне как биха протекли нещата, ако задачата се беше паднала на другата жена.

Фактът, че неприятната задача се беше паднала на Риш, означаваше ли нещо друго, освен че синьокожата си плаща цената за

спечеления спор, или че е по-голямата от двете и се опитва да защити повереницата си? Дали пък двете не бяха избягали роби? Биха могли да поискат убежище — робството беше извън закона в цялата империя и срещаше по-голямо неодобрение дори от безвкусните генни модификации на хора въпреки неизбежните съдебни спорове къде свършва неизгодното чиракуване и къде започва истинското робство. Ако Риш беше робиня, създадена по поръчка, навярно цената й беше достатъчно висока, за да я преследват. Дали пък Наня не я беше откраднала? Виж, това беше интересна идея… Кражбата на създаден по поръчка роб определено би могла да вбеси собственика му…

За планета с денонощие от скромните деветнайсет часа и нещо нощта започваше да се проточва нетърпимо. Иван стрелна с поглед комуникатора си — можеше да го гледа колкото си иска, но не можеше да го вземе — и се опита да прецени колко часа остават до утрото и до неговото неявяване на работа. Беше използвал кредитния си чип в магазина и това щеше да осигури на ИмпСи достатъчно информация за начало на разследването. Колежката на Наня щеше да бъде подложена на разпит веднага щом разследващият офицер си довлечеше задника в магазина и сигурно щеше да разпознае Иван и без въздействието на фаст-пента. ИмпСи — а не местната полиция, по причини, които Иван не беше сметнал за нужно да сподели с жените — несъмнено щеше да почука на вратата, преди двете му похитителки да са постигнали съгласие заслужава ли изгладнелият им пленник закуска, или не. Добричката и приятно тапицирана Наня, помечта си Иван, сигурно щеше да вземе неговата страна…

Откъм прозореца на хола се чу тихо дращене и Иван затаи дъх. Апартаментът беше на третия етаж, а под куполите нямаше вятър, който да блъска клони например в поляризираните стъкла, дори ако се приемеше, че от тази страна на сградата има достатъчно високи дървета. Иван така и не беше успял да хвърли поглед през прозореца. Сети се, че трябва да диша, и го направи тихичко. Така… някой по-оптимистичен вариант? Може би ИмпСи бяха подранили?… „Да бе, ако повярваш на това, имам един братовчед, който ще ти продаде Звездния мост във Ворбар Султана…“

Съскане, слаба светлина — тънък плазмен лъч изряза голяма дупка в прозореца. Стори му се, че различава два по-тъмни силуета в

мрака навън. На третия етаж? Сигурно използваха подемник или нещо такова. Парчето нечупливо стъкло изчезна, без да издаде звук.

Иван смяташе, че ИмпСи ще дойде да го прибере, и това беше една от причините да не се мори излишно с безсмислени опити за бягството. Но не в този час и не през прозореца. Явно параноята на Наня бе напълно основателна.

Даде си сметка, че все още е вързан за проклетия стол. Дори ако успееше — в прилив на героична мощ — да измъкне крака от поразхлабените въжета, жертвайки принудително обувките си, ръцете му пак щяха да са вързани за облегалките на стола. Представи си как връхлита бос и сгънат на две нападателите, които най-вероятно бяха въоръжени. Сигурно би могъл да се завърти и да ги фрасне по пищялките с краката на стола… Нямаше никакво желание да го зашеметяват два пъти за един ден, или нещо още по-лошо, ако неканените гости бяха въоръжени със смъртоносно оръжие, а не със сравнително безобидните зашеметители.

Отпусна се на стола, изчака двете тъмни фигури да се вмъкнат през отвора и чак тогава извика:

— Ако търсите онези двете, много сте закъснели, да ви кажа. Те си събраха багажа и се изнесоха преди часове.

Тих звук откъм мрака, който вероятно гласеше: „К’во, мамка му…“, последван от мек двоен проблясък на очила за нощно виждане, които се обръщат стреснато към Иван заедно с главите на собствениците си.

— Я по-добре включете лампата — продължи Иван високо. — Може и да ме развържете също. — Подскочи на място, уж за нагледна демонстрация, и краката на стола се стовариха с трясък на плочките.

Силуетите тръгнаха напред. Единият посегна да вдигне очилата на главата си и натисна ключа за осветлението, другият изврещя, покри с ръце заслепените си очи и бързо-бързо смъкна на врата си очилата за нощно виждане. Евтин цивилен модел, отбеляза си Иван, примижал на силната светлина. Не че им трябваше нещо по-специално за операция както тази.

Първият тръгна към него. И размахваше зашеметител, установи с досада Иван.

— Кой, по дяволите, си ти? — попита мъжът.

И двамата бяха мъже. Комарски акцент. Ръстът и телосложението им също изглеждаха местни, макар че комарският фенотип не беше чак толкова еднообразен като бараярския — разнообразил се беше през вековете на междупланетна търговия и транзитно преминаващи инопланетяни, докато Бараяр беше тънал в изолация, откъснат от възлената връзка. Тъмни дрехи, които можеха да минат за спортно облекло.

— Допреди няколко минути бих казал, че съм случаен и несведущ наблюдател. Сега обаче започвам да мисля, че съм някой, когото са взели за вас двамата — дружески обясни Иван. — Няма ли да ме развържете?

— А защо си вързан? — попита другият мъж. Зяпаше го.

— И ме изтезаваха — добави Иван в пристъп на вдъхновение. „Наня, Риш, събудете се!“ — Ужасно беше. И продължи *часове*.

Вторият продължаваше да го зяпа с подозрение.

— Не виждам следи от изтезания.

— Защото изтезанията бяха психологически.

— По-точно?

— Ами… — Иван се хвана за първото, което му мина през главата: — Съблякоха се голи и после…

Първият каза:

— Не говори с него бе, идиот! Работата се прецака. Давай да огледаме апартамента и да се махаме.

— Хей, ама интересното сега започва. Да ви кажа за кубчетата лед поне?…

— Дали да не вземем него вместо жените?

Зашеметителят потрепна колебливо, после се насочи право към лицето на Иван.

— Ще решим на тръгване. Първо ще го зашеметим.

И ще задават въпросите си по-късно? В някоя гадна дупка, където ИмпСи трудно ще го намери?… По дяволите, Майлс със сигурност би намерил начин да убеди тия двама тъпанари да го развържат. Мда, а в добавка би ги приобщил към каузата си още преди въжетата да са паднали на пода. Пръстът се стегна около спусъка…

Стакатовото жужене на зашеметителния лъч дойде, но не откъм комареца, а откъм тъмния коридор. Два импулса, две попадения в

главите — там ефектът беше най-голям, стига да уцелиш. Разстоянието беше малко. Неканените гости се строполиха като чували с цимент.

Иван овладя инстинктивната си реакция да се дръпне.

— Крайно време беше — каза бодро и обърна глава.

Риш влезе в осветения хол, последвана от Наня — по-предпазливо и на пръсти. Не носеха прозрачни нощнички, забеляза с разочарование Иван. И явно не спяха голи, още по-жалко. И двете бяха облечени в прилепнал трикотаж, подходящ за фитнес или разходка в парка. Или за събуждане посред нощ и справяне с неприятни изненади.

— Между другото, ако неволно съм ви навел на мисълта, че не ви вярвам, имам предвид дето разни неканени посетители ви изправят на нокти, сега официално моля за извинение — каза Иван и кимна към двете буци на пода. — Познавате ли ги?

Риш коленичи и ги обърна по гръб. Наня се приближи да ги погледне.

— Не — каза Риш.

— Местни наемни боклуци — добави с отвращение Наня. После лицето й се изопна. — Проследили са ни. Не само до Комар, но и дотук, до апартамента. Риш, какво ще правим?

— Ще следваме плана. — Синята жена се изправи, загледана в двете тела. — Но първо май ще трябва да ги убием.

— Чакайте, чакайте! — каза Иван на крачка от паниката. Жената говореше сериозно, макар и без ентусиазъм. — Тоест, съгласен съм с диагнозата ви за местни наемници. Което означава, че едва ли знаят много. Обаче не мисля, че са убийци… шапкари. Бас държа, че искаха само да ви отвлекат. — След миг добави: — А и не заслужавам ли някаква награда, задето ви спасих от тях? Така де. Целувка би било добре, но предпочитам да ме развържете. По-практично е.

Наня го изгледа продължително, после кимна. Коленичи и го развърза под неодобрителния поглед на синята си приятелка. Иван изпухтя с облекчение, разтри китките и глезените си и чак тогава рискува да се изправи. Стаята се люшна, но само толкова.

Наистина не трябваше да си насилва късмета, но пък късметът обича смелите и прочие… Наведе се и й подложи бузата си просто за да види какво ще стане.

Колебание. Разширени очи, които отблизо се оказаха светлокафяви, с цвят на шери, по-светли от кожата й и подчертани от

дълги черни ресници. За негова гигантска и нескрита наслада Наня лепна целувка на бузата му.

— Видя ли? — насърчи я той. — Не е чак толкова трудно. — Приятният гъдел се задържа още миг върху кожата му.

Той побутна с крак един от нападателите пътьом — Риш се беше навела и пребъркваше джобовете им, — после отиде до прозореца и подаде глава през голямата квадратна дупка. Ставаше течение. Подемник на въздушна възглавница от онези, с които техниците извършват ремонти по фасадите на високи сгради, се полюшваше току под перваза. Към подемника беше прикачен голям пластмасов кош, като онези за мръсното бельо в болници и хотели. Празен. И кажи-речи точно толкова голям, колкото да събере телата на две зашеметени жени. Класика. Никакво въображение. Но практично, от друга страна — кошът беше евтин и често срещан предмет, който не би привлякъл ничие внимание, освен ако не се появиш с него на някое крайно необичайно за кошове с мръсно бельо място.

Иван се дръпна от прозореца и се обърна към жените.

— Мда, отвличане. А не убийство. Освен ако идеята не е била първо да ви убият, а после да разкарат чистичко труповете. Някакви предположения кое от двете е вярното?

Наня стоеше с ръце пред гърдите си, сякаш й е студено.

— И двете ми изглеждат еднакво вероятни. Не знам. Зависи.

— Някаква идея кой ви праща платени нинджи преди зазоряване? Не, глупав въпрос, забравете, че попитах. Нека пробвам пак — бихте ли *споделили* с мен кой би ви пратил горепосочените и прочие?

Наня поклати глава. Къдриците й се люшнаха умърлушено.

— Няма документи, няма пари, нищо няма — докладва Риш и се изправи. — Само зашеметители, ръкавици и дребни боклучета в джобовете.

Чак сега Иван забеляза, че нападателите наистина носят тънки прозрачни ръкавици. Евтини ръкавици, които се продаваха навсякъде и които милиони хора по цялата планета използваха в ежедневието си. Нищо, което да е единствено по рода си, нищо, което да проследиш, и ръкавиците, и очилата за нощно виждане, и зашеметителите… Бандитите или нямаха пари за добро оборудване, или бяха по-умни, отколкото изглеждаха.

— Между другото, не е изключено тези двамцата да си водят подкрепление, което чака накъде отвън — подхвърли Иван.

— Имаме резервен път за бягство. По покривите — каза Наня.

— Пробвали ли сте го?

— Да — отвърна Риш и го изгледа намръщено, което не значеше много, защото тя по принцип го гледаше намръщено. — Събирай багажа, Тедж.

„Тедж?“ Е, Иван поначало знаеше, че „Наня“ е измислено име. Но пък синята жена за пръв път се изпускаше пред него. Започваше да му вярва — или губеше самообладание?

— Знаете ли къде отивате? Тоест, имате ли къде да отидете? — попита Иван.

На което Риш отвърна:

— Не е твоя работа.

А Наня-Тедж каза:

— Защо питаш?

Иван предпочете да отговори на нея:

— Ами, помислих си, че може би ще е добре да се скриете у нас за няколко дни. Да обмислите ситуацията и да планирате следващите си действия на спокойствие. Помежду ни няма никаква връзка, която да насочи враговете ви към моя дом. Трудно бихте намерили по-сигурно място, където да се укриете, особено при бързината, с която се налага да действате. А и няма да ви искам наем.

Наня се поколеба. После кимна. Риш въздъхна.

— А с тези двамата какво ще правим? — попита и кимна към буците. — Най-сигурно ще е да ги убием…

Иван още не можеше да реши коя от двете командва парада. Но буците наистина представляваха проблем. Най-очевидното решение беше да се обади в комарската ИмпСи и оттам да изпратят професионален екип чистачи. Което му напомни да си вземе портфейла, зашеметителя и комуникатора. Жените не възразиха. От друга страна…

Едва сега, с огромно закъснение, му хрумна да се запита в каква ли каша се е забъркал Биърли, че да праща при жените кабинетен плъх от генералния щаб вместо опитен телохранител от ИмпСи, да речем, или цял отряд опитни телохранители с всичките им високотехнологични джаджи. Отвратителното чувство за хумор на Би

не беше изключено като хипотеза, но… операцията, по която работеше, очевидно беше деликатна. Колко деликатна обаче? Защо се беше обърнал за помощ към Иван — по принуда, защото се е озовал далеч от обичайните си помагачи, контакти и доставчици? Или поведението му се диктуваше от някакъв по-зловещ фактор? Намекнал беше, че настоящата му групичка от гадни другарчета има дебели връзки високо в службата… колко високо обаче? И в кои отдели? Възможно ли беше да е хванал дирята на корупционна схема в комарския офис на ИмпСи?

По дяволите, предназначението на инструктажите беше да ти осигурят цялата нужна информация, за да си свършиш работата както трябва. А не да те подлагат на тест за интелигентност. Или още по-лошо — да редиш *пъзели*. Иван изсъска под сурдинка, все по-ядосан и все по-безпомощен. Само да му се мернеше Би пред очите, щеше да го удуши със собствените си ръце. Мазното ворутиърско паленце.

Мазното ворутиърско паленце, което, както Иван добре знаеше, понякога, макар и много, *много* рядко, се случваше да докладва лично на император Грегор и да получава задачи лично от величеството…

— Не ги убивайте — каза рязко той. — Съберете си набързо нещата, после ще се измъкнем по резервния ви път за бягство и ще идем у нас. На излизане ще се обадя в столичната служба за сигурност и ще докладвам, че съм видял от улицата как двама мъже проникват през прозорец на третия етаж. Оставете вратата отворена и всичко както си е. В апартамента има достатъчно веществени доказателства за взлом. Гарантирам, че полицаите ще задържат нашите приятелчета, а нищо чудно да ги тикнат на топло за доста време. И да има подкрепление отвън, пристигнат ли патрулите, подкреплението ще се изнесе по най-бързия начин. Така става ли?

Риш кимна бавно. Наня-Тедж вече отиваше към спалнята.

Иван не устоя на изкушението — твърдо вярваше, че изкушенията по подразбиране са с предимство — и надникна след нея в стаята. В апартамента имаше само една спалня, без прозорци моля ви се. Две единични легла, и двете — разтурени. Хм. Какво означаваше това?…

Жените се приготвиха по-бързо, отколкото изглеждаше възможно според мерките на Иван, и успяха да съберат всичките си неща само в три нищо и никакви сака. Явно са се упражнявали, реши той. Събра

въжетата и шалчетата, нави ги и ги набута в джобовете си, после върна стола на мястото му до кухненската маса. Колкото до собствените си пръстови отпечатъци, космени и кожни клетки, тях реши да остави на съдбата им. Нямаше време да заличава следите си, нека криминалистите от местната полиция си блъскат главата на воля. Току-виж животът им станал малко по-интересен.

Тедж, с пресъхнала от тревога уста, притича по края на покрива, докато бараярецът говореше по комуникатора си. Пиянското заекване му се удаваше с изненадваща правдоподобност.

— … да бе, пратете някой, щото… Виждам ги бе, на улицата съм и ги гледам в момента. Няма майтап, тия двамата… а бе, с нещо като подемниците дето чистят прозорци с тях, качили са се и влизат през един прозорец на третия етаж. Не ми се вярва да мият прозорци посред нощ, щото… Леле! Май чух жена да пищи!… — И с лека усмивка Ворпатрил прекъсна разговора си със спешния номер на столичната служба за сигурност.

Равноденствие никога не спеше. Градското осветление осигуряваше достатъчна видимост за следващата им задача, нищо че цветовете се бяха отмили и слели в сивкави щрихи и по-тъмни сенки.

— Първо ти, Тедж — каза Риш. — Внимавай. Аз ще ти метна саковете.

Тедж се върна няколко крачки назад, засили се и скочи на съседния покрив. Три етажа над улицата. Никакъв проблем. Дръпна се от ръба и се обърна да хване чантите — една, две, три. Риш я последва, широките й дрехи се развяха при салтото. Приземи се на метър зад Тедж, грациозно и стабилно като гимнастичка.

Ворпатрил изгледа умърлушено празното пространство между покривите, върна се доста назад, направи голяма засилка и скочи. Тедж го прихвана за раменете, преди да се е пльоснал по очи на покрива.

— А! — изхъхри той. — Не беше толкова страшно. Малко гравитационно предимство, благодаря ти, плането Комар. По-слабата ти гравитация почти компенсира късото ти денонощие. Не ви съветвам да пробвате такъв скок на Бараяр.

„Наистина?“ На Тедж й се искаше да попита за още неща, но не събра смелост. А и време нямаха. Риш ги поведе нататък. След втория

скок зърнаха примигващите светлини на куполните патрули в далечината — въздушната шейна се приближаваше бързо.

В края на втория покрив Ворпатрил се запъна.

— Няма да прескачаме *това*, нали? — Разстоянието между покривите беше пет-шест метра.

— Не — каза Тедж. — Има външна стълба. Ще се спуснем по нея, а оттам до спирката на градския транспорт има само една пресечка.

Спуснаха се по стълбата, разпределиха си саковете и тръгнаха към спирката. Вървяха бавно, както за да не привличат внимание, така и за да успокоят дишането си. Малцината сънени пътници на перона — подранили или окъснели — не ги погледнаха втори път. Риш нагласи големия шал около главата си, а Ворпатрил избра четириместна кола, като плати допълнително за експресен маршрут. После любезно седна на мястото с гръб към движението, зададе крайната спирка и спусна прозрачния купол на кръглото като мехур возило. Колата навлезе в зададената тръба и се хлъзна гладко напред.

Нощта избледняваше, забеляза Тедж, когато колата се издигна по параболата на висока арка между две от основните куполни секции. Трептяща червена ивица обточваше хоризонта отвъд границите на ширналия се куполен град. След миг най-високите сгради сякаш лумнаха в пламъци, източните прозорци грейнаха в отразено оранжево, а ниските им етажи още тънеха в мрак. Няколко хаотично разположени високи купола улавяха слънчевите лъчи и се загръщаха със златни дъги.

Тедж плъзна пръсти по заобления таван на колата. За пръв път виждаше Равноденствие така — ширнал се като на длан под нея. Откакто бяха кацнали на Комар, ходеше само до офиса на „Бързи доставки“ и да купи храна, а Риш изобщо не излизаше от апартамента. Може би беше трябвало да излизат повече. Бездействието, оказа се, им беше създало фалшиво чувство за сигурност.

— Онези куполи какви са? — попита тя.

Ворпатрил преглътна една широка прозявка и проследи погледа й.

— Хм. Пример как междупланетните войни се превръщат в градско обновяване. Онези секции там са били разрушени по време на бараярското нашествие или по-късно, когато избухнал Комарският

бунт. Така се разчистило място за нови строежи. — Изгледа я развеселено. — Една истинска комарка би трябвало да знае това, разбира се. Дори ако не е от Равноденствие.

Тедж стисна зъби и се облегна назад. Знаеше, че се е изчервила.

— Толкова ли ми личи?

— Е, не от пръв поглед — успокои я той. — Но след като човек се запознае с Риш…

Риш придърпа шала си още по-ниско. Беше с ръкавици.

След още няколко минути стигнаха до финансовия и правителствен център на града. Тедж никога не беше идвала тук. Перонът, на който слязоха, вече се изпълваше с хора. Риш вървеше с наведена глава. Пресякоха улицата, повървяха още една пресечка и стигнаха до висока нова сграда. Ворпатрил отвори входната врата с дистанционното си. Фоайето беше по-голямо от апартамента на Тедж, с мраморна облицовка на стените и истински живи растения в саксии. Асансьорът ги качи сякаш в небесата.

Озоваха се в тих коридор с дебел килим, стигнаха до другия му край и влязоха през още една врата с код, после имаше още едно фоайе — или коридор — и сетне салон с прекрасна гледка към града и голяма тераса. Обзавеждането беше модерно, ведро и доста постно, ако не се брояха личните вещи, пръснати тук-там.

— Боже, вижте колко е часът! — викна Ворпатрил, щом влязоха. — Пу съм пръв в банята! Извинете. — И хукна, като оставяше след себе си диря от дрехи — елек, блуза, изритани в движение обувки. Разкопчаваше панталона си, когато извика през рамо: — Разполагайте се, аз излизам след минутка. Боже, по-добре да побързам… — Вратата на спалнята се хлъзна след него.

Двете с Риш се спогледаха. Тази внезапна пауза май се отразяваше на чувството им за ориентация по-зле дори от паническата скорост, с която се бяха изнесли от апартамента.

Тедж обиколи салона, надникна и в елегантния кухненски бокс, издържан в черен мрамор и лъскава стомана. Уви, големият хладилник съдържаше само четири бутилки бира, три шишета вино — едното отворено — и половин дузина армейски порционни блокчета с лишена от въображение опаковка. Отворена кутия с „инстантна оризова каша“ — според надписа — се мъдреше самотно в шкафа над мивката. Тедж още четеше инструкциите на гърба на кутията, когато вратата на

спалнята се отвори с плъзгане и Ворпатрил се появи — облечен, с грижливо сресана влажна коса и прясно депилирано лице. Спря колкото да нахлузи захвърлените си обувки.

И Тедж, и — „Хей, това го видях!“ — Риш примигнаха зяпнали. Зелената офицерска униформа наистина му стоеше добре. Раменете му изглеждаха някак по-широки, краката — по-дълги, а лицето… по-трудно за разчитане.

— Трябва да тичам, иначе ще закъснея за работа, а наказанието е сарказъм — уведоми я Ворпатрил, пресегна се покрай нея да вземе едно порционно блокче и го стисна между зъбите си, докато си закопчаваше куртката. После пъхна временно блокчето в джоба на панталона си и хвана ръцете ѝ. — Дано намерите нещо за хапване. Довечера ще напазарувам. Не излизайте от апартамента. Не се обаждайте на никого и не приемайте входящи обаждания. Заключете вратата и не отваряйте. Ако случайно се появи един мазен плъх на име Биърли Ворутиър, кажете му да дойде по-късно и че искам да говоря с него. — Погледна я настоятелно в очите. — Не сте затворнички. Но бъдете тук, когато се върна… става ли?

Тедж преглътна.

Той я стисна малко по-силно, в очите му блесна смях. А после ѝ целуна ръцете, първо едната, после другата — някакъв бараярски жест с незнайно значение, — ухили се и хукна. Входната врата се затвори с плъзгане и въздишка и остави внезапна тишина, сякаш всичкият въздух беше напуснал апартамента заедно със собственика му.

След миг на парализа Тедж събра смелост, отиде при вратата на балкона и я отвори. Ако се съдеше по ъгъла на светлината, много скоро от балкона щеше да се открие чудесна гледка към прословутото слънчево огледало на Комар — ключов елемент в тераформиращата програма на планетата, който следваше небесната траектория на истинското светило и увеличаваше греенето му. От техния апартамент огледалото не се виждаше.

Толкова дълго се беше крила в сенките. Твърде дълго. Всичките предварителни и уж грижливо подготвени планове се бяха разпаднали в хаос, старият ѝ живот беше останал някъде далеч, сринат в кървави отломки. Изгубен безвъзвратно.

„Няма връщане назад“.

Дали пък не беше дошъл моментът да си поеме дълбоко въздух и да положи основите на нов план? Свой план.

Застана предпазливо до парапета и надникна навън. Двайсетина етажа по-надолу забързана фигурка в зелена униформа излезе от сградата и тръгна по тротоара.

3.

Първите си минути насаме Тедж и Риш посветиха на изходите. Луксозният апартамент имаше само една входна врата, но коридорът отпред имаше по един асансьор в двата края, както и стълбище. Е, може би трябваше да броят и балкона, помисли си Тедж, макар че за да избягат оттам, трябваше да имат или подемник на въздушна възглавница, или алпинистка екипировка, с каквито понастоящем не разполагаха. Следващата им задача беше да претърсят апартамента за наблюдателна апаратура и други изненадки — или нямаше нищо, или беше толкова малко и високотехнологично, че не го откриха. Ключалката на входната врата беше от най-добрите и Риш я включи със задоволство, макар че никоя врата не би могла да спре един решителен и добре екипиран нападател.

Риш откри малка пералня, скрита в кухненските шкафове, и пусна мръсните дрехи, които бяха събрали набързо, може би с надеждата че следващото им бягство — както и когато дойдеше — щеше да се отличава с по-добра организация. Тедж влезе в луксозната баня на капитана и реши да излекува студа и умората с една дълга вана.

Влажният въздух още пазеше миризмата му, странно приятна и сложна, сякаш неговата имунна система призоваваше нейната: „Хей, хайде да се съберем и да си направим чудесни нови антитела“. Тедж се усмихна на глупавия образ, легна доволно в горещата вана и се замисли с усмивка за смелия му, инстинктивен и крайно неуместен опит за флирт, този отколешен еволюционен танц, още по-приятен, защото капитанът не подозираше колко внимателно го наблюдават. Тедж с известно закъснение осъзна, че това е първото й чувствено преживяване след катастрофалното падение на нейната Къща, а оттогава бяха минали месеци, ужасни месеци. Тази мисъл повлече след себе си спомени и те съсипаха момента, естествено, но преди това… е, моментът определено си струваше, реши доволно Тедж.

Размърда крака във водата. След като кацнаха на Комар, страхът и скръбта се бяха притъпили постепенно, отстъпвайки пред също толкова мъчителните, но по-малко интензивни спомени за случилото се. И така до снощи, когато ужасът се върна. Фактът, че се чувства сравнително спокойна в новото си скривалище, противоречеше на всяка логика. Кой беше този Иван Ворпатрил, как я беше открил и *защо*? Отпусна се по гръб във водата, усети как косата й се полюшва като рибарска мрежа и вдиша отново миризмата му, сякаш тя можеше да й подскаже нещо.

Водата не изстина — ваната беше с отоплителна система, — но скоро кожата на краката и ръцете й се набръчка, така че Тедж се измъкна от нежната водна люлка. Избърса се, облече се и излезе от банята. Междувременно Риш беше открила, че комтаблото в апартамента не е кодирано — седеше пред него и търсеше информация за нападателите им в сайта на столичната куполна сигурност.

— Откри ли нещо?

Риш сви рамене.

— Не много. Само бележка за датата и часа, плюс адреса ни. „По сигнал на очевидец патрул на службата за сигурност е пристигнал на мястото и е задържал двама мъже, у които е открита екипировка за взлом. Предстои разследване“. Не личи някой да е платил за отмяната на ареста, поне засега.

— Мисля, че тук правилата са различни — каза колебливо Тедж.

Риш зачете надолу по страницата:

— „Патрули се отзоваха на сигнал за домашно насилие… доклад за вандалска проява на перон на градския транспорт… опит за измама с кредитен чип от малолетни…“ А, ето нещо интересно. „Прекъснат побой над човек, забелязан от клиентите на бар да краде дихателни маски от обществения запас за извънредни ситуации. Извършителят е задържан, а на клиентите е била изказана благодарност“. Май се досещам защо този тип са го задържали, без някой да плаща за арестуването му… Патрулите на столичното управление са били доста заети снощи, макар че престъпността тук изглежда много слаба като цяло.

— Да, мястото е спокойно. Е, банята е твоя, ако искаш да се изкъпеш. Много е приятно, особено след ужасния звуков душ в нашия апартамент. Горещо ти препоръчвам да си вземеш вана.

— Ще си взема — каза Риш, стана, протегна се и се огледа. — Изискано местенце. Да се чуди човек как може да си го позволи с бараярска офицерска заплата. Мислех, че са зле платени. И че ги държат изкъсо, така че евентуалните странични доходи от рекет и частна охранителна дейност отпадат от уравнението. — Изсумтя, възмутена от такова прахосване на човешки ресурс.

— Не мисля, че живее тук постоянно. Домът му явно е на Бараяр. Изглежда, е в командировка или нещо такова. — И беше пристигнал наскоро, ако се съдеше по съдържанието на хладилника и кухненските шкафове. Или пък не обичаше да готви? Тедж кимна към комтаблото. — Как мислиш, какво ли ще научим, ако пуснем една проверка за него в мрежата?

Златните вежди на Риш се вдигнаха.

— Бараярската империя едва ли разпространява военните си тайни в обществената мрежа на един завоюван свят.

В системата на Джаксън Хол информацията се контролираше строго заради парите, властта и сигурността, които осигуряваше, и защото лесно можеше да наклони везните в полза на провала или успеха на всяка сделка. Имаше я и другата крайност — любимите частни учители на Тедж от младостта й, трима бетанци, които родителите й бяха докарали на Джаксън Хол с цената на много пари и усилия, й бяха разказвали за информационната мрежа на своя свят, която й се струваше открита до степен на лудост… или на самоубийство може би. И въпреки това колонията Бета не само оцеляваше, а затвърждаваше славата си на една от най-високо развитите и иновативни планети в цялата възлена връзка, което беше и причината родителите на Тедж да се охарчат за бетански учители. От всички преподаватели, които я бяха тормозили през годините, Тедж беше съжалявала само за тримата бетанци, когато носталгията ги надви и те отказаха да подновят договора си за още една година. Политиката на останалите планети и системи във възлената връзка по отношение свободата на информацията се колебаеше по средата на тези две крайности.

— Чак пък военни тайни — каза Тедж. — Нека започнем с онова, което знаят всички. — „Всички освен нас“.

Риш стисна устни, кимна и мина встрани.

— Действай. И викай, ако откриеш нещо интересно.

Тедж седна пред комтаблото. Принудена да се крие в апартамента им, Риш бе имала повече време от нея да опознае местната мрежа и начините да изстискаш информация от нея. Но името на капитана едва ли се срещаше често на Комар. Тя се наведе и го вкара в търсачката.

Над видплочата се появи комарска база данни с обещаващия надслов „Ворите на Бараяр“. В азбучен ред, който започваше с В и завършваше с В. „Леле!“ Явно имаше стотици Ворпатрил, пръснати из трите свята на Бараярската империя. Може би трябваше да се ориентира по титлите…

Въведе командата и новият списък се оглави от някой си граф Фалко Ворпатрил. Бараярските графове се явяваха нещо като племенни вождове, всеки управляваше голяма територия, наречена „окръг“, на северния континент на планетата. Нещо като бароните на джаксъниански Велики къщи, реши Тедж, макар че графовете получаваха титлите и имениятa си по наследство вместо да се борят за тях. Тази система й се струваше лоша, защото с нищо не гарантираше, че само най-силните и най-умните ще се изкачат до върха. „Или най-безскрупулните“ — напомни си неохотно Тедж. Граф Фалко, белокос мъж с добронамерена усмивка, нямаше син на име Иван. Нататък.

Следваха армейски офицери с висок чин, както и правителствени чиновници на имперско и провинциално ниво с разнообразни и архаично звучащи титли, които не й говореха почти нищо. Имаше един адмирал Юджин Ворпатрил, но той също нямаше син Иван.

Чак сега Тедж се сети за малките картички, които бяха намерили в джоба на капитана. Имаше няколко души на име Иван Ворпатрил, включително училищен директор на Сергияр и търговец на вино от южния континент, но само един Иван Ксав.

Данните за него заемаха едва половин страница, но пък имаше снимка, която потвърди самоличността му. На снимката Ворпатрил беше доста по-млад, в началото на военната си кариера. „Сега изглежда още по-добре“, реши тя. Чудно как човек можеше да изглежда безотговорен и вятърничав дори на такава дървена портретна снимка. Според данните сега капитанът беше на трийсет и четири стандартни години, баща му, лорд Падма Ксав Ворпатрил, беше покойник, а майка му — лейди Алис Ворпатрил — беше жива.

Плъзна поглед надолу по страницата и дъхът й спря. Бащата беше починал в деня, когато синът се беше родил. „Странно“. Значи нейният Иван Ксав беше наполовина сирак още от раждането си. Това й се стори… поносимо. Няма как да скърбиш за човек, когото не си познавал, да чувстваш липсата му болезнено и ежедневно.

Спомни си за онази ужасна ваза. На кого я беше изпратил? Прехапа устни, наведе се и изписа внимателно сложното име. Ворските имена се разсипваха на каша от букви в главата й, освен ако не внимаваше много.

„Леле-мале!“

Явно Воркосиган беше рядко срещана фамилия — имаше едва десетина живи пълнолетни мъже с това име. След като пренареди цялата база данни по титли, граф Воркосиган се появи над видплочата втори в списъка. Над него беше само император Грегор Ворбара. Граф, адмирал, регент, министър-председател, вицекрал… статията за Арал Воркосиган се точеше с метри дребен шрифт. Неофициалните му титли включваха прякори като „Комарския касапин“ и „Вълкът на Грегор“. Имаше син на име Майлс, връстник на нейния Иван Ксав. Статията за този ворски Майлс беше много по-дълга от статията за Иван, макар и доста по-кратка от тази за Арал Воркосиган.

За разлика от повечето джаксънианци, Тедж знаеше това-онова за историята на тази част от възлената връзка. Но никога не беше мислила, че ще се озове тук, още по-малко за месеци, така че не бе имала повод да проучи по-подробно Бараярската империя. Първоначалният план за бягството предвиждаше да мине транзит през териториалния космос, без да слиза на Комар или Сергияр, само да се прехвърли на орбиталните скокови станции, за да стигне до крайната си точка — Ескобар. А когато и тази дестинация стана съмнителна, да стигне до колонията Бета, която беше резервният вариант и която Тедж свързваше с любимите си преподаватели от детството. Там никой нямаше да зяпа Риш. Е, сигурно щяха да я зяпат, защото Риш беше създадена с цел да привлича вниманието, но със сигурност нямаше да я тормозят. Така или иначе, Комар никога не беше фигурирал като опция в маршрута им.

Колонизаторската история на Бараяр беше сред най-странните в цялата възлена връзка, която беше пълна с отломките и последиците от ред безумни човешки начинания. Историята започваше още от двайсет

и трети век, когато било открито пътуването през възлените проходи и човешката диаспора напуснала Старата Земя. Планетата Бараяр имала атмосфера с подходящ химически състав и това я направило притегателна точка за петдесетина хиляди кандидат-колонисти. Които бързо изчезнали от земния радар, когато единственият им възлен проход се оказал нестабилен и се сринал, причинявайки истинска катастрофа. Бараярците изчезнали, били отписани като мъртви и в продължение на следващите шест столетия никой не се сетил повече за тях.

Докато, преди малко повече от сто години, Комар не разработил нов скоков маршрут, пробив, за който много скоро щял горко да съжали. Изследователите открили на Бараяр един процъфтяващ, пък макар и технологично изостанал свят. Последвала двайсетгодишна сетагандanska окупация, подкрепяна от Комар, която така и не успяла да цивилизова дивата планета, но определено успяла да я милитаризира.

Едно поколение след края на окупацията бараярците нахлули от затънтената си планета и на свой ред превзели Комар, вероятно с цел да предотвратят по-нататъшните опити на галактиката да ги цивилизова. Успешната Комарска кампания изострила апетитите на бараярците и те, яхнали инерцията, се опитали да прилапат по същия начин друга планета — далечната Ескобар. Но се надценили. Експедицията се провалила с гръм и трясък заради силната ескобарска съпротива, подпомогната от всички съседни планети, включително колонията Бета. Бараяр дал много жертви, сред тях и принцът-наследник.

В часовете по история, когато обсъждаха най-великите сделки, джаксънианските ученици и до днес се дивяха на император Ецар, който уж водел преговори за капитулация, а междувременно успял да прилапа новооткритата планета Сергияр, прибавяйки я трайно към своята империя, преди да умре и да остави управлението в ръцете на петгодишния си внук. След това империята се кротнала и съсредоточила усилията си върху консолидирането на завладените територии вместо върху разширяването на границите си. Като цяло обаче бараярците си оставаха опасни съседи. За щастие Джаксън Хол се намираше достатъчно далеч, делеше ги буфер от сложен

мултискоков маршрут през отворената система на Центъра Хеген и свободната планетарна федерация Пол.

И всичко това, плюс два от трите свята на Бараярската империя, човек трябваше да прекоси, за да се добере до Ескобар или колонията Бета. Уви.

Тедж се върна към статията за Иван Ксав. Съдържанието й се покриваше с онова, което бяха открили в джобовете му. Потвърждаваше самоличността му, но само толкова. Иван Ксав беше точно това, което се виждаше на пръв поглед — ворски офицер от среден ранг със средни отговорности и среден чин. Изобщо, средностатистически.

„Тогава защо дойде да ме търси?“ Канеше се да разрови по-надълбоко мрежата, когато Риш излезе от банята и предложи да хапнат. Късната им закуска, поради липса на друго, се състоеше от половин порционно блокче — гадно на вкус, но хранително — и половин бутилка вино на момиче. Виното се оказа много добро, макар че, ако питаха Тедж, бирата по̀ щеше да върви с предястието. След като приключиха и с това, Тедж се просна на дивана да подремне. Вече няколко месеца живееше на Комар, но късото му денонощие продължаваше да я тормози. Откакто кацнаха тук, не беше спала като хората.

„Не, по-отрано дори. Откакто…“

Иван закъсня само с няколко минути, закъснение, за което с чиста съвест можеше да обвини сутрешното задръстване в тръбата от центъра до военния космодрум. За щастие мехурчестите коли зациклиха в един от високите участъци на транспортната система, откъдето се откриваше приятна гледка към града, а не в потискащия подземен участък на тръбата. Бараярската щабквартира на Комар се помещаваше на две места, което причиняваше известни неудобства — едната част от командването заемаше сграда в съседство с военния космодрум, другата имаше офиси на орбиталната и скоковата станции. За щастие поне днес в графика на адмирала и неговия верен адютант не беше включен полет до орбиталната.

Десплейнс, строен, компетентен и лаконичен офицер в края на петдесетте, плъзна поглед по спретнатата униформа, чинно вчесаната

коса и уморените очи на Иван и каза с иронична усмивка:

— Прекалил си с почерпките снощи, а, Ворпатрил?

— Не, сър, и капка не съм сложил в уста. Отвлякоха ме две красиви жени и цяла нощ ме държаха заложник в апартамента си. Не ме оставиха да мигна.

Десплейнс се засмя и поклати глава.

— Тия еротични фантазии ги разправяй на приятелчетата си. Хайде, на работа.

Иван събра бележките и другите документи и тръгна след адмирала.

Тричасовото сутрешно съвещание с офицерите от планетарния щаб се оказа по-мъчително от нощното му изпитание. Иван бързо установи, че единственият начин да остане буден е като забива тайничко нокти в мекото на ухото си. Следобедът обещаваше да е малко по-забавен — по график имаха частен брифинг с екипа инспектори, който адмиралът си беше довел от Бараяр, отряд от умни, надъхани и потенциално зли офицери, познати като Ворските конници на Апокалипсиса, макар че само двама от тях носеха тежестта на въпросната представка.

Всичко това означаваше, че Иван може да посвети на личните си дела само обедната почивка. Изяде *поредното* порционно блокче, наля си чаша горчиво кафе, глътна две обезболяващи таблетки с надежда да разкара неприятното усещане, че главата му е пълна с топки памук след и вследствие на безсънната нощ, претегли с неудоволствие варианта да седне пред комтаблото… и вместо да подхване досадно и вбесяващо търсене в мрежата, отиде в съседната сграда. Името на адмирал Десплейнс моментално му разчисти пътя.

Галактическият отдел на ИмпСи делеше планетарния си офис с комарския отдел на ИмпСи, което още не означаваше, че двата отдела охотно делят наличната си информация. След като мина през охраната във фоайето, Иван се озова в лабиринт от тихи коридори без прозорци, които твърде силно напомняха за централата на ИмпСи във Ворбар Султана — същата аскетична и смътно депресираща атмосфера на секретност. „Сигурно са ползвали услугите на същия специалист по вътрешен дизайн точно преди нещастникът да се обеси“.

Местният главен експерт по въпросите на Джаксън Хол беше един капитан на име Морозов, който на два пъти беше разпитвал Иван

във връзка с делата на братовчед му Марк. Опитът на Иван показваше, че личното отношение проявява склонност да ускорява нещата. Освен това Морозов покриваше в задоволителна степен критериите му за надеждност. Откри го в тесен кабинет с голямо комтабло, които не се различаваха съществено от тесния кабинет и голямото комтабло, които Морозов използваше преди няколко години, само дето сега книгите бяха още повече, кашоните с документация се бяха умножили, а личните му вещи бяха по-чудати от отпреди. Морозов беше блед мъж, колкото войник, толкова и учен, с костеливо лице и необичайно ведър поглед върху живота и работата си — служителите на ИмпСи по правило бяха мрачни типове.

Посрещна го с небрежен военен поздрав и му придърпа резервния въртящ се стол.

— Капитан Ворпатрил. Срещаме се пак. Какво може да направи галактическият отдел за адмирал Десплейнс?

Иван седна, откри местенце за краката си сред кашоните и каза, като подбра внимателно лицето и числото:

— Имам въпрос за интересна особа с предполагаема джаксъниански връзка. — След което предпазливо, но в ярки краски, описа Риш, без да споменава името й, което най-вероятно, беше измислено. Не виждаше смисъл да споменава Тедж. Красавици с канелена кожа сигурно имаше много, с лопата да ги ринеш. Риш, от друга страна, като нищо можеше да се окаже единствена по рода си. „Придържай се към основното“.

Морозов го слушаше съсредоточено, веждите му се катереха постъпателно нагоре, пръстите му бяха събрани в жест, който несъмнено беше изкопирал от своя печално известен бивш началник. Когато Иван завърши изложението си, Морозов издиша едно „Ха!“. И преди Иван да го е попитал какво значи въпросното „Ха!“, капитанът се завъртя към комтаблото и зададе няколко команди, толкова бързо, че Иван така и не разбра какво точно е направил. После се облегна назад с триумфална физиономия и съответен жест, вперил доволно поглед в образа над видпочата.

Иван се наведе напред и зяпна.

— Мили боже! Ама те са цял отбор! — След което се сети да си захлопне ченето.

Над плочата се мъдреше групова портретна снимка. Риш — нямаше съмнение, че е тя — беше приклекнала на едно коляно, втората отляво надясно. Облеклото й беше повече от оскъдно — златисти прашки и виеща се ивица златно фолио, плътно прилепнало към кожата, което уж трябваше да прикрие други стратегически участъци от тялото й и което лъкатушеше нагоре по шията, засилвайки екзотичния ефект на лицето й — като цвете със златно стебло. Освен нея на снимката имаше четири жени и един мъж. Ръстът и телосложението им варираха, но всички бяха изящни и блестящи. Една от жените беше в бяло и сребърно, друга — в жълто и златисто, трета — в зелено и златно, четвърта — в нюанси на червеното, а мъжът беше в катраненочерно и сребърно. Шест различни лица, но еднакво поразителни с красотата си, със загатнати усмивки и ведри изражения.

— Кои са тези, за бога?

Морозов се усмихна като фокусник след успешно представление. Иван трябваше да признае, че капитанът е извадил страхотен заек от шапката си.

— Имената им са Перла, Рубин, Смарагд, Топаз и Оникс, а синята е Лапис Лазули. Лазурносинята. Прословутите живи Бижута на баронеса Кордона. Снимката е направена преди няколко години.

— Джаксъниански генетични продукти?

— Разбира се.

— И те какво, хм, правят? Освен че си стоят и изглеждат зашеметяващо тоест.

— Ами, изглежда, баронесата ги е използвала предимно като декор. Информацията ни за нея показва, че определено е обичала да прави впечатление. Използвала ги е и като танцова трупа, но само пред много специални гости. Били са й нещо като слуги, но не само. Със сигурност са били джийвси.

— Ъ-ъ… какво?

— Джийвси. Това е джаксънианска жаргонна дума за слуга или роб, който е предан до смърт на своя господар. Предаността им е допълнително подсилена, било генетично, било чрез психична обработка, било и чрез двете. Говори се, че ако ги отделиш от обекта на предаността им, изпадат в дълбоко униние и понякога дори умират от мъка, ако господарят или господарката им умре.

Това звучеше почти като личните гвардейци на братовчеда Майлс, макар че неговият подбран екип от сурови мъже далеч не беше толкова фотогеничен, помисли си Иван, но без да изрича на глас наблюдението си.

— Баронеса Кордона? Има ли нещо общо със станция Кордона? — Една от петте ключови скокови станции, които охраняваха проходите към териториалния космос на Джаксън Хол. Станция Фел, която осигуряваше точка за скок към Центъра Хеген, представляваше най-голям интерес за Бараяр, но другите четири също бяха важни.

— До неотдавна Шив и Удин гем Естиф Арка, барон и баронеса Кордона, управляваха съвместно Къща Кордона и всичките й бизнес начинания.

— До неот… какво, чакай! Гем Естиф? — Сетагандansко име! — Как е възможно това, по дяволите?

— О, историята е страхотна. — Очите на Морозов светнаха. — От колко далеч искаш да започна?

— А откога започва?

— Ами, от доста отдавна… няма да повярваш.

— Добре де, почни от началото. Но имай предвид, че лесно губя нишката. — Иван хвърли скришом поглед към комуникатора си, но предпочете да не притиска Морозов, макар времето да напредваше бързо. Аналитик от ИмпСи в настроение да разказва беше чудо невиждано, което да коткаш и слушаш с внимание.

— Може би името на гем-генерал Естиф ти е смътно познато от часовете по история?… — Морозов млъкна обнадеждено. На Иван името му беше повече смътно, отколкото познато, но той все пак кимна да окуражи събеседника си. — Бил е един от сетагандanските генерали, натоварени със задачата да подсигурят изтеглянето от Бараяр в последните дни на Окупацията, които, както знаеш, са били доста напрегнати — подсказа му добронамерено Морозов. — И долу-горе в този момент от кариерата си генералът бил удостоен с висша съпруга.

Най-високата чест — и тежест, — с която един сетагандански гем-лорд можеше да се сдобие; висша за съпруга беше генетичен подарък, раздаван от горния клас на сетагандanската аристокрация — така наречените „хоути“, свръхраса в развитие, — или така поне го виждаха „висшите“. Понеже беше имал честта да се срещне с няколко

дами хоут, Иван подозираше, че старият генерал е посрещнал новината за наградата си със смесени чувства.

— Когато колегите му генерали се прибрали на Ета Сета да поднесат на императора своите извинения — за повечето от тях това се оказало последното нещо, което поднесли на когото и да било, — гем Естиф и съпругата му по разбираеми причини останали на Комар. Да живеят тук — сетагандански изгнаници в куполите на чужд свят — сигурно е било истинско мъчение. Но гем Естиф успял да запази връзките и контактите си и след време дъщеря му Удин, която, между другото, е родена тук, в Равноденствие, се омъжила за един безобразно богат комарски корабен магнат.

— Ъ-ъ, за колко поколения жени на име Удин иде реч, защото…

Морозов вдигна ръка да го спре.

— Задръж. Така… плановете на гем Естиф отново били осуетени от нас, когато Бараяр анексирал Комар. Семейството се пръснало в различни посоки. Дъщерята и съпругът й избягали в последния възможен момент, буквално под обстрел, с помощта на един капитан от флотилията на Селби, която комарците наели да подпомогне отбраната им. Въпросният капитан бил ексцентричен джаксъниан ец, който се подвизавал ту като наемник, ту като пират, ту като контрабандист. Казвал се Шив Арка.

— Значи какво, комарският съпруг е загинал?

— Не. Но до края на пътуването младата Удин определено сменила боята. Не е ясно кой кого е отвлякъл, но издигането на Шив Арка в йерархията на Къща Кордона започнало горе-долу по това време.

— Разбирам. — „Май“. Иван се зачуди какъв ли коктейл от комплекси и параноя е тласнал Удин към брачната измяна… Удин, отрасналата в изгнание дъщеря на победения гем-генерал. Или изборът й е бил предизвикан от друго? — Ъ-ъ, този Шив… сигурно е бил красавец? Неустоим космически пират, нещо такова?

Морозов потърка брадичката си.

— Боя се, че дори ИмпСи не разполага с алгоритъм, който да обясни женските предпочитания. — Наведе се към комтаблото и извика друго изображение. — Това е официалната портретна снимка на Шив, когато встъпил като барон преди двайсет години. Оттогава сигурно е натежал и побелял, предполагам.

Снимката показваше мъж и жена, прави, със сериозни студени изражения. И двамата бяха облечени в червено — тя с карминена рокля, той със сако и панталони в цвят черна череша. Жената първа привлече вниманието на Иван. О, да. Налице бяха високият ръст, сияйната кожа и поглед, великолепната костна структура и вродената самоувереност, белег за щедра доза висши гени. Къделя черна лъскава коса, увита в обсипана с геми панделка, беше преметната през рамото й и се спускаше почти до земята, точно в стила на висшите дами.

Съпругът й беше с половин глава по-нисък от нея, което далеч не означаваше, че е нисък. Беше със среден ръст и на средна възраст, набит, понатежал с годините, но още атлетичен; черна коса с неизвестна дължина, прибрана назад, навярно в опашка или възел на тила. Смътно прошарена сякаш? Кожа с богат наситен махагонов цвят. Тежко и доста плоско лице, идеално за разбойнически главатар, в комплект с лъскави черни очи, които сигурно ставаха неприятно пронизващи отблизо, реши Иван.

Ако се съдеше по стойката им, двамата, изглежда, се държаха за ръце, но роклята на жената скриваше истината по въпроса.

— Впечатляващо — каза Иван, без да си криви душата.

— Да — съгласи се Морозов. — Откровено казано, неприятно ми стана, когато излязоха от играта. Арка и съпругата му бяха безпристрастни играчи. Арка заряза пиратството и се насочи към посредническия… хм… бизнес с изчезнали хора. От всички Къщи, които се занимаваха с връщането на заложници, Кордона имаше най-висок процент на успеваемост. Бяха надеждни, по свой си начин. С еднаква охота продаваха бараярска информация на Сетаганда и сетагандaнска информация на ИмпСи и ако нещата, които сетите са получавали от тях, са били и наполовина проверени и ценни като тези, които получавахме ние, значи Къща Кордона е имала само доволни клиенти. Нещо повече, Кордона охотно плащаше дълговете си и връщаше услуги както над, така и под масата.

— Говориш в минало време. Какви са понастоящем отношенията между Бараяр и Къща Кордона?

— В пълен хаос, боя се. Преди седем-осем месеца Кордона стана жертва на особено враждебно поглъщане от страна на един от конкурентните картели, контролиращи точките за скок — Къща Престен. Надявах се на контраудар, но мина много време, което

означава, че баронът и баронесата най-вероятно са мъртви. Истинска загуба. Бяха хора с невероятен стил.

— Това означава ли, че, хм, новите господари на Къща Кордона са ни по-малко полезни?

— Непроверени по-скоро. И необщителни. Няколко канала за информация бяха изгубени по време на промяната и още не са заменени.

Иван примижа в опит да си представи как би звучало това изречение, ако не беше в типичния за ИмпСи страдателен залог. „Диря от трупове“ беше първото нещо, което му дойде наум.

— Така и не се разбра дали Бижутата на баронесата са били убити, пленени или са избягали при поглъщането — продължи Морозов. — Така че аз проявявам силен интерес към всякакви сведения по въпроса, макар че при тези обстоятелства интересът ми е по-скоро академичен. Къде точно си видял Лапис Лазули?

— Непременно трябва да поговорим за това, но времето ми изтича — плъзна се по допирателната Иван. Погледна комуникатора си. Опа, не беше лъжа. Надигна се предпазливо от стола. — Благодаря ти, капитан Морозов, много ми помогна.

— Кога ще можем да продължим?

— Няма да е днес, за съжаление. Зает съм. — Иван си проправи път през кашоните по пода. — Ще видя кога мога да си открадна час-два.

— Намини, когато решиш — каза Морозов. — О, предай много поздрави на… на пастрока си. Надявам се, че вече е по-добре със здравето.

— Виртуален пастрок, при това в най-добрия случай — побърза да го поправи Иван. — Майка ми и Илян още не са си направили труда да се оженят. — Успя да се усмихне, но остана с впечатлението, че не му се е получило добре.

Докато подтичваше по мрачния коридор, изведнъж му хрумна, че може би има и друга причина старите кадри на ИмпСи да му съдействат толкова охотно напоследък. Причина, която нямаше нищо общо с работата му за адмирал Десплейнс. Потръпна зиморничаво и продължи напред.

В края на работния ден Иван тръгна към изхода. Главата му беше пълна с какво ли не, от спорове за повишения и планове за изненадващи инспекции до бляскаво кървавата история на Къща Кордона, но най-вече със спешни питанки откъде да вземе храна за вкъщи, която да хареса на Тедж. „Ако тя още е там“. Нямаше търпение да се прибере. По тази причина остана неприятно изненадан, когато зърна с периферното си зрение един лейтенант от приемната, който размахваше трескаво ръце и подтичваше да го настигне.

— Господа! Почакайте!

Твърде късно беше да ускори крачка и да се престори, че не го е видял. Двамата с адмирала спряха и го изчакаха. Човекът се беше задъхал от бързане.

— Какво има, лейтенант? — попита Десплейнс. Адмиралът доста по-добре от Иван успя да прикрие раздразнението си от осуетеното бягство, даже изобщо не му пролича, ако не се броеше слабата ирония, просмукала се в примирения му тон.

— Сър. Двамата служители от столичната служба за сигурност току-що дойдоха. Искат да разговарят с капитан Ворпатрил.

„Да разговарят, не да ме арестуват“ — отчете внезапно фокусиралият се мозък на Иван. Макар че всеки опит на цивилните куполни власти да арестуват бараярски офицер насред бараярска щабквартира би бил рисковано начинание, предвид юрисдикцията и прочие.

Десплейнс вдигна вежди.

— За какво става въпрос, Ворпатрил? Не може да е най-голямата колекция от глоби за паркиране — *отново*. Тук ти нямаш кола. А и кацнахме на Комар само преди четири дни.

— Не знам, сър — каза Иван, без да си криви твърде много душата. „Подозирам“ не беше същото като „знам“, нали така?

— Е, най-добре да поговориш с тях. Върви и гледай да не ги ядосаш. — Адмиралът го подкани с жест. Можеше да покаже малко съчувствие към бедния си подчинен, помисли си нацупено Иван. — Утре ще ми разкажеш. — След което се оттегли стратегически и на бърз ход, зарязвайки Иван на произвола на съдбата. Иван в ролята на обречения ариергард, който осигурява време на войската да се изтегли.

Можеше да е и по-лошо. Ако Десплейнс беше решил да присъства лично на разпита… Иван въздъхна и тръгна неохотно след

ентусиазирания лейтенант. Някои хора приемаха работата си прекалено на сериозно.

— Поканих ги в трета съвещателна, сър.

Във фоайето на сградата имаше няколко такива стаички с гръмкото наименование „съвещателни зали“, където вкарваха онези посетители, на които не се полагаше достъп до вътрешната светая светих на щабквартирата. Иван подозираше, че във всички тях има видеонаблюдение. Трета съвещателна зала, най-малката, притежаваше интимната атмосфера на приемна в данъчното, установи Иван, когато лейтенантът го въведе вътре. Дали пък мрачният й дизайн не беше търсен нарочно с цел посетителите да бъдат обезкуражавани и прогонвани по най-бързия начин?

— Капитан Ворпатрил, това са инспектор Фано и патрулен инспектор Салмона от куполната сигурност на Равноденствие. Е, аз ви оставям да си поговорите. Инспектори, ще ви помоля на излизане да минете при мен да се разпишете. — След което и лейтенантът би отбой.

Фано беше едър мъж, Салмона — тънка, но атлетична на вид жена. Той беше цивилен, тя — в униформа, плюс обичайното за уличен патрул снаряжение във вида на зашеметител, шокова палка и други хубавини. И двамата бяха млади, но не твърде. Тоест не бяха белокоси ветерани, но не бяха и зелени младоци; следователно — родени бяха след анексирането и вероятно още имаха живи по-възрастни роднини, които да пазят неприятни спомени от онзи период. Салмона имаше венчална халка, отбеляза автоматично Иван.

— Благодаря ви, че се съгласихте да ни приемете, капитане — започна официално Фано и се изправи. Махна към един стол от другата страна на масата. — Седнете, моля.

Последното беше с цел да го заяви като собственик и домакин, та да спечели психологическо предимство. Разбираше ги Иван тези работи, чел беше куп наръчници за провеждане на разпит. Пропусна репликата покрай ушите си, седна и ги удостои поред с неутрално кимване. Преди години беше изтърпял един досаден курс по техники за противодействие при разпит. „Дано съм запомнил нещо, мамка му“.

— Сър, мадам. С какво мога да помогна на куполната сигурност?

Двамата се спогледаха; Фано взе думата:

— Работим по случай на ВВ — влизане с взлом — в района на Кратерното езеро. Заподозрените са арестувани тази сутрин.

По дяволите, как го бяха заковали толкова бързо? „Само не се паникьосвай. Нищо лошо не си направил“. Добре де, беше направил едно-две лоши неща, като се започне с това, че беше пуснал Биърли Ворутиър в апартамента си. Но не беше извършил нищо *незаконно*. „Така де, тук аз съм жертвата“. На глас каза:

— И?

— О — вметна Салмона, извади видзаписвачка от джоба си и я сложи помежду им на масата. — Нали нямате нищо против да запишем разговора? Това е стандартната процедура при тези разследвания.

„Защо не? Моите хора и без това записват всичко“. А утре сутрин щяха да връчат на адмирал Десплейнс препис от разговора. „Ох“.

— Няма проблем, записвайте — откликна Иван с небрежната интонация на невинен наблюдател. Не беше докрай сигурен, че му се получи, затова пробва с дружелюбна усмивка по посока на патрулен инспектор Салмона. Тя, уви, изглеждаше неподвластна на чара му.

Фано продължи:

— По данни от регистъра въпросният апартамент е бил нает от млада жена на име Наня Бриндис, наскоро преместила се в Равноденствие от купол Олбиа. За жалост не успяхме да открием сера Бриндис, нито нощес, нито днес. Тази сутрин не се е явила на работа. Разбрахме, че сте се видели с младата жена снощи. Бихте ли описали срещата си? Със свои думи.

„За да се обеся сам и да ви спестя усилието“. До каква част от истината се бяха добрали тези двамата? Явно го бяха открили по кредитния чип, който Тедж беше сканирала в магазина, вероятно бяха разговаряли с колежката й… Така че по-добре да се придържа максимално близо до истината, без да издава Биърли или Наня-Тедж. Или Империята. Или себе си, макар че от пръв поглед се виждаше къде седи той в йерархията на потенциалните бушони, ако се стигнеше до жертвени агнета и прочие. Въздъхна, понеже не мислеше, че комарците ще схванат аналогията, ако изблее.

— Ами, отидох в магазина, където работи дамата, да поръчам доставка до дома. Беше в края на работното време, затова й предложих да я почерпя. Да пийнем нещо, да вечеряме.

Салмона го измери намръщено с поглед.

— Защо?

— Ъ-ъ… нямате ли нейна снимка?

— Има една към трудовия й договор — каза Фано.

— Значи нищо не сте видели. Дамата определено хваща окото, повярвайте ми.

— И? — подкани го Салмона.

— И… ами аз съм войник далеч от дома и… Тя беше хубава, аз — самотен. Струваше си да опитам. Знам, че според комарците ние не сме хора, но истината е, че нищо човешко не ни е чуждо — каза той и се намръщи на свой ред. Салмона не сведе поглед, но се дръпна една идея назад. „Точка за мен“ — реши Иван.

— Какво стана после?

— Тя ми отказа и аз си хванах пътя.

— Просто така? — Салмона вдигна вежди.

— Мога да се примиря с някой и друг отказ. Жени — много, и все някоя ще каже „да“.

Двамцата се спогледаха отново. После Фано попита:

— А след това какво стана? Последвахте ли сера Бриндис до апартамента й?

— Не, реших да хвърля един поглед на онова езеро. Видял бях, че дават лодки под наем, и ми стана интересно, а и нямах какво друго да правя, понеже дамата ми отказа и прочие. — Чакай, дали не бъркаше посоките? Нищо де, езерото беше кръгло, значи всяка посока вършеше работа. — На връщане отново попаднах на сера Бриндис. Реших, че съдбата ми дава втори шанс.

— Нали уж се примирявахте с откази? — подметна Салмона.

— Да, но понякога жените променят решението си. Не пречи да си пробваш късмета.

— А ако не си променят решението, а само го затвърдят?

— Тяхно право. Никога не бих играл грубо, ако за това питате. — Точно това имаха предвид, виждаше се. Но пък те бяха ченгета и грозните сценарии бяха неотменна част от работата им. — Предпочитам мир и любов в леглото си, благодаря.

— И? — подкани го Фано. Краски на досада прошарваха търпението в гласа му.

— И тя ме покани да вляза. Реших, че съм извадил късмет, това е. — Иван се изкашля. — А после взе, че стана неприятно. — Знаеха ли за синята й съквартирантка? Е, те може и да знаеха, но Иван реши, че той няма да знае. — Мислех, че ще поседнем, ще пийнем нещо, ще се поопознаем, може и да вечеряме например. Както си му е редът. Само че тя извади зашеметител и ме простреля.

— Направихте ли опит да я нападнете, преди да ви простреля? — студено попита Фано. Досадата беше изчезнала.

— Не, по дяволите. Вижте, знам, че от известно време работя на бюро, но все пак съм преминал основно военно обучение. — Това, плюс опреснителните курсове по самоотбрана към ИмпСи веднъж годишно, но те спадаха към допълнителните служебни облаги — или тегоби — на *другата* му работа. Нямаше нужда да споменава за тях в момента. — Ако се бях опитал да я нападна, щях да успея, уверявам ви. Мацката ме свари неподготвен, това е. Мислех, че всичко върви *добре*.

— А какво си помислихте след това? — попита сухо Салмона.

— Нищо. Бях в *безсъзнание*. При това за дълго, изглежда, защото се събудих вързан за стол, а в апартамента беше тъмно. И празно сякаш. Но не бях сигурен дали е безопасно да се развикам за помощ, затова реших да се освободя сам, без много шум.

— Безопасно? — с невярващ тон повтори Салмона.

Иван реши, че не е нужно да се прави на пълен глупак. Фиксира я намръщено с поглед.

— Не знам от колко време се занимавате с тази работа, но ако не сте пълни новаци, значи сте имали поне един-два грозни случая с бараярци в униформа, имали нещастието да налетят на ваши сънародници, които още хранят стара омраза. Не знаех с какви хора си имам работа — откачалки, терористи, шпиони или бог знае какви. Дали няма да ме изтезават, дрогират, отвлекат или нещо по-лошо. Затова сметнах, че е по-умно да се освободя сам, отколкото да привличам внимание с крясъци.

В очите на двамата инспектори се появи сянка на смущение, което подсказа на Иван, че е отбелязал още една точка. Благодатна тема значи. Струна, на която да посвири още малко.

— Тъкмо бях успял да поразхлабя връзките, когато онези двамата се появиха на прозореца — на третия етаж, моля ви се! — и

започнаха да режат дупка в стъклото с плазмена дъга. Реших, че това едва ли е обичайният комарски начин да се отбиеш на гости при приятели. Особено през нощта. Прецених, че най-вероятно идват за мен.

— При първоначалните си показания — каза Фано, — мъжете, които задържахме, обясниха, че тъкмо връщали подемното пале на човека, от когото го били взели назаем, когато случайно ви видели. Викали сте за помощ и те затова влезли в апартамента.

— Ха — каза мрачно Иван. — Хубава история, но далеч от истината. Срязаха прозореца преди изобщо да ме видят. — Поколеба се. — Първоначални показания? Надявам се, че сте ги разпитали с фаст-пента.

Всъщност нито се надяваше, нито смяташе, че в полицията са прибягнали до наркотика на истината. Само пълните новаци в подземния свят дръзваха да прекрачат закона, без да са преминали програма за резистентност към фаст-пентата.

— Да, разпитахме ги — каза Фано. — Веднага щом събрахме достатъчно доказателства, които да оправдаят провеждането на принудителен разпит с помощта на фаст-пента.

— Какво, не са показали алергична реакция? Тоест на мен ми се сториха професионалисти. От малкото, което видях.

— Професионалните крадци на дребно в куполите рядко прибягват до такива екстремни военни техники — каза Фано. — Вместо това работят на принципа на клетките. Не знаят кой ги е наел, нито защо са ги наели да извършат това или онова. Ниска технология, но достатъчно ефективна и изключително дразнеща. За нас тоест.

— Мога да си представя — кимна съчувствено Иван. — Е… мен ли са търсели наистина? — Слава богу, че се беше придържал максимално към истината, дотук поне.

Фано се намръщи, после призна:

— Не. Явно е трябвало да отвлекат сера Бриндис и нейната слугиня и да ги доставят на предварително уречено място, където друга клетка да се заеме с транспортирането им. За въпросната слугиня не открихме нищо. В адресната регистрация е вписана само сера Бриндис. Вие видяхте ли друга жена в апартамента?

Иван поклати глава.

— Преди да ме прострелят със зашеметителя — не — каза той и направи кратка пауза. — Нито след това, по очевидни причини.

— Вие ли зашеметихте двамата мъже? — попита Фано.

— Бях вързан за проклетия стол, уви. А и светлината ме заслепяваше. Опитах се да ги спечеля на своя страна, за да ме развържат. Изстрелите дойдоха сякаш отникъде. Чух стъпки зад себе си, някой тичаше към входната врата, но докато успея да се освободя и да огледам, в апартамента нямаше никого.

— Стъпки на колко хора чухте?

— На един, така ми се стори, но не бих могъл да се закълна. Цялата нощ беше комедия от грешки, фарс, на който само аз нямах сценария. Основната ми грижа беше да се измъкна, преди да се е появил още някой, който обича да тормози бараярци.

Салмона се наведе напред и натисна нещо на записвачката.

— Получихме анонимно обаждане за взлома, но опитите ни да проследим обаждането с нашите програми удариха на камък. За щастие сега явно имаме гласово съвпадение. — Чу се гласът на Иван, завален по пиянски: — „… да бе, пратете някой, щото… Виждам ги бе, на улицата съм и ги гледам в момента“. — Салмона безмилостно остави целия запис чак до внезапния му край. После добави: — Освен това открихме плащане с кредитния ви чип за пътуване с градския транспорт от спирка „Кратерно езеро“ до центъра, извършено само няколко минути след обаждането. — Сякаш не стигаше, че му пуснаха този ужасен запис. Давай, сритай умрялото куче.

— Наистина ли чухте жена да вика? — попита Фано.

— Ами, не. Просто реших, че така ще ви накарам да побързате. Не знаех кога ще се свестят онези двамата, а не исках да се измъкнат, преди патрулите да са пристигнали. Така де, има си власти, които се занимават с тези неща. Вие тоест. Затова се обадих и поразкрасих малко историята.

— Предполагам знаете, капитан Ворпатрил, че както напускането на местопрестъплението, така и подаването на фалшиви сигнали са в противоречие със закона — каза Фано.

— Добре де, може би трябваше да остана, но щях да закъснея за работа. А и в онзи момент не разсъждавах логично.

Фано махна към записвачката.

— Бяхте ли пиян?

— Е, няма да отричам, че може и да съм пил едно-две вечерта. — Можеше да го отрече, при това с основание, но по-добре двамата да си мислят, че е бил под влияние на алкохола. Лесно щяха да го повярват, личеше си, че подобна версия ще пасне чудесно на предразсъдъците им. — Някога зашеметявали ли са ви? Знаете ли как се чувства човек, когато дойде в съзнание?

Фано поклати глава. Салмона свъси вежди, навярно в неволно съпричастие, първото, което Иван получаваше от нея.

— Никак не е приятно, уверявам ви. Главата те боли с часове, а очите ти играят номера. Имаш проблеми и с равновесието. Нищо чудно, че на записа звуча като пиян. — Последното беше за адмирал Десплейнс и за който там от собствените му хора щеше да чуе записа. Защото себеотрицанието си имаше граници, а той почти ги беше пресякъл. Проклетият Биърли.

Фано изкриви устни.

— И какво в работата ви е толкова важно, че да напуснете местопрестъпление, в което, по собствените ви думи, сте били жертвата?

Иван изправи гръб и пусна тежката артилерия — ворският адютант на адмирала в пълния му блясък. И той можеше да изрича неприятни неща с леден тон.

— Голяма част от работата ми е строго секретна, сер Фано. Няма да я обсъждам с вас.

Двамата комарци примигнаха.

Салмона отвърна на удара:

— Бихте ли се съгласили да дадете показания под въздействието на фаст-пента, капитане?

Иван се облегна назад и скръсти ръце. Тук не можеха да го пипнат.

— Това не зависи от мен — отвърна спокойно. — Ще трябва да получите разрешение от моя командващ офицер адмирал Десплейнс, началник на отдел Операции, а после и от централата на ИмпСи във Ворбар Султана. Лично от генерал Алегре, предполагам. — Не предполагаше, знаеше го със сигурност. — А ако получите въпросните разрешения, оперативен работник на ИмпСи ще трябва да присъства на разпита, лично да ми инжектира наркотика и антагониста му и да запише всичко. А преди това вие двамата ще трябва да бъдете

разследвани и одобрени от ИмпСи. — После добави любезно: — Имате пълното право да пуснете молба, разбира се. Вярвам, че до две седмици ще получите отговор. — Дотогава той отдавна щеше да е потеглил обратно към Бараяр.

Инспекторите го стрелнаха с равни дози неприязън. Нищо. Иван също не ги харесваше особено.

— Добре, но нима не докладвахте за този инцидент на собствената си служба за сигурност, капитане?

Определено не ги харесваше.

— Докладвах устно и накратко на командващия си офицер. — Което беше вярно в *известен* смисъл… но не значеше, че Десплейнс няма да му трие сол на главата утре сутринта. — А понеже не се озовах в болница или в моргата, не бях разпитван, измъчван, пребит или ограбен, сметнах случилото се за неприятен инцидент в извънработно време. Мистериозен инцидент, да, но при нас мистериите са работа на ИмпСи — „В повече от един смисъл“, добави наум Иван, — а аз, слава богу, работя в друг отдел. В Операции. Всички офицери от ИмпСи, които познавам, са костеливи орехи. — „Особено роднините ми“. — Но когато в ИмпСи решат какво трябва да мисля, несъмнено ще ме уведомят.

Фано каза обнадеждено:

— А дали има шанс ИмпСи да сподели част от разкритията си по случая с нашето управление?

— Може да пуснете молба — каза Иван и прехапа долната си устна, за да не се озъби.

Салмона потропа с пръсти по масата.

— Остава въпросът с липсващата жена. Това не ми харесва. Щом не са успели да я отвлекат, къде е тя тогава?

— Сигурно се крие някъде — каза Иван. — Ако знаеш, че някой ти е вдигнал мерника, логично е да потърсиш ново убежище, след като старото е разкрито.

— Не, логично би било да потърсиш помощ от куполната служба за сигурност — каза Салмона и стисна устни. — Тя защо не го е направила?

Иван се почеса по главата.

— Не знам. Тя не сподели с мен проблемите си. Просто ме простреля, нали ви казах. Но щом се е преместила тук наскоро,

тайните й най-вероятно се коренят на мястото, от което е дошла. Споменахте друг купол на Комар?

— Купол Олбиа — отговори Фино.

— Тогава не трябва ли да насочите вниманието си натам? — „Вместо например към моя апартамент“.

— Точно това ще направим — въздъхна Фано. Опря длани на масата и се надигна. Изглежда, не си беше доспал, реши Иван. „Но със сигурност е спал повече от мен“. Инспекторът кимна неохотно, че Иван е свободен. — Благодаря ви за съдействието, капитане. — Не личеше да е доволен обаче.

— Личното ми неудобство едва ли е най-важното в случая. Няма да ви лъжа, че ми беше приятно. Но ако имате още въпроси, потърсете ме. Искрено се надявам сера Бриндис да не е пострадала.

Съпроводи инспекторите до приемната и изчака да се отпишат. А после, спокоен, че неприятният разпит е приключил окончателно, изхвърча от сградата.

4.

Капитан Ворпатрил се прибра много късно, с което й скъса нервите. И слънцето, и слънчевото огледало отдавна бяха залезли. Но пък Тедж му прости веднага заради няколкото големи тежки торби, от които се излъчваха ясно доловими аромати.

— Трябва да поговорим — каза задъхано той, но двете изгладнели жени го надвиха без особена съпротива от негова страна.

— Трябва да *ядем* — настоя Тедж. — Осъзнаваш ли, че ни остави цял ден на онези ужасни порционни блокчета? Не сме слагали нищо друго в уста. Е, и виното — добави. — Беше доста добро.

— Аз пък закусвах и обядвах с порционни блокчета, без вино — затапи я той.

Риш, чийто метаболизъм беше постоянно висок, се разбърза да сложи чинии и прибори на кръглата стъклена маса срещу кухненския бокс. От чантите се появиха три вида спагети, печени на грил зеленчуци, запържен спанак, чесън, ядки, ват-телешко на филийки, печено ват-пиле с розмарин, салати — зелена и плодова, сирена, чийзкейк, три вида сладолед, два вида фрапе и още вино. Една мисъл се завъртя упорито в главата на Тедж. „Обичам мъже, които си спазват обещанията“.

— Не знаех дали не сте на някаква диета, специален хранителен режим или пък дали не постите — обясни Ворпатрил. — Затова купих повече неща. Всичко е от местната кухня. Има един хубав ресторант на нашата улица.

— Аз месо от истинско животно не ям, но всичко друго си изглежда съвсем добре — заяви Риш и седна на масата да демонстрира нагледно апетита си.

— Аз пък бях на път да преосмисля онова с живите неща — добави Тедж.

Ворпатрил, със задоволство отбеляза тя, обичаше да се храни. Предвид порционните блокчета беше започнала да го подозира в прикрито бараярско варварство, за което не се намекваше дори в

холовидео драмите. Но храната, която беше подбрал, говореше за изненадващ вкус и чувство за баланс. Фината настройка на сетивата му не можеше да се мери с вродената дарба на Риш и със сериозното обучение на Тедж, но в никакъв случай не беше безнадеждна. Освен това капитанът се въздържа да развали атмосферата с разговори на неприятни теми, което беше добре.

Явно тепърва събираше смелост да повдигне въпроса, с който ги беше подхванал още от вратата. Поколеба се за миг, после отиде до тоалетната, върна се — някъде по пътя беше успял да си събуе обувките и да си съблече куртката, — седна на дивана и буквално се срина.

— Ще си затворя очите само за минутка…

Очите му си останаха затворени; за разлика от тях, след малко устата му се отвори. Мъжът не хъркаше, по-скоро предеше тихичко като котка, а възглавничката, която беше гушнал, в голяма степен заглушаваше и този звук.

Риш скръсти ръце и го изгледа.

— Трябва да призная, че тези бараярци са сладки, когато спят. Сигурно защото тогава не говорят. — Килна глава настрани. — Дори слюнката му тече симпатично.

— Не му тече слюнка! — Тедж се усмихна въпреки всичко.

— Не се привързвай, момиче. — Риш поклати глава. — Този тип е опасен.

Тедж се загледа в спящия офицер. Изобщо не изглеждаше опасен, особено с тази черна къдрица на челото, която плачеше някой да я приглади нежно назад.

— Сериозно?

— Знаеш какво имам предвид.

— Да го будим ли? — попита колебливо Тедж. — Нощес не е мигнал. Мислех, че ще заспи още на масата.

— Ами, как беше онази поговорка… не буди спящия лъв. — Риш погледна комуникатора си. — А и любимият ми сериал тъкмо започва…

Затворена принудително в апартамента им седмици наред, Риш се беше пристрастила към незнаен брой комарски холовидео сериали, страст, която Тедж не споделяше. След цял ден в магазина кратката комарска вечер й се струваше още по-кратка. Риш се оттегли в

спалнята, където холовидео връзката беше от най-добрите на пазара, и затвори вратата. Тедж загаси лампите, та светлината да не очертава силуета й, и излезе на балкона. Стоеше и гледаше чуждия, запечатан под куполи град. Тук ли щеше да свърши дългото й пътуване — по един или друг начин? Можеше да е и по-зле. Но тази спирка не беше по неин избор, а резултат от стълпотворение на случайности.

Постоя още няколко минути на балкона, после влезе, заключи вратата, дръпна пердетата и се зае да разчисти тихичко масата. Беше останала храна и за утре. Изглежда, капитанът планираше да ги задържи при себе си още известно време, макар че не той щеше да реши. Тедж отиде до дивана и се опита да събуди полекичка бараяреца. Понечи да издърпа възглавничката, но той я стисна с неочаквана за спящ човек сила и решителност, после измърмори нещо и се обърна да защити съкровището си. Тедж се отказа да го буди, а вместо това седна на фотьойла срещу него да се наслади на гледката.

Доста приятна гледка, призна тя, от генетична гледна точка. И с естествен произход при това.

След малко Риш излезе от спалнята с доволна усмивка.

— Права бях за Хендро Фон. Наистина се е преструвал, че има амнезия. И е подменил пробата за ДНК анализ. Сера Джена е била истинският клонинг! Бас ловя, че сливането на търговските флотилии ще се провали. — Седна до Тедж и кимна към Ворпатрил. — Още спи?

— Да. Явно е много уморен. Чудя се какво толкова правят адютантите, с какво си запълват работния ден?

— Нямам представа — каза Риш.

Помълчаха.

Накрая Тедж промълви тихичко:

— Риш, какво ще правим? Ще останем тук тази нощ, и утре може би, но после какво? Не мога да се върна в магазина.

— Не е голяма загуба. Бачкаше по цял ден за никакви пари. Казах ти го още отначало.

— Знам. Но се надявах Наня скоро да си намери нещо по-добро. — А малкото магазинче за доставки изглеждаше идеалното място да работи, без да привлича внимание. Усвоила беше работата за по-малко от два дни. Което беше добре, защото в онзи момент едва ли би била в състояние да усвои нещо по-сложно. „Уморена съм до смърт от тази борба“. — Вложих последния си идентификационен пакет в Наня

Бриндис, а прикритието беше толкова плитко, че нямаше да издържи и повърхностна проверка. — Всяко зло за добро, от друга страна. Щом самата тя не можеше да предскаже каква ще е следващата й самоличност, значи и преследвачите й щяха да се затруднят.

„Не мога да я предскажа, нито да си я позволя“.

Ако стигнеха до Ескобар, сигурно щяха да си намерят по-добри документи за самоличност, но как да се махнат от Комар без такива?

— Вече наистина разбирам какво е да си без Къща.

Риш я стисна утешително за ръката.

— Дали да не опитаме в друг купол? Може би в Слънцестоене, или в Серифоза? Не можем да си позволим скоков кораб, но за теснолинейката имаме пари. Поне ще се махнем от Равноденствие. — Говореше меко, без да я притиска.

— В по-малък купол ще ни е още по-трудно да се скрием.

Риш стана, протегна се и отиде да сръчка домакина им. Той не помръдна, така че Риш се наведе и измъкна портфейла от джоба му. Върна се при Тедж и двете прегледаха съдържанието му, отново.

— Няма много пари в брой — каза Риш. — А не можем да използваме кредитния му чип. Виж, документите му за самоличност бихме могли да продадем на добра цена, ако намерим купувач.

— Това… — Тедж хвана тънката пачка местни банкноти и ги прибра в портфейла — ще ни стигне само за няколко дни. А при капитана вече изкарахме един ден безплатно, ще изкараме и утрешния. Парите са малко и няма да ни свършат работа. Върни му портфейла.

Риш сви рамене и го направи, точно толкова сръчно, колкото го беше измъкнала.

Тедж облегна глава назад и затвори очи.

— Даваха един документален филм — каза след малко Риш, — за Сергияр, колонизацията му, знаеш. Изглежда приятен свят, въздухът е годен за дишане…

— А за ужасната червеева чума споменаха ли? — попита Тедж и потръпна.

— Нито дума. Опитват се да привлекат хора, които да се заселят там, а страховити кадри с подути като наденици колонисти едва ли се вписват в рекламната кампания. Ако съм разбрала правилно, можеш да отидеш там като работник на договор за определен срок, а билетът за пътуването да платиш после.

На Тедж това й звучеше като първата стъпка по наклонената плоскост на договорното робство. На глас каза друго:

— Сергияр е по-слабо населен и от Комар. И е пълен с бараярци. Как ще се скриеш там?

— Казват, че там живеят всякакви хора. Вицекралицата полагала усилия да привлече колонисти отвсякъде. Дори от Бета. Ако продължават така, скоро няма да прилича на Бараяр, на Комар дори.

Помълчаха няколко минути, обмисляха варианта. Първото задължително условие беше да стигнат до орбиталната станция живи и без да ги засекат комарските власти, а точно сега шансовете им за успех изглеждаха нищожни.

— А си имаме и нашия капитан Мистерия. — Риш кимна към заспалия на дивана мъж. — Пардон, капитан Вормистерия, както той несъмнено би ме поправил.

— Иван Ксав, единствен по рода си. Мисля, че ме харесва.

— О, това дори аз го виждам — подсмихна се Риш. — Личи му, че е побъркан на тема цици.

— Че кой не е? — Тедж въздъхна, после изви устни в усмивка. — Макар че в неговия случай е побъркан по *хубави* цици.

— Ако беше случаен комарец, когото си срещнала на улицата, щях да те посъветвам — макар и само в краен случай — да се сближиш с него и да го използваш до дупка. Но той не е комарец и определено не е случаен, а това прави ситуацията необичайна, да не кажа странна.

— Хм.

Ново дълго мълчание.

Накрая Риш каза, много тихо:

— Предпочитам да умра, отколкото да ме заловят и да ме използват срещу барона и баронесата.

Тедж отвърна също така тихо:

— Вече няма барон и баронеса, срещу които да ни използват. Просто ще ни използват. — Примигна да прогони неканените сълзи. „Не. Няма да плача повече. Ако сълзите помагаха, досега щях да съм на Ескобар“.

И двете гледаха право пред себе си. Гласът на Риш стана по-спокоен, по-хладен:

— Хванат ли ни, шансът ни за последното бягство ще намалее драстично. Много бързо може да стане много късно.

Нямаше нужда да изрича на глас какво е последното бягство: бяха го обсъждали и преди, а на два пъти им се беше разминало на косъм.

— Какво, тук ли?

— Твърде опасно е да излизаме да търсим евтаназиращ наркотик, макар че по пътя насам мярнах една ветеринарна аптека… сигурно бихме могли да й разбием вратата, но… Четох някъде за един метод, който използвали на Старата Земя. Лягаш във вана с гореща вода и просто си срязваш вените. Болката не била силна и траела кратко, като убождане с хипоспрей. Ваната в банята тук е голяма. Бихме могли просто да се отпуснем в нея и да заспим сладък сън, момиче. Просто да заспим.

— Неприятна изненада за Иван Ксав, когато ни намери, не мислиш ли? А и как ще обясни случилото се на местните власти?

— Това няма да е наш проблем.

Тедж хвърли поглед към Риш почти без да обръща глава.

— И на теб ти е писнало. Нали?

— До смърт — въздъхна Риш.

— Трябваше да подремнеш следобед. — Тедж притисна очите си с пръсти. — Не знам. Все си мисля, че не трябва да се отказваме, че още има шанс за… нещо. Или пък да се качим на най-високата кула в Равноденствие и да скочим от покрива. Скокът ще е страхотен. Бихме могли дори да потанцуваме по пътя надолу. Твоят последен танц.

— Но без поклон в края — каза Риш.

— И без бис. Баронесата винаги те викаше на бис…

— Аз гласувам за ваната.

— Балконът също ще ни свърши работа, ако ни притиснат.

— Не, ще привлече твърде много внимание. Току-виж ни остъргали от паважа и ни сглобили наново. Какво ще стане тогава с нас?

— Това е… трудно да се предскаже.

— Мда.

Замълчаха пак. Спящият капитан изхърка и се обърна на другата страна.

— Без мен ще ти е по-лесно да се скриеш — каза Риш.

Тедж изсумтя. И този разговор го бяха водили.

— Моята лоялност може и да не ми е вменена генетично, тек-сестричке, но мога да поспоря с теб за предимствата на възпитанието пред вменяването.

— Вменяване — прошепна Риш и нещо като усмивка изви ъгълчетата на устата й.

— Възпитание.

— Вменяване.

— Възпитание.

— Вана.

— Кула. — Тедж замълча. — Трябва ни трети, да знаеш. Някой, който да разреши спора. Защото с теб винаги стигаме до задънена улица. Шах и мат.

— Казва се „пат“.

— Както ще да е. — Тедж наклони замислено глава. — Всъщност най-добре би било да го направим така, все едно са ни убили преследвачите ни. Местните власти ще решат, че е убийство, а нашите гадняри ще решат, че наемниците им са оплескали похищението. И ще им извият вратлетата.

— Добре звучи — призна Риш. — Но така ще спретнем номер само на платеното месо. А на мен ми се иска да изпържим *мозъка*. Ето това би било истинско отмъщение.

— О, да — въздъхна Тедж. „О, да“. Но не виждаше как би могла да го направи — как да протегне ръка до дома и да отмъсти посмъртно, щом не можеше да го направи сега, приживе?

Ворпатрил се завъртя по гръб и издаде странен звук, като балон, на който изпускат въздуха, после притихна отново.

— Приятно представление, признавам — каза Риш и кимна към него. — Гали окото, макар че няма много сюжет.

— Приеми го като експериментален танц. Абстрактен.

Още тишина.

Риш се прозина.

— Гласувам да си присвоим леглото. Той нека си спи на дивана.

— Знаеш ли, този път няма да споря със… — Тедж млъкна стреснато, защото звънецът на вратата пропя, пронизително в тишината. Риш скочи като ужилена, златните й очи се разшириха.

Тедж се хвърли към дивана, разтърси спящия мъж за рамото и каза тихо в ухото му:

— Капитан Ворпатрил! Събуди се! Някой идва!

Той измърмори нещо и се сви на топка, като животно, което иска да се скрие в дупка, която е твърде малка за него. Звънецът иззвъня отново.

Тедж го разтърси по-силно.

— Иван Ксав!

Риш се приближи, хвана го за краката и ги свали решително на пода. Останалата част от капитана ги последва с трясък.

— Хей, ох, к’во стаа? — избълва възмутено той, търкулна се и понечи да се надигне, после закри очите си с ръка. — Много свети бе!

Звънецът се обади отново и този път не спря, сякаш някой го натискаше с палец.

— Кой звъни по това време, проклет да е? — Ворпатрил примига сънено в неуспешен опит да фокусира погледа си върху екранчето на комуникатора. — Колко часът е впрочем?

— Спа почти три часа — каза Риш.

— Малко е било. — И взе, че пак легна на пода. — Божке, какъв е този ужас в главата ми? Кълна се, че не съм пил чак толкова…

— Иди да отвориш — изсъска Тедж в ухото му и го дръпна ядно за ръката. Звънецът продължаваше да звъни, а в добавка някой тропаше с юмрук по вратата. Похитители едва ли биха вдигали толкова шум…

Той най-сетне се надигна. Явно полагаше усилия да фокусира вниманието си.

— Добре. Добре. Ш’ида да вия к’во… — Махна им да се разкарат, преди да хлътне в малкия коридор пред входната врата. — Скрийте се някъде.

Тедж се огледа трескаво. Апартаментът се състоеше от хол с кухненски бокс, спалня и баня, плюс два килера и терасата. Тръгнеше ли някой да го претърсва за криещи се жени, търсенето щеше да е кратко и успешно. Смееше ли Тедж да си отреже пътя към балкона? Риш хукна към спалнята и махна на Тедж да я последва. Вместо това Тедж притича в обратната посока и надникна към коридорчето зад ъгъла.

Вратата се плъзна настрани. Откъм сенките отвъд широките плещи на Ворпатрил се чу ядосан глас, мъжки, с бараярски акцент:

— Иване, идиот такъв! Какви си ги свършил снощи?

— Ти!…

За огромна изненада на Тедж капитанът се пресегна мълниеносно, хвана посетителя за сакото, вкара го в коридора и го опря в стената. Вратата се затвори с тихо изсъскване. Тедж зърна за миг мъжа, преди да се дръпне назад — на средна възраст, по-нисък от Иван Ксав, цивилен.

— Иване, Иване, чакай! — чу се отново гласът, удряйки на молба. — Леко със сакото! Радвам се, че ме посрещаш така страстно, но едва ли ще си спечеля сладка целувка от тая работа, щото не си жена и прочие… — Кратка пауза. — Добре де, и онова не беше жена. Беше кучето на братовчед ми Доно. Проклетото животно е цяло магаре и няма никакви маниери — скача на всичко…

— Биърли, ах ти, ти… невестулка такава! На какво ме насади, проклетнико импсийски?

— Нали и аз това те попитах, Иване, любов моя. Какво стана? Мислех, че ще доведеш жената тук!

— Не на първата среща бе, идиот! Първия път винаги отивате у тях. Или на някое неутрално трето място, но само ако и двамата сте адски загорели.

„Какво?…“

— Дълбок поклон за просветлението — отвърна сухо другият глас. — Ще ти се поклоня, честно, само ме пусни. Покорно благодаря. Така е по-добре. — Тедж не ги виждаше, но беше сигурна, че мъжът си издърпва демонстративно маншетите на сакото и оправя реверите.

После чу сърдития глас на Иван Ксав:

— Влизай.

— Тъкмо това възнамерявах, да. Човек ще си рече, че ще схванеш намека, след като пет минути се облягах на звънеца ти, ама… както и да е.

Тедж изприпка на пръсти през хола и през отворената врата на спалнята. Риш се беше залепила до стената и слушаше напрегнато. Вдигна пръст пред устните си. Тедж кимна. Дишаше през устата.

Гласът продължи небрежно и с нескрита досада:

— Макар че редовно обновява качената информация, сайтът на столичната служба за сигурност не е от най-интересните четива, нито от най-просветляващите, но… вързан за *стол*, Иване? Как успя?

— Не съм видял какво са качили последно, но… мили боже, да не са публикували името ми?

— А знаят ли го?

— Вече да.

— Иване! Каква глупост! — Кратко колебание. — Следващият интересен въпрос, несъмнено, е как успя да се развържеш?

Капитанът въздъхна издълбоко.

— Преди да си продължил с въпросите, Биърли… дами, бихте ли излезли, моля?

Който и да беше новодошлият, очевидно познаваше добре Иван Ксав и знаеше твърде много за делата на Тедж. Можеше ли да се вярва на преценката на капитана? Наистина ли трябваше да се покажат? „А имаме ли избор?“ Тедж издиша, кимна на Риш и излезе от спалнята. Новодошлият се завъртя, измери я с поглед и вдигна високо вежди.

— Мама му стара! Значи аз цял ден съм търчал като луд из града да я търся, а тя през цялото време е била…

Риш излезе на свой ред, застана до Тедж и го изгледа студено.

Лицето му застина безизразно — виж, това се казваше интересна първа реакция, — напълно непроницаемо. Но само лицето. Не се опули, вярно, но зениците му се разшириха. За разлика от Риш, Тедж не умееше да долавя пулса на хората около себе си, но можеше да се закълне, че сърцето на този тип не препусна, а дори се забави, сякаш пиеше на по-големи глътки в шока си. Тедж улови лек полъх на телесната му миризма и разчете в нея изненада, страх и сексуална възбуда. Подозираше обаче, че мъжът си дава сметка само за първите две.

Новодошлият примигна и затвори уста с видимо усилие. После пак я отвори и възкликна почти без глас:

— Леле!

— Мда, и аз казах горе-долу същото — заяви Ворпатрил. — Или щях да кажа, ако тя не ме беше изпържила със зашеметителя си.

— Госпожице. — Биърли удостои Риш с плавен поклон, който само отчасти беше пародия на старомодния жест. — Ако позволите да кажа, зашеметителят е бил излишен. Е, няма ли да ме представиш на

дамата, почитаеми братовчеде? — Беше се овладял, напълно. Риш го наблюдаваше с присвити очи. Вземаше му мярката много по-буквално, отколкото той можеше да си представи.

— Не ми е братовчед, между другото — каза Ворпатрил и посочи госта си с палец. — Далечни роднини сме, макар и не достатъчно далечни, уви. Тедж, Риш, това е Биърли Ворутиър, познат също като Би. Просто Би. Не лорд Ворутиър или лорд Биърли — тези титли са само за синовете на графа.

По цвят двамата можеха да минат за братя, макар че разликите в костната структура опровергаваха първото впечатление. Видно беше обаче, че и двамата са получили щедра доза ворски гени. Бяха от една… „каста“ май беше най-точният термин в случая. Сакото и панталоните на госта бяха цивилни, но кройката им напомняше за военния стил; колкото до ширитите и еполетите — те бяха за декорация, а не обозначаваха чин, така поне предположи Тедж. Сакото беше разкопчано и разкриваше хубава риза и пъстри тиранти. Както и кобур за зашеметител под мишницата.

Иван Ксав беше опасно симпатичен. А този мъж беше опасно… напрегнат? Уморен? На нокти? Ала въпреки грубото посрещане в коридора не трепваше, нито се притесняваше да стои на крачка от домакина си. Не го беше страх от Ворпатрил, нито от Тедж, в този ред на мисли. Колкото до Риш… ако се съдеше по блясъка в очите му и по стойката му, този Биърли беше силно впечатлен от нея. Вземаше й мярката?

Ворпатрил продължи:

— Би, това е Тедж, позната също като Наня Бриндис… но ти вече знаеш за нея, нали така? А това е нейната… приятелка Риш. Която беше изненада за всички ни. За щастие, в списъците на местните ченгета Риш все още фигурира като „липсващата слугиня“.

Тедж преглътна и каза официално:

— Приятно ми е, Биърли Ворутиър. Вече знаем как се казвате, но не и кой сте. — Вдигна въпросително вежди, местеше подканящ поглед между двамата бараярци.

Ворпатрил скръсти ръце на гърдите си и се загледа в близката далечина.

— Този въпрос оставям на Би.

Другият бараярец си пое дълбоко дъх — печелеше време да си подреди мислите? — и махна подканящо към ъгловия диван.

— Хм. Защо не седнем? — С което си спечели още няколко секунди, докато Тедж и Риш се настанят на предишните си места, а двамата с Ворпатрил седнат на дивана, където капитанът беше спал допреди минути. Но дори след като седна до своя далечен роднина, който се отдалечи още малко по посока края на дивана, Биърли не изглеждаше готов да им разкрие тайните си.

— Хм. Значи… Как точно… се озовахте вие тук всъщност?

Тедж отговори с леден тон:

— Капитан Ворпатрил ни покани.

— Трябваше им място, където да се скрият — вметна Ворпатрил. — И явно се е получило, щом ти не си могъл да ги откриеш.

Тедж изгледа намръщено Биърли.

Несъответствието между небрежните му маниери и езика на тялото дразнеше сетивата й като зле подбрани цветове или музикална дисхармония.

— Кой сте вие?

— Добър въпрос. А вие кои сте?

— Аз мога да кажа едно — обади се отново Ворпатрил. — Научих го от Морозов, който е експертът по Джаксън Хол на галактическия отдел в щабквартирата… Нашата госпожица Риш е позната също като Лапис Лазули, лазурносинята. Била е част от танцова трупа, продукт на генно инженерство, принадлежала на очевидно покойната баронеса Кордона от станция Кордона. Преди седем-осем месеца Къща Кордона е била погълната от свои безскрупулни конкуренти.

Тедж потръпна.

Риш ги фиксира с яростен гняв и изригна:

— Конкуренти ли? Не. Хищници. Лешояди. Акули, хиени, чакали.

— Истински зоопарк — каза Биърли и вдигна вежди. — А вие бяхте ли там, когато… по време на вечерята?

Тедж вдигна предупредително ръка.

— Няма да ви кажем нищо. — Изчака лицето му да се изопне от раздразнение и чак тогава изигра единствения си коз, макар и фалшив.

Чист блъф, вълнуващ и отвратителен. — Но бихме могли да се спазарим. Отговор за отговор, вашето за нашето.

Щеше ли да се хване? Сделката беше съвсем куха и празна под лъскавата опаковка. Мъжът можеше да извади зашеметителя си, да изпържи Риш и да хване Тедж, преди тя да се е надигнала от дивана… макар че ако объркаше реда, сигурно щеше да се изненада неприятно. Току-виж Тедж се събудила вързана за стол като бедния Иван Ксав, но с хладната целувка на хипоспрей с фаст-пента на ръката. И само след минути щеше да си каже и майчиното мляко под акомпанимента на глупаво кискане. Защо му беше да купува нещо, което можеше да открадне с лекота?

Вместо да посегне към кобура под сакото си, Биърли се облегна назад. Последва дълго замислено мълчание.

— Добре — каза накрая той. — Съгласен съм.

Веждите на Риш се вдигнаха изненадано. Веждите на Ворпатрил направиха същото.

— Какво е истинското ви име, сера Бриндис? — започна без предисловия Би.

Тедж сви устни, прикривайки едновременно триумф и силен страх. Способността му да се адаптира почти без преход беше почти джаксънианска в своето съвършенство — и все пак Биърли беше чиста проба бараярец, също като Ворпатрил. Разбираше ли какво прави… и какво прави *тя*? „Има само един начин да се установи“.

— Този отговор би могъл да ми струва живота. Какво ще ми предложите в замяна? Което да е равностойно?

Той килна глава.

— Ами, да започнем с нещо друго тогава. За случилото се снощи мога да питам Иван, така че няма да си хабя въпросите към вас. Какво всъщност стана снощи, Иване?

Ворпатрил се стресна.

— Ъ? Кратката версия ли искаш? Не благодарение на теб тези две млади дами ме взеха за платен бандит, пратен да ги тормози, недоразумение, което изчистихме чак след като се появиха истинските бандити. Длъжник си ми за една безсънна нощ, за тежък махмурлук след изпържване със зашеметител, задето се наложи да скачам от покрив на покрив, докато ме мъчеше въпросният махмурлук, както и за, ако позволиш да добавя, дълбоко лично разочарование. А иначе,

след като изчистихме недоразумението, зарязахме зашеметените бандити да спят кротко на пода, аз се обадих на ченгетата и дойдохме тук. За малко да закъснея за работа.

Биърли прокара пръсти през тъмната си коса.

— Господи, Иване, защо си се обадил на ченгетата?

— Защото рано или късно щяха да довтасат. Не исках бандитите да се измъкнат, определено не исках да ги влача с мен, а не бях сигурен, че мога да имам доверие на… — поколеба се, после продължи — на другите власти, предвид някои неща, които ти спомена. — След кратка пауза добави умърлушено: — И като капак на всичко две адски противни ченгета от куполната служба за сигурност ме сгащиха в щабквартирата точно когато си тръгвах и четиридесет и пет минути ме въртяха на шиш. Ръцете ги сърбяха да ме арестуват за преследване, изнасилване, отвличане, убийство и ред други неща, подозирам… най-вече защото съм бараярец.

— Ох, мамк… ти спомена ли моето име?

— Не, представи си. Наложи се да подскачам като балеринка около веществените доказателства, с които разполагаха, и да си съчинявам в движение, само и само да ти спася кожата. Така че би могъл да кажеш едно „благодаря ти, Иване“.

— Това може да се окаже прибързано.

Ворпатрил се намръщи още повече.

— Да, и за да стане още по-гадно, разпитът протече в една от съвещателните зали на щабквартирата, където всичко се записва. Утре сутрин записът ще е в кутията с входяща поща на *моя шеф* и да знаеш, че повече няма да лъжа. Пред куполните ченгета излъгах заради теб, но няма да лъжа Десплейнс.

Биърли се удари с юмрук по челото.

— Иване! Като си знаел, че се записва, защо не ги заведе някъде другаде? Да си приказвате в някое кафене, на пейка в парка, където и да е, но не в службата! Дори канарчетата имат по-голям инстинкт за самосъхранение от теб! Как изобщо си оцелял досега?

— Оправям си се чудесно, по дяволите! Само когато вие от имп… когато вие, гадни невестулки, се появите в живота ми — вечно неканени, — нещата стават сложни.

— Добре, аз имам един въпрос — прекъсна ги Тедж. Още колко щяха да се карат? — Кой е изпратил капитан Ворпатрил да ме търси и

кой му е дал снимката ми? Вие? — Тедж фиксира с поглед другото ворче.

То сложи ръка на гърдите си и се поклони от седнало положение.

— Аз и никой друг. Вярвам, че сте одобрили избора ми в лицето на този левент?

— Защо?

— Въпросите стават два.

— Ами записвайте си ги. — Не го изпускаше от поглед. — Знаехте ли, че снощи ще ни нападнат? И откъде?

Ворпатрил захапа кокалчетата на ръката си.

Лицето на Биърли за миг застина в заучена усмивка — мислеше трескаво ли? — после отново се отпусна в обичайното си иронично изражение.

— Аз ги наех.

Сърцето на Тедж подскочи. Нима ги бяха измамили… отново?

— Какво!? — викна с възмущение Ворпатрил. — Защо не ми каза бе?

— Не бях сигурен до каква степен мога да разчитам на актьорските ти умения.

Ворпатрил скръсти ръце на гърдите си, изсумтя и се облегна назад.

„Ъ-ъ, какво?…“ — помисли Тедж. Риш полека извади ръката си от джоба на панталона — празна. Дори на нейното лице се четеше недоумение, а тя уж умееше да се владее.

Биърли се обърна към Тедж и продължи:

— Понастоящем се занимавам с наблюдението на едни хора. Опитът ми показва, че най-добрият начин да наблюдаваш някого е да се поставиш в позиция, в която си му полезен. Метод, който аз използвам… селективно. Макар максимата, че врагът на моя враг е мой приятел не винаги е вярна, в този случай прецених, че ще е добре да съдействам — без да губя контрол над резултата от съдействието си, забележете, — поне докато не науча повече за вас, госпожице.

Иначе казано, с едната ръка е предал нея, а с другата — въпросните хора.

— Това е доста… Явно си служите еднакво добре и с двете ръце.

Той сви рамене, без да се засяга.

— Затова се обърнах към Иван… трета ръка, един вид. Той беше последната ми надежда, защото ситуацията се разви много бързо. Според *моя* план — понеже нямаше никакви индикации, че вашата тайнствена слугиня обитава същото жилище, — Иван трябваше да ви заведе на разходка, а среднощните посетители да заварят апартамента празен. Приятно за вас двамата, неприятно за тях и без никаква връзка с мен. Имайте предвид, че още не знам защо искат да ви отвлекат. — Погледна ги и примижа подканящо.

— Вие сте агент. — Търговски, правителствен? Не военен във всеки случай. — От кой вид?

— Е, това вече е информация, равностойна на вашето име.

Иван вметна:

— Ъ-ъ, Тедж, ако враговете ти вече знаят коя си, не виждам защо да държиш приятелите си на тъмно. Това струва ли ти се логично? На мен — не.

— Още не сте доказали, че сте наши приятели.

— Какво!? Аз съм го доказал! — възкликна Ворпатрил, после посочи с пръст Биърли. — За него може и да си права.

Тедж потри устните си с длан. Иван Ксав имаше известно основание.

— Може ли да му се вярва? — попита тя директно.

— Не, той е гадняр. — Ворпатрил се поколеба. — Но никога не би предал Бараяр. Ако тайната ви не представлява заплаха за империята, значи няма от какво да се страхувате, от Биърли де. Най-вероятно.

Биърли го стрелна с раздразнен поглед.

— Ти на чия страна си?

— А ти си известен с грешките си. Много добре си спомням как измъкнах и теб, и твоя графски братовчед от огъня на една такава грешка. Доста зрелищно беше. Но каза ли ми някой дори едно „благодаря“? Получих ли поне…

— Получи нова работа — прекъсна го Биърли.

По някаква причина това смълча Иван Ксав.

— Ха.

Биърли потърка врата си, вдигна глава и погледна Тедж с кротка усмивка, която беше в противоречие с напрежението в очите му.

— Добре тогава. Ще сключа сделка за името ви. — Вдиша дълбоко. — Аз съм оперативен работник към Службата за имперска сигурност. Обикновено се занимавам с най-висшата ворска прослойка, концентрирана около Ворбар Султана. Напуснах тази своя обичайна среда, защото хората, които наблюдавам, дойдоха тук по своите си дела, които са несъмнено криминални и потенциално граничат с държавна измяна.

Тедж поклати глава.

— Хората, които преследват нас, не са бараярци.

— Знам. Вашите хора са хората, с които моите хора си имат вземане-даване. Нагърбих се да ви открия, за да подсладя манджата, която беше на път да загорчи. Услуга.

Ворпатрил се намръщи.

— Какво? Значи си тръгнал да търсиш Тедж и Риш, за да се подмажеш на онези типове? Да им бъдеш „полезен“?

Биърли само сви рамене.

— За бога, Би! Ами ако онези бандити наистина ги бяха отвлекли?

— Сметнах, че експериментът ще разкрие интересна информация, без значение как точно ще се развият нещата — призна Биърли с известно притеснение. — При всички случаи нашите служби щяха да се намесят преди похитителите да са ги извели извън границите на империята. Но ако Тедж и Риш склонят да ми разкажат повече за тези свои, хм, врагове, значи тънкият ми план ще даде дори по-добър резултат от очакваното. Макар че има и други последици… хм. — И добави, крайно неохотно: — Благодаря ти, Иване.

— Рискувам не само своя живот — бавно каза Тедж. — А и живота на Риш.

— Аз имам двама помощници — отвърна Биърли. — И ако на мен… как беше онзи джаксъниански израз… и ако мен ме „опушат“, същото най-вероятно ще сполети и тях. С други думи, аз също имам допълнителни отговорности.

Тедж съобрази, че последната част от разговора току-що е дала много добро професионално основание на бараярския агент да държи двете с Риш възможно най-далеч от похитители и насилствени разпити. Нейният блъф им беше спечелил ценно предимство. Или трябваше да ги пази като очите си, или да ги убие, но Тедж не

долавяше у него характерната потисната възбуда на такова смъртоносно намерение. Хвърли поглед към Риш, която следеше разговора с изострено внимание… и с генетично изострените си сетива. „Истината ли казва?“ Риш й отвърна с предпазливо кимване. „Да, действай“. Е, може и да имаше едно намекнато „засега“ в погледа й.

„Да. Този човек търгува с информация. Информацията е неговата разменна монета. А не… монетите“. Риш несъмнено би оценила естетическото изящество на тази мисъл.

Тедж преглътна.

— Добре. — Гърлото й изведнъж се стегна сякаш в пристъп на смъртоносна алергична реакция. — Пълното ми име е Акати Теджасуини Джиоти гем Естиф Арка. Родителите ми са… бяха… Шив и Удин гем Естиф Арка. Барон и баронеса Кордона.

Вдигна поглед да прецени ефекта от тази новина. Лицето на Биърли отново беше застинало, но не като на човек, който мисли на бързи обороти, а като на човек, който е изгубил ума и дума. Колкото до Ворпатрил, на неговото лице се беше появила замръзнала усмивка. Като малка Тедж имаше едно плюшено мече, много сладко и със същите лъскави очички. Сега обаче нямаше никакво желание да гушне бараяреца.

5.

Главата на Иван така се беше изпразнила, че първата мисъл, която се пръкна в нея, излетя от устата му без грам редакция:

— Много дълго име за само едно момиче! — И как изобщо го беше запомнила?

Тедж — вече му беше ясно защо галеното й име е толкова кратко — тръсна нетърпеливо тъмните си къдрици. Вдигна ръка за жест, който така и не довърши. Жест да отрече… какво?

— Когато ние, децата, сме започнали да се появяваме, баща ми изровил някаква книга — бог знае откъде — „Десет хиляди автентични етнически имена от Старата Земя, техните значения и географски произход“. Имал затруднения с избора. Една от сестрите ми се казва Стела Антония Долче Джиневра Лучия. Аз съм родена след нея и слава богу — по онова време татко вече бил обуздал в някаква степен манията си по дългите имена. — След миг добави: — Викахме й Звездичка.

— Значи… вие не сте единственото дете? — попита Би. — Не сте наследницата на Къща Кордона?

Виж, това беше добър въпрос. И ужасяваща мисъл.

Тедж изгледа смразяващо Би. Чакаше го да предложи нещо в замяна?

— Самият аз съм единствено дете — каза Иван.

— Знам.

— Откъде?

— Проверих те в мрежата. Освен това ти си си ти. — Изгледа намръщено Биърли. — Чудя се какво ли ще излезе, ако проверя вас.

— Не много. Аз съм издънка на посредствен кадетски клон от фамилията. — Би погледна към Риш, която ги слушаше напрегнато със заостриите си като на елф уши. — И официално обезнаследен, между другото, макар че поради липсата на каквото и да било семейно наследство жестът на баща ми беше до голяма степен изпразнен от съдържание.

— Биърли има по-малка сестра, мисля — каза Иван. — Никога не съм я виждал. Омъжена е и живее на Южния континент, нали, Биърли?

Усмивката на Би, крива и преди Иван да зададе въпроса си, сега се изкриви съвсем.

— Точно така.

— Няма смисъл да криете нещо, което капитан Морозов така или иначе ще ни каже — изтъкна услужливо Иван, обръщайки се към Тедж. Тази история със сделката го притесняваше, беше му твърде джаксънианска и създаваше усещане за противоборство. — Тоест онова, което е обществено достояние или е стигнало до медиите във възлената връзка. — Както и доста повече от това навярно. Иван вече съжаляваше, че не бе поостанал още в тесния кабинет на Морозов. От друга страна, това неизбежно би довело до въпроси, на които в онзи момент той нямаше желание да отговаря, например: „Колко точно тайнствени жени криеш в апартамента си, Иване?“

Тедж разтърка очи с тънката си кафява ръка.

— Аз съм предпоследното дете. Наследник беше най-големият ми брат, но за него разбрахме, че е загинал по време на поглъщането. Почти съм сигурна, че двете ми по-големи сестри са се измъкнали от космическото пространство на Джаксън Хол през други скокови точки, но не знам какво е станало с тях след това. Другият ми брат… той се махна отдавна.

— А вие? Как успяхте да избягате? — попита Би.

Тедж сви рамене.

— Всичко беше уредено още преди години. Планове за бягство в случай на опасност. Отделен план за всяко от децата в семейството. Дори го бяхме упражнявали. Имахме си парола, кодова дума — инструктирани бяхме, получим ли я, да не задаваме въпроси, да не спорим, да не се мотаем, а да последваме своите предварително избрани помощници. Веднъж вече бях минала през тази процедура, преди няколко години… стигнали бяхме до станция Фел, когато заповедта за отбой ни настигна. Мислех, че и сега ще стане така.

— Значи не сте видели с очите си… насилствената промяна в управлението на станция Кордона?

— Мисля, че Звездичка се е измъкнала в последния момент, точно преди станцията да бъде нападната, но другите се бяхме изнесли

часове по-рано. Родителите ми гледаха много сериозно на евакуационните учения. — Младата жена преглътна, гърлото й се беше стегнало от мъчителен спомен. — Останалото го научихме от медиите, макар че на тях не може да се вярва.

— Два пъти — неочаквано вметна Риш. — Не беше толкова малка, че да не помниш.

— Онова пътуване, когато бях на шест ли? О! Тогава никой не ми каза, че ни грози опасност. Просто че заминаваме на дълго пътешествие.

— Не искахме да те тревожим.

— Ти си била на колко тогава… най-много на петнайсет. — Тедж се обърна към Иван и каза: — Риш често ме гледаше, когато бях малка, между танцовите представления и другите задачи, които й поставяше баронесата.

„Наричаш майка си «баронесата»?“ Е, да, жената от снимката на Морозов изглеждаше страховита, много красива, но по студен начин. Мъжът с нея… изглеждаше още по-голяма загадка.

— Риш ли беше предварително избраният ви помощник? — попита Би.

Тедж поклати глава.

— Имахме си истински телохранител, един куриер. Боя се, че най-вероятно е загинал. Случи се на станция Фел. Измъкнахме се на косъм.

Значи онзи мъж е откупил бягството им с цената на живота си? Сигурно, ако се съдеше по пресекнатия глас на Тедж и внезапния мраз в очите на Риш. Но щом Риш не беше официалният й телохранител, каква се явяваше тогава? Иван я погледна и попита:

— Значи ти наистина си джийвс?

Златните й вежди се вдигнаха.

— Какво си склонен да размениш за тази информация?

— Аз… — Иван отклони поглед. — Сега май е ред на Биърли.

Би го изгледа раздразнено, което не трогна Иван, дори напротив.

— Всъщност — каза му той — мисля, че дължиш информация и на мен, Биърли. Преди да стъпя право в капана — *отново* — и повече да не съм чул „Иване, идиот такъв“, когато те мързи да ме инструктираш като хората! — Това внезапно изявление на висок глас остави него задъхан, а Биърли стресна. Добре. Ако се налагаше да

вика, за да го чуят, значи беше време да покрещи малко. — Имена, Биърли, имена!

Ако се съдеше по физиономията му, Биърли по-скоро би си избил собственоръчно няколко зъба, които да му поднесе в дар. Все пак, след като изгледа намръщено двете жени, потърка челото си и каза:

— Добре де. Познаваш ли Тео Вормерсиер?

— Бегло. Не е от моята банда.

— Да. Неотдавна го отрязаха от дългоочаквано наследство, когато застаряващият му чичо граф Вормерсиер се ожени повторно и взе да се сдобива с отрочета.

— Сериозно? Тоест, чух, че се е оженил, маман ми каза, както можеш да се досетиш, но не знаех, че жена му е достатъчно млада да ражда.

— Въпрос на технология. Използвали са генетична сглобка и утробен репликатор. Доколкото знам, вече си имат чистак ново момченце с добре почистени гени и още едно на път. — Биърли се подсмихна. — Та се питах, в тази връзка, дали майка ти и старият Илян няма да…

— Не — твърдо заяви Иван. Не че една страховита негова леля не го беше предложила, моля ви се. Но тя си беше бетанка, така че… Погледна Тедж, която ги слушаше внимателно, но не и без известно изумление. — Та какво казваше за Вормерсиер?

В очите на Биърли пробяга смях, после той кимна и продължи:

— Тео от доста време се ширеше извън чергата си, с надеждата че когато получи наследството, ще си изплати дълговете. Можеш да си представиш какъв удар е било за него новото семейно положение на чичо му. Междувременно един от по-малките му братя работел в службите — интендант в орбиталното депо на сергиярския флот. Надеждите и на този брат, Роджър, макар и значително по-скромни, също били попарени. Преди около година Тео му отишъл на гости. И двамата явно са се разговорили.

— Сергиярският флот е под командването на комодор Джоул — каза Иван. — Да не говорим, че… Ха. Не е здравословно място за тънки игрички.

— И безспорно е една от причините за изключителната предпазливост и хитрост, с която подходили заговорниците.

Злоупотребите на Роджър започнали на дребно с кражбата на товар остаряло военно оборудване, което било предвидено за скрап. Напълно разбираемо изкушение, но и достойна за възхищение сдържаност от страна на Роджър — започнал с малко и кражбата останала незабелязана. Покрай тази дребна история си създали връзки с клиенти, които постепенно се разширили и скоро довели до едно доста по-амбициозно начинание.

— Ти как измъкна всичко това от Вормерсиер? Изчакал си да се разсее и си му инжектирал фаст-пента?

— Алкохол и фукни, Иване. Също мъченическо търпение и силен стомах от моя страна, ако позволиш да отбележа. — Би въздъхна. — Конспираторите си разделили задачата. Роджър отговарял за отмъкването на неща тежки и държавни, Тео перял парите. Няма финансова следа, която да води до същинските крадци. Товарите заминавали с редовни документи от орбитата на Сергияр към станция Пол, където бивали предавани в ръцете на небараярските клиенти и оттам изчезвали в неизвестността. Комарски съучастник на братята получавал парите по сделката — те също идвали от въпросната неизвестност — и намирал различни полузаконни начини да ги предаде на Тео, който ги връщал на Бараяр и ги инвестирал. След известно време съучастниците им от орбиталното депо се отбивали да си приберат своето, използвайки най-разнообразни претексти. Но както не един и двама измамници в историята на злоупотребите, така и братята Вормерсиер явно не били чували аксиомата „Спри, докато още имаш преднина“.

— Баща ми често го казваше — вметна Тедж. Риш кимна.

Биърли помълча, после кимна почтително на двете дами и продължи:

— Старият лаф, че крадците нямат чест, също изглежда приложим в случая. Имам основания да смятам, че Тео е отклонявал средства от превежданите му за инвестиране суми. Така или иначе, беше на нокти, когато дойде време да вземе яхтата си, антуража си и доверения си приятел — тоест мен — и да замине за Комар, където да се наслади на слънчевото огледало и други местни забележителности. И едновременно с това да прибере от своя комарски агент поредното заплащане за доставена стока. Уви, оказа се, че стоката не е била доставена. Корабът се забавил в комарска орбита и изпуснал срещата

на станция Пол. Ако не се лъжа, твоите хора са имали нещо общо с това, Иване.

Иван свъси вежди.

— Сигурно става въпрос за „Канциан“. В момента той е единственият кораб на сергиярския флот в системата на Комар. Ворските конници на Апокалипсиса го приклещиха за инспекция. Десплейнс си мре да организира такива изненадки. Джоул сигурно е побеснял. Бас държа, че ще си го върне при първия удобен случай.

Биърли кимна, видимо доволен, че е щракнал още едно парченце в общия пъзел.

— Клиентите на Тео не изглеждаха особено притеснени от забавянето, за разлика от него. Отказаха да му платят за товар, който не са получили, разбира се, но му предложиха необичайно щедра награда, ако им намери твоите две гостенки. — Биърли кимна към жените. — Понеже се чувстваше притиснат до стената, Тео се съгласи и прати мен да се погрижа. Това е.

Би замълча, сякаш очакваше аплодисменти, и изглежда, остана разочарован, когато получи само три втренчени погледа.

— Не беше лесно да разкрия самоличността на комарския му агент, но още по-трудно се очертаваше оправдаването на направените разходи. От друга страна, както Иван несъмнено би могъл да обясни от военна гледна точка, най-добрият начин да завземеш възлен проход е като завардиш и двата му края едновременно. — Разпери ръце, после ги събра, улавяйки в шепи въздух или нещо друго, което само той виждаше. — Ако човек се добере до онези типове в неизвестността оттатък станция Пол, лесно ще проследи дирята по обратния път от тях до Комар. — Изгледа Тедж и Риш с неприкрит интерес. — Смятате ли, че хората, които са предложили награда за главите ви, са от синдиката, погълнал вашата Къща?

Тедж стисна юмруци, после ги отпусна.

— От Престен? Ами… не знам. Може би. Но не е задължително. Може да е всеки, решил да прибере щедрата награда, обявена за задържането ни.

— Но въпросната награда е обявена от синдиката, нали? Защо ви търсят толкова упорито? Наградата наистина е щедра и говори за специален интерес към вас.

Тедж сви устни, после вдигна рамене.

— Като една от Бижутата, Риш би била ясен знак за триумфа на Престен над Къща Кордона, ако успеят да я заловят и покажат. Още по-добре ще е ако заловят всички Бижута, разбира се. Колкото до мен, сигурно ме смятат за излишен риск, за неизвестна величина, която би могла след време да ги удари и да си върне наследството. Може би гледат твърде много сериали по холовидеото, не знам.

— А прави ли са? Вие смятате ли да потърсите отмъщение?

— Никога не съм искала да ставам баронеса. Искам си родителите и брат си, това е. — Тедж прехапа устна. — Явно няма да се случи в този живот.

Биърли се обърна към Риш.

— Е… сега ще ми кажете ли дали сте джийвс?

Тя го изгледа, после кимна отсечено, в знак че си е спечелил правото на отговор.

— Аз бях едно от изкуствено създадените деца на баронесата и винаги ще си остана такава. Но след първите атаки срещу Къщата, преди години, баронесата прекрати по-нататъшното ни обучение в лоялност. Казваше, че не иска нейните Бижута да страдат до смърт, ако тя загине неочаквано.

— Това не го знаех — каза Тедж. Изглеждаше изненадана.

Риш махна изящно със синята си ръка. Значението на жеста убягна на Иван.

— Ти беше на шест по онова време.

— И какво ви попречи да избягате? — попита Би.

Риш вдигна глава и го изгледа отгоре надолу, което си беше постижение предвид факта, че беше по-ниска от него.

— Казахте, че сте обезнаследен, нали? Щом е така, какво ви спира да предадете своята империя?

Биърли разпери ръце в знак че признава аргумента й.

— Какви други задачи ви възлагаше баронесата? Освен да гледате децата й?

Риш бръсна с пръсти устните си и го удостои със странна усмивка.

— Живи скулптури.

— А?

— На приеми. Баронесата ни казваше къде в залата да застанем и в какви пози. Стояхме така неподвижни като мраморни статуи и през

десетина минути сменяхме позите. След известно време гостите наистина започваха да ни възприемат като статуи. И не си даваха сметка колко е остър слухът ни. Нито колко е силна паметта ни. Състезавахме се помежду си кой ще чуе по-интересни неща, които да докладваме на баронесата. — Измери с поглед Би. — Но мисля, че вие добре познавате принципа. Знаете, че хората говорят свободно, когато ви мислят за неодушевен предмет. Права ли съм?

Той й отвърна с неохотно кимване.

— И какво означава всичко това? — жално попита Иван.

Би го изгледа с вдигната вежда.

— Не очаквах да чуя от теб толкова философски въпрос, Иване.

— Не бе. Онова с името. — Иван размаха ръка към Тедж. — Адж-Теджас… нещо си. От книгата на татко ти. — После добави услужливо: — Иван на староруски означава Джон на английски. Не че знам какво означава „Джон“ всъщност.

Тедж го изгледа странно, но все пак отговори… сделката още ли беше в сила?

— Акати означава принцеса; Теджасуини — сияйна, или може би ярка, не съм сигурна кое от двете; Джиоти означава пламък. Или светлина.

— Принцеса Сияен Пламък — опита го на вкус Иван. Оригиналното произношение щеше да го пробва по-късно. Или Принцеса Ярка Светлина. Във всеки случай — принцеса. — Баща ти май е имал сериозни планове за теб, а?

Тедж преглътна и отклони поглед, сякаш далечното кьоше на стаята изведнъж бе станало адски интересно. Отговори педантично, но трепетът в гласа й развали впечатлението:

— Имената са южноазиатски по произход. На Звездичка бяха южноевропейски, или южноамерикански, във всеки случай нещо южно. А може да беше и обратното. Не сме изучавали подробно историята на Старата Земя.

— А що за име е Ворутиър? — попита Риш, навярно да даде време на Тедж да се успокои.

Би се облегна назад. Изглежда, въпросът го изненада, или пък го изненада фактът, че идва от Риш, но така или иначе отговори охотно:

— Произходът на представката „вор“ е спорен и досега, знае се само, че е влязла в употреба по време на Изолацията, обозначавайки

членовете на тогавашната воинска каста. Първоначално името на рода ми се е пишело с двойно р — Воррутиър, — но после едното р отпаднало. Смятаме, че Рутиър идва от немското Рутгер от Старата Земя.

Тедж, овладяла гласа си, попита:

— А Ворпатрил?

Иван се изкашля.

— Не съм сигурен. Някои казват, че е британско, други — че идва от гръцки или френски, видоизменено от „патрон“ или друга такава дума. Много бараярски имена са се видоизменили през вековете след като Първопроходците били отрязани от останалия космос. Или съкратени — Серж от Сергей, Падма от Падмакар, Ксав от Ксавие.

— Мутирали са с времето. Звучи логично — каза Тедж, после млъкна, стресната от еднаквите погледи, с които я приковаха Биърли и Иван. — Какво ме гледате, сякаш сте глътнали буболечка? Думата е съвсем на място. Мутацията е грешка при копирането, това всички го знаят.

— Никога — каза твърдо Иван — не използвай този термин пред бараярец. Да намекнеш, че някой е мутант, се счита за смъртна обида. Дори ако говориш само за името му.

— О! — Тедж изглеждаше объркана, но все пак кимна любезно. — Добре. Щом казваш.

Би погледна комуникатора на китката си и изсумтя.

— Имам работа другаде. И вече съм закъснял. — Прокара ръце през косата си и се изправи. Забърса с поглед Иван, Тедж и Риш. — Е, това скривалище е не по-лошо от всяко друго. Засега.

— Докога? — попита Иван.

— Не знам. Ден, два, три? Надявах се да проточа максимално тази история с неуспешното отвличане и да се добера до хората, с които контактува комарският агент на Тео. Имам известен напредък, но времето ми свършва. Много скоро ще се наложи да изчезна, ако искам да опазя прикритието и прехраната си. И кожата си също. Така че, сбогом, мили приятели, и до нови срещи.

Махна им в бегло подобие на военен поздрав и тръгна към вратата. Иван стана да го изпрати.

Когато излязоха в коридорчето, Би сниши глас:

— Ако нещата загрубеят, най-добре ги заведи при Морозов.

— Няма да искат. Нямат доверие на ИмпСи.

Би вдигна рамене.

— Бас държа, че Морозов ще им предложи добра сделка. Галактическият отдел на ИмпСи дава мило и драго да разбере повече за този техен синдикат. Ще им дадат всичко, което поискат.

— Или повече.

— Това ще го обсъдим по-късно. — С тези думи Би си тръгна. Уморен и забързан.

Иван заключи и запечата вратата, върна се в хола и завари двете жени да се разправят коя първа да използва банята преди лягане. Погледна си комуникатора и въздъхна. Часовете до зазоряване се бяха стопили драстично. „Мразя Комар, мразя и късия му ден“.

— Много странен човек — отбеляза Риш, загледана към коридора.

— Не си първата, която го казва — отбеляза Иван жално.

— Как се е захванал с този занаят?

Иван примижа; чудеше се как така никога не му е хрумвало да си зададе този въпрос.

— Нямам представа. А и момчетата от ИмпСи нямат навика да отговарят на такива въпроси. Ако не се лъжа, беше на двайсетина стандартни години, когато се премести във Ворбар Султана. Родителите му живееха на западния бряг, това е в другия край на континента. Първите години си кротуваше, рядко влизаше в полезрението ми, а после разбрах, че работи за ИмпСи. Никога не съм се замислял защо е отчужден от семейството си… тоест, това изглежда в реда на нещата, ако познаваш родните му. Целият им клан е, хм… половината са луди за връзване, другата половина са истински отшелници, асоциални типове.

— А — откликна едносрично Риш, после продължи да се пазари за банята.

Иван седна на мястото си. Гледаше как Тедж гледа след Риш, която беше спечелила спора и отиваше към банята. Диванът щеше да му свърши работа, стига разни хора да не го ръчкаха постоянно…

— Детегледачка?

Тедж издаде звук, който би могъл да мине и за смях, но само с голяма доза въображение.

— Не съм сигурна, че се е писала доброволка за тази задача. Истината е, че аз вървях по петите й като коте след кълбо прежда. Като малка направо бях влюбена в Бижутата. Висях на всичките им танцови репетиции, карах ги да учат и мен.

— Какви бяха танците?

— О, всякакви. Събираха танци и стъпки откъде ли не, после ги комбинираха наново. Исках да съм като тях, да танцувам истински… пред публика. Но пубертетът беше жесток към мен.

О, напротив, помисли си Иван, пубертетът е бил повече от щедър към теб. Спря се, преди да го изрекъл гласно, и го превърна във:

— В какъв смисъл?

— Добрите танцьори са тънки, дребни и силни. Като Риш. Когато станах на четиринайсет, вече беше ясно, че съм се метнала на баща си. Другите ми сестри приличаха на мама — тънки и изящни. А аз растях прекалено висока, прекалено едра, прекалено тежка. Особено в горния квадрант. — И вдиша шумно. Самокритично? Жените са странни същества, за пореден път си помисли Иван. — На петнайсет вече беше очевидно, че колкото и усилия да полагам, никога няма да стана добра колкото Бижутата. Затова се отказах.

— Отказала си се? — повтори Иван. — Това не е хубаво. Само защото някой друг е пламтящ природен талант, още не означава, че ти си иди… ъъ. — „Ъъ“. — Не означава, че трябва да… — Пробва се да продължи метафората. — Че трябва да криеш своята светлина под похлупак.

Усмивката й повехна.

— Сестра ми Звездичка все казваше, че съм искала да бъда в центъра на вниманието и затова съм тормозела Бижутата да ме учат на танци. Сигурно е била права. — Изправи се уморено и тръгна на свой ред към банята.

Забравила беше да поиска нещо в замяна. Иван я гледаше как потъва в сенките на съседната стая. „Всъщност — помисли си той — според мен си искала да танцуваш просто защото си искала да *танцуваш*“.

Тедж сънуваше.

Сънуваше, че тича по криволичещи коридори на космическа станция, преследвана от безименна заплаха. Пред нея Бижутата се пръскаха вляво и вдясно, изчезваха с изящни подскоци в пресечките, премятаха се в тройни салта, стремителни мазки в червено и зелено, синьо и обсидиан, златно и перленобяло, но когато Тедж ги настигна, коридорите се оказаха тихи и празни. Продължи да тича напред.

Една врата се отвори с плъзгане и някой изсъска:

— Бързо! Скрий се тук!

Капитан Ворпатрил. Облечен беше със зелената си офицерска униформа над мечешки костюм. Патрондаши се кръстосваха на гърдите му, натъпкани с енергийни муниции, в ръцете си държеше едрокалибрено оръжие, плазмена пушка може би. Или беше водна пушка? Ухили й се изпод кръглата космата качулка на мечешкия си костюм. Пушката изчезна, а те взеха да се целуват и за миг-два сънят стана приятен. Капитанът се целуваше майсторски — нито твърде срамежливо като досадно гъделичкане, нито твърде агресивно все едно се опитва да натика гол охлюв в гърлото ти, а точно както трябва, решително и с изследователски дух. Тедж си отбеляза наум: „Трябва непременно да запомня тази част, за да не изчезне, когато се събудя…“

— Искам да докосна кожата ти — каза му тя, когато се разделиха да си поемат дъх. — Много е бледа. Гърдите ти гладки ли са, или окосмени? Навсякъде ли си толкова светъл? Имаш ли сребристи вени като Риш? — Къде беше Риш всъщност?

— Ето, нека ти покажа. — Той се ухили отново и свали ципа на мечешкия костюм от шията чак до слабините. Козината и кожата се разтвориха заедно, отдолу лъснаха червени мускули, бели сухожилия и тънки сини вени.

— Не, не, само козината! — извика в ужас Тедж и се дръпна. — Без кожата!

— Какво? — попита я объркано Ворпатрил. Погледна надолу и объркването му се преля в ужас при вида на черната дупка от плазмена дъга, която се разширяваше в центъра на гърдите му. Дим и мирис на горящо месо изпълниха въздуха, после Ворпатрил изчезна, а на мястото му се появи техният злополучен куриер Сеп, на станция Пол…

Тедж ахна и се събуди. Лежеше в тъмния апартамент на Ворпатрил, Риш спеше до нея тиха, отпусната, изключена, но

благородна дори в съня си. На Тедж й се прииска да я попита защо Бижутата бяха побягнали и накъде, но сънят си беше неин и Риш не би могла да й отговори. Споделяха много, но не и сънищата. А и своите Тедж не би пожелала никому.

„Добре, че се измъкнах от *този* сън…“ Макар че имаше един момент, който… Началото и краят му бяха като повечето й сънища напоследък, повтаряха ужасиите от истинския й живот. Целувката обаче я беше стоплила чак до слабините. „Здравейте, слабини. От доста време не се бях сещала за вас…“

Странният фонов шум, който стигаше до ушите й, се оказа звук от течаща вода. Душът. Водата спря, после Тедж чу шумолене откъм банята и прилежащия й дрешник. След малко тихо съскане оповести отварянето на вратата, но капитанът явно беше изгасил лампата, преди да я отвори. За да не събуди спящите си гостенки? Или, помисли си тя, когато босите му стъпки наближиха леглото, с някакво по-зловещо намерение?

Отвори очи, обърна се и впери поглед в надвисналия силует. Зелена офицерска униформа. Без мечешки костюми. Кожата му си беше на мястото, слава богу. Макар приглушена от ароматите на сапуна и депилатора, телесната му миризма издаваше известна възбуда; същото навярно важеше и за нейната, помисли си Тедж. За щастие Риш спеше, което щеше да й спести закачките на тази тема.

— Какво? — прошепна тя.

— О — прошепна на свой ред той, — извинявай, че те събудих. Тръгвам за службата.

— Още е тъмно.

— Да, знам. Проклетото деветнайсетчасово денонощие. Някакви поръчки за довечера? Какво да купя на връщане от работа?

— Каквото избереш ти — каза тя. Не беше просто любезност, почти беше убедена, че изборът му няма да я разочарова.

— Добре. Ще се опитам да не закъснявам толкова, но нещо може да изскочи, така че не се паникьосвайте, ако се забавя. Ще заключа на излизане — завърши той и понечи да се изнесе на пръсти към вратата.

— Капитан Ворпатрил! — Не беше сигурна какво иска да му каже, но миризмата на горящо месо от съня още я преследваше. Спря се на нещо неутрално. — Пази се.

Той й отвърна с озадаченото:

— Ами… добре.

Вратата на спалнята се затвори след него, после Тедж го чу да ходи из кухнята, после входната врата се плъзна с тихо съскане, после… в апартамента стана тихо и празно.

Тедж се обърна на другата страна и се помоли за сън без сънища.

Въпреки всичко Иван успя да пристигне в комарската щабквартира точно навреме, половин час преди шефа си — макар че Десплейнс често нарушаваше работния график и се появяваше по-рано. Зареди кафемашината, седна пред комтаблото си и го включи да провери какво е пристигнало за адмирала от вчера вечерта насам.

Иван си беше измислил метафора за тази първа работна задача (след кафето). Беше като да отвориш вратата си заран и да завариш на верандата голяма купчина кутии, доставени през нощта, всичките с надпис „разни“. В действителност надписите до един гласяха „спешно“, но тъй като *всичко* беше спешно, значи със същия успех можеше да е маркирано и с „разни“. Така смяташе Иван.

Всички кутии съдържаха едно от следните неща: живи отровни раздразнени змии, които само дебнат да избягат; изпаднали в летаргия отровни змии; неотровни градински змийчета; мъртви змии; или неща, които приличаха на змии, но не бяха, като големи мазни червеи например. Първото задължение на Иван всяка сутрин беше да отвори кутиите една по една, да прецени вида, жизнеспособността, настроението и зъбния статус на гърчещите се вътре гадинки и да ги сортира според действителната им спешност.

Отровните раздразнени змии пращеше право при Десплейнс. Градинските змийчета подреждаше спретнато да си чакат реда. Мъртвите змии и мазните червеи връщаше на изпращачите им с прикачени бележки, различни по съдържание, но с един и същи надслов — „от офиса на адмирал Десплейнс“. Тонът на бележките варираще от търпеливо-обяснителен до лаконично-остър в зависимост от това колко време беше нужно на изпращача им да се вземе в ръце и да се оправя сам с животинките си. Иван си имаше цяло меню с предварително изготвени адмиралски бележки и нему се падаше отговорността — а нерядко и удоволствието, защото всяка работа

вървеше с някоя и друга допълнителна служебна облага — да преценява коя бележка на кого да изпрати.

Както можеше да се очаква, в тазсутрешната поща на адмирала имаше и спешно — естествено! — съобщение от комарския офис на ИмпСи с прикачен запис на полицейския разпит от предната вечер. А бройката на отровните раздразнени змии като никога беше разочароващо малка.

След кратка борба със съвестта си Иван прехвърли съобщението от ИмпСи в папката с градинските змийчета, най-отдолу в списъка. Десплейнс определено беше най-нормалният шеф, за когото беше работил досега, не си падаше по драматизма, за разлика от други, и Иван държеше да опази тези му качества колкото се може по-дълго. Завинаги, по възможност. Затова от време на време пропускаше към шефа си нещо тривиално, но забавно, колкото да му поддържа духа, и днешният ден изглеждаше подходящ да пробута едно-две такива нещица покрай отровните змии. Още преглеждаше пощата за забавни дреболии, когато Десплейнс нахлу, взе си кафето и измърмори:

— Днешното пребroяване на змиите, Иване?

— Всичките са от градинската разновидност, сър.

— Чудесно. — Десплейнс отпи жадно от прясно свареното кафе. Един от знаменитите офицери на службата — за жалост Иван не помнеше кой — веднъж беше казал: „Имперската служба *би могла* да спечели война и без кафе, но би предпочела да не й се налага“. — Какво стана с твоя разпит снощи? С куполните ченгета?

— Заведох съобщението от ИмпСи в трета папка, сър. — Трета папка беше официалното название на щайгата с градинските змийчета. В края на краищата случваше се адютантските задължения на Иван да бъдат поети от заместник, когато той отсъстваше заради отпуск, по болест или защото го бяха реквизирали за друга, не толкова рутинна задача, и тогава официалните названия влизаха в употреба. Така де, някои метафори бяха сложни за обясняване. — Реших, че по-късно може да му хвърлите един поглед — добави той уж небрежно.

— Да, добре.

— Срещата с комодор Бланк и хората му започва след трийсет минути — напомни му Иван. — Подготвил съм дневния ред.

— Браво. Пускай змиите.

Иван натисна копчето за изпращане.

— Вече са на бюрото ви, сър.

Десплейнс вдигна чашата си като за наздравица и влезе във вътрешния кабинет.

Иван за нищо на света не би искал да го повишат в адмирал — да отива на работа и всяка сутрин да заварва бюрото си налазено от живи съскащи змии, не, благодаря. Ако подобна угроза надвиснеше над личния му хоризонт, моментално би напуснал службата. Стига преди това да е избегнал военния съд, условие, което зависеше пряко от съмнителната му способност да стои далеч от роднини, чиято биография е свързана с ИмпСи и които имат навика да му носят в дар… екзотични питони. В конкретния случай екзотични питони с лазурносиня кожа, нашарена със златно.

Наведе се над комтаблото си и изпрати кратка бележка на комарската ИмпСи: „От офиса на адмирал Десплейнс. Спешната пратка получена (печат с датата). Предстои разглеждане“.

6.

— Тедж, махни се оттам, ако обичаш — извика раздразнено Риш. — Изнервяш ме така.

— Само гледам за Иван Ксав. — Тедж се хвана за парапета на балкона и проточи врат, загледана в забързаното вечерно множество на улицата долу. Сърцето й на няколко пъти беше трепвало от фалшива тревога — голямата височина объркваше перспективата и всеки тъмнокос мъж със зелена униформа, който излезеше от станцията на градския транспорт и тръгнеше в нейната посока, я изпълваше с краткотрайна надежда. Уви, нито един от тях не беше капитанът. Някои бяха твърде стари, други твърде млади, твърде едри или твърде слаби, а и никой не притежаваше характерния мек ритъм на неговата походка. И нито един не носеше пазарски торби. — Надявам се, че ще донесе нещо за ядене.

Риш скръсти ръце на гърдите си.

— Ако баронът и баронесата знаеха, щяха да подшушнат на нещастните ти ухажори да ти носят храна, а не да се фукат с високопоставения си произход и връзки.

Тедж сви рамене.

— Пет пари не давах за връзките и произхода им. Звездичка и Гъли си падаха по това, и Ерик. И баронесата. И без мен имаше достатъчно членове на семейството, които драпаха да изградят икономически империи. Семейните вечери приличаха на бизнес срещи. Заседания на управителен съвет. — Тедж отдавна се беше отказала от опитите си да вземе думата на въпросните семейни вечери. Тя не се интересуваше от окрупняването на империята, а родните й не се интересуваха от нейното дребнотемие.

Гъли, чието пълно име беше Мерседес София Есперанца Хуана Палома, беше другата по-голяма сестра на Тедж, родена по времето преди баронесата да тропне с крак и да дръпне юздите на съпруга си, спестявайки на последните си няколко деца неговите пристъпи на вдъхновение относно имената. Или пък просто му беше скрила

книгата, кой знае. Баронесата винаги я наричаше Мерседес, а татко им — още от мига, в който бе проговорила необичайно рано и повече не бе млъкнала, уви — я наричаше Малката ми умница, защото София означавало мъдрост, но веднага щом братята и сестрите й разбраха, че Палома означава гълъб, прякорът й се лепна и си остана. Е, освен когато Ерик й викаше Голи, за да я дразни, успешно при това.

„Успя ли да се измъкнеш, Гъли? Успя ли да стигнеш до планираното убежище? Или и твоето бягство се е вгорчило като моето?“ По-големите й сестри я бяха тормозили, разбира се, в границите на нормалното, но сега Тедж се тревожеше за тях, нищо че сърцето й беше разпарчетосано. Ерик… да знае, че не е успял да се измъкне, но без да знае как и защо, я влудяваше, превръщаше сънищата й в кошмари, а дните й изпълваше с терзания. Как е загинал? В бой? Или са го заловили и екзекутирали хладнокръвно? След като са го измъчвали? „Както и да е загинал, сега е отвъд скръбта и болката, борбата и съжаленията“. Минали бяха месеци и Тедж започваше да се примирява с тази студена утеха. Поради липса на друга. Амири… доколкото знаеше, другият й брат, Амири, беше добре. „А аз няма да предам новия живот, който ти си спечели толкова трудно, обещавам. Този договор е окончателен и безусловен“. Макар и сключен само с изтерзаното й въображение.

Надигна се на пръсти и отново проточи врат. Риш, която стоеше зад нея, облегнала рамене на стената, се размърда и изсумтя недоволно.

— А, ето го! И носи много торби! Големи! — Тедж изчака Иван Ксав да измине разстоянието до сградата с дългата си крачка, а когато се скри от погледа й, заряза наблюдателницата си и влезе в хола. Риш заключи решително балконската врата.

Ворпатрил нахлу с храната и няколко торби покупки, изпразни ги бодро на барплота, а Риш побърза да спаси кутиите от ресторанта, преди да са се пръснали по пода, и се зае да сложи масата.

— Тази вечер ще ядем бараярско гръцко — обясни Ворпатрил. — Поозорих се, докато го намеря. Добре, че един колега в щабквартирата ми отвори очите. Наш сержант, бараярски грък, чието семейство било в ресторантския бизнес у дома, се оженил за комарка и когато се пенсионирал, отворил ресторант тук. Горещо ми го препоръчаха.

— Бараярско гръцко? — попита Риш, вдигнала озадачено вежди.

— Най-малкият от нашите основни езици — обясни той. — Първопроходците пристигнали на Бараяр в четири отделни заселнически групи — руска, британска, френска и гръцка. По онова време на Старата Земя още имало национални държави. През вековете на Изолацията групите се смесили генетично — ефектът на основателите, сещате се, — но езиците се запазили, което и до днес е повод за разправии. Имало е и други езици в началото, по-малки, но те изчезнали постепенно в периода на Изгубените векове, както ги наричате вие, галактиците. Само дето ние не сме се губили, били сме си там. Просто възлената връзка не е била на мястото си.

Тедж се замисли над тази нова гледна точка, докато той продължаваше да вади пакети от торбите, сред които — със задоволство отбеляза тя — имаше пресни плодове, кафе, чай и ват-млечни продукти. За колко дни напред планираше този човек?

— За щастие — добави той — сме запазили националните кухни. Макар и модифицирани.

— Но не мутирали — измърмори тя.

— Ни най-малко — възмути се той, но ъгълчетата на устните му трепнаха и Тедж разбра, че шегата й не го е обидила наистина. Добре. Той извади още една голяма кутия и сгъна пазарската чанта. — Инстантна оризова каша. Това е традиционна бараярска закуска. И не само.

— Видях такава кутия в шкафа, но по-малка. Не бях сигурна как се приготвя и за какво служи.

— Затова ли не сте я яли? Чакайте, ще ви покажа… — Наля гореща вода от топлия кран в малка купичка, сипа от съдържанието на кутията, разбърка кашата и им даде да опитат. Тедж реши, че кашата има вкус на препечен картон, но капитанът сигурно я свързваше с топли спомени от детството и не беше редно тя да критикува „традиционната бараярска закуска“.

Риш обаче се намръщи.

— Доста безвкусно, ако питаш мен.

— Обикновено се добавя масло, кленов сироп, сирене, каквото се сетиш. А има и една студена салата с мента, кълцани домати и други работи. Задължително се сервира на сватби.

Гръцката храна от ресторанта изглеждаше доста по-обещаващо, а още с първата хапка сетивата й се разтопиха под атаката на чудесно

ухание и вкус.

— Как приготвят оризовата каша за сватбите?

— Там оризът има друго предназначение. Не като каша. Боядисват зрънцата в различни цветове и ги разпръсват по земята около сватбените кръгове и прочие. Като символ на плодородие и благополучие, предполагам, стар обичай.

А също и храната, която да жертваш с най-лека ръка, помисли си Тедж, но не каза нищо.

Тази вечер Иван Ксав изглеждаше много по-спокоен. Чудно защо, запита се Тедж. Е, освен заради отсъствието на странния си приятел Биърли, който, изглежда, го вбесяваше. Опасявала се бе, че новината за истинската й самоличност ще го притесни, но може би капитанът мразеше тайните повече, отколкото мразеше лошите вести.

— Супер — каза той и се облегна доволно назад, след като ометоха храната от гръцкия ресторант. — Избрах този апартамент с идеята да вкуся от нощния живот на Равноденствие, но не съобразих колко кратки са нощите тук. Времето ти стига или да купонясваш, или да поспиш преди работа, но не и за двете. Така че кротките вечери у дома стават, стига да не си сам. Иначе бих умрял от скука.

Стана и се настани пред комтаблото.

— От братовчед си знам за едно танцово представление, което сигурно ще ви е приятно да видите. Опитвам се да намеря някое клипче…

— Само един братовчед ли имаш? — попита Тедж, надвиснала над рамото му.

— А, не. Откъм баща ми е само един, Майлс… е, той ми е втори братовчед, бабите ни са сестри. Този клон на семейството е бил окастрен сериозно по времето на Лудия император Юри и неговата война, която избухнала малко след края на Окупацията. По майчина линия имам няколко първи, но те живеят далече от столицата и рядко ги виждам. А, ето го!

Открил беше запис от представление на балетна трупа „Минченко“, от някакво място, наречено Съюз на свободните общини, или Квадикосмоса. Тедж никога не беше чувала за тях, но щом записът тръгна, Риш се приближи и каза:

— О! Генно създадените четирируки хора. Преди време барон Фел имаше музикантка квади, гледала съм нейно изпълнение. Свиреше

на цимбал с четирите си ръце едновременно. Но прекрати предсрочно договора си и си тръгна. Повече нищо не чухме за нея. Не знаех, че могат да *танцуват*… — Намръщи се. — Как танцуват, като нямат крака?

— При нулева гравитация — каза Иван Ксав. — Така живеят, така работят, така и танцуват… братовчед ми и съпругата му са ги гледали на живо миналата година, в Квадикосмоса. Били там по… хм, по работа. По-късно ми разказаха подробно. Бяха много впечатлени.

Квадитата наистина танцуваха — държаха се за ръце, танцуваха поединично, по двойки, но най-впечатляващ беше груповият им танц. Костюмите им също бяха страхотни — разноцветни и бляскави като пъстропери птици в полет. В своите танци Бижутата също създаваха илюзията за полет… но тези танцьори наистина летяха, като ято. И Риш, и Тедж гледаха записа като омагьосани, Риш вмъкваше по някой развълнуван коментар, кацнала на ръба на стола си, а при по-сложните маневри размахваше несъзнателно ръце, имитирайки танцьорите.

Тедж седеше на дивана до Иван Ксав. Ръката му, преметната на облегалката, постепенно пропълзя надолу, а накрая полегна небрежно на раменете й. След кратък размисъл Тедж реши да не я маха. Докосването разбуди спомен от детството й, как гледа холовидео с татко си — изборът й на програми сигурно бе подлагал търпението му на жестоки изпитания, хрумна й изведнъж, — как седи, сгушена в него, той е топъл и по-едър от Иван Ксав, но излъчва същата, макар и едновременно с това различна миризма на мъж. Тедж не можа да реши дали споменът й помага, или напротив, но така или иначе за кратко й даряваше илюзия за мир.

Която, уви, скоро свърши заедно с представлението. Иван Ксав спря записа, а Риш каза:

— Колко дълго смяташе да останеш на Комар, капитан Ворпатрил?

— Мм? О. — Той изправи гръб, а Тедж се дръпна неохотно встрани. — Целият този цирк — годишната инспекция и конференцията след това — обикновено продължава десетина дни. Тук съм от, колко… — Устните му се движеха беззвучно, докато броеше на пръсти. — Седем нощи, включително тази. Не остава много. Струва ми се обаче, че Биърли ще приключи със своята работа преди мен. Изглежда, се е видял в чудо и гледа да ускори темпото.

— Значи това скривалище — Риш обхвана апартамента с изящен жест — ще си замине заедно с вас.

— Ами… Боя се, че да — каза той. — Бих могъл да предплатя за още една седмица, но… Реших да изчакам какво ще измъдри Би.

Риш стрелна Тедж с многозначителен поглед.

Иван Ксав се изкашля.

— Вие двете… мислили ли сте да сключите сделка с ИмпСи? Не само с Биърли тоест, а със Службата. Със сигурност знаете достатъчно неща, които представляват интерес за тях. Неща, за които ще платят щедро, по един или друг начин.

Тедж се намръщи.

— Едно от нещата, които мама и татко ни повтаряха непрекъснато, е никога да не разчитаме на сделка, в която двете страни са силно неравностойни. По-силната дере кожи, на по-слабата й смъкват и ризата от гърба. Вашата ИмпСи няма *причина* да е любезна с нас.

— Но няма причина да ви подложи крак — каза малко смутено Иван Ксав. — Аз поне така виждам нещата.

— Ами ако решат, че имат сериозна *причина* да се подмажат на новата Къща Кордона и че двете с Риш сме идеалната разменна монета за тази цел? Аз нямам нищо, с което да ги спра… *нищо*. — Тедж овладя гласа си, овладя и импулса си да погледне към балкона. Онова „нищо“ щеше да ги спре по най-буквалния и окончателен начин.

— Виж, знам, че всички в ИмпСи са гадни невестулки, но пък са невестулки с чувство за чест.

— Нали уж са служба за сигурност — възрази Риш. — Чувството им за чест не би трябвало да включва нищо извън интересите на Бараяр.

Иван сви безпомощно рамене, но не отрече аргумента й.

— Ще си помислим — каза Тедж. — Междувременно, искаш ли пръв да минеш през банята, капитане? Утре ще ставаш рано за работа.

Той си погледна комуникатора и направи физиономия.

— Май така ще е най-добре. — Стори й се, че му се иска да остане и да поспори още малко, но след кратко колебание преглътна каквото имаше да каже, стана и тръгна към банята.

Когато вратата на спалнята се затвори след него, Риш попита:

— „Ще си помислим“? Какво значи това? Наистина ще си помислим и вероятно ще приемем, или — не, благодаря, но засега ще го премълчим, поне докато не се доберем по живо по здраво до изхода?

— Ти да виждаш изход по живо по здраво? Защото аз не виждам.

Риш вирна брадичка.

— Утре. Мисля, че трябва да избягаме утре, веднага щом той излезе за работа. Парите в портфейла му ще ни стигнат да се придвижим до някой друг купол.

Трябваше да е купол със собствен граждански космодрум. Това стесняваше избора им до двайсетина куполни града, всичките големи, което беше добре, но нито един не беше близо до столицата. Тедж усети как сърцето й се свива при мисълта за поредното рисковано пътуване сред непознати, от никъде за никъде, със смътната надежда че враговете на тяхната изгубена Къща ще ги търсят… никъде.

— Откъде си сигурна, че не чакат точно това? Да се размърдаме? — попита Тедж. — Сигурна ли си, че не наблюдават *него*?

Риш поклати глава.

— Знам само, че добрите ни варианти се изчерпаха доста отдавна. Сега просто трябва да изберем най-малкото зло.

Тедж притисна слепоочията си. Главата я болеше.

— Ще си помисля.

Риш се тръшна на мястото си, жест, който само тя можеше да натовари с толкова силно неодобрение.

— И спри да се слагаш на бараяреца. Нито можеш да останеш тук, нито да го вземеш с нас, така че…

— О, значи само аз го правя? — каза Тедж. — Сякаш ти не си падаш по онзи негов приятел, невестулката. Дори аз го надуших.

— Не е вярно! — отрече Риш. — Просто смятам, че е… интересен. Ходеща човешка загадка, която… работи върху други човешки загадки. Нещо такова.

— Вади ги от дупките им? — подсмихна се Тедж.

— Очевидно — каза Риш и се намръщи. — Нас ни намери. Два пъти.

Тревожно наблюдение. Тедж още мислеше върху възможните усложнения, когато й дойде редът за банята.

Призори на вратата се звънна. Иван тъкмо се беше облякъл за работа, оставаше само да си обуе обувките. Звънна се продължително.

Биърли ли беше яхнал пак метлата? По това време на деня? Твърде късно беше да не си е лягал и определено твърде рано да се е събудил. Иван пристъпи тихо към вратата и този път погледна екранчето на охранителната система. Мда, Биърли беше, натиснал звънеца и пристъпящ от крак на крак. Дали пък не му се ходеше до тоалетната, спешно? „Ще ти се“. Иван отключи, вратата се плъзна, Биърли влетя в коридорчето и удари с юмрук бутона за заключване.

— Иване. Слава богу, че те хванах. Имаме проблем.

— Какво, нов проблем? Или още от вчерашния и онзиденшния? — попита Иван. Нямаше да се хване на поредното му театро, особено в този час на деня. Дръпна се да му направи път и Би се юрна по късия коридор, което Иван възприе като знак, че ще трябва да преосмисли горното. Биърли никога не се юркаше, той крачеше достолепно. Или лениво. Или се клатушкаше пиян, или изчезваше. Сега обаче изглеждаше съсредоточен на максимум, страховито фокусиран.

Двете жени, събудени от звънеца, се появиха на прага на спалнята. Тедж изглеждаше много сладка с рошавата си коса, топла и мекичка; намръщена обаче. А жена като нея би трябвало да посреща всеки нов ден със сънена и изкусителна усмивка. „Ще ми се да знаех как да й я доставя — помисли си Иван. — Знам как, по дяволите; просто още не съм имал шанс да се проявя“. Риш си беше все същата, изящна, съсредоточена и в пълна бойна готовност секунди след като са я изритали от леглото. И двете бяха с късите потничета, които използваха вместо пижами, и с нахлузени набързо широки панталони по комарската мода. Щом видя Би, Риш прибра зашеметителя си в джоба на панталона. Тедж не носеше сутиен под потничето и ефектът при всяка крачка приковаваше погледа по един чуден начин. „Не сега“ — каза си Иван. На онази част от себе си, която винаги разсъждаваше самостоятелно, без връзка с главния мозък.

— Какво става? — попита Риш.

— Тео Вормерсиер е действал през главата ми — каза горчиво Биърли. — Когато моите наемници се провалиха, вместо да се обърне към мен за друго решение, е приложил една, по негово мнение, гениална идея. Предал ви е на комарската имиграционна служба като незаконно пребиваващи, заедно с описание и имената, които ползвате

тук. Сметнал, че имиграционните ще му свършат мръсната работа по намирането ви, а после той ще ви отвлече незнайно как от ареста.

Очите на Тедж се разшириха. Риш застина, неподвижна като статуя.

— Е, и? — каза Иван. — Сега са на сигурно място. Имиграционните няма как да разберат, че са тук… или има?

— За жалост имиграционните имат обща база данни с куполните ченгета и твоето име, което ти така предвидливо си им предоставил, е изскочило веднага. Служители на имиграционната служба ще те посетят още тази сутрин.

— Значи пак ще трябва да ме намерят в службата. Защото у дома няма никой, нали така?

— Ами ако разбият вратата и претърсят апартамента? — попита уплашено Тедж. — Тук няма къде да се скрием.

Погледът й се стрелна към балконската врата. Бледите цветове на зората се боричкаха за надмощие с градското осветление.

— Не могат да влязат просто така. Без заповед за обиск или нещо такова — каза Иван, но малко притеснено. — Нали?

— Иване, тези хора *издават* заповеди за обиск — отвърна нетърпеливо Би. — Нямат почти неограничената власт на ИмпСи, но и тази, която имат, е достатъчна за целта. Сега правомощията им са дори по-големи, отколкото когато Комар е бил независима планета. Дори не се налага да влизат с взлом — просто ще накарат домоуправителя да им отключи.

— Трябва да се махнем — каза Тедж. — Тук сме като в капан.

Иван я разбираше чудесно. Нищо, че апартаментът не беше тъмен, нито тесен, нито влажен… А и двечките не бяха сами все пак. Може би се оставяха да ги води страхът.

— Това дойдох да ви кажа — завърши Би.

— Чакайте, не — възрази Иван. Тръгнеха ли си, щяха да изчезнат, и тогава как щеше да открие отново Тедж? Явно умееха да се крият, иначе нямаше да са на крачка пред преследвачите си цели, колко… седем месеца? И може би Биърли имаше план — не би нахлул тук по никое време, ако нямаше план, нали? Някакъв начин да държат връзка с тях…

— Съберете си нещата — започна Би и точно тогава на вратата се звънна. Две позвънявания, решителни. Тедж подскочи, Риш се

напрегна. Би се завъртя рязко. — Какво става, мамка му? Не може да са пристигнали толкова бързо!

Иван мина на пръсти по коридорчето и погледна екрана на охранителната система. Уви, посетителите му бяха познати. Инспектор Фано и патрулен инспектор Салмона, бодри и подранили, или мрачни и недоспали, по избор. Фано отново натисна звънеца, а Салмона потропа на вратата и извика:

— Ворпатрил? Отворете!

Без „моля“ и „ако обичате“, отбеляза си наум Иван, докато Биърли и жените се бутаха да надникнат над рамото му.

— Тези не са от имиграционната — каза Би.

— Да. Ченгета от куполната сигурност. Същите, които ме разпитваха онзи ден. Възможно ли е да са ги изпратили имиграционните?

— Не, те си имат униформени отряди за такива неща. Следват строга процедура. Това е нещо друго.

Още едно позвъняване, дълго. Салмона потропа отново.

— Ворпатрил? Знаем, че сте вътре. Отворете вратата.

Иван натисна копчето на интеркома и каза:

— Защо?

Би примижа.

Фано си пое дълбоко дъх.

— Имаме заповед за ареста ви. Както и правото да разбием вратата, ако не отворите.

— Арест!? За какво, по дяволите? Нищо не съм направил!

— За отвличане.

— Какво?! — викна вбесен Иван.

Фано издаде напред долната си челюст.

— Знаем, че ни излъгахте. Открихме записите от охранителната система на перона при Кратерното езеро. Ясно се вижда как вие и още един човек, засега неидентифициран, придружавате липсващата Наня Бриндис в една от колите на градския транспорт. Никой не е виждал Бриндис оттогава. Обвинението в отвличане е предостатъчно да разбием вратата ви, но аз имам наум друго обвинение, капитане. В убийство. И вие го знаете.

Иван изгуби ума и дума. Дишането му се ускори опасно, на ръба на хипервентилацията.

— Не отваряй! — прошепна Тедж. Не че Иван искаше да отваря. Би и Риш го завлякоха обратно в хола за кратко съвещание на тих глас.

— Трябва да ги пусна, разберете — каза в скороговорка той. — Първо, отказът да съдействам ще ми спечели още едно обвинение, и второ, Тедж, ти би могла да свалиш обвинението в отвличане, като им обясниш, че не съм те похитил, а просто съм те поканил. Да не говорим за обвинението в убийство, за бога!

— Не можем да ги пуснем — каза Тедж. — Те ще ни отведат!

— Кажи им го по интеркома — предложи Иван. Щеше ли това да свърши работа?

— Откъде да знаят, че не си опрял дуло в главата й? — попита Би, което не му помогна с нищо.

— И не ми казвай, че ще ни измъкнеш от ареста преди агентите на Престен! Дори не знам кое би било по-лошо — каза Тедж. — ИмпСи! Май ще е по-добре да рискувам с онези от Престен!

— Хайде без обиди! — възмутено възкликна Биърли.

Риш се завъртя, описа пълен кръг с широко отворени очи, сякаш се оглеждаше трескаво за въже, което го няма.

— Не можем да се измъкнем. Няма изход!

Тедж я хвана за ръцете, преди да се е завъртяла втори път около оста си.

— Май ще е балконът все пак. О, Риш, толкова съжалявам, че те въвлякох в това!

— Какво има на балкона? — започна Иван, но комуникаторът му го прекъсна със звън. Тази камбанка Иван не можеше да пренебрегне с лека ръка. Даде им знак да млъкнат. — Задръжте така! — После натисна копчето за приемане и каза бодро: — Да, сър?

— Ворпатрил!

Иван се люшна назад като от удар. Десплейнс *никога* не крещеше.

— Ъъ, да?

— Какво става, по дяволите?

— Вие в щаба ли сте вече, сър?

— Не, в квартирата съм. И току-що получих спешна сводка от комарския отдел на ИмпСи, че куполната служба за сигурност е повдигнала обвинение срещу моя адютант, което ме подсети да погледна съобщението от вчера. Градинско змийче друг път!

— Мога да обясня, сър. — На вратата се позвъни отново, чу се и силно тропане. Приглушени викове. — Но по-късно. В момента имам известни затруднения. — Иван преглътна и прекъсна връзката. Никога не беше затварял на адмирал, никога, най-малко на Десплейнс.

Тропането спря, гласовете — не.

— Трябва да барикадираме вратата. Да спечелим време — каза Иван.

— Време за какво? — попита Би.

— Време да измисля нещо.

— Ти да измислиш? Това може да отнеме цял ден.

Иван го изгледа отровно, стиснал зъби.

— Диваните — каза Тедж. — Заключващите кодове на вратата няма да ги затруднят. Трябва да направим истинска барикада. — Двете жени помъкнаха мебели към коридорчето. Биърли ги изгледа със съмнение, но паниката, която се просмукваше във въздуха, явно зарази и него, защото след миг-два се втурна да им помага. А Риш, дяволски силна беше за жена с този ръст…

Иван погледна екранчето на охранителната система. Двамата инспектори си имаха компания — трима мъже и една жена. Единият мъж беше домоуправителят на сградата. Останалите бяха с униформи, които Иван не познаваше. Новодошлите, изглежда, спореха за нещо с инспекторите от куполната, сравняваха официални на вид документи, чиито холограмни проекции трептяха над комуникаторите им. Какво беше това, някакъв нов вид дистанционно боричкане по видеото? Дуел за юрисдикция?

Иван сръга Биърли и му посочи екранчето.

— Тези от имиграционното ли са?

— Ъъ, какво?

Домоуправителят извади кодов ключ. Биърли бръкна под сакото си и измъкна зашеметител.

— Ще можеш ли да изпържиш и шестимата, преди те да изпържат теб? — попита разтревожено Тедж. Дали си представяше как двете с Риш успяват да избягат през купчината тела? Включително неговото и на Би?

Все така вперил поглед в екранчето, Биърли нагласи зашеметителя си на максимална мощност и опря дулото му в

електронната ключалка. Оръжието изсъска гневно и след миг от механизма изскочиха искри.

— Да видим сега как ще отключи домоуправителят — каза той самодоволно.

— Ама ти ни заключи! — викна Иван. — Сега как ще отворя вратата?

— Няма да я отваряш! — каза Риш и метна още един тежък фотьойл върху купчината.

После всички се оттеглиха временно в изпразнения откъм мебелировка хол.

Тедж погледна Иван право в очите, пое си дълбоко дъх и отсече:

— Съжалявам, че трябваше да свърши така, Иван Ксав. Знам, че се опита да помогнеш. — И с тези думи се хвърли на врата му. Иван установи, че държи в прегръдките си едно топло и меко женско тяло, което при други обстоятелства би било първокласно преживяване. Но въпреки обстоятелствата отвори охотно уста в отклик на трескавата й целувка, докато ръцете й го притискаха здраво към най-прекрасния релеф на света. Иван нямаше идея какво става, но… „О, Господи, нека продължи вечно…“

Не продължи. Тя го бутна решително назад. Той успя да не изскимти.

— Това е то — каза простичко Тедж, обърна се, хвана синята си приятелка за ръката и кимна към балкона. — Време е, Риш.

Риш кимна мрачно, сурово. Двете тръгнаха към балконската врата. Би, след миг колебание, застана на пътя им.

— Къде отивате, мамка му?

— На балкона и оттатък.

— Ама вие нямате гравитационни колани! Нищо нямате! — възкликна Иван.

Тедж се завъртя и го изгледа с вирната брадичка.

— Точно така.

— Ама ние сме на двайсетия етаж!

— Да, достатъчно високо, надявам се.

— Ще се размажете!

Риш го погледна невярващо.

— Капитане, наистина ли загряваш толкова бавно?

— Но куполните ченгета ще решат, че аз съм ви хвърлил или нещо още по-лошо!

Тедж се поколеба за миг, но бързо се стегна и каза решително:

— Освен ако нямаш по-добър план, *готов* план, ще го направим. Докато не е станало късно.

— Ама вие… — Комуникаторът му зазвъня отново, настоятелно. Той отвори канал, извика: „Не сега, сър!“ и прекъсна връзката. След миг звънчето се чу отново, доста по-силно. Когато комуникаторът му звънне по този начин, Иван беше длъжен да отговори.

— Би, не ги пускай да излязат! — каза Иван, хукна към кухненския бокс, свали комуникатора от китката си, отвори хладилника, метна го вътре и тресна вратата. Комуникаторът продължи да припява, но много тихо и много жално.

Обърна се към жените и Би, който беше лепнал гръб за стъклената врата. Биърли и Риш се държаха взаимно на прицел със зашеметителите си. Оръжието на Риш трепереше. Тропането откъм коридора се беше засилило и звучеше различно, механично някак. Явно не използваха единствено юмруците си. Входната врата беше предвидена да задържи въздуха в апартамента, в случай че херметизацията на купола даде дефект. А не да спре ядосани полицаи ведно с персонала по поддръжка на сградата.

Беше зърнал нещо на кухненския плот… какво…

— Не стреляйте! — извика Иван. — И никой да не скача! Имам идея!

Това ги спря, пък макар и от едното любопитство, колкото Иван да се върне на бегом в кухнята и да грабне от плота оризовата каша — голямата кутия, която беше купил предния ден. Изтича обратно в хола, като я размахваше победоносно.

— Това ще свърши работа!

— Какво, ще ги замеряш с ориз? — Риш вдигна вежди.

— Или пък защо да не седнем и да не закусим по бараярски, докато чакаме полицията да разбие вратата? — добави Би със същия презрителен тон. Но и двата зашеметителя се смъкнаха една идея надолу.

Иван си затвори очите за двойната доза сарказъм — а той имаше богат опит в това упражнение, проклети да са, — пое си дълбоко дъх и каза:

— Тедж. Ще се омъжиш ли за мен?

— Какво?! — възкликна тя. Не беше от развълнуваните „какво?“, с които е редно да се посрещат подобни предложения, беше по-скоро от сорта „ти луд ли си?“. Иван се сви.

— Не, ще стане, казвам ти! Жена, която се омъжи за бараярец, автоматично получава бараярско поданство. Брачната клетва е фундаментална и по-силна от всички други клетви. Биологията преди политиката, един вид. Кажем ли си веднъж клетвите, онези от имиграционното не могат с пръст да те пипнат, камо ли да те арестуват. А онези от куполната няма как да арестуват мен. — Какво щеше да прави с Десплейнс беше друг въпрос. Комуникаторът му продължаваше да скимти откъм студеното си и самотно изгнание. Иван разкъса опаковката, хукна по чорапи из хола и почна да очертава кръг от ориз по килима.

— Не трябва ли да отидем някъде и да се регистрираме, да се подпишем в някоя гражданска служба? — попита Тедж. — Как ще стигнем дотам? Онези са пред вратата!

— Но не и пред другата врата — мрачно възрази Риш. Би опря решително гръб в стъклото, без да отлепя шашардисан поглед от оризовия кръг на килима. Иван не помнеше да го е виждал толкова опулен.

— Не, и точно в това е красотата! — обясни Иван. — Според бараярския закон хората си се женят сами. Обичай от времето на Изолацията, няма да разбереш. Изречеш ли думите, обвързваш се. Всеки си има Секундант — нещо като свидетел, — който застава до кръга, ти влизаш в кръга, казваш си думите, излизаш от кръга, и готово. Древните клетви са прости и кратки, макар че хората ги украсяват с разни допълнителни неща, за да удължат церемонията. Да се чуди човек защо, сватбите и без това са досадни. — Обърна се за подкрепа към Биърли. — Кажи им, че съм прав, Би!

— В интерес на истината… — Би се закашля, преглътна, после си намери гласа: — В интерес на истината е прав. Поне от законова гледна точка.

— Имам право на допълнителен билет за роднини, който се поема от Службата, до Бараяр — продължи Иван. — Там ще си на пет скока от преследвачите си, а щом си моя жена, ИмпСи ще ти осигури закрила, защото… ами, защото. Това ще ни спечели време. А щом

решиш какво искаш да правиш, ще се разведем в окръжния съд. Не е толкова лесно като да се ожениш, признавам — бетанската ми леля все повтаря, че би трябвало да е обратното, — но граф Фалко е стар приятел на маман. За десет минути ще приключим, кълна се! После и двете ще си тръгнете по пътя.

— По пътя накъде? — попита Риш. Изглеждаше объркана.

— Не знам, някъде! Не мога да мисля за всичко в момента, ясно?

— О, значи не е *завинаги*… но аз не ви знам клетвите — каза тихичко Тедж. Гледаше го ококорена, запленена сякаш, хипнотизирана дори. Иван си даде сметка, че размахва празната кутия като диригентска палка в такт с вътрешното си напрежение.

— Няма проблем, аз ги знам наизуст. За последните десет години са ме влачили на стотина ворски сватби, може и повече. Сигурно и насън да ме бутнеш, пак ще ги издекламирам. Понякога имам кошмари на тази тема. Но на ченгетата няма да казваме нищо за развода. Не е тяхна работа.

Тедж погледна към балкона. Към него. Към балкона. Към него. „Защо изобщо се колебае?“

Откъм външния коридор се чу пронизителен механичен вой, сякаш някой режеше вратата с моторен трион.

— Не ми казвай, че би предпочела да скочиш от двайсетия етаж и да се размажеш на паважа, отколкото да се омъжиш за мен — продължи отчаяно Иван. — Смъртта не е за предпочитане пред мен, мамка му! Или този вид смърт поне. Мили боже!

— Ами Риш? — попита Тедж и вирна брадичка. — Не можеш да се ожениш и за двете ни… нали?

— Ъ-ъ — смръщка Иван. Метна умолителен поглед към Би, който вдигна ръка, сякаш да се защити от атакуващ го миниробот.

— Не — каза студено Риш.

— Благодаря ти — натърти Биърли. После се вглъби сякаш за миг. — Мисля…

— Ще, ще, ще… ще те наема за нещо, по-късно — каза Иван. — Камериерка? Много ворски дами си имат камериерки. Майка ми има. Което ще ти осигури трудов договор с бараярски поданик, *ворски* поданик, а с имиграционните ще се оправим по-късно. И от безопасно разстояние.

— А от ИмпСи кой ще ни защити? — попита Риш.

— Аз — заяви безразсъдно Иван. — Разни хора ми дължат услуги. А дори аз да не успея, познавам други, които могат всичко. Като се започне с приятеля на майка ми. Или се свърши с него, по-скоро. В краен случай. — „Определено ще е само в краен случай“. — Какво ще кажеш, Би?

Посоката, в която беше поел монологът на Иван, не се отразяваше добре на Биърли — горкият приличаше на хипнотизирана восъчна статуя. Но все пак съумя да размърда устата си и как иначе — това беше Би все пак, той винаги съумяваше да си размърда устата.

— Не знам кое бих предпочел — да присъствам, когато съобщиш новината на майка си, или да избягам от империята. Предвид факта, че ме правиш съучастник, натрапвайки ми ролята на свой Секундант, може би Старата Земя ще се окаже достатъчно далеч… или не, като се замисля… — Отърси се от парализата и се обърна към жените. — Неприятно ми е да го призная, но тази щура идея на Иван може и да сработи. Временно. Дългосрочните последствия ме хвърлят в ужас.

— А след онова, което направи преди малко — продължи Иван към Тедж, решил да пропусне покрай ушите си последните думи на Биърли, — трудно ще ме убедиш, че предпочиташ да целунеш паважа пред мен. — „Още усещам гъдел в устата“. — Не че ще се налага да ме целуваш, ако не искаш. Това… и другите неща… ще зависят изцяло от теб, уверявам те.

От коридора долетя нова доза трясъци и стържене. Риш облиза устни и каза:

— Направи го, Тедж. Така или иначе, скоро ще разберем дали номерът минава. А и времето ни за спорове свърши. Времето ни за ваната също. — Спусна предпазителя и прибра зашеметителя в джоба си в знак на мълчаливо примирение.

Иван протегна ръка на Тедж.

— Тедж, моля те. Нека пробваме.

Тя потърка чело и каза колебливо:

— Ами, добре…

Като за първото прието предложение за брак в живота му Иван остана с чувството за известна неудовлетвореност, но важното бе, че Тедж хвана ръката му и влезе в оризовия кръг.

— Би, Риш — почна Иван, — вие застанете от двете страни, един срещу друг. Свидетели сте, така че гледайте.

— Едва ли бих могъл да отклоня поглед — измърмори Биърли, после прибра оръжието в кобура си и застана на посоченото място. — Подозирам, че гледката ще се отличава с притегателната сила на железопътна катастрофа. — Риш завъртя очи — в съгласие? — после зае своето място.

— Добре, аз ще съм първи — каза той на кандидат-невястата си, — после ще ти помогна с твоята част. Думите са кажи-речи същите. Така. Аз, Иван Ксав Ворпатрил, в ясно съзнание и добро здраве…

— Това е за *завещанията* бе, човек — измърмори Биърли. — Нали уж каза, че знаеш клетвата.

Иван не му обърна внимание и продължи упорито нататък:

— Вземам теб, ъъ… как каза, че ти е името?

Би захлупи лицето си в шепи.

Тедж си каза името. Цялото.

— Вземам теб, Акати Теджасуини Джиоти гем Естиф Арка… — Успя да го каже правилно от първия път и дори не се задави с гем-частта по средата, ха! — за своя съпруга и другарка, отричайки се от всички други… — Клетвата се състоеше само от три изречения, които Иван успя да възпроизведе почти без грешка, а после преведе Тедж през нейната част: — … вземам теб, Иван Ксав Ворпатрил, за свой съпруг… — Държаха се за ръцете. Нейните трепереха. Неговите — също.

— Готово! — каза Иван. — Сега остава да се обявим за съпруг и съпруга пред свидетелите и аз да те целуна. Отново. Тоест за пръв път. Защото преди ти ме целуна, нали така? — Лепна се за устните й и завъртя очи към Биърли, който разбута с обувка ориза да отвори кръга. Двамата излязоха заедно от венчалния кръг, Би млясна Тедж по бузата на минаване, шестима бесни комарци се изсипаха с псувни в коридора на Иван и се юрнаха към тях с извадени зашеметители.

Иван извади пачка банкноти от портфейла си, тикна ги в ръцете на сащисаната Риш и добави:

— Наета си. Официално.

После, когато една жена в униформа посегна да хване Тедж, Иван възпроизведе страховит рев, копиран едно към едно от граф Фалко:

— Разкарай ръцете си от лейди Ворпатрил, жено!

7.

Тедж дни наред беше събирала смелост да срещне смъртта. И сега, когато нещата се бяха обърнали така драматично, стомахът й се беше качил в гърлото все едно наистина е скочила през зовящия я балкон, но без да се размаже на паважа. Чувстваше се безтегловна, като удавник, когото са спасили в последния момент. Откаченият капитан беше преметнал ръка през врата й и я влачеше с плуване след себе си, но дали към незнаен бряг, или към дълбокото?

Защо не беше разбрала по-рано, че Иван Ксав е луд? Определено бе имало достатъчно улики, които да я насочат към тази мисъл. Но едновременно с това беше толкова мил, щедър и *удобен* — или поне силно привързан към собствените си удобства, дотолкова, че предпочиташе да приласкае другите в уютния си свят, вместо сам да се раздели с него. Изобщо, приятно разнообразие на фона на повечето хора, обитавали живота й. А после, изневиделица — това.

А най-откаченото от всичко беше, че откаченият му план, изглежда, даваше резултат. Ченгетата от столичната служба за сигурност нито го арестуваха, нито го отведоха за наблюдение в психиатрична клиника. Биърли Ворутиър, когото Иван представи както свой познат от Ворбар Султана, показа на полицаите валидни документи за самоличност и спокойно потвърди, че Иван и Тедж са се оженили по всички изисквания на закона, като посочи оризовия кръг на пода като веществено доказателство. Риш също го потвърди, макар и не толкова спокойно. Последваха трескави консултации по комуникаторите от страна на куполните ченгета и служителите от имиграционната служба. Отговорите, които се получиха, явно не им бяха по вкуса. Иван Ксав прибра замлъкналия си комуникатор от хладилника — изглеждаше притеснен, явно бързаше да се свърже с шефа си — и даде на комарците да разберат, че има по-важна работа от това да се впуска в подробности за личния си живот.

Ченгетата от куполната служба за сигурност никак не изглеждаха доволни, че Тедж — изчезнала и после открита, но превърнала се

междувременно от жертва за отвличане в булка-беглец — им е провалила доскоро обещаващия опит да заковат бараяреца. Тръгнаха си мрачни и разочаровани, като не пропуснаха да ги уведомят, че щели да им пратят призовки за съдебно изслушване в качеството им на свидетели по делото срещу похитителите наемници. Но не можеха да арестуват Тедж за това, че е станала *жертва* на престъпление. Хората от имиграционното също се оттеглиха със завоалирани закани за реванш, но важното беше, че всички в крайна сметка се махнаха, с изключение на домоуправителя, който се развика за щетите по вратата. Ворпатрил се ядоса и изтъкна, че не той е причинил щетите, но после бързо-бързо сложи точка на спора, като каза на домоуправителя да добави разходите за ремонта към сметката му за наема. След това двамата бараярци — изглеждаха напрегнати като струни пред скъсване — юрнаха Тедж и Риш да се облекат и да нахвърлят в един сак най-ценните си вещи, не че им бяха останали много такива, после ги подкараха през разбитата врата, натикаха ги в асансьора и ги преведоха през фоайето долу.

Когато излязоха навън, Ворпатрил дръпна Биърли настрани и го приклещи в една ниша зад високо борче в саксия. Тедж не чу много от краткия им разговор — двамата говореха тихо, а шумът от трафика поглъщаше голяма част от казаното, — но ясно долови настроението, което се заключаваше най-вече в скърцане на зъби и ядни жестове. Риш беше наострила уши под шала си. Тедж направи крачка към двамата мъже, но чу само Иван Ксав да казва през зъби: „Дължиш ми услуга и сега си я искам обратно…“, а после, след като капитанът отстъпи назад и пусна реверите на своя възмутен слушател: „Иди и направи каквото трябва“. Биърли се справяше доста по-добре с говоренето под нос и Тедж не чу нищо от неговите думи. Можеше да гадае за казаното само по езика на тялото му. Но пък никога не беше виждала човек да псува толкова изразително с езика на тялото. Така или иначе, когато поеха към спирката на градския транспорт, Биърли им кимна за довиждане и тръгна в обратната посока.

Тъкмо щяха да пресекат улицата, когато Ворпатрил внезапно ги дръпна настрани и ги набута във входа на някакъв магазин, който още не беше отворил, като завъртя Тедж с лице към себе си… използваше я като щит, осъзна тя с миг закъснение.

— Какво? — прошепна Тедж, включвайки се в играта на криеница.

— Службата за сигурност — прошепна той в косата й. — Цял отряд. Току-що се изсипаха от перона… мда, тръгват право към моята сграда. Двама редници, един сержант и един полковник. Уха! Явно Десплейнс ги е изпратил при мен. Дали да ме спасяват, или да ме арестуват обаче?… И струва ли си да стоим тук, за да разберем кое от двете? Едва ли. Нека си поприказват с домоуправителя. Хубавичко да си поприказват. Хем ще му свият сармите, хем ще се забавят. Хайде, бързо.

Дървената му усмивка и демонстративно небрежната стойка се изпариха чак когато ги набута в кола на градския транспорт и въведе маршрут до военния космодрум. Тръшна се на седалката и се посвети на комуникатора си с осторожност, достойна за сапьор, изправен пред гадна бомба. Устройството му върна някакъв код, който го изпълни с облекчение.

— О, добре, включил го е на гласова поща — измърмори си под нос, после продължи по-бодро: — Адмирал Десплейнс, тук Ворпатрил, сър. Извинявайте за тази сутрин, а за онова недоразумение с комарците… всичко е наред, изгладих го. Вече никой не се опитва да ме арестува — устните му оформиха едно беззвучно „надявам се“, — но трябва да се отбия за малко в галактическия отдел на ИмпСи да уредя една дреболия. Ще се присъединя към вас и Конниците на шести док. Тогава ще ви обясня всичко. — Понечи да изключи връзката, но после вдигна комуникатора към устните си и добави: — Моля ви да не тръгвате без мен. Важно е.

Издиша шумно, после набра друг код и си уреди среща с някой си капитан Морозов — да ги чакал след пет минути на рецепцията някъде си. Тедж и Риш се спогледаха неспокойно.

— Това не е ли онзи човек от ИмпСи, който бил експерт по Джаксън Хол? — попита Риш.

— Морозов, да. Добър разузнавач, пада си малко кабинетен плъх, но наистина проявява сериозен интерес. Тоест извън и отвъд онова, което пише в трудовата му характеристика на аналитик към ИмпСи. Един вид — старши кабинетен плъх. Мислех да ви оставя при него днес. Така де, в апартамента ми не може да се върнете — след цялата врява сутринта там вече не е безопасно.

— Вярно — съгласи се с неохота Риш.

— Каквото и да си мислите за ИмпСи, поне е сигурно, че никой наемник не може да ви спипа в щаба им.

— Но този капитан Морозов сигурно ще ни пита разни неща — посочи Тедж. — Какво да му кажем?

Иван Ксав сви рамене.

— Всичко. Той има достатъчно високо ниво на достъп до класифицирана информация, за да знае дори за Биърли, макар че се съмнявам — не е по неговата част.

— Дори за… дори за онова със сватбата?

Иван въздъхна.

— За това ще му кажа аз.

Когато слязоха на претъпкания перон при космодрума, Риш каза:

— Трябва да пишкам. — После грабна Тедж за лакътя и я завлече в дамската тоалетна. Ворпатрил отвори уста да възрази, но не събра смелост да ги последва вътре. Оставиха го да чака в коридора отпред до двама мъже с оцъклени примирени изражения.

Вратата беше само една, прозорци нямаше, забеляза автоматично Тедж. Една жена се мъчеше да смени пелената на ревящо бебе, друга се опитваше да измие ръцете на две хиперактивни и шавливи прощъпалчета, което гарантираше, че никой няма да чуе Тедж и Риш, нито да им обърне внимание.

Риш спря в един ъгъл, обърна Тедж към себе си и я хвана решително за раменете.

— Изплюй камъчето, Тедж. Изглеждаш така, сякаш някой те е фраснал по главата с чук и чакаш кога краката ти ще се подгънат. Плашиш ме, момиче.

— Така ли? — Тедж примигна. — Определено не видях чука, преди да ме удари. Чудя се дали той наистина си мисли, че се е оженил за мен.

Риш изви леко глава и я погледна втренчено, сякаш да повери дали зениците й реагират нормално.

— А ти мислиш ли, че наистина си се омъжила за него?

— Нямам представа. Но явно всички други смятат така, а това е най-важното. — Тедж си пое дълбоко дъх. — И докато не разберем за какво друго става тази работа с „лейди Ворпатрил“, мисля, че ще е най-добре да им играем по свирката.

Риш кимна и я пусна.

— Разбрано. — И стисна устни. — А какво ще кажем на онзи Морозов? Мисли, момиче, мисли.

Тедж плъзна ръка по челото си.

— С радост бих разказала на бараярците всичко, което знам за онези копелета от Къща Престен, стига да имах гаранция, че след това няма да се съюзят. Макар че ако контрабандата, която разследва Биърли, наистина води до Престенския синдикат, бараярците едва ли ще са особено благоразположени към новия мениджмънт на Къща Кордона. Знам, че дори татко и мама внимаваха да не ядосат тези имперски откачалки. Говори се, че падението на Къща Риовал било дело на един-единствен агент от ИмпСи, след като старият барон влязъл в конфликт с Бараяр.

Риш подсвирна.

— Сериозно?

— Знам го от Звездичка. Тя пък го чула от някой от Къща Фел. Затова мисля, че… — Уви, мисленето не й се удаваше в момента. Мозъкът й беше станал на каша. — Мисля, че трябва да кажем на този Морозов почти всичко. Да го затрупаме с подробности, така че да не му остане време и мотивация да извади фаст-пентата.

— Аха.

— Историята ни е следната — теб те преследват, защото си ценен атрибут, с който да се фукат; мен — защото съм потенциален противник, когото да задушат в люлката. — Да, тази история беше свършила работа пред Биърли. Освен това беше вярна. — Но няма да казваме къде е Амири. Изобщо нищо няма да споменаваме за него. Нито за Звездичка и Гъли, освен ако не ни попита изрично. И за баба.

Риш кимна, че е разбрала.

После се усамотиха за кратко в кабинките и излязоха в коридора, преди Ворпатрил да е преодолял предразсъдъците си и да е влетял след тях в тоалетната. Макар че ако можеше да се съди по погледа, с който ги посрещна, беше въпрос на броени секунди.

— Опашка ли имаше? — осведоми се той.

— Пълно беше с деца — отвърна Тедж, без да се отклонява от истината. — И изглежда всичките бяха с разстройство. — Да, тази сделка беше най-добрата. Истината.

Но не *цялата*.

За облекчение на Иван Морозов вече ги чакаше в приемната на галактическия отдел. Опули се, като видя Риш, но все пак успя да се сгъне в любезен поклон. Е, любезен като за кабинетен плъх.

— Лапис Лазули. Присъствието на артист от вашата величина е висока чест за скромния щаб на ИмпСи. — Ченето му увисна в израз на не по-малка изненада, когато погледът му се спря на Тедж. — А също и една от госпожиците Арка, ако не греша! Поздравления, Ворпатрил!

— Грешиш — каза Иван. — Или най-малкото ти е стара информацията. Капитан Морозов, позволи ми да ти представя новата лейди Ворпатрил.

Морозов мигна. Три пъти. После все пак се окопити.

— Поздравления и на двама ви. Ъъ… щастливото събитие е с неотдавнашна дата, да?

— Отпреди… — Иван си погледна комуникатора. „Леле-мале!“ — Отпреди един час. — Пое дълбоко дъх. — Но иначе всичко е наред, по закон и прочие, с все ориза, свидетелите и всичко. Което означава, че в момента тя е близка роднина на офицер от Имперската служба с всички произтичащи от това привилегии и т.н. А Риш е нейната, ъъ, лична секретарка. Аз съм й работодател. Официално.

— Разбирам. Май… — Морозов сплете пръсти вместо да зададе въпрос, а Иван се зачуди дали спеченото му изражение прикрива потрес или гръмогласен смях.

— Офицерска съпруга, която едни крайно неприятни хора се опитват да отвлекат, а вероятно и да убият — усили натиска Иван.

Това определено привлече вниманието на аналитика.

— А. Сега вече разбирам. Не можем да допуснем такова нещо, нали?

— Именно. Сега ще ги оставя при теб, защото имам работа в орбита. Като се върна, ще си ги прибера и ще се оправя със… с всичко. Добре ще е да не напускат сградата. Реших, че ще искате да си поговорите на спокойствие.

— За мен ще е огромно удоволствие. — Лицето на Морозов моментално грейна. Тедж и Риш не изглеждаха и наполовина толкова ентусиазирани.

— И без фаст-пента, ако обичаш — продължи Иван. — И без това ще трябва да поискаш разрешение от мен, като съпруг на лейди Ворпатрил, но предварително ти казвам, че няма да ти го дам. Разрешението тоест.

Морозов свъси вежди.

— Ясно. Ъъ… ако може да задам един личен въпрос… майка ти знае ли вече за тази женитба?

— Още никой не знае, но скоро ще имам грижата да променя това. Всяко нещо с времето си. Сега имам други грижи, а именно да излетя с Десплейнс за орбиталната станция след… мили боже, преди двайсет минути. Дано са задържали совалката!

Морозов козирува отривисто.

— В такъв случай аз поемам грижата да охранявам новата лейди Ворпатрил и да я пазя от лоши хора, докато ти се върнеш. Става ли?

— Ако обичаш. — Иван се обърна към изхода, после се обърна към Морозов. — И виж да хапнат нещо. Така и не успяхме да закусим. — Тръгна и спря. — Но без военни порциони.

— Ще пратя секретаря си да донесе нещо от столовата. Дами, бихте ли ме последвали? Мога да ви предложа чай и кафе в кабинета си. — Морозов поведе притеснените жени по коридора и продължи със сладкия тон на ворска матрона от провинциално градче… или на Биърли Ворутиър в настроение за клюки: — Нямам търпение да ми разкажете най-подробно за сватбата си, лейди Ворпатрил! Сигурен съм, че новината ще е чудесна изненада за всички приятели на капитана…

Иван изскочи през вратите и избяга. Постара се да тича ведро, по онзи начин, който казва „закъснявам и много бързам“, а не по другия, дивашкия, който казва „в сградата зад мен има бомба!“. Не искаше да всява паника. Да я разпространява като зараза по-точно, защото в главата му се беше събрала толкова паника, че можеше да взриви цял батальон. „Ще се получи, ще се получи, дано се получи, дано, дано, дано…“

Оказа се, слава богу, че совалката на адмирала още чака на шести док. Десплейнс и всичките четирима Конници на Апокалипсиса бяха на борда, настръхнали и много ядосани. Совалката вече потегляше, когато Иван се метна на мястото си и стегна коланите под тежкия поглед на адмирала.

— Ще инспектираме флагмана „Нова Атина“, нали? — изхъхри Иван.

— О, не си забравил? Какво облекчение — каза Десплейнс и си пое дълбоко дъх за класически залп унищожителен сарказъм, несъмнено. Но Иван поклати глава.

— Нека бъде „Канциан“.

Десплейнс даде на късо миг преди да е натиснал спусъка.

— Моля?

— „Канциан“. Кажете на пилота да пренасочи совалката към „Канциан“.

Десплейнс се облегна назад и присви очи.

— Защо?

— Защото някъде в търбуха му, или прикрепени към корпуса, ще открием контейнери с оборудване, оръжия и муниции, откраднати от орбиталното депо на сергиярския флот. Които контрабандистите несъмнено се опитват да скрият в момента, подплашени от планираната за утре инспекция. — Иван кимна към шефа на Конниците, който се беше навел през пътечката между седалките и го слушаше, наострил уши. — Всичко друго може да почака.

— А ти откъде черпиш информацията си, Ворпатрил? — попита Десплейнс.

— От един агент на ИмпСи.

— А от ИмпСи защо са пропуснали да уведомят мен?

— Защото въпросният агент е лява ръка. А както знаем, десните ръце в ИмпСи не си говорят с левите ръце в ИмпСи. Знаете как е. Но аз го познавам. Причините да закъснявам за работа през последните няколко дни не бяха единствено лични, сър.

— Сигурен ли си в информацията?

— Напълно. — „Дано-дано-дано…“

— ИмпСи. — Десплейнс отпусна гръб на облегалката и гневната му гримаса преля в съсредоточено изражение, което беше кажи-речи също толкова страховито. — Не се учудвам, че знаеш това-онова.

— В този случай наистина знам, сър. — Излишно беше да добавя „залагам кариерата си на това“, защото вече го беше направил. — Но източникът ни на информация трябва да остане в пълна тайна, сър. Агенти на ИмпСи още работят под прикритие по случая и при голям риск за живота си. Трябва да им дадем време да се изтеглят.

— Хмм…

Неочакваната промяна в плановете не мина без сумтене и сърдити погледи, но Конниците си разбираха от работата — планът за инспекцията беше готов още преди совалката да се скачи с орбиталната станция на комарската флота. В съседство с „Канциан“.

Капитан Морозов определено разочарова Тедж, предвид репутацията на ИмпСи. Изобщо не беше страшен.

Докато чакаха богатия обяд, поръчан от капитана, двете с Риш му разказаха почти всичко за бягството си и последвалите изпитания. За сравнително спокойния първи етап до станция Пол и измамното чувство за сигурност, което изчезна по най-страшния начин с насилствената смърт на телохранителя им, за бягството до Центъра Хеген, за седмиците, превърнали се в месеци, когато прескачаха от станция на станция около Центъра като в някаква извратена и смъртоносна игра на криеница — за кратките, стресови, страшни периоди на движение, които се редуваха с дълги, отегчителни, страшни периоди на изчакване; за лошите новини, които ги настигаха със закъснение като отложени удари с чук; за относителното спокойствие през няколкото месеца, които изкараха на свободната планета Пол, за надеждата, че най-после са се изплъзнали на преследвачите си, и за разочарованието, когато откриха, че не е така. За полета до Комар, изчерпил почти до дъно ресурсите им от пари, фалшиви документи и решителност. Тедж се опита да премълчи за схемата, която им осигуряваше фалшивите идентичности, но Морозов очевидно беше наясно с принципните подробности, така че накрая тя му разказа и за това.

Морозов може и да не беше страшен по класическия начин, но имаше друго, по-добро оръжие — *разбираше*. Всеки път, когато в разказа им се промъкнеше колебание, капитанът запълваше затишието с някоя забавна лична история, от които бързо стана ясно, че преди няколко години е работил като младши оперативен агент на Джаксън Хол. Историйките му приличаха на анекдоти, бяха забавни, самокритични и остарели, но Тедж усещаше, че някъде помежду и зад тях се крият други приключения, които не са били нито забавни, нито са завършили с комичен провал, който да даде повод за самокритика.

— При нас можеш да станеш аналитик само ако си натрупал достатъчно опит на терен — обясни Морозов. — Изискват се различни умения, вярно, но когато трябва да анализираш доклад на полеви агент, е много полезно сам да си писал такива доклади преди време. Осигурява ти друга гледна точка. — Изглеждаше напълно доволен от настоящата си позиция — на бюро в щаба на службата, — а снимката на зряла жена с дечица, сбутана сред другите неща на претъпканото му бюро, помогна на Тедж да се досети за вероятната причина.

Докато си разпределяха сандвичи, чаши с чай и пържени зеленчуци във възтесния кабинет на капитана, Тедж — с редакторски добавки от Риш — стигна до момента на странната си сватба призори.

— Ще ми се и аз да бях там, за да го видя с очите си — усмихна се Морозов. — Доста… хм, донкихотовски жест от страна на вашия… младоженец. Но пък късметът обича смелите мъже, както се казва, а изглежда и хубавите жени също ги обичат.

— Мисля, че комуникаторът му, тоест, когато адмиралът му позвъни по комуникатора, беше последната капка, която го тласна… — Тедж преглътна останалото, а именно „през ръба“, и го замени със: — … към това вдъхновение. Звънеше постоянно и той го свали и го метна в хладилника.

Морозов се задави със сандвича си. Но когато спря да кашля и си пое отново дъх, каза само:

— Без майтап?

— Този адмирал Десплейнс, шефът на Иван Ксав, наистина ли е важен адмирал?

— Началник операции на цялата Имперска служба? Бих отговорил с „да“, но това би било меко казано. Много меко казано.

— О… — измънка Тедж. — Значи… Иван Ксав не е просто секретарка във военна униформа?

— Сигурно бихте могли да го определите и по този начин. Но би било много меко казано. — Морозов преглътна последната си хапка, облегна се назад и сплете пръсти. — Може би е редно да обясня. Първите си години като аналитик, като чирак аналитик по-скоро, изкарах в столичната щабквартира на ИмпСи, отдел Анализи във Ворбар Султана. По онова време службата още се ръководеше от легендарния Илян.

Името й беше познато. Беше го чувала от баща си, неведнъж. Най-често придружено от люти ругатни. Кимна колебливо.

— Самият аз винаги съм се занимавал с външните, задгранични дела на службата, но ако си работил някоя и друга година в столицата, няма как да не получиш известна представа и за разпределението на ролите сред висшия ворски елит.

— Оттогава ли познавате Иван Ксав?

— Не, запознахме се доста по-късно, покрай историята с клонинга на неговия братовчед.

Какво общо имаше това с Джаксън Хол? И кой братовчед?

— Аз… ние… има ли вероятност да се срещнем с този братовчед? Или с неговия клонинг? — Тедж се поколеба. — За братовчеда Майлс ли става въпрос? Иван Ксав непрекъснато го споменава. Той важен човек ли е?

Морозов стисна очи. Когато отново ги отвори, погледът му беше като на човек, страдащ от силен зъбобол.

— *Колко* ви е разказал за себе си новият ви съпруг?

— Не много. Но аз го проверих.

— Къде?

— Може би ще е по-добре да ви покажа…

Тедж прибута стола си към комтаблото на капитана и извика базата данни, от която беше почерпила информация.

— Защо изобщо сте търсили бараярска информация в комарска база данни? — попита кротко Морозов.

— Ами… реших, че там информацията може да е по-обективна… — Дали нямаше да приеме думите й като завоалирана обида?

Морозов плъзна поглед по статията за Иван Ксав и изсумтя.

— Вярно, но непълно и отдавна не е обновявано, боя се. Трябвало е да потърсите и на друго място, мила.

— Нямах време.

— Е. — Морозов се завъртя обратно със стола си. — Фамилните връзки на висшите вори често са сложни, преплетени и минирани. И преди да се гмурнете в тази плетеница, горещо ви съветвам да си напишете домашното. Старателно.

— Значи Иван Ксав е от висшите вори? Мислех, че е… средна ръка. *Държи се* като човек от средната класа. — Цялата тази история

започваше да я дразни. По всичко личеше, че е сключила сделка на сляпо, сделка, която можеше да я насади на пачи яйца.

— О, да, от висшите е — каза Морозов и млъкна, сякаш това обясняваше всичко.

Тедж го изгледа с яд.

Той вдигна ръка да спре тирадата й и се подсмихна.

— За да разбере човек специфичната позиция на капитан Ворпатрил в столицата на империята, трябва да опознае някои по-ранни разклонения на семейното му дърво. Майка му е от стар ворски род и е силен фактор сама по себе си, но нещата стават истински интересни откъм бащината му страна.

— Той каза, че е единствено дете. Както и баща му… е, поне в базата данни няма информация за братя и сестри.

— За друго разклонение ви говоря. Бабата на капитан Ворпатрил от страната на баща му е принцеса Соня Ворбара и тя и по-голямата й сестра Оливия са дъщери на принц Ксав Ворбара. Той, от своя страна, е по-малкият син на император Дорка Ворбара, наречен по-късно Дорка Справедливия. И съответно по-малкият брат на император Юри, наречен по-късно Лудия Юри, но това е друга история.

За баронесата и за баба тези имена сигурно означаваха нещо повече от исторически справки, но за Тедж бяха точно това — приказки от миналото, които нямаха нищо общо с нея. Юри беше предвождал наземните действия на кървавия и брутален бунт срещу сетагандската окупация, докато брат му Ксав беше обикалял цялата възлена връзка да търси съюзници за каузата, не толкова в подкрепа на Бараяр, колкото срещу Сетаганда. И… е, нямаше „и“, защото с това познанията на Тедж по въпроса се изчерпваха.

— Значи… прадядото на Иван Ксав е бил онзи принц Ксав, голямата клечка. А прапрадядо му е бил император? — Изгледа с подозрение Морозов, който беше захлупил устата си с длан, а в очите му горяха искрици потиснат смях. — Или и това е „много меко казано“?

— Не, в общи линии това е основното. Ако се върнем към днешни дни обаче, още от раждането си Иван Ксав Ворпатрил е на едно от първите места в списъка с потенциални претенденти за трона на Бараяр, в случай че нещо сполети — да не дава бог — император

Грегор. Или поне беше, докато Грегор не се ожени за Лайза Тоскана и двамата не си родиха момченца, което донесе облекчение на мнозина.

— Списък? Колко дълъг е този списък?

— Не много, макар че все още съдържа няколко латентни потенциала за граждански конфликт. Начело на списъка винаги е бил… ох, споменах ви за Оливия, по-голямата сестра на Соня, нали? Та тя значи се омъжила за граф Пьотър Воркосиган. Синът им, граф Арал Воркосиган, е баща на Майлс Воркосиган, забележителния братовчед на Иван. Понастоящем имперски ревизор Майлс Воркосиган. Ако се помотаете из Ворбар Султана десетина минути, да речем, със сигурност ще налетите на него. Само че за всички здравомислещи хора винаги е било ясно, че никой от семейство Воркосиган не би се доближил до трона — работата е там, че лорд Майлс се роди с тежки здравословни проблеми — в случай че Грегор го оваканти, преди да се е сдобил с наследници. И всички тези здравомислещи хора несъмнено биха обединили усилията си зад Иван Ворпатрил. И биха го избутали право на трона.

Риш слушаше всичко това като синя мраморна статуя. Тедж се надяваше, че приятелката й мисли на по-бързи обороти от нея и съобразява навреме всички усложнения и последици от така изложените факти. И несъмнено вече планира интимна среща с най-близкото комтабло в най-близко време. „Домашно“. Тедж мразеше домашните. „Нямаш избор, момиче“.

— В резултат на всичко това през целия си живот Ворпатрил е бил потенциален магнит за заговорници с най-разнообразна политическа окраска, предпазван отчасти от клана на братовчед си и отчасти от своя собствен… Сигурно можете да се досетите как се е отразило това на начина му на живот. Макар че напоследък натискът върху него поотслабна в някаква степен.

— Майката на Иван Ксав не се ли е постарала да подпомогне политическата му кариера? — попита Риш, видимо озадачена от този майчински пропуск.

— Предполагам, че лейди Алис основно се е старала да го предпази. Той е единственото й дете все пак. От друга страна, лейди Алис е… страховита жена. Ако нещо неприятно беше сполетяло Грегор, тя несъмнено, макар и неохотно, би се постарала да въведе Иван в новите му императорски задължения… след като се погрижи

виновниците да увиснат на въжето с всички съпровождащи екзекуцията церемонии, разбира се.

— А аз мислех, че майка му е секретарка — каза едвам-едвам Тедж. — В базата данни пише, че е секретарка. — Погледна към Морозов, който я зяпаше с недоумение. — „Много меко казано“?…

— Секретар по социалните въпроси в Императорския дворец. Официална домакиня на император Грегор от десетилетия, а сега главен асистент на императрица Лайза. Една от най-силните и влиятелни жени в столицата, по свой си, тих начин. Със сигурност знам, че Илян никога не е правил грешката да я подцени.

Щеше ли Иван Ксав да я запознае с майка си, когато пристигнеха във Ворбар Султана? И не трябваше ли да й кажат за развода, преди да споменат за женитбата?

Докато Тедж смилаше информацията и изтръпваше от последствията, Морозов събра отломките от обяда им на един поднос и го изнесе в коридора. Когато се върна, мислите му очевидно се бяха насочили обратно в коловоза на непосредствените му задължения, защото се усмихна и попита:

— Винаги съм се чудил как на баронесата й е хрумнало да създаде вас, Бижутата, Риш? Такъв проект сигурно е бил изключително вълнуващ за нея…

Което беше знак, че е време Тедж да събере разпилените си мисли и да ги съсредоточи върху избора между истини, полуистини и откровени заобикалки — отново, — а Иван Ксав да избута на заден план в главата си. Където той натежа застрашително. Като несмилаема буца тесто в стомаха например.

Точно както Иван се беше надявал, Десплейнс не устоя на примамливото изкушение и неочакваната инспекция отклони трайно — или поне за следващите няколко часа — вниманието му от съмнителните лични дела на ворския му адютант, особено след като откриха първия товарен контейнер, докато контрабандистите се опитваха да го скрият под една фалшива антена. След което се разрази истински хаос, хора от Службата за сигурност плъзнаха навсякъде, изненаданите контрабандисти хукнаха да се крият из кораба, капитанът на „Канциан“ полудя и хукна да ги гони, син-червен от гняв

и страх, задето не е надушил престъпната схема, разигравала се буквално под носа му. Иван се сля доволно с фона, документираше цирка и си водеше бележки като образцов адмиралски адютант. В края на дългия ден адмирал Десплейнс и неговите Конници се бяха издигнали в очите на корабния екипаж и на голяма част от персонала на орбиталната станция до висотата на супергерои, надарени със свръхчовешка прозорливост от някой отмъстителен бог. Но понеже Десплейнс и неговите инспектори все пак бяха хора, неочакваният успех и страхопочитанието, което четяха в очите на околните, се отрази благотворно на самочувствието и настроението им.

Когато се настаниха в совалката за обратния полет до наземния щаб, Десплейнс беше някак почти… омекнал. И когато този път махна на Иван да седне срещу него, жестът приличаше на дружеска покана. После облегна глава назад да се наслади на приятната умора. Уви, само след миг-два отвори отново очи и изгледа своя адютант някак развеселено.

— Добра работа свърши днес, Иване. Очевидно от време на време и от теб има полза.

— Благодаря ви, сър.

— И си помислих, че… няма значение. Задължен съм ти.

„Иване“ беше добре. Адмиралът му викаше „Иване“, когато беше доволен от него, „Ворпатрил“, когато беше в неутрално настроение, и „капитане“, когато му беше ядосан. Така че моментът изглеждаше благоприятен Иван да подхване другата тема. А предвид краткия полет моментът беше не просто благоприятен, а и единственият възможен в непосредствено бъдеще. „Давай“. Пое си дълбоко дъх.

— Радвам се, че мислите така, сър. Истината е, че в момента имам нужда от лична услуга. Която има връзка с днешните събития. — Махна с ръка, обхващайки совалката, инспекторите и по подразбиране случилото се на „Канциан“.

— О? — реагира неутрално Десплейнс. Явно не искаше да се ангажира с прибързани обещания, но все пак кимна на Иван да продължи.

— Нужно ми е разрешение да се оженя, както и два придружителски ваучера за полет от Комар до Бараяр.

Десплейнс се опули.

— Иване! Това е много внезапно. Нищо не си споменал… някое комарско момиче ли? В което няма нищо лошо, разбира се, даже излиза на мода сякаш, но… майка ти знае ли за това?

— Със задна дата, от вчера — добави Иван, преди адмиралът да е доразвил фабулата за тайна междупланетна любов.

Десплейнс застина. Изправи гръб. И продължи доста по-хладно:

— Разбирам. И кога точно се състоя венчавката, Ворпатрил?

Още не беше превключил на „капитане“, значи не всичко беше изгубено, реши Иван.

— Рано тази сутрин, сър. Така че разрешение с днешна дата сигурно също ще свърши работа, но едва ли ще остане време да го издадете, след като кацнем.

— Я по-добре започни от началото.

— Точно това смятах да направя, сър. — Иван подкара решително мислите си в една посока — как да струпа вината максимално върху Биърли. По традиция отдел Операции нямаше нищо против да обвинява ИмпСи за всеки провал, от дребните до монументалните. „Да, хвърли вината на отсъстващите, тази стратегия винаги дава резултат“. — Всичко започна преди три дни, когато агент на ИмпСи, работещ под дълбоко прикритие, дойде в апартамента ми да моли за помощ…

Наближаваше полунощ, когато Иван най-сетне се добра до сградата на галактическия отдел на ИмпСи. Морозов още бил в кабинета си, както го увери нощният портиер — окъснял е много, нали, сър? Иван отговори уклончиво, отбивайки завоалираната покана да сподели някоя клюка, което разочарова портиера, но не го изненада.

Вратата на малкия кабинет беше отворена и през нея в коридора проникваше светлина, както и — слава богу! — весели гласове. Иван завари Морозов и двете му гостенки седнали кой където свари сред отломки във вид на празни картонени кутии от храна и празни мехури безалкохолно. Играеха на нещо — на пода имаше отворена кутия, шарена и доста оръфана, а всеки от играчите държеше в скута си портативна видплоча. Иван тъкмо влизаше в кабинета — внимателно, за да не настъпи нещо, — когато се чу бибипкане, придружено от

светлинни ефекти, Тедж възкликна доволно, Морозов простена, а Риш се ухили като зъл син елф.

Тедж първа вдигна глава и измери Иван с преценяващ поглед.

— Иван Ксав! Ти се върна!

— Съжалявам, че се забавих толкова. Но пък уредих да ни настанят за през нощта в общежитието на щаба, което е съвсем наблизо. Обстановката не е луксозна, но ще сте в безопасност. Виждам, че сте вечеряли. Ъ-ъ… — Изглеждаше излишно да ги пита дали са се спогодили с капитана. — На какво играете?

— На „Велика къща“ — каза Тедж. — Това е стара детска игра, джаксънианска. Навремето често я играехме — аз, братята и сестрите ми, Бижутата — и те винаги ме биеха, освен когато мамех. А да се мами е позволено, между другото.

— Всеки играч започва с малък дял — обясни Морозов, — сключват се сделки, докато някой не придобие целия виртуален свят. Може да се играе и с двама, но с трима и повече е много по-интересно. Рядко съм имал щастието да играя с истински джаксънианци. — И добави: — Вече изгубих пет игри. Подозирам таен картел.

Риш се подсмихна самодоволно.

— Благодаря ти, че си останал до толкова късно — започна Иван, но Морозов махна с ръка.

— Беше ми много приятно. Дните ми в офиса рядко са толкова интересни. — Изпъшка, стана и се протегна. — Аз се предавам. Вие двете си се боричкайте за първото и второто място.

Двете жени се погледнаха в очите, усмихнаха се хищно и се нахвърлиха стръвно върху плочите си сред буря от бибипкания и примигвания. Морозов кимна към вратата и последва Иван в коридора отвън. Отдалечиха се на няколко крачки, така че разговорът им да не се чува в кабинета.

— Поздравления за новата ти съпруга, капитан Ворпатрил. Харесва ми — каза Морозов.

— Ами, благодаря. Това положение е временно обаче.

— И тя спомена нещо в този смисъл. — Морозов се усмихна на обувките си.

— А ти успя ли да научиш нещо полезно? Полезно за ИмпСи тоест. От разпита.

— Разпит? Не, никакви разпити между приятели. Или… мога ли да ги нарека роднини по сватовство с различна културна принадлежност? Просто си говорихме за разни неща и всяка тема беше по-приятна и по-интригуваща от предишната. Непременно я накарай да ти разкаже подробно за бягството си от Джаксън Хол… изглежда, е било истинско приключение, от неприятните. Надявам се краят му да е по-щастлив от началото.

— Амии — проточи Иван. — Още не сме имали шанс да си поговорим както трябва.

— И аз така реших. — Морозов разтърка тила си и продължи с по-сериозен тон: — Част от нещата, които двечките ми разказаха, вече знаех от други източници, и информацията съвпадна в голяма степен, а дребните различия могат да се обяснят с гледната точка и прочие. Затова смятам, че новите неща, които научих от тях, също отговарят на истината. Повече или по-малко.

Иван зачака продължението. Но бързо изгуби търпение — беше много уморен — и поощри капитана с едно:

— Но?…

— Тедж се опита да скрие някои подробности за семейството си, което можеше да се очаква, но всичко, което бих искал да науча — че и повече — за клана Арка, го научих през последните три часа благодарение на „Великата къща“. *Много* ценна игра. Увлича те.

„Кой победи?“ — този въпрос, внезапно осъзна Иван, изглежда, имаше повече от един отговор.

Тонът на Морозов преля от сериозен към мрачен:

— Професионалният ми анализ показва, че синдикатът, погълнал Къща Кордона, няма да се откаже от преследването. Страх ги е от контраатака, това е очевидно. Ще направят и невъзможното да заловят жените — по възможност живи, в краен случай мъртви. Всеки член на семейство Арка, когото успеят да хванат, ще им осигури средство за натиск над останалите, които все още са на свобода. Имай го предвид и бъди готов.

Иван преглътна. Опита се да съобрази какво трябва да означава това, а после му хрумна, че в момента разговаря с човек, който е майстор по съобразяване. „Използвай ресурсите си, Иване“.

— За какво по-точно?

— Опити за похищение в малък мащаб, най-вероятно. Разнообразни тактики, включително измама и диверсия. Вносните екипи са свързани със затруднения от логистичен характер, но представляват добре позната величина за поръчителите. Местните наемници се сливат по-добре със средата и познават терена. Успешното похищение се дели на два етапа — обезпечаването на мишените, което може да се окаже по-лесната част, и транспортирането им извън границите на империята.

„Ако някой отвлече *моята* жена, границите на империята ще му се сторят адски разтегливо понятие“ — помисли си Иван с неочаквано ожесточение. Я чакай. Това с Тедж беше трик от временно естество, а не истинска женитба. Тоест беше си истинска женитба, *законна* женитба и точно затова беше свършила работа. Но не беше завинаги. Това поне не беше повод за тревога.

Така или иначе, по похитителите беше желателно да се стреля, без значение кого се опитват да похитят, нали така?

— Утре, по-точно рано вдругиден тръгваме за Бараяр, тримата — каза той. — Дотогава мисля да ги държа тук, в щаба. На сигурно място.

— С търговски кораб ли ще пътувате, или с военен?

— Със скоковата яхта на адмирал Десплейнс. Той бе така добър да ми отдели от резервните койки. Като сватбен подарък, така каза.

— Значи поне на този етап не би трябвало да имате проблеми с оглед на безопасността. А и на преследвачите ще им трябва известно време да се прегрупират след, ъ-ъ, кривата топка, която сте им хвърлили тази сутрин. Не мисля, че някой е предвидил женитбата ви в разчетите си.

„Аз включително“.

— А междувременно — продължи Морозов, — ти, като новоизлюпен съпруг на дамата, ще бъдеш, как да се изразя, в най-непосредствено близка позиция, за да научиш още.

Пъзели и гатанки. „Мразя пъзелите“. Иван обичаше нещата да са прости и ясни — по възможност с диаграми, разбивки и цветни онагледяващи табла, — да знае къде точно се намира и каква е следващата му стъпка. Без двусмислици. Без капани. Защо животът не можеше да е такъв?

Морозов продължи с усмивка:

— Така де, ако един мъж не може да внуши пълно доверие на собствената си жена, значи е загазил в повече от едно отношение.

В *много* повече от едно отношение. Иван кимна вяло.

8.

Общежитието на военния щаб се помещаваше в малка и доста скромна сграда за временно настаняване на офицери и техните придружители, както и на служители и работници по договори с гражданския сектор, които минаваха транзитно на път за другаде или престоят им на Комар бе твърде кратък, та щабът да им осигурява самостоятелна квартира в града. Не личеше сградата да е строго охранявана, помисли си Тедж, но дори така общежитието беше много по-безопасно място от всичките им спирки напоследък, с допълнителния бонус, че не приличаше на затвор. Иван Ксав ги заведе в малка, но чиста стая с две легла, а самият той — с прозявки — се настани в стаята отсреща. Като за първа брачна нощ това сигурно би й се сторило донякъде незадоволително, но Тедж беше толкова изтощена от драматизма на последните няколко дни, че заспа веднага щом й замириса на възглавница.

Когато на сутринта се събудиха, Иван Ксав вече беше излязъл да поадютантства още малко на своя адмирал — беше им оставил бележка в този смисъл, надраскана на листче, мушнато под прага на стаята им. Капитан Морозов се появи и ги заведе на късна закуска, полята със сладки приказки, в малка частна трапезария до щабната столова, където им зададе още куп умни въпроси и изглеждаше еднакво доволен както от откровените отговори, така и от премълчаванията, което си беше обезпокоително в известна степен, реши със закъснение Тедж. Следобед един редник им донесе багажа — техния и на Иван Ксав — от неговия апартамент под наем и натрупа всичко на едното легло. Всичко без зарзаватите и другите покупки от хранително естество. Жалко, Тедж би искала да си запази празната кутия от оризова каша като сувенир.

Тедж се настани пред малкото комтабло в стаята, решена да се запознае с историята на Бараяр. История, която, поне на пръв поглед, не беше нито толкова интересна, нито толкова драматична, колкото, изглежда, си въобразяваха бараярците. Риш, угнетена от тясното

пространство — Риш мразеше затворените пространства и последните няколко месеца бяха особено трудни за нея, — се зае с танцовите си упражнения, сложна поредица от стотици стъпки и пируети, доколкото ги позволяваше теснотията, разбира се. Тъкмо беше влязла в малката баня да упражнява движенията с врат, лице, очи, уши и вежди пред огледалото — по десет повторения за всяко, — когато на вратата се потропа силно. Тедж скочи от стола и едва не се метна през прозореца. Този път бяха на първия етаж, така че падането едва ли щеше да е фатално — и за това ли трябваше да благодарят на Иван Ксав?

Всъщност именно неговият глас извика през вратата:

— Здрасти, Тедж, тук ли си?

Тя преглътна и отиде да отвори. Сърцето й още се блъскаше в гърдите.

Иван Ксав подаде глава през прага и каза:

— Оседлавайте конете, дами. Совалката ни чака.

— Толкова скоро? — попита Тедж. Риш тъкмо излизаше от банята.

— Е, вие двечките може и да сте си поспали, но моят ден започна отдавна.

— Не, просто… реших, че онази история с контрабандистите ще ви забави.

— Това вече е проблем на Службата за сигурност. Така де, няма аз да им върша всичко. Горките, претрепват се да покрият пропуска си. А пропускът е голям — истории като тази са гърмящи змии, които *те* трябва да препращат *към* Десплейнс, с извадени зъбки и пречупени гръбнаци, надлежно описани и етикетирани, а не обратното. Голяма паника настана. Уви, всичките им доклади по въпроса несъмнено ще ни настигат своевременно по пътя до Бараяр. Да пътуваш с шефа не значи, че си в почивка. — Взе си нещата и отиде да си събере багажа.

Пътуването до орбита с военната совалка беше не просто откъсване от гравитационния кладенец на планетата, а бягство от много по-дълбока яма, мислеше си Тедж, загледана през малкото прозорче. Кръпки тераформирана зеленина лепнеха като лишеи по голата повърхност на отровната планета, а светлинките на куполите, нанизани като мъниста покрай линиите на теснолинейката, бяха обещания за бъдещето, но не и за настоящето. За човек като Тедж, прекарал голяма част от детството си на космически станции, купол

Равноденствие би трябвало да изглежда просторен, но не с това щеше да го запомни тя. Едно място или беше космическа станция, или нормална планета, а Комар се падаше накъде по средата.

„Не знам къде отивам. Но Комар определено не е крайната ми спирка“. Така ли щеше да търси крайната спирка на пътуването си — като преброди цялата възлена връзка и отхвърля вариантите на принципа на елиминирането? „Да не дава бог“.

Совалката се скачи с орбиталната станция и Иван Ксав ги поведе към друг портал. Докато се носеха при нулева гравитация през гъвкавата тръба за персонала, Тедж зърна кораба, към който се бяха отправили — по размер приличаше на богаташка яхта, но без характерната за тези съдове лъскава външност. Ефектът навярно се дължеше на оръжейните установки, издули бронирания корпус като цирей. Тръбата ги изплю в малък шлюзов док, чист и спретнат, но без нищо излишно във вътрешния дизайн.

Там ги чакаха трима мъже — въоръжен член на корабния екипаж, невъоръжен редник с обикновена зелена униформа и слаб сивокос мъж с не толкова обикновена зелена униформа като тази на Иван Ксав. Не че сивокосият излъчваше надменност, но имаше нещо в стойката и икономичните му движения, което го бележеше като най-големия „шеф“ в близката околност. Тедж се досети кой е още преди да Иван Ксав да козирува и да го поздрави по име:

— Адмирал Десплейнс, сър. Позволете да ви представя съпругата си лейди Тедж Ворпатрил и нейната лична секретарка Лапис Лазули, позната също като Риш.

Адмиралът му върна небрежно поздрава. Плъзна поглед по гостенките си и любезната му усмивка се разшири в нещо по-топло — или просто в опит да прикрие напушилия го смях. Явно някой го беше предупредил за Риш, защото челюстта му не увисна.

— Лейди Ворпатрил, госпожице, ъ-ъ, Лазули. Добре дошли на борда на ДП-9. Боя се, че корабът ми си няма по-гиздаво име.

Тедж си събра мислите, колкото да отвърне:

— Благодаря, че ни поканихте, сър. — И не го поправи за обръщението към Риш. Шефът на отдел Операции не беше точно барон на Къща, по-скоро старши офицер по сигурността на въпросната Къща, но не пречеше да пригладят перушината му с повечко почтителност.

— Разбрах, че отчасти на вас дължим успешния си удар срещу нашите контрабандисти — продължи Десплейнс.

Понеже не беше сигурна какво точно му е казал Иван Ксав, Тедж изобрази на лицето си тайнствена усмивка — такова поне беше намерението й — и отвърна:

— Те не бяха и мои приятели, сър.

— Мда, капитан Морозов спомена нещо от сорта — каза Десплейнс.

О. Всъщност Морозов все трябваше да докладва на някого. Приятните им разговори от вчера не бяха само за негова лична забава, нито за да попълни файловете в комтаблото си, нищо че капитанът беше успял да създаде у тях обратното впечатление.

— Морозов има ли някаква по-специална подготовка за провеждането на разпити? — попита тя в пристъп на закъсняло любопитство.

— Всъщност той води курсове по провеждане на разпити — каза Десплейнс. — И е един от най-добрите ни инструктори. — Адмиралът все пак успя, макар и с известни затруднения, да насочи погледа си обратно към лицето й. Значи беше стар, но не и мъртъв, помисли си Тедж. Трудно й беше да преценява истинската възраст на бараярците. — Започвам да разбирам защо кавалерското вдъхновение на капитан Ворпатрил е приело формата, която е приело, лейди Ворпатрил. Давам си сметка също, че задълженията му по служба не са ви оставили много време, което да прекарате заедно, след сватбата ви вчера, ъъ, сутринта, нали тогава беше?

— Никакво всъщност — потвърди тя. И го стрелна с жален поглед, за да провери реакцията.

Реакцията му се състоеше в неразгадаема усмивка.

— Значи ще трябва да намерим някакъв начин да ви се реванширame. А междувременно, Иване, разведи гостенките из кораба и им обясни какъв е протоколът при извънредни ситуации.

Даде знак на редника и той се спусна да вземе багажа. Тедж и Риш се разделиха неохотно със своя, но Иван Ксав побърза да ги успокои шепнешком:

— Това е ординарецът на адмирала, спокойно. — Тедж се зачуди защо това трябва да ги успокои, но реши да не задава въпроси.

Тръгнаха вкупом, а зад тях адмиралът и другият мъж събраха глави в тих разговор.

Корабът беше малък и обиколката — кратка, съкратена допълнително от факта, че машинното отделение и капитанският мостик явно не бяха включени в туристическата програма. По някое време Тедж усети едва доловимите и напълно безшумни вибрации и потрепвания — знак, че корабът се е отделил от орбиталната станция и е поел на път. Удобствата бяха минимални — имаше нещо като столова, която Иван Ксав нарече „каюткомпания“, малко панорамно помещение и още по-малка, но добре оборудвана фитнес зала, която Риш огледа с интерес. Екипажът едва ли наброяваше повече от двайсет души, прецени Тедж, разделени на смени, плюс жизнено пространство за десетина пътници, може би два пъти по толкова в краен случай. Скоковата яхта беше по-голяма и по-бавна от бърз куриер, но не много.

Нямаше опасност да се изгубят на борда, дори да искаха. Иван Ксав подробно им обясни за резервните изходи, спасителните капсули и свързаното с тях оборудване, после съвестно ги накара да повторят протокола за действие в извънредни ситуации и така няколко пъти, докато не остана доволен, че са разбрали всичко.

— Често ли качвате пътници? — попита Риш, докато сваляше дихателната си маска.

— Случва се да возим високопоставен цивилен товар. А понякога адмиралът взема семейството си, когато мисията не е свързана с риск или спешна ситуация. Но тази седмица всички за заети с други работи у дома.

— Отдавна ли работиш за Десплейнс? — попита Тедж.

— От почти три години. Той ме взе със себе си, когато преди две години го повишиха от главнокомандващ на вътрешносистемния флот в шеф на Операции.

Ординарецът се появи отнякъде.

— Бихте ли ме последвали, капитане, лейди Ворпатрил, госпожице Лазули? — Поведе ги към дъното на къс коридор до херметична врата с табелка „Адмирал Десплейнс“, опря длан в контролното табло отстрани и вратата се отвори с безшумно плъзгане. От другата й страна имаше мъничък апартамент — хол, две спални и преходна баня. В едната спалня имаше четири единични легла, в

другата — двойно. Трите сака на жените и раницата на Иван Ксав бяха оставени многозначително на пода в хола.

— С комплименти от адмирала, лейди Ворпатрил, госпожице. Той настоява с капитана да използвате личния му апартамент, докато трае пътуването. Каза, че мястото не се използва достатъчно, особено сега, когато мадам Десплейнс и децата не са с него. Което си е точно така, впрочем. — Ординарецът им показа някои основни неща от мебелировката и аксесоарите, после се поклони и тръгна заднишком към вратата, като добави в движение: — На стената има бутон, ако ви потрябва нещо. Постарах се да набавя това-онова, но ако ви потрябва друго — повикайте ме.

Иван Ксав се огледа с нескрито изумление.

— Ха! Явно съм опростен значи… — После бързо се овладя, надникна в двете спални, завъртя се към жените и каза: — Ъ-ъ… коя си избирате?

Тедж и Риш се спогледаха и Риш каза:

— Извини ни за секунда. — После стисна Тедж за лакътя, вкара я в стаята с четирите легла и щом херметичната врата се затвори след тях, каза:

— Престани да се *хилиш*!

— Стига де, човекът е толкова *любезен*. Дава ни младоженческия апартамент. Би било грубо да не се възползваме от такъв щедър жест, не мислиш ли?

Риш прокара ръка по платинената си грива, сините й уши трепнаха.

— Значи така. Ако твоят Иван Ксав се привърже към теб, това би ни донесло очевидни предимства. Не съм сигурна за предимствата, ако ти се привържеш към него. Не си губи ума, момиче.

Тедж тръсна къдрици.

— Женитбата ни е експериментална. Значи трябва да проведа някой и друг експеримент, не мислиш ли?

— И престани да подскачаш като кобилка, ако обичаш. Този тип не е официално одобрен ухажор. А онзи бутон на стената няма да доведе телохранителите на барона, които да го изхвърлят от спалнята ти, ако не го харесаш. Имаш само мен. Другаде сигурно бих се нагърбила със задачата да го ступам, но тук — не. Този кораб е бараярски, от носа до кърмата. И няма къде да избягаме.

— Ако аз го одобря, значи е официално одобрен — възрази Тедж, после добави унило: — Не остана друг, който да даде одобрението си.

Риш си пое дълбоко дъх, после го издиша бавно, без да го използва по предназначение.

— Знам, че не сключихме тази сделка от позиция на силата, но така или иначе я сключихме — продължи Тедж. — Обвързани сме с нея за следващите шест дни. А и след това, за неизвестен период. Няма лошо да си изплета допълнителна предпазна мрежа от биологично естество на принципа на периодичните малки бонуси. Нищо не поддържа интереса към играта, както малките бонуси, които знаеш, че ще получиш при всяка следваща стъпка. Ти го знаеш, аз го знам, така че няма опасност да сбъркам играта с нещо по-голямо. — Поколеба се. — Макар че предвид онова, което имаха татко и баронесата, започвам да се чудя дали „допълнителните предпазни мрежи“ не са склонни да прераснат в нещо друго. Не знам.

— Изключение, което потвърждава правилото, момиче. — Риш закрачи нервно, две стъпки в едната посока, две стъпки — в другата. — О, добре. Почерпи се, щом искаш. Може пък това да се окаже най-бързото лечение за тази лудост.

Тедж усети как усмивката й разцъфва неизбежно.

— Не и за него… залагам обучението си, че Иван Ксав няма да се излекува бързо. Освен това неговият адмирал направо ми го поднесе опакован и с панделка. А знаеш колко обичам да отварям подаръци.

Риш се изкиска на последното, макар и с неохота. Тупна я нежно с юмрук по рамото.

— В такъв случай действай, вземи му акъла. Само гледай да не изгубиш своя междувременно.

— Няма такава опасност.

Върнаха се в хола, където Иван Ксав стоеше с оцъкления поглед на мъж, който чака пред дамска тоалетна, само дето пръстите на дясната му ръка потропваха в стакатов ритъм по страничния кант на панталона му. Отърси се от мислите си и ги погледна със странна крива усмивка.

— Е, каква е присъдата?

— Риш ще вземе стаята с четирите легла — каза Тедж, — а ти и аз ще вземем другата.

Устата му се отвори. Затвори се. Отвори се отново.

— Това… звучи страхотно, но, но… не е нужно да го правиш, ако не искаш. От друга страна, ако *искаш*, тогава… тогава е супер!

Риш завъртя очи, взе си сака, тръгна към стаята си и извика през рамо:

— Айде лека ви нощ! Но пу съм първа за банята!

Иван Ксав не даде вид да я е чул. Вместо това погледна Тедж и каза:

— Другото хубаво нещо е, че тук, на борда, важи флотското време, тоест ворбарсултанското време. Денонощие от двайсет и шест цяло и седем часа. Което означава, че имаме *много* повече свободно време за разтуха.

После най-неочаквано пристъпи към Тедж, уви ръка около кръста й, завъртя я като танцьор и се метна с нея на малкия диван, занитен за пода в случай на гравитационни неприятности.

— Е, как сте, лейди Ворпатрил? Много се радвам да се запознаем.

„Да, това вече и аз го усещам“ — не каза на глас Тедж.

— Здрасти, лорд Ворпатрил. — На какво всъщност беше лорд? Дано да не забрави да го попита. По-късно. — Кажи цялото ми име. На бас, че не можеш.

Той вирна предизвикателно брадичка.

— Лейди Акати Теджасуини Джиоти гем Естиф Арка Ворпатрил.

Тедж вдигна впечатлено вежди.

— Бързо учиш, Иван Ксав.

— Когато се налага. — Посегна да махне къдрица от челото й, после се поколеба. — Ъ-ъ… ти всъщност на колко години си, Тедж? Тоест, изглеждаш на двайсет и няколко стандартни, но при джаксъниянците с техните телесни модификации… и сетаганданците с тяхното генетично бърникане… това покрива широкия интервал от десет до шейсет.

— Всъщност наскоро навърших двайсет и пет.

— О! Слава богу!

— Какво щеше да направиш, ако бях казала, че съм на десет? — попита тя с любопитство.

— Щях да заплача. И да те заведа при бавачката ти.

— А на шейсет?

— Виж, с това бих могъл да се справя. По-зрели жени… това си е еротична фантазия, както знаеш. За някои хора.

— Ти имал ли си случай да реализираш тази фантазия?

— Ами… мисля, че не е сега моментът да се занимаваме с моето минало. Тази вечер трябва да бъде посветена само на теб. — Гласът му ставаше по-самоуверен, звучеше по-гладко. Но после отново се поколеба. — Ъъ… Понеже си била безценната щерка на влиятелен барон и прочие, сигурно си водила много затворен живот, а? Гледали са те като писано яйце? С много въоръжени телохранители и така нататък?

— Да. Докато Къщата не падна.

Той наклони глава, сякаш размишляваше усилено. Или решаваше загадка.

— Такова… трябва да те питам нещо, без да се обиждаш. Не искам да те притесня или нещо… а и всеки отговор ще приема без коментар, стига да ми кажеш истината. Защото… трябва да знам. Ти още ли си девствена?

— Мили боже, не. От петнайсетгодишна не съм.

— О, значи и ти си била на петнайсет, когато… Тоест, ами, добре. Това изобщо не е проблем за мен, нямам нищо общо със старите предразсъдъци, че булките трябва да са девствени. Онова е било по времето на Изолацията. И е адски лицемерно, като си помислиш. Особено при временна, макар и законна женитба като нашата. Пък и иначе би било по-трудно. — Нова пауза. — Противозачатъчен имплант?

— От петнайсетгодишна — увери го тя.

Той се усмихна доволно и приближи лице за целувка.

Беше хубава целувка, хубава като в съня й, че и повече. Тедж плъзна ръка помежду им да се пребори с първото му копче. Униформата му стоеше чудесно, но имаше твърде много копчета. Чак сега ръката му се плъзна под нивото на раменете й, внимателно, благоговейно почти. Добре, значи нямаше да й се нахвърли.

— Та какво, казваш, стана, когато беше на петнайсет? — попита тя, когато се разделиха за глътка въздух. — Изживяването позитивно ли беше?

Въпросът го изненада, разсмя го и извика отнесено изражение на лицето му.

— На петнайсет мислех само за това, уверявам те. Така че казиречи всяко преживяване би ми се сторило позитивно, но… да, мисля, че може да се определи като такова. Тя работеше в конюшните на един мой възрастен роднина в провинцията, при Дългото езеро. Лятно приключение на лятно място, истинска идилия. Тогава мислех, че аз съм я съблазнил, но сега съм по-склонен да заложа на обратното. Позряла жена, сещаш се. Тя беше на деветнайсет. А аз… мили боже, бил съм пълен новак, несръчен и прочие. Но за щастие — или е било проява на милосърдие от нейна страна, — дамата не смачка младежкото ми самочувствие. Макар че трудно би го одраскала, освен ако не препуснеше с кон по него, толкова бях горд от себе си.

Тедж се засмя, развеселена от образа на ранимия младеж, който така старателно се е опитвал да прикрие уязвимостта си.

Иван Ксав плъзна нежно пръст по линията на скулата й. Понечи да каже още нещо, после поклати глава, но накрая не издържа и попита:

— А ти? И ти ли си направила първата крачка в компанията на несръчен и самовлюбен младок?

— Ни най-малко. Баронесата искаше да е сигурна, че всичко ще мине добре — за нас, децата, и за Бижутата. Затова нае опитен екип от лицензирани терапевти по приложна сексуалност от бетанската Сфера на неземните удоволствия, които да ни обучат. Един мъж, една жена и един хермафродит. Останаха при нас две години. Много ми беше мъчно, когато си тръгнаха — така де, това беше единственото, в което се справях по-добре от сестрите си.

Ръката му застина. Иван Ксав издаде странен гърлен звук, чието значение й убягна напълно.

— Никога не съм ходил там, в Сферата — каза накрая той. — Братовчед ми Майлс е ходил, но не иска да говори за това. Марк и Карийн са били. По дяволите, дори комодор Ку и мадам Дру са ходили там…

— Е, аз също не съм ходила — каза тя. — Освен ако не приемеш, че Сферата е дошла при мен. Но изкуствата ми харесаха. Комбинираха се чудесно с упражненията ми по сетивно развитие. Малко приличат на танц. Позволяват ти поне за кратко да живееш в тялото си и в настоящия момент, а не само в главата си, където се разкъсваш между минало и бъдеще и напълно пропускаш момента.

Този тънък намек го върна към „момента“ и ръката му се раздвижи отново.

— След това имах двама официално одобрени ухажори — продължи Тедж. — Но с тях не се получи. За твой късмет, като си помислиш.

— Одобрени ухажори? Това какво… някакъв джаксъниански термин ли е?

— На Бараяр нямате ли си одобрени ухажори? — попита Тедж. Той поклати глава. Всъщност не можеше да каже, че е изненадана от въпросната липса, по-скоро беше изненадана от неговото неведение. — Прави се, когато обмисляш евентуален икономически съюз чрез женитба. Един вид, пробваш и тогава купуваш, и слава богу. Първият очевидно се интересуваше много повече от политиката на Къщите, отколкото от мен. Когато му казах, че в такъв случай ще е по-добре да си легне с баща ми, не остана особено доволен. Аз също. Другият… не знам. Уж всичко му беше наред, но не ми харесваше миризмата му.

— Той, какво… не се е къпел? — Иван Ксав помръдна ръка, сякаш да подуши собствената си подмишница, но после явно се отказа.

— Не, не, хигиената му си беше наред. Просто, не знам… не бяхме съвместими. Баронесата каза, че може би имунните ни системи са си приличали твърде много, макар че това не ми прозвуча логично. Човекът просто беше скучен.

— О — каза Иван Ксав.

Тедж се възползва от моментната му разсеяност, за да разкопчае още няколко копчета на ризата му. А, хубаво окосмение по гърдите. Нито твърде много, нито твърде малко, точно колкото трябва. Тъмният цвят контрастираше приятно със светлата му кожа, естетически бонус, който Тедж не би пропуснала за нищо на света. Човек трябва да забелязва преимуществата на партньора си и да показва нееднозначно одобрението си — така поне гласеше теорията на нейното еротично обучение. Тя нави една къдрица около пръста си като знак на одобрение, после плъзна лекичко върховете на пръстите си по торса му.

Вратата на спалнята с единичните легла се плъзна наполовина и Иван Ксав се стресна от лекия шум. Чу се гласът на Риш:

— Банята е ваша. Смятам да *спя*, така че затворете и *двете* врати, като приключите, ясно? — След което вратата се затвори

решително.

— Риш има много силен слух — обясни Тедж. — Но пък спи като пън.

— А — измънка Иван Ксав. — Е. Денят беше дълъг и май ще е добре да взема един душ… тоест, ако искаш, ти влез първа в банята?

— Или бихме могли да се изкъпем заедно… — Пръстите й описаха още няколко спиралки.

Той поклати глава със съжаление.

— В тази баня няма да стане. Душът е звуков и няма място за двама. — После лицето му грейна. — Но в моя апартамент във Ворбар Султана със сигурност ще… така де, някой друг път?

Трябваше да се възползват от хубавата му баня в Равноденствие, помисли си Тедж, но откъде можеха да знаят? Умението да уцелиш подходящия момент. Толкова прекрасни възможности отиваха на вятъра само защото си пропуснал подходящия момент…

Той я целуна отново, после се отлепи от нея, устните — последни.

Когато се срещнаха отново — в леглото, — Иван Ксав се беше разопаковал сам, установи с известно съжаление Тедж, но пък сигурно щяха да имат и други възможности. Мушна се до него под чаршафите. Чисти чаршафи, отбеляза с одобрение, жест на съобразителност, който навярно дължаха на адмиралския ординарец. Иван Ксав се надигна на лакът. Ръката му се поколеба, сякаш не знаеше откъде да започне.

Тя го погледна с усмивка.

— Ти да не би да си *срамежлив*, Иван Ксав?

— Не! — отрече той с възмущение. — Просто… досега не съм правил любов със съпруга. С *моя* съпруга тоест. Понеже не съм имал такава. Не знам как е възможно няколко думи, изречени в кръг от ориз, да превърнат нещо обичайно и познато в рисково начинание. Силата на внушението или нещо такова, не знам.

Тедж също се надигна на лакът, освободи едната си ръка и плъзна пръсти по лицето му. Хубава костна структура. Движението смъкна чаршафа, след което Иван Ксав вече не я гледаше в очите, но определено я гледаше, при това с разширени зеници. Тедж си напомни, че е допустимо човек да даде израз на одобрението си към преимуществата на партньора и по друг начин, невербален.

— Обичам да го правя на светло, между другото — промълви той.

— Няма проблем — каза тя и се наведе над него. — Името ми означава „светлина“, забрави ли?

Той я придърпа към себе си.

— Ами, просветли ме тогава — прошепна Иван Ксав, след което не говориха много.

Ординарецът на адмирала донесе закуската на количка — факт, който Иван разтълкува като намек, че трябва да се приведе в ред и да поеме задълженията си, вместо да закуси лениво в леглото, както се полага на младоженец. Ординарецът почука на вратите на двете спални и сервира закуската в хола, след което се изнесе без бавене, но не преди да е събрал разузнавателна информация кой с кого е спал през нощта, за да докладва по същество на общия им шеф — в последното Иван не се съмняваше. Десплейнс беше оставил на тях да си разпределят спалните помещения, вярно, но несъмнено беше любопитен относно резултата.

Иван се чувстваше… весел, да, „весел“ беше добра дума. Забележително весел. Приведе се в образцов военен вид, махна на Риш, която сърбаше сънено чая си, целуна за довиждане *съпругата си* — не, нека бъде „своята разрошена и изключително сладка съпруга“, която, сякаш другите й очарователни качества не стигаха, явно не си падаше по излишните приказки сутрин — и отпраши весело на работа, тоест на приблизително дванайсет крачки по коридора до кабинета на Десплейнс, в съседство с малката тактическа зала на кораба.

Десплейнс го беше изпреварил, което можеше да се очаква — адмиралът намираше скоковите пътувания в мирни условия за отегчителни и освен когато мадам Десплейнс беше на борда, удължаваше работния си ден, за да минава по-бързо времето. И понеже това често означаваше повече работа за подчинените му, едно от задълженията на Иван, което не фигурираше в длъжностната му характеристика, беше да обуздава трудовия ентусиазъм на шефа си. Днес обаче Иван беше готов да се сбори и с хиляда змии. Козирува отривисто, поздрави с едно „Добрутро, сър!“ и се хвана на работа.

Десплейнс вдигна мълчаливо вежда и двамата бързо потънаха в обичайния си ритъм — Иван сортираше съобщенията, пристигащи по кодирания теснолъчев сигнал, прехвърляше бележки към комтаблото на адмирала, от време на време задаваше въпрос на глас и получаваше също толкова лаконичен отговор, изобщо дирижираше потока от паметни бележки, съобщения и заповеди, част от които поемаха обратно към комарския отдел операции, друга — напред към щабквартирата във Ворбар Султана, от която все още ги деляха пет дни полет. Както можеше да се очаква, разкритията около кражбите и контрабандния канал заплашваха да удвоят обичайния обем на информационния трафик, макар че все още липсваха интересните „бомби“, които несъмнено щяха да завалят щом новината изминеше пътя до сергиярското командване на комодор Джоул и обратно.

— Иване? — каза Десплейнс час по-късно.

— Сър?

— Престани да си подсвиркваш. Звучиш като херметизирана капсула с теч.

— Извинете, сър. Не бях забелязал, че го правя.

— И аз стигнах до този извод.

Когато дойде време за първия скок, Иван се измъкна да предупреди дамите и точно тогава откри, че и двете страдат от скокова болест, Риш — в много по-голяма степен от Тедж. Това му даде възможност да се изяви като герой по най-лесния начин, а именно да прескочи до лазарета и да вземе лекарства, облекчаващи симптомите — на кораба имаха запаси от най-добрите медикаменти, — след което да ги достави лично. Наложи се Тедж насила да измъкне скимтящата Риш от леглото, за да й даде дозата.

— Пет скока за пет дни, къде ми е бил умът? Да си бяхме останали на Комар — проплака синята дама, но само след двайсетина минути вече седеше с изправен гръб и примигваше изненадано, сключила мир с вътрешното си ухо, стомаха, зрението, а и със слуха очевидно — Иван за пръв път чуваше за слухови халюцинации в резултат на скокова болест. Самият той се разминаваше с кратък пристъп на гадене и промяна в цветоусещането — всичко придобиваше зеленикав нюанс, само за броени минутки след скока, слава богу, иначе би имал сериозен проблем с разчитането на индикаторните светлини.

Върна се на работа с интензивното усещане, че само на метри от него го чака рай портативен модел.

В края на работното време Десплейнс сърдечно покани Иван и гостенките му на частна вечеря, само за четиримата, в панорамния салон, наричан за кратко „наблюдателницата“. Храната, която предлагаше корабът, беше питателна и непретенциозна — Десплейнс нямаше кулинарни залитания, — но наличието на свежи плодове и зеленчуци наведе Иван на мисълта, че верният екипаж на адмирала е обиколил по спешност пазарите на Равноденствие, преди да потеглят, а личният запас от бараярски вина на Десплейнс беше изключителен, както Иван знаеше от личен опит. Колкото до обслужването, ординарецът се справи без грешка.

„Наблюдателница“ наистина, помисли си Иван. Адмиралът определено използваше случая да „понаблюдава“ новата булка на Иван и нейната придружителка. Е, оценката на персонала все пак влизаше в задълженията му. Тедж се представи доста добре. Толкова добре, че Иван се запита дали джаксънианските Велики къщи не са принципно еднакви с бараярските окръжни графства, що се отнася до задължението да се посрещат бизнес партньори и други гости, някои от тях откровено странни, и умението да се водят тайни преговори с потенциално опасни политически последствия. Тедж определено знаеше как да води неангажиращ разговор и коя вилица за какво служи.

Десплейнс я поразпита за бягството ѝ, като заобикаляше най-неприятните моменти, защото това все пак беше вечеря. На моменти разказът ѝ зазвучаваше доста страшно, без тя да си дава сметка за това, но в основни линии беше постен и пълен с недомлъвки. Изглежда, Морозов несъзнателно я беше подготвил какво могат да понесат бараярците и Тедж се възползваше максимално от новопридобития си усет. Риш изглеждаше по-напрегната и почти не говореше.

Във всеки случай Десплейнс явно хареса компанията им, защото поканата се повтори и през следващите дни, като бройката на сътрапезниците растеше според това кой не е на вахта в момента — капитанът, пилотите, главният механик, личният лекар на Десплейнс, който го придружаваше навсякъде. По една или друга причина обаче — и слава богу — Десплейнс не допускаше вечерите да се проточат твърде много, за което Иван му беше дълбоко благодарен.

Денем, докато Иван се занимаваше с делата на адмирала, Тедж запълваше времето си — без да се оплаква прекомерно — с четене, филми, контене и игри с Риш. Екипажът на ДП-9 беше подбран сред по-образованата прослойка на Службата и макар че членовете му несъмнено коментираха впечатляващата външност на Риш, поне го правеха така, че тя да не ги чуе, въпреки острия си слух. Риш се възползваше максимално от залата за тренировки, факт, който отначало стресна останалите фитнес маниаци, но после бързо ги изпълни с нов ентусиазъм. Незнайно как Риш откри сред екипажа още трима заклети фенове на комарските сериали, привикваше ги в свободното им време и новосформираната им групичка зяпаше новите епизоди, качени полуконтрабандно между другия трафик на теснолъчевия сигнал.

По предложение на адмирал Десплейнс Тедж издири езиковата учебна програма във виртуалната библиотека на кораба, уж за да получела представа за другите три официални бараярски езика — руския, френския и гръцкия. Каква ти „представа“, помисли си Иван, когато намина да провери как се справя Тедж с новото си занимание. Тя направо ги поглъщаше. И изглежда на всичко отгоре се забавляваше!

— О, езиците не са работа — обясни бодро Тедж. — Те са игра. Виж, икономиката наистина е скучна. — И направи красноречива гримаса при спомена за някаква незнайна образователна тегоба.

Иван за пръв път реално си даде сметка за генетичното й наследство — Тедж беше наполовина хоут, сетагандaнска висша по майка, което пролича не само в удивителната скорост, с която усвояваше новите езици, а и по чистотата на акцента й, когато Тедж тръгна из кораба да търси двуезични членове на екипажа — за техен ужас, — с които да си говори. Комарският й акцент определено беше заблудил него, а навярно и самите комарци. Тедж несъмнено имаше точен слух, а вероятно и прекрасен певчески глас — като един бараярец с отчасти сетагандaнско потекло, когото Иван познаваше добре.

Времето им след края на неговите трудови задължения се запълваше само, макар че май дори денонощие от 26,7 часа можеше да се окаже твърде късо, особено в нощната си половина, както започваше да подозира Иван.

Първото змийче в градината на Иван надигна глава на четвъртия ден от полета. Иван препрати към комтаблото на Десплейнс паметна бележка от генерал Алегре, шефа на ИмпСи, с параф „ЛИЧНО. ДА НЕ СЕ КОПИРА“. Няколко минути по-късно Десплейнс вдигна поглед и попита кротко:

— Иване… пратил си съобщение до дома за последните си приключения, *нали*?

— Нямаше причина да го правя, сър. Тоест, вие знаете всичко, така или иначе. А майка ми спря да ме пита за приятелките ми, когато станах на трийсет.

— Ворпатрил, категорично отказвам да заставам между теб и майка ти по въпроси от лично естество.

— И толкоз по-добре, че не се налага, сър.

С което темата беше затворена, или така поне се надяваше Иван. Уви, няколко часа по-късно — все пак наближаваха Бараяр — пристигна друго съобщение със същия параф, но с друг подател. Подател, когото Иван познаваше добре. Макар че мисълта да „затрие“ съобщението някъде между своето комтабло и адмиралското го изкушаваше *много силно*, Иван геройски устоя в конвулсивен пристъп на висока добродетел, която едва ли щеше да впечатли някого, както неизменно се случваше с тези негови спазми.

След петнайсетина минути Десплейнс отбеляза:

— Мога ли да попитам защо лейди Алис се обръща към мен, а не към теб, с въпроси относно личния живот на единствения си син?

Иван примигна.

— Водена от горчив опит?

Мълчанието откъм адмиралското бюро придоби интересен нюанс, смразяващ, биха го нарекли някои, и Иван вдигна поглед.

— О. Въпросът ви беше от онези, реторичните? Ако съм разбрал правилно, сър?

— Да.

Иван се изкашля.

— Възможно ли е ИмпСи да й препраща докладите си, как мислите? Това би било твърде неприятно. Така де, предвид нещата, които пращат на *нас*.

Последното изречение почти свърши работа. Почти, но не съвсем. Десплейнс стисна устни.

— Предвид факта, че майка ти има ежедневни работни контакти с генерал Алегре и екипа му по въпроси, касаещи личната сигурност на императора, и че живее с човека, който ръководеше еднолично ИмпСи в продължение на десетилетия, както и че ти си най-близкият й жив роднина, мисля, че би трябвало сам да се досетиш за отговора на този въпрос, *капитане*.

— Аз, такова… — Иван преглътна. — Да й пратя една успокоителна бележка, сър? Още сега?

— Направи го.

Иван мразеше този мъртвешки тон. Смразяващ. Точно като на чичо му Арал, когато го хванеха лудите.

Но с бележка можеше да се справи. В писмен вид. Видеозапис — не. Запишеше ли съобщението, неизбежно щеше да се разбъбри, а липсата на събеседник в реално време щеше да го лиши от визуални и вербални податки как се справя и кога да млъкне.

Наведе се над комтаблото, вкара адреса на получателя и зададе нивото на секретност. Средно ниво. Достатъчно, за да защити съобщението от любопитни очи, но не толкова, че да звучи като зов за помощ.

„Скъпа майко“.

Поседя така, загледан в примигващите светлинки на видплочата.

„Не знам какво си чула от ИмпСи, но всичко си е наред. Стана така, че се ожених набързо, но не завинаги. Не бързай да си сменяш визитките — още си лейди Ворпатрил. Ще ти обясня всичко, когато пристигнем. С обич: Иван“.

Изчете написаното, после изтри средната част като излишна. Щом щеше да й обясни всичко очи в очи, нямаше нужда да й обяснява каквото и да било сега.

„Не знам какво си чула от ИмпСи, но всичко си е наред. Ще ти обясня всичко, когато пристигнем“.

Така беше много по-добре. Макар и възкратичко. Бавна усмивка повдигна ъгълчетата на устните му. Наведе се и добави: „ПП — Биърли Ворутиър знае всичко, ако го откриеш, може да ти разкаже цялата история“.

Всъщност Биърли едва ли щеше да пристигне във Ворбар Султана преди тях. Но нямаше ли някаква приказка от Старата Земя… кой бил най-сигурният начин да отвлечеш вниманието на вълците,

които те преследват? Като изхвърлиш спътника си от шейната? Мда, нещо такова, но символично, защото маман нямаше как да спипа Биърли. Но иначе звучеше супер.

Изпрати съобщението и то потегли със скоростта на светлината към получателя си.

9.

За столица, видяла толкова много войни — и граждански, и междупланетни, — Ворбар Султана изглеждаше в неочаквано добра форма, реши Тедж. Нещата, които беше прочела за бараярската история по време на полета, я бяха подготвили за страшна гледка — изтърбушени сгради, които още тлеят от пожарите, изровени от бомбардировки улици и отчаяни измършавели хора, които се щурат като плъхове между барикадите. Вместо това откри град модернизиран — ако не и изцяло модерен, — с транспорт и архитектура по галактическите стандарти и с граждани — пардон, поданици, поправи се тя, — които изглеждаха енергични, добре хранени и обладаващи удивително самочувствие. Атмосферата беше… хрумнаха й определения от сорта на „жизнеутвърждаваща“ и „ведра“. С други думи — страдаше от културен шок.

Добре де, задръстванията бяха ужасяващи. Автоматичното такси, което взеха от военния космодрум, пълзя двайсет минути по някакъв „много известен мост“, според уверенията на Иван Ксав. От друга страна, забавянето им даде възможност да позяпат речната долина вляво и вдясно, от скалистите възвишения, увенчани със странни архаични замъци, които вечер се къпели в светлините на цветни прожектори — пак по думите на Иван Ксав, — до хубавите къщи в подножията им, сгъчкани една до друга и оспорващи си прекрасната гледка към реката, до равните участъци, налазени от високи сгради, университети и медицински комплекси. Спряха пред висока кооперация близо до сърцето на града или най-малкото — близо до военната щабквартира. Правителствените сгради се намирали по-близо до Стария град, смален до степен на изчезване в центъра на разширяващия се урбанистичен пейзаж, историческа част, която вече била разчистена и безопасна, обясни домакинът им, а имало и няколко чудесни ресторанта там, стига да не те повлекат тълпите провинциалисти, дошли на туристическа обиколка из столицата.

Сградата, в която се помещаваше апартаментът на Иван Ксав, доста приличаше на квартирата му в Равноденствие, реши Тедж, но охраната беше много по-добра — рецепцията се обслужваше от портиер с военна стойка, а преди да ги качи в асансьора, Иван Ксав се погрижи да бъдат сканирани и вписани в електронната домова книга на сградата. Охранителните камери бяха инсталирани ненатрапчиво, но определено покриваха всички възможни ъгли. Слязоха от асансьора, тръгнаха по къс коридор и Иван Ксав извади дистанционно да отключи една плъзгаща се, но нехерметизирана врата.

— Е, най-после вкъщи — обяви бодро той. — И слава богу.

Апартаментът му също приличаше на комарската му квартира, макар и на по-нисък етаж — нямаше антре, а кухнята беше по-голяма, но и тук имаше балкон с гледка към улицата и част от града. Стаите бяха по-големи, но и мебелите бяха много повече, което ги правеше някак по-уютни и топли въпреки миризмата на застояло, характерна за жилище, в което никой не е влизал близо месец.

— А, браво — продължи Иван Ксав, влезе в спалнята и метна раницата си на широкото легло. — Идвали са от фирмата за почистване. Всичко е в ред.

След трите седмици командировка на Иван Ксав се полагали няколко дни отпуск, беше я уведомил адмирал Десплейнс, преди сам да се възползва от отпуската си в компанията на мадам Десплейнс, която беше дошла на космодрума да го вземе. Сигурен бил, че капитан Ворпатрил ще използва това време, за да уреди личните си дела, нали така, Иване? На което Иван Ксав беше кимнал сериозно. Какво по-точно означаваше това, Тедж нямаше представа.

Е, тук бяха. „И сега какво?“ Докато бяха на Комар, изтощени и подложени на постоянен стрес, мислите й не стигаха отвъд поредното бягство. Бягство *от*. Не бягство *към*. „Бягство към“ изобщо не фигурираше на обозримия й хоризонт.

— Аз къде ще спя? — попита Риш. Обикаляше апартамента и се намръщи недоволно.

— Диванът се разпъва. Не е безкрайно неудобен. — Иван Ксав се протегна, разкърши врат и се върна в хола. — Във Ворбар Султана има трима души, които е препоръчително да избягвам — майка ми, Майлс и Грегор, в този ред. Е, и Фалко, но той е по-лесен за отбягване.

Сигурно е в окръга. Макар че рано или късно ще трябва да го издирим, боя се. Извън това обаче какво ви се прави тук, в столицата?

Тедж сведе поглед към омачканите си от пътя дрехи. „Какво им се *прави*?“ *Навън* тоест.

— Имаме само комарски дрехи. Те стават ли за Бараяр, или трябва да си купим други, за да не бием на очи?

Риш протегна изящната си синя ръка и изпръхтя. После се изпъна, изви се в бавен мост назад, направи стойка на ръце, завърши колелото и стъпи отново на крака.

— Знаеш какво имам предвид — каза Тедж.

— Ами да — каза Иван Ксав. — Майка ми си шие дрехите по поръчка, но другите ми прия… така де, поназнайвам магазините и знам къде да ви заведа. Макар че комарската мода върви и тук, даже е актуална — заради императрицата, сещате се. Защо първо не се поразходите, вижте как се обличат жените, преценете си, пък после, ако искате, ще идем на пазар.

Чу се приятна камбанка.

— К’во по… — възкликна Иван Ксав. — Още никой не знае, че съм се прибрал. Не очаквам посетители… — Отиде при вратата и провери екранчето на домофона. Тедж си напомни, че няма как преследвачите им да са се прегрупирали толкова бързо, още по-малко да са ги настигнали тук, на Бараяр.

— А — измрънка Иван Ксав. — Кристос. Може пък… може още да не сме се прибрали. Попаднали сме в задръстване, да, точно така.

— Хайде, лорд Иван, отворете — чу се мъжки глас, колебаещ се между прикрит смях и искрено раздразнение. — Знам, че сте вътре. Поне си проверете съобщенията на комуникатора.

— Шофьорът на майка ми. Шофьор и момче за всичко — обясни Иван Ксав на Тедж и Риш. — И телохранител. Щото е пенсиониран командос. Сержант. Нещо като гвардейците на братовчед ми, но без титла и клетва. Бас ловя, че си мечтае да е гвардеец. Появи се преди четири-пет години. Не ме е друсал на коляно като малък, само си дава вид. — След миг добави неохотно: — Но е добър в работата си, признавам.

„В коя от всичките?“ — запита се Тедж.

Иван Ксав натисна бутона да отвори вратата.

Мъжът на прага беше едър, с прошарена коса и изглеждаше дружелюбен и — за разнообразие — дрехите му не приличаха на униформа, а бяха съвсем цивилни — чиста риза с широки ръкави, панталон, чиито крачоли бяха натъпкани в ниски ботуши, и елече с хубава бродерия. Но най-вече беше едър.

Промъкна се покрай Иван Ксав, забеляза Тедж и Риш и възкликна доволно. После тракна с ботуши пред Тедж.

— Добър ден, лейди Ворпатрил, госпожице Лапис Лазули. Аз към Кристос, шофьорът на вдовстващата лейди Ворпатрил. Милейди ме праща да ви заведа на частна вечеря в нейния апартамент. Също да предам официалната й покана за въпросната вечеря, в случай че тя незнайно как — Кристос стрелна Иван Ксав с отровен поглед — се е загубила нейде из комуникатора на лорд Иван.

— О — смънка Тедж и хвърли умолителен поглед на Иван Ксав. Какво по-точно се очакваше от нея да направи?

— Ние току-що кацнахме и… — започна Иван Ксав.

— Да, знам — каза Кристос и вдигна едно четящо устройство да им го покаже. — Донесъл съм си книга да убия времето, докато вие се освежите. Наредено ми е да ви изчакам. Защото тя не иска да ви изпусна, ако случайно излезете или нещо такова. — Усмихна се тънко-тънко, отиде в хола, настани се на един стол и включи четящото устройство. Добави, без да погледне към тях: — Официалното облекло не е задължително. Тя така каза, пък вие си решавате.

— В капан — измърмори Иван Ксав. — Като плъхове…

— И сега какво? — прошепна му Тедж.

Той се почеса по главата и въздъхна примирено.

— Ами, все трябва да вечеряме някъде. Ако не друго, поне храната ще е първокласна.

— Ако приключим с това сега — прошепна на свой ред Риш, — поне ще си спестим неприятното очакване. Срещата така или иначе изглежда неизбежна.

Иван Ксав се намръщи, но Тедж кимна. Дори ако майка му беше ужасна вещица, склонна към истерии, за каквото намекваше неговото поведение, поне новината за неминуемия развод сигурно щеше да я успокои. Изглеждаше малко вероятно да извади пушка и да застреля невястата на сина си по време на вечеря, а и би било излишно. Достатъчно щеше да е да ги заведе някъде, където синдикатът да ги

намери, и проблемът й щеше да се реши от само себе си, без тя да си мърда пръста… или да го свива около спусъка. И все пак… отрова? Риш умееше да различава миризмата на доста отрови, ако й ги поднесяха в храна или напитка. Но… и тук важеше същият аргумент — би било излишно. Тедж реши, че странната насока на мислите й е резултат от умората и опънатите нерви. Скоро всичко щеше да се изясни.

Минаха поред през банята, а бързата инвентаризация на скромния им гардероб се реализира в черни панталони и блузка за Риш по комарската мода, плюс сако с дълъг ръкав и дежурния шал за главата; подобен ансамбъл за Тедж, но в кремаво — дрехите бяха старички, но цветът действаше успокоително на нервите й; Иван Ксав облече цивилни дрехи като онези, с които Тедж го помнеше от първата им среща, но не бяха същите, защото той ги извади чисти и изгладени от големия си гардероб, а не мръсни и смачкани от раницата си. Шофьорът ги подкара навън с любезна усмивка.

В подземния гараж на сградата ги чакаше голяма наземна кола с отделение за шофьора. Кристос ги изчака да се настанят в просторното пътническо купе и тъкмо посягаше да свали сребристия купол, когато Иван Ксав вдигна ръка и каза:

— Ъ-ъ, Кристос… дали и Саймън ще е там, знаеш ли?

— Разбира се, лорд Иван. — Куполът се затвори с щракване и ги запечата в колата.

Иван Ксав се облегна назад, примижал болезнено, но следващите няколко минути Тедж и Риш прекараха лепнати за прозорците в опит да видят нещо повече от града и Тедж не се сети да го разпита за тази нова мистерия. Хладният ден преваляше към залез — късна есен или подранила зима? — и трафикът беше голям, но колата се движеше уверено срещу течението на реката, от по-ниското към по-високото.

Иван Ксав се изкашля.

— Може би трябва да ви обясня за Саймън — започна той, после млъкна и измърмори: — Не, Саймън не подлежи на обяснение…

— Добре де, кой е Саймън? — попита Тедж. Щом щяха да се хвърлят в това с главите напред… — Не те ли чух да мрънкаш на Биърли Ворутиър заради неадекватните му инструктажи?

— Откъде да започна? — Иван Ксав потри чело. — Саймън Илян беше шеф на Имперска сигурност в продължение на три десетилетия,

от войната за Вордарианското претендентство допреди четири-пет години, когато получи, хм, нещо като удар. Неврологична увреда на паметта. Пенсионира се по болест.

Чакай, *онзи* Саймън Илян? Същият бивш шеф на ИмпСи, когото Морозов беше нарекъл „легендарен“, при това без следа от ирония?

— … и се хвана с майка ми. Защо чак *тогава*, а не по някое време през предходните три десетилетия, в които са работили заедно, не знам, но… факт. И сега един вид постоянно е *там*. С нея. Освен когато тя е на работа в двореца. Като гербови марки са. Адски дразнещо, уверявам ви.

— О — възкликна Риш, най-сетне разгадала ситуацията. — Те са *любовници*. Защо не каза така?

Иван Ксав завъртя глава и размаха ръце в неясен жест.

— Сигурно защото още не мога да свикна.

— След четири години? — Тедж примигна в нов пристъп на изумление. С други думи, легендарният Саймън Илян беше нещо като пастрок на Иван, а той *още не беше намерил за нужно да го спомене*? — Наистина ли има изкуствен мозък?

— Какво?

— Така се говореше на Джаксън Ход. Саймън Илян, шефът на бараярската ИмпСи с изкуствения мозък. — Слуховете намекваха за зловещи свръхчовешки способности. Или свръхнечовешки.

— Не бих го нарекъл така. Когато бил млад лейтенант в ИмпСи, на двайсет и седем, май така каза… мили боже, тогава е бил почти с осем години по-млад, отколкото съм аз сега… — Иван Ксав млъкна покрусен, после продължи по същество: — Както и да е, император Ецар го изпратил чак до Илирика — имайте предвид, че пътуването отнело няколко месеца, — за да му имплантират експериментален чип, засилващ фотографската памет. Скоро след това проектът бил прекратен, защото деветдесет процента от имплантираните се разболели от шизофрения, причинена от чипа. Илян бил от щастливите десет процента. Оттогава насам работи на два режима — нормалната си органична памет и другата, складирана в чипа, която е съвършена, като на запис. По-късно Ецар умрял, както знаем, и Илян трябвало сам да се оправя. Станал един от доверените хора на регента по време на Претендентството.

— И… и е получил удар, казваш? — попита Тедж, оплела се като пиле в кълчища сред цялата тази нова, закъсняла информация. — И чипът се е повредил?

Иван Ксав се изкашля отново.

— Всъщност точно обратното. Ударът бил причинен от чипа, който просто се разкапал в главата му. Наложи се да го отстранят хирургически. Само че мозъкът на Илян един вид… трудно е да се обясни, а сигурно е още по-трудно да ти се случи лично… един вид мозъкът му си бил създал пътечки около чипа, резервни маршрути, които обаче били пряко свързани с импланта. Все пак онова чудо е било в главата му колко… трийсет и пет години почти? И когато се наложи да го изтръгнат, адаптацията се оказа трудна за Илян. Та понастоящем проблемът е, че… — продължи упорито Иван Ксав, — проблемът със Саймън е, че вместо да разчита на ужасяващо точните и пълни спомени, сега той кара само с обикновената си памет, а в нея често се появяват бели петна. Илян обикновено си мълчи и човек няма представа какво се върти в главата му, не че преди беше различно, впрочем. Така че… имайте го предвид и не бъдете твърде строги с него.

Значи… Тедж се опита да стигне до подтекста на казаното… значи Иван Ксав се тревожеше за крехкото достойнство на майчиния си любовник, така ли? А не само как се отразява проблемът на Саймън върху неговата майка? Тоест тревожеше се за Илян заради самия Илян. Това беше… неочаквано.

А на нея сега Илян й се падаше… нещо като свекър? Дали щеше да погледне на нея като на снаха? Бяха ли близки с Иван Ксав? Още не можеше да прецени. Но по всичко личеше, че легендата е изпаднала във временно здравословно затъмнение. Стари хора, какво да ги правиш. Говореше се, че бараярците остарявали по-бързо от галактиците.

Всичко това беше крайно интересно. Ако страховитият Кристос изведнъж се смилеше и ги пуснеше да избягат от предстоящата среща със съдбата, Тедж не беше сигурна, че ще приеме офертата.

Накрая стигнаха до друга жилищна кооперация, кацнала на високия речен бряг и с още по-хубава гледка.

— Тук ли си отраснал? — попита го Тедж, докато колата се спускаше в поредния подземен гараж.

— Не, майка ми се премести тук наскоро. Държи последните два етажа. Преди живееше в една стара сграда много по-близо до Императорския дворец. Може да се каже, че съм отраснал там.

— Не е лошо — отбеляза Риш, докато стъкленият асансьор ги качваше покрай серия елегантно обзаведени фоайета. — Високите етажи по-скъпи ли са?

— Не знам. Сградата е нейна, така че не плаща наем. — След миг добави: — Старата ни къща също е нейна. — След още един миг: — Както и моят апартамент. Има си бизнес мениджър, който се грижи за цялата й недвижима собственост.

Тедж започваше да се чуди дали лейди Алис Ворпатрил не е бараярският вариант на баронеса на Малка къща. Слязоха от асансьора в поредното елегантно фоайе, Кристос ги въведе през прекрасна двойна врата с изящна дърворезба и оттам през притихнало антре с огледала и свежи цветя. И после в просторна дневна с голям панорамен прозорец, който откриваше невероятна, безкрайна сякаш гледка към столицата, уловена между залязващото слънце и сбиращия се сумрак, който превръщаше градските светлинки в скъпоценни камъни върху кадифена подложка под прошарено с облаци небе.

В далечния ъгъл на стаята мъж и жена седяха в удобни на вид кресла близо едно до друго. Станаха и тръгнаха към тях веднага щом Кристос обяви:

— Милейди, сър, лорд Иван Ворпатрил, лейди Тедж Ворпатрил, госпожица Лапис Лазули. — После се поклони и с едно плавно движение заряза чинно доставените пленници и избяга.

Тедж би трябвало да разпознае двамата домакини от множеството снимки, които беше разглеждала в мрежата… но пък лице в лице хората винаги изглеждат различно — по звук, по миризма, по едното присъствие, ако щеш. А тези двамата определено имаха присъствие. Осезаемо.

Лейди Алис не беше млада жена, но не беше и стара — изглеждаше на онази неопределена възраст, която хората наричат „златна“. Движеше се леко, а сивият кичур в прибраната й на кок коса приличаше на изкусна добавка, украса в реверанс към добрия вкус. Тъмнокафяви очи като на Иван Ксав, големи на бледото й овално лице; чиста кожа, добре поддържана. Тъмночервена рокля с дълги ръкави до средата на прасеца и по-тъмно свободно елече със същата дължина,

цветовете подбрани умело в хармония с тена й, с обстановката и със сезона.

Илян беше облечен в същия стил като шофьора, само цветовете бяха различни — кремаво и тъмносиво. Беше съвсем малко по-висок от лейди Алис, която не надвишаваше средния ръст за бараярска жена. Оредяваща кестенява коса, която отстъпваше пред сивото край слепоочията. Тедж беше виждала негови снимки от времето, когато е бил действащ офицер, винаги на фона на някакво мащабно събитие или официална церемония, самият той — част от фона, никога на преден план. Истината бе, че помнеше снимките бегло — не бе имала причина да им обърне по-сериозно внимание, *тогава*, — но определено помнеше напрегнатата стойка и мрачното изражение на Илян. Сега той й се усмихна дружелюбно и някак разсеяно, съвсем в тон с малкото шкембенце, което надигаше ризата му, но в тотално противоречие с предишната му репутация.

Лейди Алис стрелна сина си с поглед, в който се четеше обещание, че по-късно ще се разправя с него, след което се обърна към Тедж и хвана ръцете й. Пръстите й бяха тънки и студени.

— Лейди Тедж — каза тя, като гледаше гостенката си в очите сякаш… търсеше нещо? — Добре дошла в дома ми. И поздравления за сватбата. И… много съжалявам за неотдавнашната ви загуба.

Последните думи поразиха Тедж. *Никой* не й беше изказвал съболезнования за избитото й семейство, нито един през всичките дълги месеци на бягството й от Джаксън Хол. Вярно, единствените, които знаеха коя е тя, бяха онези, които се опитваха да добавят и нея към списъка на жертвите. „И все пак, и все пак…“ Преглътна, останала без дъх, разтреперана. Успя да благодари през стегнато гърло, очите й се напълниха със сълзи. Иван Ксав я гледаше с тревога.

Лейди Алис кимна лекичко, стисна за миг ръцете й, после ги пусна. Иван Ксав пристъпи към Тедж и я прегърна колебливо през раменете.

— Вие също сте добре дошла, Лапис Лазули — продължи лейди Алис, като се обърна към Риш и протегна ръка за поздрав. — Или предпочитате Риш?

— Предпочитам Риш — каза тя. — Лапис Лазули е по-скоро сценичен псевдоним.

— Позволете да ви представя своя стар приятел Саймън Илян.

Илян също се здрависа с тях, ръката му беше силна и суха. Измери с поглед Тедж и усмивката му се разшири едва доловимо. Но се въздържа от коментар.

— Заповядайте, моля, седнете. — Лейди Алис махна изящно към гарнитурата в дъното на стаята. Иван Ксав стисна Тедж за ръката и я поведе към двойния диван, лейди Алис и Илян заеха предишните си места, а Риш си избра едно явно старо кресло с красива дърворезба и нова копринена тапицерия. Цялата стая, забеляза Тедж, беше обзаведена с изключителен вкус, събрал старото и новото по един тих, решителен начин, който създаваше хармония вместо дисонанс, а усетът за цветовете беше безпогрешен. Е, Риш бодеше малко окото със сините си нюанси.

Лейди Алис докосна красивата брошка на елечето си и след миг прислужница на средна възраст със спретната рокля докара количка с напитки.

— Да ви предложа аперитив? Има и чай, ако предпочитате.

Тедж, чиято глава още се въртеше от прилива на емоции, избра слепешката някакво бараярско вино, което бяха пили при адмирал Десплейнс, а Риш се спря на местен ликьор, навярно заради интересното име; на останалите жената наля, без да ги пита — явно знаеше какво пият преди вечеря. Чашите бяха малки и изящни, предразполагаха към естетическо, а не към алкохолно опиянение. Прислужницата се оттегли също толкова дискретно, колкото се беше появила.

Лейди Алис отпи и се обърна към Риш — даваше на Тедж време да се опомни ли?

— Една приятелка беше така добра да ми прати кратък запис на ваше представление, с другите Бижута. Много впечатляващо. Разбирам, че не сте емигрирали по собствено желание, но мислили ли сте да продължите изкуството си на ново място?

Риш направи физиономия.

— Как бих могла? Изпълнителските изкуства не се връзват с живота в нелегалност. Успехът изисква — и генерира — слава, а не анонимност.

Лейди Алис кимна с разбиране.

— А преподавателска дейност или хореография… не, това би създало същия проблем, предполагам.

Илян потри брадичка и каза:

— Възможно ли е да промените външността си? Козметични промени, които да ви приближат до основния фенотип на приемащото население?

Риш впи сини пръсти в коленете си, също сини под черния плат на панталона.

— Не бих го понесла. А и… започна ли да танцувам, хората веднага ще разберат коя съм.

Илян кимна кротко и отново потъна в мълчание.

Тедж прецени, че се е успокоила достатъчно и гласът й ще издържи, без да пресекне. Остави чашата си, хвана Иван Ксав за ръката и каза:

— Лейди Алис, редно е още сега да ви уведомя, че няма нужда да се тревожите за женитбата. С Иван Ксав ще се разведем.

Иван Ксав издърпа ръката си от нейната, прегърна я през раменете, гушна я до себе си и потвърди:

— Точно така, маман. Веднага щом открия граф Фалко.

Лейди Алис кривна глава и ги измери с поглед.

— Нима синът ми се е доказал като толкова незадоволителен съпруг? Само за една седмица? Не трябва ли да му дадете малко повече време?

— О, не, не, не! — възкликна Тедж и побърза да изглади това странно недоразумение: — Мисля, че от Иван Ксав ще излезе прекрасен съпруг!

— И аз така си мислех — измърмори лейди Алис, — но незнайно как все не се стигаше до…

Иван Ксав се размърда притеснено и се премести още по-близо до Тедж. Е, опита се. Помежду им не бяха останали свободни сантиметри.

Тедж заяви решително:

— Той има толкова много качества. Иван Ксав е смел, мил, умен е, има отлични маниери и мисли бързо в критични ситуации. — Е, поне когато е здравата притиснат от обстоятелствата. — Освен това е много хубав, разбира се. — Може би трябваше да пропусне онова за добрия любовник: бараярците, изглежда, имаха странно отношение към секса, което Тедж още не беше разгадала докрай. — Също и, хм… — Как точно се беше изразил Десплейнс? — И е кавалер, иначе

нямаше да ни спаси и да ни доведе тук. Но истината е, че не ми дължи нищо.

Лейди Алис вдигна пръст към устните си.

— Това е добре, но думите, които сте изрекли в оризовия кръг, са други. Стига Иван да си ги е спомнил правилно.

— Спомних си ги — отвърна той с възмущение. — Честно, не мислех, че толкова си се разбързала да станеш *вдовстващата* лейди Ворпатрил.

— Мое скъпо и единствено дете, не знам как си стигнал до тази заблуда. Вече десет години копнея да те видя задомен. А и ако въпросната титла навежда на мисълта за немощни старици, не се притеснявай, имам други източници, които да поддържат самочувствието ми. — Погледна към Саймън Илян, който вдигна вежди и се усмихна в отговор. Усмивките им бяха толкова лични по своето естество, че Тедж се почувства като натрапник, без да знае на какво точно се натрапва.

— Е — продължи лейди Алис, — значи говорим за брак по сметка, един вид. Макар че изразът изглежда неточен във вашия случай. Брак по удобство?

— Или по неудобство — вметна Илян и побърза да прикрие с ръка устата си. Но нямаше как да прикрие блясъка в очите си, а той издаваше красноречиво усмивката.

— Неудобството, уви — продължи лейди Алис, — не е свързано със самата женитба, а с джаксънианския синдикат, който преследва момичетата. Ситуация, за която аз все още не знам достатъчно. Но се чувствам длъжна да ти изтъкна, Иване — в случай че сам не си се сетил, — че няма смисъл да издирваш Фалко за развод, преди да си решил какво ще стане с Тедж и нейната приятелка, след като ги лишиш от защитата на своето име и позиция в обществото. Все пак ти си ги довлякъл на Бараяр, нали така.

— Аз, такова… още не бях стигнал дотам — призна Иван Ксав.

Лейди Алис се обърна към Тедж и попита сериозно:

— Знаете ли вече какво бихте искали да правите в дългосрочен план?

Чак сега, със закъснение, Тедж си даде сметка, че в разговора дотук лейди Алис бавно, ненатрапчиво и много надлежно беше пекла сина си на шиш. И че изобщо не е истеричната матрона, която беше

очаквала да види. Ах, този Иван Ксав, тепърва трябваше да си *поговори* с него за това. Сега обаче трябваше да удостои сериозния въпрос на лейди Алис със сериозното внимание, което той заслужаваше.

— Има едно място, където бяхме планирали да отидем. Не на Бараяр, нито в империята всъщност. Но не можем да отидем там, освен ако не сме абсолютно сигурни, че сме заличили следата си и няма опасност синдикатът Престен да я надуши отново. Иначе… би било дори по-лошо, отколкото да ни хванат.

— Крайният резултат би бил същият обаче — изтъкна Риш. — Хванат ли нас, ще… — Синята й ръка описа уклончива, но все така изящна дъга.

Тедж кимна мрачно.

— Оттам и балконът като краен вариант.

— Значи защитавате друг — каза Илян, облегна се назад и събра върховете на пръстите си. — Някой, който ви е много скъп. — Примигна отнесено. — Липсващият брат, предполагам, как му беше името?

Тедж ахна и се обърна стреснато към Иван Ксав.

Той сви рамене и прошепна:

— Казах, че си е загубил паметта, а не ума.

— Споменава се за него в доклада на Морозов — обясни Илян, сякаш се извиняваше за съобразителността си. — Прочетох го сутринта. Затова още ми е пресен, не е имал време да се разкашка в главата ми. — Взе чашата си, изпи я до дъно, после сякаш се зачуди защо е празна, преди отново да я остави на масичката. — Ако се съди по посоката и продължителността на пътуването ви, бих предположил, че крайната ви дестинация е Ескобар или в най-лошия случай — колонията Бета, Кибудайни или Тау Кит. Не по-далеч от това.

Риш беше изправила гръб в креслото си, готова за скок. Но нямаше къде да избяга. Нито кого да нападне. Нито от кого да се защити всъщност.

— Което означава — продължи Илян, — че решението на проблема е очевидно. Дамите трябва да бъдат транспортирани до Ескобар като невписани пътници на борда на бърз правителствен куриер, който пътува с рутинна задача, и да бъдат свалени дискретно на планетата, така както преди внедрявахме свои агенти. Предполагам,

че и сега службата използва същия прийом, не ми се вярва процедурите да са претърпели голяма промяна. Така следата ви ще се прекъсне ефективно тук, на Бараяр, защото наши куриери постоянно циркулират из цялата възлена връзка. На Ескобар също няма да останат данни за пристигането ви.

Риш се беше навела напред с отворена уста, като дете, което зяпа сладкарска витрина. Сърцето на Тедж биеше до пръсване.

— Наистина ли може да се уреди? — попита тя.

— Е, Иван ще трябва да понатисне тук-там, да си събере някои стари дългове — каза Илян.

— О, да, моля те! — извика Риш.

— Амии — проточи Иван Ксав и погледна Тедж. — Ти това ли искаш?

Тедж се отпусна назад под натиска на ново колебание. Това беше проблемът с подаръците — че винаги имат цена.

— Какво бихте искали в замяна при тази сделка? — Погледна разтревожено Илян, после лейди Алис. После Иван Ксав.

Лейди Алис допи питието си.

— Ще трябва да си помисля.

Иван Ксав се почеса по носа и изгледа смръщено Илян.

— Мога ли да се надявам на вашата помощ, сър?

Илян отговори небрежно:

— О, с този проблем можеш да се справиш и сам, Иване. Познаваш същите хора, които познавам и аз.

Иван Ксав смръщи чело. Обърна се към Тедж и каза жално:

— Но ти току-що дойде. Не искаш ли да поразгледаш града, преди отново да избягаш… завинаги?

— Вече не знам какво искам — отвърна тя. Де да имаше мрежа, в която да улови мислите си, които се мятаха като риби на сухо.

Лейди Алис докосна отново брошката си.

— Нищо чудно. Лелята на Иван често казва, че не е препоръчително да вземаш важни решения на празен стомах. Да вечеряме, искате ли?

Стана, другите последваха примера й, а усмихнатата прислужница отвори широко двойната дървена врата в дъното на салона. Вратата водеше към трапезария, където вечерята за петима

вече беше сервирана и ги чакаше. Лейди Алис ги покани да заемат местата си.

Иван Ксав не беше преувеличил за качеството на храната, скоро установи Тедж. Разговорът се насочи към неутрални теми, докато прислужницата носеше блюдо след блюдо, всяко с подходящото вино, което да открои вкуса му. Риш не даде знак, че е надушила отрова в супата или салатата, рибното или месното ястие. Вместо това се усмихваше блажено като добре обучен естет, който — за разнообразие — се наслаждава искрено, а не просто търпи нечия неграмотност в името на добрите маниери. Всичко беше изпипано до последния детайл, като танц с прецизна хореография. Ако майката на Иван хранеше редовно любовника си по този начин, нищо чудно, че Илян се беше лепнал за нея като „гербова марка“.

— Отдавна ли живеете тук, сър? — попита го Тедж, възползвайки се от затишие в разговора.

— По-точно е да се каже, че гостувам често. Официално все още се водя на стария си адрес и се вясвам в апартамента си колкото отсъствието ми да не предизвика излишни въпроси. И заради пощата — писма-бомби и прочие, — макар че официално съм пенсиониран, ИмпСи все още ми праща хора, които да я отварят. — Усмихна се, сякаш не намираше нищо обезпокоително в казаното. После добави с вдигнати вежди: — Само защото аз съм забравил голяма част от враговете си, не значи, че и те са ме забравили. Пуснахме слуха, че съм по-зле с главата, отколкото действително съм, с надеждата да притъпим жаждата им за отмъщение. Между другото, ако някой ви попита, добре ще е да потвърдите това обществено мнение.

— По нищо не личи да имате подобни проблеми, сър — каза Тедж искрено.

— Защото не сме се познавали преди… всъщност по-добре, че не сме се познавали преди. Много по-добре, уверявам ви.

Иван и майка му се спогледаха при последното, но лицата им се изгладиха неутрално, преди Илян да вдигне поглед от чинията си. Беше мълчалив, вярно, но ако мълчанията му имаха за цел да го слеят с пейзажа, не се получаваше. Все едно да слееш с пейзажа неутронна звезда. Самата светлина сякаш се огъваше, за да го заобиколи отдалече.

След вечеря лейди Алис любезно предложи на Тедж и Риш да им покаже огромния си апартамент, или поне горния му етаж. Иван Ксав

се помъкна след тях, напъхал ръце в джобовете си. Долният етаж, обясни лейди Алис, бил разделен на по-малки апартаменти за прислугата, която наброявала четирима души — готвачка, жената, която им беше сервирала на вечеря и която съвместявала също функциите на кухненска помощничка и чистачка, личната секретарка на лейди Алис и Кристос, шофьора. Две от стаите подминаха, без да влязат — Иван им обясни тихичко, че това са спалнята и кабинетът на Илян. Излязоха за минутка на покривната градина и лейди Алис с гордост ги уведоми, че градината е проектирана от самата лейди Екатерин Воркосиган, която явно беше известна с тези неща. Беше доста хладно да стоят на покрива, макар че няколко късноцъфтящи лиани все още излъчваха деликатния си аромат. В друг сезон обаче топлите вечери на покрива сигурно бяха истинска разтуха, помисли си Тедж. Оттук изгледът беше дори по-добър от гледката през панорамния прозорец долу.

— Благодаря ви, че ни посрещнахте толкова топло — каза Тедж на лейди Алис, когато спряха до парапета за един последен поглед към окъпаната в светлинки речна долина. — Сега се чувствам много по-спокойна. Не знаех какво да очаквам, нито какво да направя за… ами, за всичко. Бараяр изобщо не влизаше в плановете ми.

Лейди Алис се усмихна в мрака.

— Почти бях решила да оставя на Иван кога и как да ни запознае. Един вид тест за него. Но после се замислих за множеството потенциални издънки от разнообразно естество, произтичащи от този сценарий, и промених решението си.

— Мамо… — възмути се Иван Ксав, но не твърде убедително.

— В основни линии възможностите бяха две — каза лейди Алис и се обърна към Тедж. Какво, беше решила да сложи картите на масата? — Първата, че си сметкаджийка, която е успяла да оплете Иван в мрежите си, и той следва да бъде спасен по най-бързия начин. Или не по най-бързия, а чак след като открия как си го направила, за бъдещи справки. Или още по-радикално — да го оставя сам да се измъкне от ситуацията, в която го е вкарала собствената му глупост, един вид житейски урок. Имах известни затруднения кое от горепосочените да избера…

Нечленоразделен звук на възмущение откъм Иван Ксав.

Лейди Алис не му обърна внимание и продължи:

— Не се наложи да решавам обаче, защото оценката както на Морозов, така и на Саймън отхвърляше този първи вариант като малко вероятен. Втората основна хипотеза гласеше, че си невинна жертва на поредното необмислено Иваново вдъхновение и следва да бъдеш спасена от него. И двамата ми консултанти от ИмпСи единодушно дадоха висока оценка на тази вероятност. — Замисли се, после добави: — Боя се, че хората от ИмпСи са склонни да се презастраховат. Адски дразнещо е да вземаш решение въз основа на техните доклади.

— Ако някой тук има нужда от спасяване, маман, аз съм напълно в състояние да се справя с това — каза раздразнено Иван Ксав.

— Дай боже, скъпи. Дай боже.

Когато накрая се събраха в антрето с огледалата да се сбогуват, преди Кристос да ги ескортира обратно до наземната кола, Иван Ксав се наведе и млясна майка си по бузата, на което тя реагира с неволна усмивка. Иван Ксав наистина беше много по-висок от майка си, осъзна Тедж.

Лейди Алис се обърна към нея и я погледна замислено.

— Иван може и да не ти е казал, но рожденият му ден е идната седмица. Винаги го отбелязваме с малка частна церемония, много рано сутринта. Надявам се той да те покани.

Стреснатите погледи, с които я удостоиха двамата мъже, бяха най-голямата мистерия дотук, реши Тедж.

— Ами… добре — каза Иван с необяснимо колебание. — Лека нощ, маман. Саймън, сър.

Кимна на Илян и подкара Тедж и Риш към фоайето. Дърворезбата на големите врати, които се затвориха след тях, не беше абстрактен сбор от изящни детайли, а изобразяваше картина, осъзна Тедж, когато хвърли поглед през рамо. Гъста гора и конници, полускрити сред дърветата. Необичайно изображение, което й беше убягнало на идване.

Когато се настаниха в задното отделение на колата, Иван прокара нервно пръсти през косата си и изпъшка:

— Направо ме влудява тази жена.

Все пак Тедж и Риш бяха оцелели след вечерята без видими наранявания, също като него. За разлика от тях обаче Иван не беше

сигурен, че е добре, че са побързали да оставят това изпитание зад гърба си…

— Лейди Ворпатрил ли имаш предвид? — попита Тедж и го сръга в ребрата. — Тя изобщо не е такава, каквато я представяш. Мислех, че ще има писъци, рев и сълзи, най-малкото. А тя е много разумна жена. — След миг добави: — И мила. Не очаквах да е мила.

— О, да — каза Иван. — След трийсет години висша ворска дипломация и няколко войни, естествено, че му е хванала цаката. Майка ми определено знае как да постигне своето, уверявам те.

Тедж му хвърли странен поглед.

— Не винаги, изглежда.

След кратка пауза Риш обърна глава към тях и подхвърли:

— Напомня ми за баронесата.

— Има нещо, да — каза Тедж, смръщила вежди. — Макар че не е чак толкова убийствено целенасочена.

— Тя доста поомекна, след като Саймън влезе в живота й — призна Иван. — Както и обратното, макар че при Саймън нещата бяха предрешени от, от… мозъчната увреда. — Притесни се, спомнил си неочакваната реакция на Тедж, когато майка му й изказа съболезнованията си. Тедж беше толкова ведра и слънчева през повечето време… тези тъмни проблясъци бяха като пробойни в небето, стряскащи и нередни. Което му напомняше, че дневната светлина е илюзия, създадена от планетарната атмосфера, а безкрайната нощ е постоянната величина на вселената. Боже, каква странна и угнетяваща мисъл… Майка му беше виновна, влудяваше го.

— Ти, ъъ… обичаше ли майка си? Баронесата?

Тедж се поколеба, веждите й се присвиха. Заговори бавно, сякаш търсеше опипом истината в гъсталак от трънливи спомени.

— Възхищавах й се. Не винаги сме се разбирали. Всъщност често се карахме. Тя все казваше, че не разгръщам пълния си потенциал. За разлика от сестрите си.

— А — каза вещо Иван. — Защо ли това ми звучи познато.

Тедж го погледна изненадано.

— Но ти си единствено дете!

— Не… точно. Не забравяй братовчед ми Майлс. А и Грегор ми беше като по-голям брат… Е, при него поначало си беше ясно, че е единствен по рода си. — След миг добави: — И сам-самичък, бедният.

— Значи братовчед ти Майлс ти е бил като брат, така ли? — попита Риш. Кривна глава и златните й обици проблеснаха в сумрака на купето.

— Майлс… трудно е да се обясни. Той е… умен.

— Ти също си умен — възмути се Тедж.

Иван се разтопи вътрешно, но все пак въздъхна.

— Да, но Майлс е… работата е там, че при раждането си е получил тежка увреда. Още отпреди раждането си всъщност. Осакатяваща увреда. И цялата си енергия пренасочваше към гигантския си интелект. И понеже семейство Воркосиган спокойно би могло да промени семейното си мото на: „Всичко, което си струва да се постигне, си струва да се надмине“, ефектът при него беше направо плашещ. Правеше го непрекъснато.

— Точно като баронесата — измърмори Риш.

Тедж каза бавно:

— Да… майка ми обичаше да е Баронесата. С главно Б. Къщата беше нейната страст. Обичаше и нас, естествено, по свой си начин. И пак, естествено, искаше да сподели с нас онова велико нещо, което беше открила за себе си. Само дето… аз не бях като нея. И тя се опитваше да… знам ли, да ме поправи така, че да стана нейно копие, за да ме отрупа с нещата, които ценеше толкова високо.

Иван примижа.

— А. — Лекотата, с която схващаше този начин на мислене, го караше да тръпне от ужас. Понеже не знаеше какво да каже, прехвърли ръка през раменете на Тедж и я гушна. Мека и топла. Защо никой не ценеше мекото и топлото?…

— Е, ще се запознаем ли с този твой братовчед? — попита Тедж. Или беше подкана?

— Не знам. Сега той е имперски ревизор — това е нещо като висш правителствен пожарникар, и Грегор току го праща да гаси разни пожари, в провинцията, на други планети, навсякъде. Ако отидем в замъка Воркосиган обаче, да знаете, че там е пълно с малки деца. Близнаци. Споменах ли вече за надминаването като житейски принцип? И постоянно ти предлагат да подържиш някое, сякаш това е специална *привилегия*. — Иван потръпна. — Имат течове от разни места и издават ужасни звуци.

— Нямам опит с децата — каза Тедж. — Понеже съм най-малката.

— Аз пък съм единствено дете — отвърна Иван.

— Аз, от друга страна — каза хладно Риш, — бях детегледачката. — Облегна се назад и вдигна крака на отсрещната седалка, до Тедж. — Вярвам, че ще се справим.

10.

Тедж очевидно беше изнервена и погълната от новата обстановка, но през нощта Иван се постара — и успя — да фокусира вниманието й върху себе си, а на сутринта си спечели усмивка, като й поднесе кафе в леглото. Не беше предполагал, че някой от сутрешните му трикове, предназначени да укротяват сънени адмирали, ще сработи и при нея, но този очевидно пожъна успех. Плановете му за следкафеено продължение, уви, бяха осуетени — майка му се обади да го уведоми, че изпраща Кристос и страховитата си секретарка да заведат Тедж и Риш на лов за бараярско облекло. Тази тема фигурираше в снощните разговори на трапезата, вярно, но Иван беше решил, че жените просто си дрънкат, колкото да запълнят времето.

— Безопасно ли е да излезем в града? — попита Риш, колкото с тревога, толкова и с копнеж. На втория етаж в кооперацията имаше добре оборудван фитнес салон, но да се затвори там сигурно й напомняше за петте клаустрофобични дни на борда на адмиралската яхта.

— Би трябвало. Маман и нейните хора се радват на по-вярна охрана, отколкото джаксънианските лордчета биха могли да си купят с пари. Заради онова, което майка ми прави за Илян. Момчетата в ИмпСи я обичат, особено по-старата гвардия. А новаците слушат, изпълняват и се претрепват да угодят на шефовете си.

— Снощи не забелязах никаква охрана — каза Тедж.

— И не би трябвало. Нито ти, нито евентуалните ви преследвачи. Когато я забележат, вече ще е късно. Така че вървете спокойно — каза той и се запита защо не изпитва очакваното облекчение, задето се е отървал от обиколката по магазини и шивашки ателиета. — А и няма да намерите по-добър гид, освен самата маман, разбира се. — Която беше заета в двореца тази сутрин, иначе — както беше намекнала в разговора си с Иван — лично би се заела с тази задача.

Секретарката — която по съвместителство отговаряше и за гардероба на лейди Алис, — жена на средна възраст и с очи като

тирбушони, се разпростря по темата:

— Облеклото е социален и културен език — подхвана тя, докато подбутваше жените към изхода. — А местните диалекти често затрудняват външните хора. Важно е облеклото ви да казва онова, което вие искате да каже, а не нещо друго.

Тедж и Риш изглеждаха дълбоко впечатлени. И ако не се различаваха драматично от всички останали жени, които Иван познаваше, него със сигурност го чакаше модно дефиле веднага щом се върнеха цвърчащи от обиколката си. А това беше много по-лесно, отколкото да се влачи с тях по магазините. Така щеше да му се размине с по някой и друг комплимент за всяка разходена из хола му дреха, вместо да се чуди трескаво коя от десетината блузки, които са награбили и за които очакват от него да изрази мнение, им харесва най-много, с целия съпътстващ упражнението риск да не уцели. О, да, така щеше да е много по-спокойно.

Изпрати ги с чиста съвест и остана сам в своя тих и празен апартамент. Имаше да наваксва три седмици лична кореспонденция и други неприятни задачи, които не бяха достатъчно спешни, за да го последват по теснолъчевия сигнал до Комар, а повечето бяха точно такива.

Вече половин час се занимаваше с това, когато на комтаблото се получи повикване. Иван провери изпращача и препрати обаждането към гласова поща. След миг холоизображението над видплочата потрепна и се превърна в едно усмихнато — пардон, подсмихващо се — лице, с което Иван нямаше желание да се занимава. Проклетите имперски ревизори и техните чипове за достъп…

— Здрасти, Майлс — въздъхна Иван и зачака. Нямаше смисъл да размътва води, които още не бяха кипнали.

— Извинявай, че те прекъсвам… — изобщо не му личеше да съжалява, — но исках своевременно да ти благодаря за изключителния подарък, който ми прати от Комар. Екатерин всъщност предложи да натопи цветя във вазата при следващото ти посещение у дома, но аз настоях да я използваме като мишена за стрелба в цел. Или да я дадем на близнаците, което вероятно би решило проблема още по-бързо. Мисля, че на Екатерин тази идея не й допадна особено.

— Хей, аз половин час обикалях магазините, докато открия тази ваза! — възмути се наужким Иван.

— И къде я откри? Скрита в дъното на магазина, за да не плаши клиентите?

Иван се усмихна напук на всичко.

— Ами, да.

Майлс се облегна назад и усмивката му се разшири по начин, който не вещаеше нищо добро… така де, ако познаваш Майлс.

— Разбрах също, че ти се полагат едни крайно неочаквани поздравления.

— Новините пътуват бързо — изсумтя Иван.

— Научих го още при първия доклад по темата. Майка ти ме извика да съм й обяснял какво става, сякаш бих могъл да знам, *аз*… Казах й да се обърне към Алегре, което тя направи, и резултатите явно са били по-задоволителни.

— Ами… не бях аз виновен — измърмори Иван.

Веждите на Майлс се вдигнаха по особено дразнещ начин.

— Оженил си се за жена, която почти не познаваш, и не си *ти* виновен?

— Да, не съм! Беше случайност. А и е само временно. Ако си чел докладите на ИмпСи, знаеш защо. Тя беше в опасност.

— Чух различни варианти от различни хора. — Майлс потропа с пръсти по бюрото си.

— Маман ти се е обаждала тази сутрин?

— Не, друг беше. Както и да е, обаждам се да те поканя заедно със свенливата ти случайност и нейната синя… наистина ли е яркосиня?

Иван кимна.

— … и нейната синя придружителка днес следобед в замъка Воркосиган на чай ала Мама Кости, да ни запознаеш.

Иван се поколеба, преглъщайки слюнката, която се беше появила спонтанно в устата му при мисълта за прословутата готвачка на Майлс. Проклети условни рефлекси.

— Това си е чиста проба подкуп.

— Като имперски ревизор ми е забранено да взимам подкупи, а не да ги предлагам.

— Преди никога не си показвал интерес към гаджетата ми.

— Ти никога преди не си *женил* за гаджетата си, Иване. Скоро заминавам за Сергияр и не се знае кога ще се върна, затова не искам да

изпусна този шанс.

— Да ме въртиш на шиш? Несъмнено ще имаш и други поводи за това. — „Нареди се на опашката“.

— А… — Майлс вдиша продължително, после издиша — продължително. — Иване, да приемем, че „моля и настоявам“ за твоето присъствие. Един друг човек иска да се срещне с нея в неформална обстановка. Решихме, че моята библиотека ще свърши работа. Хем ще обсъдим за последно и някои неща, свързани със сергиярската ми мисия.

Иван замълча със свито сърце.

— О.

— В шестнайсет нула-нула.

— Ъ-ъ, да. Нула-нула.

— Ще се видим тогава — каза Майлс и прекъсна връзката с най-тежкарския си жест в стил „милорд имперският ревизор ви освобождава“.

Всъщност нямаше нужда да се разскимти като сритано пале. Но му се прииска да направи точно това.

Тедж седеше до Иван Ксав в неговата двуместна наземна кола спортен модел — Риш седеше в скута й — и се гърчеше от ужас.

„Грегор“ — така беше казал. Все едно ставаше въпрос за Грегор съседчето, а не за Грегор, *едноличния владетел на три свята*, толкова по-високо от барон на Велика къща, колкото въпросният барон беше по-високо от чистач на градската канализация. Господин лорд Иван Ксав, най-обикновеният младши офицер, я подвеждаше за последен път, закле се Тедж. Подвел я бе и сега. Тедж я доставяха като бърза пратка за среща с Грегор, не, с *император* Грегор — „ами, той иска да се запознаете“ — по най-диаметрално противоположния начин на идеята за „по-ниски от тревата и по-тихи от водата“, който Тедж можеше да си представи. Не, чак такова нещо Тедж не би могла да си представи. Имаше чувството, че десетки лазерни прицели танцуват по кожата й.

А и онзи имперски ревизор брат’чедът? Ужас. Успяла бе да хвърли един поглед в мрежата, преди да тръгнат. Имперските ревизори имаха право да разпореждат екзекуции без съд и присъда, за бога!

Поне тоалетите им бяха на ниво, нейният и на Риш. Секретарката на лейди Алис ги беше завела в едно ателие, от онези, в които ти правят сканиране на цялото тяло, а после с часове разглеждаш холокаталози и пробваш куп дрехи върху собственото си триизмерно холоизображение, без да ставаш от стола. Когато си готов с избора си, поръчваш дрехите и компютъризираният шивашки отдел на ателието ги изработва по точните ти мерки и за нула време. Секретарката на лейди Алис беше определила така подбрания им гардероб като „ежедневен“, определение, което смути Тедж, докато тя не разбра с известно закъснение какво означава — че тоалетите им не са подходящи за дворцови церемонии и посланически балове. Прибраха се с куп торби в апартамента на Иван Ксав, където секретарката на лейди Алис докладва чинно на очакващия ги съпруг: „Новата лейди Ворпатрил има отличен усет за цветовете“. И понеже я беше видяла в действие, Тедж прие това като ценен комплимент. А после Иван Ксав беше пуснал новината — или бомбата — за предстоящата визита… Била ли е уведомена за това лейди Алис?

Иван хвърли поглед настрани към пътничките си — сгъчкани на единичната седалка и видимо ядосани, — взе следващия завой доста по-внимателно и намали, слава на всички богове. Продължиха покрай висок каменен зид с метални шипове отгоре, после Иван намали още, зави и спря пред широки порти от ковано желязо. Мъж в странна кафява униформа със сребриста бродерия по яката и маншетите и друг в черно със същата сребриста бродерия излязоха от караулката до портата и тръгнаха към наземната кола. Иван Ксав вдигна купола и двамата надникнаха с подозрение в купето.

— А. Лорд Иван.

Иван Ксав вдигна ръка за поздрав.

— И двама придружители, според уговорката.

Мъжът в черно, с каменна физиономия, насочи нещо като скенер към Риш и Тедж, после кимна.

— Очакват ви. — Портите се отвориха и мъжът в кафяво и сребърно им махна да продължат.

Гигантско имение в старовремски стил издигаше четирите си каменни етажа над внесени от Старата Земя дървета, почти оголени откъм листа в този преходен сезон. Иван мина под една каменна арка, паркира, слезе, вдигна купола и помогна на Риш и Тедж да се

измъкнат. Лекцията, която секретарката им беше изнесла на тема как следва да се облича една жена според времето и повода, беше кратка, но достатъчно подробна. Дългите до средата на прасеца следобедни бараярски поли бяха също толкова удобни като комарските панталони, установи със задоволство Тедж, а с известна практика можеха да се окажат и по-удобни. Едва доловимата вибрация от охранителното силово поле около къщата погъделичка кожата й, резбованите двойни врати се отвориха широко и друг мъж в кафяво и сребристо ги покани да влязат в просторно двуетажно фоайе. Изящно дървено стълбище с полирани перила се спускаше от галерията горе. Вляво и вдясно се отваряха широки арки, а право напред, под галерията, имаше трета, по-малка.

Риш наби спирачки; Тедж едва не се блъсна в нея. Подът беше настлан с удивителна пъстра мозайка, шареща се като каменна градина под краката им, пищно изобилие от растения и цветя, насекоми и дребни създания, които надничаха сред листака. Каменната мозайка беше толкова фина, че приличаше на маслен пейзаж, излязъл изпод четката на истински майстор. За миг Тедж се побоя, че цветята ще се смачкат под краката им и ще изпълнят въздуха с непознати ухания. Стените пренасяха темата към небето, покрити с ръчно рисувани цветя и лиани, увили се лудешки, сякаш живата гора по пода се протягаше жадно, устремена към светлината.

Риш беше пленена до дъното на душата си.

— О — прошепна тя. — Иде ми да се разтанцувам, честно…

Отдясно долетя писклив вик, последван от глас на смеещ се мъж:

— Ах, ти, беглец малък!

Иван Ксав подскочи като ужилен, завъртя се и измърмори под нос:

— Мили боже, те вече се движат *на собствен ход*.

Голо-голеничко момченце, високо не повече от шейсет сантиметра, изтопурка решително откъм арката вдясно с максималната скорост на малките си крачета. Преследваше го… Тедж ококори очи. Мъжът, който куцукаше след детето и размахваше бастун, беше висок само метър и петдесет — най-много, — шокиращо нисък за бараярец на зряла възраст. Добре подстригана тъмна коса, голяма глава върху къс врат, лицето — релефно от бръчки в зачатие, приведени рамене, хубава бяла риза, сиви панталони и сако в същия цвят… и ако Алис и

нейният Саймън правеха впечатление на хора с тежест и авторитет, този мъж, помисли си Тедж, буквално изпълваше фоайето с осезаемото си присъствие и задържаше погледа въпреки жестоката конкуренция на мозаечния под и детето, което тичаше с щастливи писъци по него.

Прощъпалчето се закова на място и зяпна новодошлите. Не, зяпна Риш.

— Ооо — изгука и се ококори с удивление.

— Иване, хвани Саша — нареди задъхано ниският мъж.

Иван Ксав пристъпи напред, вдигна детето, като внимаваше да го държи на ръка разстояние от себе си, и го връчи по най-бързия начин на ниския мъж. Детето взе да се гърчи като голяма розова морска звезда, протягаше ръце към Риш и продължаваше да гука:

— Ооо, ооо!

Ниският мъж уведоми Иван Ксав:

— Тази седмица Саша научи три нови номера — как да си сваля пелената, как да се губи в замък Воркосиган и как да ме надбягва. Ако беше започнал и да говори, като сестра си, с гордост щях да го обявя за истински гений. — После съумя с известни затруднения и без никакво съдействие от страна на палавото дете да вдигне китка към устните си и да каже в комуникатора: — Екатерин? Намерих го. Можеш да прекратиш операцията. Излезе от прикритие в трапезарията, оттегли се към фоайето, но там го приклещиха из засада.

— Е, къде е съучастничката му? — попита Иван Ксав, наведе се и огледа тревожно пода.

— Спи. Спят на смени, малките чудовища, явно с цел да ни вземат здравето. Подозирам, че планът им включва безусловна капитулация от наша страна и световно господство от тяхна. Но и аз мога да си наема хора, които да ме сменят на смени, ха! — Отказа се от борбата с неуморното дете и го остави на пода, където вниманието му грабна някаква буболечка от мозайката. Саша се опита да я изчопли и да си я сложи в устата, не успя, пробва отново и нададе разочарован вой.

Висока тъмнокоса жена се спусна задъхано по стълбището и каза в движение на ниския мъж:

— Как изобщо е успял да слезе по стълбите, без да си счупи врата?

— Пълзял е на заден ход, предполагам. Справя се изненадващо добре, между другото. Когато аз бях малък, си счупих една ръка и един крак на това стълбище. Не едновременно де. В различни години.

— Ръката я помня — измърмори Иван Ксав. — Състезавахме се кой ще се плъзне по-бързо по перилата.

Жената взе момченцето и го гушна решително. Двамата изглеждаха много по-съразмерно.

— Здрасти, Иване — каза тя и вдигна подканящо вежди.

Иван Ксав се отърси от временната си „детска“ парализа и каза:

— Майлс, Екатерин, позволете ми да ви представя съпругата си, лейди Тедж, и нейната придружителка Риш. Това е моят братовчед Майлс и неговата съпруга Екатерин, лорд и лейди Воркосиган. — Спря с неохота поглед върху детето. — И техният наследник лорд Саша.

— Шишо — отбеляза лорд Саша, измъкна кичур от кока на майка си и го налапа.

Лейди Екатерин каза с извинителна усмивка:

— Добре дошли в замъка Воркосиган, Тедж, Риш. Много се радвам, че успяхте да дойдете, докато още сме тук. — Добави към Иван Ксав: — Ще заведа близнаците на Сергияр да се видят с баба си и дядо си, докато Майлс се занимава със своите неща там.

— И Ники ли ще идва с вас? — попита Иван Ксав.

Тя кимна.

— Ще трябва да поработи повечко, за да навакса изпуснатото в училище, но чака пътуването с нетърпение. — Добави през рамо към съпруга си: — Майлс, защо не заведеш гостите в библиотеката? Ще дойда при вас след няколко минути.

След което тръгна обратно по стълбите с товара си, а лорд Воркосиган им махна да го последват по коридора вляво, който водеше към просторно антре с бледозелена копринена дамаска по стените. В дъното му имаше големи боядисани в бяло врати, които се отвориха като по команда. Домакинът им ги въведе в дълга стая с рафтове от пода до тавана. Тедж се стресна за миг от оранжевото сияние на истински огън, който пламтеше кротко в бяла мраморна камина — на космическите станции, където беше отрасла, подобен лукс беше немислим и в разрез с изискванията за безопасност. Спокойно, каза си тя, в този случай огънят не е знак за извънредна ситуация, а просто украса. Две малки канапета и няколко кресла бяха подредени

подканящо пред камината. На едно от канапетата седеше строен тъмнокос мъж с изсечено лице и четящо устройство в ръце. Вдигна поглед, когато влязоха, изправи се и ги посрещна със сериозна усмивка. Облечен беше с типичен за Бараяр псевдовоенен костюм, тъмносин и без никаква излишна украса.

— Сир — каза Иван Ксав, докато всички те се придвижваха вкупом към камината.

— Здравей, Иване. Днес обаче съм в ролята на граф Ворбара — каза мъжът и в усмивката му за миг се мярна тъга. — Това съкращава цирка наполовина.

— Добре — каза Иван Ксав. Явно му беше писнало от представяния, защото каза лаконично: — Грегор, това е жена ми Тедж и нейната приятелка Риш. Предполагам си чел докладите?

— Четох резюмето на Алегре. А днес сутринта се видях с майка ти и трябва да кажа, че тази среща ме просветли доста повече относно ситуацията. — Обърна се към жените. — Здравейте, лейди Ворпатрил, госпожице Риш. Добре дошли на Бараяр.

Каза го по съвсем същия начин, по който лейди Воркосиган беше казала: „Добре дошли в замък Воркосиган“. Тедж изведнъж съобрази, че той единствен сред присъстващите не е ничий поданик. Освен ако не обърнеш пирамидата, което би означавало, че е поданик на всички останали… Императорът седна, което явно беше знак за останалите да последват примера му. Иван Ксав дръпна Тедж да седнат на другото канапе, лорд Воркосиган остави бастуна си и се тръшна на един малък фотьойл, Риш приседна на ръба на друг такъв.

Риш сигурно трескаво се опитваше да сортира много непознати миризми, сред които димът на горящата в камината дървесина сигурно беше най-силният и най-чуждият за нея. В стаята имаше още двама мъже с черна униформа, изпружени като статуи, единият при двойната остъклена врата в дъното, която извеждаше навън, другият — до вратата, през която бяха влезли. Мъжете в черно току стрелкаха с поглед двете жени, като злобни кучета пазачи, които наблюдават напрегнато котки, навлезли неканени в територията им. Кучета, готови да ги стиснат със зъби и да им скършат вратовете при първото погрешно движение. Тедж се постара да не мърда излишно и козината й да не настръхва.

Императорът на Бараяр се облегна спокойно назад, протегнал една ръка върху облегалката на канапето, и попита ведро:

— Е, лейди Тедж… как точно се запознахте с Иван?

Тедж погледна уплашено Риш, чието празно, затворено изражение й върна: „Това е изцяло по твоята част, момиче“. Откъде по-точно трябваше да започне? Преглътна, стисна за кураж ръката на Иван Ксав и подхвана напосоки:

— Бяха ни свършили парите по пътя към… — Чакай, не беше необходимо да… но пък той беше говорил с лейди Алис, тя колко ли му беше…

— По пътя към Ескобар, където е трябвало да се съберете с брат си, ако съм разбрал правилно? — подсказа й император Грегор.

Тедж преглътна и кимна.

— Озовахме се на Комар, с надежда да се скрием от преследвачите си. Смятаме, че са наемници на синдиката Престен. Аз си намерих работа в една фирма за доставки, а Риш се криеше в квартирата ни. Иван Ксав донесе една ваза и поиска да я опаковам и да я изпратя… — *Тук*, като си помисли човек. Тя го изгледа със закъсняло възмущение. — Хей! Купил си нарочно онова грозно нещо, нали? Като претекст да дойдеш в магазина?

Той сви рамене.

— Ми да.

— Тъкмо затваряхме. Той почна да ме сваля. — Тедж свъси вежди.

Лорд-ревизор брат’чедът прикри с ръка устните си.

— Какво, и *не е* успял?

Тедж кимна отново.

— После го заварих да ме чака на стълбите пред кооперацията, където живеехме. Реших, че е шапкар, който ме преследва. Затова го поканих, а Риш го застреля.

Братовчедът се размърда в креслото си. Веждите на императора се вдигнаха.

— *Зашеметих* го, момиче — побърза да я поправи Риш. — Съвсем лекичко при това.

— А после го завлякохме в апартамента — продължи Тедж.

— Интересно, *това* го нямаше в доклада на ИмпСи — каза император Грегор.

— Прецених, че тези подробности вече са без значение — каза намусено Иван. — Простѝ, забравѝ…

— Вързахме го за един стол и си легнахме — каза Тедж.

Лорд-ревизор брат’чедът издаде странен звук — приглушен и цвилещ. Хапеше си ръката, осъзна Тедж. Иван Ксав демонстративно не му обръщаше внимание.

— И добре, че го направихме — продължи упорито тя, — защото когато се появиха истинските похитители, ги чухме да си говорят с него и ги нападнахме. Чист късмет.

— Не беше никакъв късмет — възрази Иван Ксав. — Аз нарочно ги заприказвах, на висок глас, да ги забавя, докато пристигнат подкрепленията. Които доста се забавиха, между другото.

— Бърза реакция… като за човек, вързан за стол — промърмори братовчедът.

— Ами, бърза си беше! — каза Иван Ксав.

— Както и да е — продължи Тедж, — той ни покани да се скрием за няколко дни в неговия апартамент и всичко изглеждаше наред, докато свръзката на синдиката не се сетила да насъска по следите ни комарската имиграционна служба, която да им свърши мръсната работа — да ни изкара от скривалището и да ни превърне в лесни мишени. И така, Биърли, който дойде да ни предупреди, служителите на имиграционната служба и онези ченгета от куполната полиция, които се опитваха да арестуват Иван Ксав, задето ме е отвлякъл — което той не е направил, — та всички те се появиха кажи-речи едновременно, преди още да сме си изпили кафето, а после адмирал Десплейнс звънна на Иван Ксав, беше бесен заради ченгетата, така мисля, а аз бях толкова уморена и уплашена и, и ние… се паникьосахме. — Хвърли нов поглед към Риш. Никаква помощ оттам, уви.

— Стига си се смял — сопна се Иван Ксав на братовчед си, който всъщност не се смееше, на глас поне, ако не се брояха искриците в очите му. — Изобщо не беше смешно.

Иван Ксав погледна Тедж и я стисна лекичко за ръката. Тя му отвърна със същото. Прав беше. Не беше смешно. Онази част и в онзи момент… не беше смешно.

Погледнато в ретроспекция, от друга страна…

— И така, Иван Ксав метна комуникатора си в хладилника, грабна една… имаше една голяма кутия с оризова каша, грабна я и ми предложи да се омъжа за него. За да откачи мен от имиграционните и себе си от куполната полиция. И аз приех.

— Разбирам — каза император Грегор. — Май…

— Свърши работа — изтъкна Иван Ксав намусено.

— Защо е метнал комуникатора си в хладилника? — попита братовчедът, видимо запленен от този детайл.

— Защото адмиралът не спираше да му звъни.

— Аха. Е, това си е съвсем логично.

— Така ли? — попита императорът. Братовчедът кимна и това явно се оказа достатъчно.

— А после Иван Ксав ни доведе тук, на Бараяр, за да намерим онзи човек, граф Фалко, който да ни даде развод, а след това… — Тедж зацикли, а после си спомни любезното предложение на умната лейди Алис. — А лейди Алис, по-точно нейният Саймън, предложи с Риш да ни натоварят контрабандно на бараярски правителствен кораб до Ескобар. Което можело да се уреди, стига Иван Ксав да говорел с подходящите хора. — Събра кураж и вдигна поглед от скута си към императора. — Вие ли сте „подходящите хора“, сър?

— Не е изключено. — Наведе се напред, опрял брадичка на дланта си, и я изгледа с интерес. Тедж с негодувание забеляза, че и той притежава онази типично мъжка сияйна усмивка, която променя драматично лицето на собственика си, дори в по-голяма степен отколкото при Иван Ксав. От друга страна, при императора промяната започваше от доста по-сурова стартова позиция. Иван Ксав трябваше доста да поработи, за да докара сурова физиономия на лицето си, при това със съмнителен резултат. Императорът продължи: — Къде на Ескобар се намира брат ви?

Не беше сега моментът да се пазари на дребно, осъзна Тедж. Цялата среща си беше чиста проба пазарлък, сделка. Голяма сделка при това.

— Амири никога не се е чувствал щастлив в Къщата, никога не се е интересувал от бизнеса като брат ми Ерик и като сестрите ми. Биологията и медицината бяха неговата страст. Накрая родителите ни отстъпиха и му уредиха да замине за Ескобар, в една клиника, където имаха контакти, да смени самоличността си и да довърши

медицинското си образование. Сега работи там, занимава се с изследователска работа. Под ново име. — Облиза устни и добави: — Отдавна се бяхме разбрали, че ако се случи нещо ужасно, аз ще отида при него, защото двамата винаги сме се разбирали, а сестрите ми ще отидат при баба.

Грегор потропа с пръсти по облегалката на канапето.

— Като се има предвид, че джаксънианските родители на Шив Арка се водят покойници, въпросната баба трябва да е сетагандanската висша, вдовицата на гем-генерал Естиф, която живее в изгнание на Земята?

— Мили боже! — каза Иван Ксав и трепна — седяха толкова близо един до друг, че Тедж усети как тялото му се напрегна. — Тя още ли е жива?

Императорът го измери с развеселен поглед.

— Не прочете ли докладите на ИмпСи, Иване?

— Те пък сякаш ще ми ги дадат драговолно! Нямам време да им извивам ръцете. Затънал съм до уши в документацията, която пристига за Десплейнс в отдел Операции, благодаря. По цял ден това правя.

— Но пък си имал толкова вечери да наваксаш… няма значение — каза императорът. Тедж не беше сигурна дали гледа Иван Ксав, нея или и двамата едновременно, но определено видя беглата усмивка, която прекоси лицето му.

— Стига бе, вдовицата на гем-генерал Естиф… Та тя е била на Бараяр по време на Окупацията, а отдавна няма *живи* свидетели на онова време — каза Иван Ксав. — Сигурно е на сто и двайсет години, най-малко. Истинска мумия!

— На сто и трийсет по-точно — каза Риш. — Ако не греша.

— Познаваш ли я лично? — попита я Иван Ксав, но погледна към Тедж и тя отговори вместо приятелката си:

— След като старият генерал почина, тя дойде да живее при нас. Тогава ние, децата, още бяхме малки. Тръгна си преди осем или девет години. Оттогава не съм я виждала. Но определено не приличаше на мумия, уверявам те. Не беше *млада*, естествено, косата й, дълга до петите, беше придобила вълшебен сребрист нюанс, но иначе беше в страхотна форма. Стройна. И висока. И много… тежка? Но не в буквалния смисъл. Движеше се бавно, но не защото не можеше другояче, а защото го предпочиташе така.

Усмивка цъфна за миг на лицето на Риш.

— Да, такава беше.

Вратата се отвори. Лейди Воркосиган — лейди Екатерин? — влезе, последвана от две прислужници и няколко колички, тежко натоварени с елементите на изобилен „следобеден чай“ по всички правила на изкуството. *Всички* притихнаха в очакване, включително Грегор. Двамата облечени в черно охранители по принцип си бяха притихнали в очакване, но дори те хвърляха по някой изпълнен с копнеж поглед към щастливците около камината. Разговорът премина в забвение за следващите минути и се поднови чак след като бяха сервирани кафето, двата вида чай, десетината вида малки сандвичи, кексчета и сладкиши, прясно захаросани плодове, изящни марципанови фигурки и миниатюрни еклерчета с пудра захар, които цапаха ужасно. Поднови се, но не твърде ентусиазирано и с немалко паузи, защото е трудно да говориш с пълна уста. Риш изглеждаше като хипнотизирана в пристъп на сетивно блаженство.

— Твоите визити влияят особено благотворно върху вдъхновението на Мама Кости, Грегор — каза лейди Екатерин на императора и той се усмихна.

— Хич не си го и помисляй, Грегор — каза братовчедът.

— Хрумвало ми е да се позова на закона за военната мобилизация, но не е редно точно аз да си служа с измама — отвърна императорът с въздишка и лапна третото си еклерче.

Всички намериха думите му за забавни. С изключение на Тедж и Риш, които изобщо не разбраха кое му е смешното. Тедж сръга Иван Ксав, но той също беше зает да дъвче и само поклати глава.

— Ш’ти обясня по-късно. Майлс брани готвачката си от всички и всичко.

Братовчедът прокара поредната хапка с чай и се обърна към жена си:

— Точно преди да дойдеш лейди Тедж ни разказваше за сетагандската си баба, висша и вдовица на покойния гем-генерал Естиф. Била е на Бараяр в края на Окупацията, ако можеш да си представиш. От поколението на стария генерал Пьотър.

Лейди Екатерин лапна една захаросана череша, облиза си пръстите и каза:

— Граф Ворбретен. Голям скандал избухна преди няколко години, когато генетично сканиране показа, че е една осма сетагандански гем. По мъжка линия, уви, предвид бараярските закони за унаследяване. Сметките водеха към прабаба му по време на Окупацията.

Иван Ксав вметна:

— Започнаха да му викат Рене Гембретен, но в крайна сметка Съветът на графовете гласува в негова полза и той запази графската си титла и имениятa. Размина му се на косъм обаче. Доволен бях, че спечели. Много свестен човек.

— И много съвестен окръжен граф — добави император Грегор.

— Сега, когато генетичното сканиране е достъпно за всички — каза лейди Екатерин на Тедж и Риш, — и други забежки от този сорт излязоха на бял свят. Въпреки двустранния натиск срещу подобни връзки, който е бил упражняван навремето. Но в крайна сметка Окупацията е траяла двайсет години.

— Хората са си хора — каза съпругът й. — Затова нека правим повече от тях. — Разменихa си топли усмивки, от онези, които мъжете и жените си разменят насаме.

— Случаят с Рене съвсем не е уникален, що се отнася до междупланетните романтични връзки с бараярско участие — каза императорът. — Майката на Майлс, графиня Корделия, е от колонията Бета, точно като прабабата на Иван — и на Майлс, — която се омъжила за нашия изтъкнат дипломат принц Ксав.

Тедж зяпна изненадано Иван Ксав.

— Значи си една осма бетанец? Не си ми казал!

Златните вежди на Риш също се вдигнаха.

Иван Ксав сви рамене.

— Ами, не е като да се сещам често за това. Било е отдавна. Преди да се родя. — Увенча този необорим аргумент с една марципанена теменужка и задъвка отбранително.

— Онази ескобарска клиника, която е взела под крилото си вашия брат, джаксъниански беглец, и с която покойните ви родители са имали контакти… — подкани я братовчедът, зачеквайки тема, която уж трябваше да мине незабелязано в словесната тирада на Тедж.

Тя настръхна.

— Случайно да става въпрос за „Дърона Груп“? — продължи той.

Риш ахна, зяпна го с отворена уста и изпусна парченцето захаросан портокал, което държеше.

— От ИмпСи са знаели за това през цялото време?

— Явно не — каза императорът и ги фиксира със страховит интерес.

— А вие как се сетихте? — попита Тедж. Самата тя едва не беше умряла, за да опази тази тайна…

— Навързах някои неща.

— *Марковата* „Дърона Груп“? На Марк? — Иван Ксав изгледа с възмущение Тедж. — Да ми беше казала по-рано!

— Вие пък какво знаете за тях? — обърна се Риш към братовчеда, все още настръхнала от тревога.

— Доста, за жалост. Някога бяха филиал на Къща Фел, група от трийсет и шест клонирани братя и сестри с изключителни лечителски таланти. Тяхната генетична майка, Лили Дърона, която вече е прехвърлила стотака, ако не греша, изглежда, е имала някакви специални отношения със стария барон Фел, които аз така и не успях да разнищя докрай. Така или иначе, моят клониран брат Марк им помогна да извършат мениджърско изкупуване, финансира го на практика, и да се преместят на Ескобар, където условията са много по-приемливи от техноробството на Къща Фел, нищо че на Джаксън Хол услугите им се ценяха много високо. Да разбирам ли, че родителите ви са били в близки отношения с барон Фел, лейди Тедж? Или с Лили Дърона?

Тедж погледна в паника към Риш, която протегна ръце, сякаш да отблъсне въпроса назад към източника му. Тедж се изкашля и започна несмело:

— Родителите ми винаги… как да се изразя, двете Къщи, нашата и на Фел, си правеха услуги, да, бяха си взаимно полезни. Но никога не е бил повдиган въпросът за официален съюз или сливане.

Братовчедът потропа с пръсти по страничните облегалки на креслото си, устните му се свиха за миг.

— Хм. Брат ми Марк не участва пряко в управлението на „Дърона Груп“, но е инвестирал доста средства в компанията и това не е тайна за никого. Всъщност в момента е на Ескобар заедно с

партньорката си Карийн, по свои дела. Марк е бизнесменът в нашето семейство. Има няколко успешни начинания и в окръг Воркосиган… както и няколко не толкова успешни.

— Всичко, което си струва да се постигне… — измърмори под нос Иван Ксав. — Боже, даже и клонингът му…

— Графът, нашият баща, одобрява. За жалост окръг Воркосиган изостава икономически още от времето на Окупацията. Понесохме и диспропорционални загуби от последвалите граждански войни. — Потропа още малко по облегалките. — Работата е там, лейди Тедж, че тази моя връзка е връзка и на Иван. И ако идеята ви е била да намерите убежище при „Дърона Груп“, място, където никой да не ви потърси, защото нищо не ви свързва с него…

— Казвате, че вече не е безопасно да отидем там? — попита уплашено Тедж.

— Не. Но при всички случаи ще трябва да поработите много по-сериозно по новите си самоличности, желателно е да промените и външността си в някаква степен — каза той и погледна Риш.

Тя го изгледа на свой ред.

— Изглежда, знаете страшно много за Джаксън Хол, като за бараярец.

Братовчедът вдигна рамене.

— Ходил съм няколко пъти там по работа. Предишната ми работа тоест, преди да стана имперски ревизор. Във всеки случай Бараяр много внимателно следи петте Велики къщи, контролиращи точките за скок, и най-вече Къща Фел, защото е най-близо до нас. Не толкова станция Кордона, защото интересите ни не стигат толкова далеч в тяхната посока. Имаме по-икономически изгодни маршрути до Земята през Сергияр и Ескобар. Фактът, че точката за скок от Джаксън Хол до задната врата на Сетагандanската империя се контролира от Къща Престен, е… представлява известен интерес.

— Каква предишна работа? — попита Тедж.

Братовчедът хвърли око на поредния кръгъл сандвич с краставичка, лапна го на една хапка, сдъвка и преглътна, преди да отговори:

— Няколко години бях куриер към ИмпСи, преди да се пенсионирам по болест. Попътувах доста из цялата възлена връзка. —

Вдигна поглед и се усмихна на жена си. — Достатъчно, за да не ми липсва, откровено казано. Напътувах се.

Усмивката на лейди Екатерин излезе малко крива.

— Сигурен ли си?

Тедж се обърна отново към императора:

— А онова пътуване, сър?

Императорът потри с ръка челюстта си.

— Ще говоря с Алегре. После двамата с Иван могат да обсъдят подробностите. — Замълча, гледаше ги замислено, нея и Иван Ксав. — Имайте предвид, че може да минат няколко седмици, докато се отвори възможност. Не можем да отлагаме планови или спешни полети заради такова нещо.

Тедж кимна и преглътна разочарованието си. Просяците нямат право на претенции.

— Службата вече е уведомена, че охраната на Иван следва да бъде приведена в съответствие с новото ниво на заплаха — добави императорът.

— Ако… ако агентите на синдиката ни проследят дотук, вашите хора ще могат ли да ги спрат? — попита Риш.

Тъмните вежди на императора литнаха нагоре.

— От тях се очаква да спират много по-страшни неща.

— Освен ако не са с вързани очи — вметна братовчедът. — А как и доколко ще могат да ви защитят зависи и от вас. Колкото повече информация криете, толкова повече пролуки ще зейват в охраната ви.

Тедж кимна. Гърлото й се беше свило. Иван Ксав явно усети тревогата й и я погледна със смръщени вежди. Тедж добре помнеше как загина телохранителят им на станция Фел. Тя едва го беше познавала, но все пак… Имаше много причини да страни от управлението на Къщата, от играта, която поглъщаше цялото внимание на родителите й. Една от тях беше, че не искаше други да плащат цената за нейния живот със своя. Макар че… този риск съществуваше за всички, като си помислиш. Иначе нямаше да има нужда от полиция и армия на места като Пол или Комар. Обща защита, реализирана със съвместните усилия на цялото общество, вместо на парче от онези, които могат да си го позволят финансово… при това без високите бонуси, които джаксънианските наемници и телохранители получаваха като обезщетение за поетия риск.

Телохранителят до вратата към антрето се обади за пръв път:

— Седемнадесет и тридесет е, сир.

— Вече? — Императорът погледна комуникатора на китката си, после вдигна извинително поглед към Тедж, Риш и Иван. — Боя се, че ще трябва да ви оставя. Имам да разменя още няколко думи със своя ревизор, преди всеки да поеме по делата си.

Лейди Екатерин стана и каза спокойно:

— Може би Тедж и Риш ще искат да разгледат замък Воркосиган, преди да ги върнеш у дома, Иване. Може да им покажа и бараярската градина.

Иван Ксав кимна енергично, след което Тедж и Риш си взеха довиждане — дано не бяха объркали ужасно етикета — и последваха домакинята си.

В централното фоайе Риш забави стъпка, загледана в краката си. Помръдна с пръсти, сякаш ръцете я сърбяха да се наведе и да докосне пода. Или да извърти някой и друг пирует.

— Мозайката нова ли е? — попита тя лейди Екатерин. — Много е красива. И неочаквана. Изглежда ми нова.

Лейди Екатерин се усмихна доволно.

— Когато с Майлс се оженихме, той настоя да оставя своя отпечатък върху къщата… тоест извън бараярската градина. Дълго мислих какво да е. А после един ден свекърва ми спомена, че свързвала някои неприятни събития с черно-белите мраморни плочки във фоайето, отпреди десетилетия. И тогава ми хрумна тази идея. — И обхвана с щедър жест пищния под и разцъфналите стени, преди да добави: — Израснала съм на Южния континент, където мозайките от естествен камък са нещо като традиционно местно изкуство. На север предпочитат дървото, но ние сме по камъните. От години се възхищавах на една приложничка, която правеше чудеса с каменните мозайки, но таксата й не ми беше по джоба. Споменах за нея пред Майлс, той отлетя за Южния континент и буквално отвлече жената, която повече или по-малко се беше оттеглила от активна дейност. Работихме съвместно по ботаническите детайли. Проектът и изпълнението отнеха близо година, плюс обиколките из окръг Воркосиган, докато съберем достатъчно местни образци, които да използваме. Мозайката представлява смесица от бараярски и земни

екосистеми, точно като някои места около Воркосиган Сърло, в подножието на планината.

Иван Ксав се изсмя гърлено.

— Когато развалиха стария под, хората отнасяха по някое парче като исторически сувенир. По-късно дори видях да ги продават, на безбожна цена. Ако се беше сетила да продадеш плочките, Екатерин, можеше да финансираш цялата подмяна.

Тя също се засмя, но после каза:

— Предполагам, че новото начало беше по-важно за всички. — Обърна се към Тедж. — Между другото, графиня Корделия Воркосиган и майката на Иван са много близки. Корделия често споменава колко хубаво е било да има приятелка, когато дошла на Бараяр, чужденка и току-що омъжена за графа, приятелка, която да й покаже как стават нещата тук… нещата, за които мъжете не знаят нищо. Този път поне война няма. Ако искате, когато с Майлс се върнем от Сергияр, може пак да се видим?…

Сърцераздирателно предложение, толкова мило, помисли си Тедж. Усмихна се, но поклати глава.

— Едва ли ще се задържим толкова дълго тук.

— А — каза лейди Екатерин и хвърли неразгадаем поглед към Иван Ксав. — Жалко. Ами, ако искате, да минем през крилото с трапезарията, оттам ще излезем през задния вход и ще заобиколим към моята градина…

Когато бе стъпила на Бараяр, Тедж си беше помислила, че колкото и скоро да се махнат оттук, пак ще е късно. Сега, само след два дни, дори зачатъчните планове за евентуално тръгване след незнаен брой седмици й се струваха преждевременни, надвисваха на хоризонта й, преди да е готова за тях. Сякаш цялата проклета планета се опитваше да я съблазни… Странна мисъл. Тя я прогони от главата си, хвана Иван Ксав под ръка и тръгна след домакинята.

11.

Всички имаха нужда от почивка, затова прекараха деня след стресиращата среща с Грегор в апартамента на Иван. Жените, изглежда, нямаха нищо против да ограничат запознанството си с Бараяр до безобидното комтабло, а с местната кухня — до въздългия списък на Иван с доставчици на храна за ергени. Чак по време на безобразно късната закуска по обяд на следващия ден Иван откри, че нежеланието на жените да излизат е продиктувано не от съмнения в ефикасността на неговата охрана, а е свързано с наземната му кола, която и двете бяха успели да намразят. Тогава му хрумна гениалната идея да наеме по-голяма кола за уикенда, вдъхновение, което Тедж и Риш посрещнаха с ентусиазъм. Тъкмо обсъждаха къде да отидат и какво да разгледат във и около Ворбар Султана, когато на вратата се звънна.

Тедж и Риш подскочиха като ужилени.

— Спокойно, няма проблем — каза Иван, преглътна последната си хапка ват-шунка и стана да отвори. — Трябва да е някой от списъка ми с одобрени посетители, иначе от рецепцията щяха да се обадят.

Не че „одобрени“ непременно означаваше „желани“, помисли си Иван, когато погледна екранчето на домофона и установи, че пред вратата му стои Биърли Ворутиър, оглежда се и потропва нервно по кантовете на панталона си. Май беше време да преразгледа списъка и да извади от него някои имена… Неохотно — нали именно така се беше забъркал в цялата тази история — Иван отвори вратата и пусна Би, почти като разносвач, само дето този разносвач не носеше вкусна храна, а торба със змии. „От мен бакшиш няма да получиш, Би“.

Би изглеждаше чистичък и спретнат, добре зализан, но очите му се стрелкаха нервно.

— Здрасти, Иване — каза той и мина покрай него. — Всички ли сте тук? А, да, добре. Здравейте, Риш, Тедж. — Махна на жените, които чакаха в бойна готовност до малката маса в трапезарията,

настани се на един стол и въздъхна. Жените също седнаха и го загледаха с интерес.

— Ако идеята е да се скриеш от майка ми — каза Иван, — тук едва ли е най-доброто място.

— Твърде късно е за това — каза Биърли. — Бъди така добър и ми налей нещо.

— Не е ли малко рано? Особено за теб, предвид че обикновено ставаш по това време? Пиенето преди закуска е знак за сериозна дегенерация.

— Ти изобщо си нямаш представа какво е сериозна дегенерация, Иване. Току-що имах въздълъг разговор с майка ти. Много по-неприятен от доклада ми в централата на ИмпСи, а там ме въртяха на шиш цял ден.

Иван претегли милосърдието срещу изкушаващото безсърдечие. Милосърдието спечели на косъм, така че той донесе на Биърли чиста чаша и го покани да си налее шампанско с портокалов сок, с което се гощаваха. Биърли явно не беше в обичайното си претенциозно настроение, защото дори не погледна етикета, сипа си, отпи жадно и чак тогава вдигна одобрително вежди.

— Мислех, че ще проявиш достатъчно здрав разум да не й се мяркаш пред очите — каза Иван.

— Не ми беше даден шанс. Отряд от ИмпСи ме чакаше на космодрума. Слязох от совалката и ми щракнаха белезниците. На публично място.

— И това го е направила майката на Иван Ксав? — каза Тедж. Изглеждаше впечатлена. — На нас ни изпрати кола и шофьор.

Биърли се замисли.

— На практика е почти същото. Всъщност гениалната идея е била на моя пряк шеф — уж ме арестуват, а истинската цел е да ме заведат в щабквартирата, където да докладвам. Сигурно вече знаете, че скандалът Вормерсиер стигна до медиите. Официалната версия за моето участие е, че не съм подозирал за измамната схема на двамата братя, а просто съм им бил снабдител за партито на яхтата. Пиячка, наркотици, момичета, такива работи.

— Момичета? — каза Иван. — Снабдител? Мисля, че за това има друга дума, Би.

Биърли сви рамене, едното си рамо по-точно.

— Момичетата всъщност работеха за мен, като агенти. В ИмпСи отдавна са стигнали до извода, че понякога е за предпочитане да наемеш професионалистки по тънката част и да им обещаеш нов старт в живота в замяна на съдействието им, вместо да използваш обучени агентки, които трудно се съгласяват да… ами, сещате се. На онези двечките им се обадих веднага след вашата сватба, казах им да се махнат по най-бързия начин от яхтата на Вормерсиер, уж отиват по магазините, и че ще ги чакам на орбиталната трансферна станция. Онова с ходенето по магазините беше кодовата ни фраза, че операцията навлиза във финалния си етап. Когато Десплейнс и вашите хора са налазили „Канциан“, ние вече се качвахме на борда на търговски полет до Бараяр. Предполагам, че яхтата на Десплейнс ни е изпреварила по пътя… така де, нашият кораб не беше от най-бързите. А и каютата ни не беше от най-добрите. Една каюта и за тримата. — По лицето му пробяга усмивка. — Но пък ни похвалиха за спестовността. ИмпСи се гърчи в поредния си бюджетен спазъм, между другото.

— Една за тримата значи? — попита Иван. — Горките агенти на ИмпСи, толкова ви е труден животът. Ти и две красиви момичета на повикване, сами в тясна каюта за цяла седмица. Скука. Сигурно е било истински ад.

— Не беше съвсем скука — измърмори Биърли и отпи от шампанското с портокаловия сок. — Имах да пиша куп доклади…

— Какво е момиче на повикване? — попита Тедж и събра озадачено вежди.

— Ами… — Иван се зачуди как да го обясни. — Като бетанските лицензирани терапевти по приложна сексуалност, но без лиценза и терапията.

— О. — Тедж се намръщи. — Значи нещо като сексработници на свободна практика. Това никак не звучи безопасно.

— И не е — потвърди Биърли. — Но пък тази професия не е за страхливите.

— Като професията на информаторите? — попита Риш с лека синя усмивка.

Той вдигна чашата си към нея и я изпи до дъно.

— Има известни прилики. Комбинирай двете и ще разбереш защо бързах да ги извадя оттам, преди чукът да се е стоварил.

— Хм — каза тя и го измери с преценяващ поглед.

— И така, днес от ИмпСи ме пуснаха да си ходя, уж след цяла нощ в ареста и принудителен разпит с фаст-пента, който е свалил от мен съмненията за съучастие в престъпленията на Вормерсиер. Направиха така, че да изглеждам пълен глупак. Дотук добре. — Намръщи се, после добави: — Похвалиха ме също за месеците усърдна и нека кажа — уморителна — работа по случая Вормерсиер и ми повишиха заплатата.

— Поздравления! — каза Риш. — Но… нещо не ми изглеждаш щастлив?…

Биърли изкриви устни.

— След това ме смъмриха и върнаха заплатата ми на старото ниво, задето съм въвлякъл теб, Иване.

— О — Иван едва не добави „съжалявам!“, докато не се сети, че вината не е негова. Беше ли молил Биърли да му доставя булка? Не. Да не споменаваме *зашеметен, вързан, а също заплашен от арест и/или адмиралски сарказъм*.

— Направиха го нарочно, да знаеш — продължи замислено Би. — Ако го бяха направили в обратния ред, нямаше да заболи толкова. Или да не казват нищо, което щеше да доведе до съвсем същия резултат. При това много по-ефективно.

Иван побърза да успокои Риш, която изглеждаше сащисана.

— Не си го слагай на сърцето. Заплатата на Биърли непрекъснато играе нагоре-надолу. Е, повече нагоре, отколкото надолу, все пак.

— Да де, но този път поставих нов личен рекорд за скоростно понижение — изръмжа Биърли.

Тедж, изглежда, още размишляваше усилено.

— Човек как всъщност става шпионин? — попита тя.

Тъмните вежди на Биърли помръднаха развеселено.

— Защо, мислиш да кандидатстваш ли? Част от кандидатите идват от средите на службата. Те са добри хора по свой си начин, но страдат от… известна едностранчивост на гледната точка, така да се каже. Други биват вербувани от цивилното население, обикновено за някаква конкретна задача и с оглед на някакви специални техни умения.

— А ти от кой вид си? — попита Риш.

Той размаха уклончиво чашата си.

— От трети. Вербува ме един агент от вътрешния отдел. Тъкмо бях пристигнал в столицата, нямах още двайсет години и бях решил да отида по дяволите възможно най-експедитивно и по свой си недозрял начин… тоест, следвайки едно към едно примера на другите недозрели, хм, „градски клоуни“, както ги наричат Иван и неговата пасмина. Онова, боя се, не беше най-оригиналният период от живота ми. Не бих казал, че съм попаднал на лоша компания — аз буквално я *издирих*, — но сред всичките гнили ябълки в кошницата, която сам си бях избрал, имаше и една, която… не беше. Използва ме да му свърша едно-две неща в услуга, одобри работата ми, възложи ми още няколко дребни задачи, после по-големи, подложи ме на тест… — Биърли се намръщи, застигнат от някакъв неприятен спомен: Иван подозираше, че точно за тази част от кариерата си няма да навлезе в подробности. — А после един ден ми направи предложение, което не ме изненада… макар че определено обясняваше някои неща. Минах през няколко кратки курса към ИмпСи, останалото беше чиракуване. Както и… спонтанно вдъхновение на терен. — Наля си още: очевидно го мъчеше жажда. — Което ни води до настоящия момент. Трябва да…

— Чакай, прескочи майка ми — спря го Иван.

— Де да можех. Тя се оказа забележително добре информирана. Опитах се да й обясня, че нямам какво да добавя, но тя настоя да чуе и моята гледна точка. Опитвам се да кажа, че преди да хукнете по улиците на Ворбар Султана — тоест извън строго селектираната среда, в която сте се движили дотук, — трябва да уточним и стиковаме версиите си за случилото се на Комар.

— А — каза Иван без грам изненада. — Аз пък реших, че просто си се отбил да ни видиш.

— Да бе. — Биърли стрелна Риш изпод вежди. — Е, има го и това, но първо другото. Понеже по някакво неведомо чудо успях да опазя прикритието и следователно прехраната си, държа това да си остане така.

Иван кимна в знак че признава основателността на това желание.

— Кратката версия е следната: Иван се е запознал с теб, Тедж, когато е отишъл да изпрати колет до Бараяр. Двамата сте се харесали, нещата са се развили бързо и когато имиграционните власти на Комар заплашили да те депортират, той, в пристъп на галантност, ти предложил да се ожените.

Тедж сбърчи нос.

— Защо да го прави?

— Как защо? Ти си красива, грозяла те е опасност, а аз съм търсел начин да те вкарам в леглото си — каза Иван. — Звучи напълно логично. Простичко и логично.

Биърли килна глава настрани.

— Добре го каза, Иване, освен може би последното, но… няма значение. Важното е версията да звучи правдоподобно. В тази връзка, беше ми казано, че докато са на Бараяр, Тедж и Риш няма нужда да прикриват истинската си самоличност. Идеята е да превърнем дефекта в ефект, понеже да изтрием следите ви дотук изглежда почти невъзможно. А вие сте оставили голяма диря — като празненство по случай рождения ден на императора с все духовите оркестри и слон в добавка. Изпаднали в беда млади жени с висш произход, които бягат от кървав дворцов преврат — бараярците това ще го разберат от половин дума, толкова ще се захласнат от романтиката, че ще преглътнат дори джаксъниянското ви минало. — Изгледа замислено Иван. — Срещата ни на Комар беше случайна и въпреки това ти посочи мен като свидетел, когато ти потрябва такъв. Случайно да си бил пиян в онзи момент?

— Рано сутринта? — възкликна с негодувание Иван. — Не! — После добави с фалшива сърдечност: — Но ако предпочиташ ти да си бил пиян, добре.

— Какво, и да съсипя безупречната си репутация на свидетел? Как пък не!

— С други думи — каза бавно Тедж. — Историята е кажи-речи същата, която разказваме на всички. Освен на адмирал Десплейнс, лейди Ворпатрил, Саймън Илян, лорд и лейди Воркосиган, император Грегор… — Не довърши, смутена от въздългия списък с посветени в една уж строго пазена тайна.

— Не се притеснявай — побърза да я успокои Иван. — Гореспоменатата групичка пази повече тайни, отколкото мога да си представя дори аз.

— Ако може да се върнем на моя проблем — подкани ги Биърли. — За да разпространим правилната версия колкото се може по-бързо и сред възможно най-много хора, Риш, чудех се дали би искала да ме придружиш на едно соаре с подбрани гости. И вечеря преди това?

— Да изляза? — Очите й се разшириха и грейнаха с копнеж и тревога в равни дози. — На среща? С теб? На Бараяр?

Биърли разклати ръка в смисъл „горе-долу“.

— Не е точно среща. Важно е хората да ме видят, да изляза, да се оплаквам на висок глас, да поклюкарствам, да ръся остроумия и най-вече да ругая на всеослушание Тео Вормерсиер и ИмпСи. Неприятна задача, но все някой трябва да се жертва и прочие.

— Ами моята… — Риш махна с ръка към тънката си снага — нестандартна външност?

— Известно допълнително отклоняване на вниманието, докато аз се занимавам с досадното разпространяване на дезинформация, би било… полезно. Изтъкната чуждоземна танцьорка, озовала се на Бараяр заради тайнствената — или скандална — връзка, добре де, брак издънката на един от най-спечените ворски родове… бас държа, че сами ще нокаутират предразсъдъците си, за да те видят отблизо. При това в компанията на един от най-пропадналите ненаследници на клана Ворутиър. Публиката ще е запленена в най-висша степен, уверявам те. — Усмихна се. Иван пак се озъби, но Биърли не му обърна внимание. — А и така ще започнат да свикват с теб. Плюс това ще имаш възможност да видиш това-онова от Бараяр без спечената компания на Иван.

— Не съм спечен! А твоята компания е крайно неподходяща за… а бе, крайно неподходяща!

Риш вдигна златните си вежди и изхъмка. Изгледа Биърли със замислено присвити очи. И разширени ноздри?

— Задачата не изглежда трудна като за начало. Мисля да… Добре, става.

— Вярвам, че вечерта няма да е лишена от интересни елементи — измърка победоносно Биърли. — А аз с радост ще изслушам коментарите ти.

— Какво трябва да облека?

— О, лазурносиня на повърхността, но все пак жена. Небрежно, но шикозно и поразяващо облекло би свършило чудесна работа. Малко екзотика би била в плюс.

Ако питаха Иван, Риш си беше достатъчно екзотична и без това. Тя обаче каза:

— Добре.

Иван се измъчваше от неясна по своята форма тревога. Риш не му беше съпруга, нито той се явяваше неин баща. Кого щяха да обвинят обаче, ако нещо се объркa? О, да. От друга страна, соарето й с Биърли щеше да осигури на него и Тедж свободен терен за цялата вечер. Биха могли да си поръчат нещо за хапване и, и… Иван най-сетне успя да смотолеви:

— Ами… ами… ако ще водиш *моята служителка* в дълбоки води, поне гледай да я инструктираш по-добре, отколкото инструктира мен!

Биърли остави чашата си и вдигна вежди.

— Иване, аз казвам ли ти как да си гледаш работата в Операции?

Иван онемя, а Би се ухили, уговори се с Риш кога да я вземе, стана и си тръгна, всичко това напълно в негов стил. Явно шампанското на Иван — близо литър от него — беше успяло да отмие умората и напрежението.

Иван го изпрати до вратата, заключи я след него и се върна в хола и завари Тедж и Риш да си разделят последния портокалов сок. Изглеждаха заинтригувани.

— Е… Би би ли е? — попита Тедж. — Тоест бисексуален ли е?

— Нямам никаква представа какви са сексуалните предпочитания на Биърли — заяви твърдо Иван. — И не искам да знам.

— Какво, не го ли надуши онази първа вечер на Комар? — каза Риш. Иван горещо се надяваше, че въпросът е отправен към Тедж, а не към него. — Миризмата от последните ден-два беше наситена и говореше за активна дейност. Толкова наситена, че заличаваше всички по-раншни миризми.

— И доста объркваща — кимна Тедж. — Във всички отношения, включително и в това.

— Несъмнено, макар че аз бих я нарекла по-скоро сложна, отколкото объркваща. Но дали контактите му са били последователни, или едновременно, по работа или за удоволствие, търсени или изтърпени дори, не можах да преценя.

— *Не искам* да знам за това — повтори Иван, но без особен хъс. И се сети за още нещо. — Нали си даваш сметка, че Биърли несъмнено е получил указания да те наблюдава? На него това му е работата, да

наблюдава. А как е най-лесно да те държи под око? Като те изведе на среща.

Риш се подсмихна и стана.

— Никъде не пише, че човек не може да смесва работата с удоволствието. — Понесе се като някакъв екзотичен син цвят във водите на поток и каза през рамо: — Хайде, Тедж. Помогни ми да се оправя с този откачен бараярски гардероб.

Тедж се забави, колкото да прошепне успокоително на Иван:

— Тя обича да е пред публика. Със сигурност ще си прекара добре. — После хукна след Риш. Кискаше се като щастливо чайниче на горещ котлон.

И тогава една още по-ужасна мисъл се пръкна в главата на Иван. Ами ако Биърли искаше да използва Риш не като димна завеса, а като стръв? Какъв по-ефикасен метод да примами преследвачите им? На място, където ИмпСи да ги набележи и закове?

„Е — помисли си, — ако не друго, поне е ясно, че ИмпСи е взела нещата в свои ръце“.

Риш се прибра много късно. За изумление на Тедж — което тя се постара да прикрие, макар че й беше доста смешно, — Иван Ксав остана да я изчака. Пусна Риш, но не и Биърли, който беше дошъл да я изпрати: прогони го, като се оплакваше на висок глас, че били закъснели и че заради тях нямало да може да се наспи. Цинично многозначителните подмятания на Биърли само го ядосаха още повече.

На следващата вечер Риш накара Иван Ксав да й извади резервно дистанционно за входната врата. Биърли отново я изведе, но не на соаре, а на танцово представление на фолклорна трупа от западните части на континента — неговото родно място, обясни Биърли, където не бил ходил много отдавна. На третата вечер Риш се обади от комуникатора на Биърли да каже на Тедж да не я чакат и че щяла да се прибере около обяд на следващия ден. Иван Ксав се навъси като градоносен облак.

Следващият ден обаче беше неговият рожден ден — събитие, което Тедж очакваше с растящо любопитство. Станаха по тъмно и се облякоха официално — Иван Ксав облече зелената си капитанска униформа — за пръв път, откакто беше излязъл в едноседмичен

отпуск. Не закусиха, изпиха само по един чай, после Иван Ксав вкара Тедж във възтясната си спортна кола и потегли по тъмните притихнали улици.

Пътуването не трая дълго. Този път — и слава богу — Иван Ксав караше сравнително бавно, дали заради ранния час, или заради тържествения повод, Тедж така и не разбра.

Не й беше казал много за церемонията: само, че било традиционна бараярска заупокойна молитва за баща му, която включвала изгарянето на малко приношение във вид на кичур коса… която отрязвали с ножица от главата на собственика й, разбра с облекчение Тедж. Спряха на някаква улица, където сградите бяха стари, олющени и ниски. На улицата имаше патрулна кола на градската гвардия със запалени светлини. Двама гвардейци поставяха ограничителни бариери край бронзова плоча, вградена в паважа. Патрулният сержант хукна към тях, като им правеше знаци да се изтеглят от паркомястото, където Иван Ксав вкарваше колата си, но после позна шофьора и козирува.

— Капитан Ворпатрил, сър — каза, докато Иван Ксав помагаше на Тедж да слезе. — Почти сме готови, сър.

Иван кимна.

— Благодаря, сержант. Както винаги сте безупречни.

Тедж стоеше на тротоара във влажния есенен хлад и се оглеждаше.

— Значи тук е загинал баща ти, така ли?

Иван Ксав посочи плочата, която отразяваше блясъка на уличните лампи в мрежата от светлосенки, нашарили паважа.

— Точно там, според маман. Бил е застрелян от хора на Претендента, докато с мама се опитвали да избягат.

— Чакай, значи тя е била *там*? Тоест тук? В онзи момент?

— О, да. — Прозина се, плъзна сънен поглед по улицата, после изправи гръб, когато от една пресечка се появи дълга лъскава позната наземна кола. Гвардейците я насочиха към отреденото й паркомясто със заучена официалност и козируваха на хората, които слязоха от нея. Лейди Ворпатрил беше придружена — или ескортирана — от Саймън Илян, шофьорът Кристос вървеше след тях и носеше голяма платнена торба, в която нещо подрънкваше.

Гвардейците се оттеглиха на почтително разстояние и застанаха мирно, а Кристос коленичи на паважа, извади от торбата малък бронзов триножник и купа и ги сглоби до плочата. Кимна на господарката си и отиде при гвардейците, каза им нещо и един от тях се отдалечи, за да пренасочи растящия трафик по съседни улици.

— Добро утро, Иване — поздрави лейди Алис сина си. — И честит рожден ден, скъпи. — Прегърна го, а той я млясна по бузата, което явно беше нещо като семейна традиция. Кимна на Илян, който го поздрави на свой ред:

— Честит рожден ден. На колко ставаш, на трийсет и пет?

— Да, сър.

— На Старата Земя казвали, че прехвърлиш ли трийсет и пет, вече слизаш по хълма, вместо да се качваш. Чудо е, че доживяхме и до толкова. — И поклати глава в недоумение. Иван направи гримаса.

Войната на Вордарианското претендентство била по-скоро неуспешен дворцов преврат, с това впечатление беше останала Тедж от информацията в мрежата. Малко след като на трона се възкачил петгодишният император Грегор под регентството на Арал Воркосиган, граф Видал Вордариан и неговата опозиционна партия решили да си присвоят властта. Още с първия удар превзели столицата, щабквартирите на армията и на ИмпСи, хванали и майката на младия император, но самото момче им се изплъзнало, скрито в провинцията от семейство Воркосиган, което на свой ред събирало поддръжници. Тази грешка на Претендента се оказала фатална.

Последвали месеци на позиционна война с отделни въоръжени сблъсъци, докато двете страни трескаво набирали съюзници сред другите графове, армията и народа. Капитан лорд Падма Ворпатрил и съпругата му лейди Алис, роднини и верни поддръжници на регента Воркосиган, останали отрязани в столицата по време на преврата и минали в нелегалност. Смъртта на Падма се споменаваше бегло като поредната жертва на репресиите. Дали и онази нощ е била студена и мъглива като тази?

Учудващо, тази история звучеше още по-сюрреалистично сега, когато Тедж беше седяла в една стая — и похапвала от същите еклерчета — с порасналия, вече четиридесетгодишен Грегор. Да не споменаваме…

Лейди Алис от днешния ден, овладяна и с високо вдигната глава, пристъпи към Тедж и я хвана за ръцете.

— Добро утро, Тедж. Радвам се, че дойде.

Тедж се замисли за значителната разлика между „съпругът й бил застрелян“ и „съпругът й бил застрелян пред очите й“. Сведе глава, внезапно смутена по един съвсем нов начин под тежкия поглед на тази жена.

— Благодаря ви — успя да измърмори, понеже не знаеше какво друго да каже.

— Досега не си присъствала на такъв помен, нали?

Тедж кимна.

— Дори не бях чувала за тази традиция.

— Няма нищо сложно. Особено ако си го правил трийсет и четири пъти. Някои хора го правят на годишнината от смъртта, други на рождения ден на покойника или на друга важна дата. Според нуждите и възможностите си. Важното е споменът да остане жив. — Суховата усмивка повдигна устните й. Жълтеникавата светлина на уличните лампи отмиваше цвета от лицето й и зеленото от униформата на Иван Ксав.

Майка и син коленичиха до триножника. Без бавене и с икономични движения лейди Алис извади от платнения сак найлоново пликче с ароматни парченца дървесна кора и ги изсипа в металната купа. Извади от чантичката си по-малко пликче, в което имаше кичур прошарена черна коса. Постави кичура върху подпалките. Иван бръкна в джоба на панталона си и извади подобно пликче с топка черни косми. Бяха ги запазили предвидливо при последното си посещение във фризьорския салон, така ли? После и двамата се изправиха.

Лейди Алис кимна към плочата.

— Тук войници на Вордариан застреляха съпруга ми. С невроразрушители. Клетият Падма нямаше никакъв шанс. Още помня миризмата… и на горяща коса, покрай другото. Тази церемония винаги ме връща към онзи момент. — Смръщи вежди. — Иван се роди след няма и час.

— Къде е бил утробният му репликатор? — попита Тедж.

Три глави се обърнаха към нея. Лейди Алис се усмихна сухо и сложи ръка на корема си.

— Тук, скъпа.

Тедж ахна с ужас, неочакван и затова още по-страшен.

— Искате да кажете, че Иван Ксав се е родил по *стария начин*?

— По онова време всички се раждаха така. Репликаторната технология беше нова за Бараяр и трябваше да мине цяло поколение, преди хората да я приемат. — Лейди Алис стрелна с възмущение сина си, който се чудеше накъде да гледа. — Закъсня с две седмици нашият Иван. Четири килограма и половина!

— Аз какво съм виновен — измърмори той. После добави към Тедж, все така тихо: — Казва го всяка година.

Лейди Алис продължи по-ведро:

— Приятелите, който ни спасиха… които спасиха *мен* кажи-речи в последния момент, ме заведоха в една изоставена сграда в Стария град недалеч оттук, в Кервансарая, така му казваме… По онова време кварталът беше опасно място, запуснато и разпуснато. Сержант Ботари, мир на прахта му, акушира при раждането на Иван, понеже никой друг нямаше дори елементарни познания по въпроса, аз включително. Бях ужасена до смърт, а дори не можех да извикам, защото хората на Вордариан обикаляха улиците да ни търсят. Ботари ми даде да захапя някакъв парцал… още помня отвратителния му вкус. Толкова ясно го помня, че ми се повдига, точно както ми се повдигаше и тогава. Справихме се някак, представа нямам как, но се справихме. Всички бяхме толкова млади. Сега Иван е по-стар, отколкото Падма беше тогава. — Погледна Тедж, сякаш я виждаше за пръв път. — Аз бях на двайсет и пет, точно като теб, скъпа. Странно съвпадение.

Странно и половина, и на път да стане крайно смущаващо, поправи я наум Тедж. Но пък разкриваше нова причина — нова за Тедж поне — за неочакваното съчувствие на тази зряла дама към друга млада бегълка, скърбяща за своите покойници. Причина, която се изясни като лед, като кристал, като счупено стъкло или като нещо друго с остри и опасни ръбове. „О!“

„Тя знае. Знае всичко, а и повече, изглежда“. Може би лъскавата повърхност на лейди Алис беше толкова плътна и гладка по *необходимост*, защото криеше толкова много?…

Саймън Илян сбърчи вежди.

— Къде съм бил аз по онова време? Ще ми се да съм бил тук, за да ти помогна, Алис…

Тя го погали по ръката.

— Ти извеждаше адмирал Канциан през вражеските линии, с което даде голямо тактическо предимство на Арал.

Лицето му се проясни.

— А, да, спомних си. — После се намръщи отново. — Макар и само отделни фрагменти.

— Повярвай ми, скъпи мой, след трийсет и пет години всички си спомняме единствено фрагменти. — Лейди Алис се обърна към Тедж. — Като невяста на Иван, сега и ти си част от това, пък било и временно. Би ли добавила и от своята коса? Понеже така или иначе си тук.

Тедж се стресна за пореден път. Напоследък й се случваше постоянно.

— Аз… позволено ли е? — „Тоест няма ли да се натрапя, ако…“ Явно не, защото всички бараярци наоколо й кимнаха, без да се замислят. Лейди Алис извади малка ножичка от чантата си — винаги ли я носеше, или я беше сложила там с тайната надежда Тедж да се включи в церемонията? — и отряза къдрица от сведената й глава. Подаде я на Иван Ксав, който я сложи при другите и запали малката клада. Пламъкът се разгоря бързо. Явно не се изискваха някакви специални думи — всички просто стояха и гледаха кладата, а пламъците се отразяваха в тъжните им очи като проблясъци на разтопено злато. Върховете на високите сгради в далечината грейнаха в цвят под първите лъчи на зората, но тук, в ниското, всичко тънеше в сивкава влага, само пламъците трептяха като оранжево петно в есенния сумрак.

Не специални, но все пак думи… изречени бавно и тихо от лейди Алис, сякаш тя споделяше някаква тайна:

— С Падма се криехме в евтин пансион малко по-надолу. Ей там. — Посочи една сграда няколко къщи по-нататък, наполовина скрита от строително скеле. Миризмата на горяща коса беше станала много силна, остра. — Когато болките ми започнаха, Падма се паникьоса. Молих го да не излиза, но той отчаяно искаше да намери някой, който и да е, някой, който да свали от плещите му непосилната задача. Беше ужасен, милият. Сякаш бебета не са се раждали по цялата планета още откакто Първопроходците са кацнали на Бараяр. А и най-трудната част се падаше на мен, като си помислиш, и никой не би могъл да ме отмени в нея. Излезе и ме остави сама и уплашена, с часове,

контракциите ми ставаха все по-силни, очакването беше непоносимо. Бяха го заловили почти веднага, естествено. А после ги доведе при мен и когато извлякоха и двама ни на улицата, той понечи да се опъне на въоръжени мъже, нищо че го бяха натъпкали с фаст-пента, за да им каже къде съм. Но аз знаех, и тогава, и след това, че не храбростта му го уби, а *страхът*. Само бог знае колко ядосана му бях за това, колко гневна. *Години* наред.

Илян я докосна по рамото. Иван Ксав я гледаше мълчаливо.

— Ку ви изведе, нали, теб и бебето? — попита Илян. Опитваше се да насочи мислите й към нещо по-поносимо.

— Да. Лейтенант Куделка… по-късно го направиха комодор — каза Алис и погледна Тедж. — Ку успя да ни измъкне от града в каросерията на камион със зеленчуци, представете си. Баща му търгуваше със зарзават, оттам и камионът. Пътуването не беше приятно, зеленчуците се вмирисаха, а Иван беше много гладен и ревеше постоянно, което можеше да се очаква — озовал се беше в студения свят на една гражданска война.

Пламъчетата почти бяха загаснали, повеите на вятъра разнасяха сивкава пепел. Острата миризма отслабваше.

— Това е бараярска церемония в памет на мъртвите, за да не ги забравяме — каза лейди Алис на Тедж. — Планът ми беше, когато Иван се ожени, да прехвърля тази традиция на него и той да реши дали да я спазва и занапред, или не. Защото… паметта не е чак толкова важна, колкото й приписват хората. — Ръката й се протегна и стисна ръката на Илян, който й отвърна с известно смущение, но и с усмивка.

— Трийсет и пет години ми се струват достатъчно дълъг период — продължи лейди Алис. — Достатъчно дълги за траур, и твърде дълги за гняв. Време ми е да се оттегля от спомена, да се пенсионирам като оплаквачка. Да се оттегля от болката и скръбта, от гнева и спомена за любов, от миризмата на горяща коса в мъглата. За Иван е друго, разбира се. Неговите спомени от това място са различни от моите.

— Не знаех — каза Иван и пристъпи от крак на крак. — Не знаех за всичко това.

Лейди Алис сви рамене.

— Не съм ти казвала. Първо беше твърде малък да разбереш, после беше в пубертета и моментът не беше подходящ, а след това… и

двамата бяхме твърде заети с нещата от ежедневието, а тази ежегодна церемония се беше превърнала в навик. Напоследък обаче… от няколко години… все по-често си мисля, че е време да се откажа от навика.

По всичко личеше, че лейди Алис отдавна мисли върху това, каза си Тедж. Никой не акумулира толкова напрежение за една нощ. Погледна с тревога към Иван Ксав, който пристъпи със закъснение, прегърна я утешително през кръста и каза:

— Правехме го всяка година, навик, наистина. Когато бях малък, не разбирах защо го правим. Просто идвахме тук, запалвахме косата, стояхме няколко минути, а после ти ме водеше в сладкарницата на Керослав да закусим. Години наред мислех, че ходенето в сладкарницата е централното събитие.

— Миналата година я затвориха — отбеляза безизразно лейди Алис.

— Нищо чудно. Клиентелата им беше започнала да намалява.

— Да. Тортите им и преди не бяха от най-добрите, но на шест ти беше готов да погълнеш всичко, което има глазура. Сега вкусът ти е по-избирателен. — След миг добави: — За щастие.

Пламъците бяха угаснали. Лейди Алис даде знак на Кристос. Той дойде с торбата и една подплатена готварска ръкавица, свали металната купа, изсипа пепелта, забърса купата с един парцал и прибра всичко в торбата. После се надигна с пъшкане.

Лицето на лейди Алис просветна.

— Е. Приключихме с това, поне до следващата година. Понеже сладкарницата я няма — поне тази част от традицията видя края си без никакво участие от наша страна, — искате ли да закусим в моя апартамент?

Тедж погледна Иван Ксав, който й кимна, и каза:

— Непременно! Благодаря ви, лейди Алис.

Последваха тежката наземна кола с двуместното спортно возило на Иван Ксав. Тедж хвърли поглед през рамо. Гвардейците прибираха леките бариери в патрулката, а улицата се връщаше към нормалния си сутрешен трафик, който бързо набираше скорост. Слънцето се беше издигнало, градът се беше събудил и бързаше към поредния чисто нов ден. Гледаше напред, а не назад.

Тридесет и пет погребения изглеждаха твърде много. Ала *нито едно* погребение беше твърде малко. Тедж се запита дали Иван Ксав не би им помогнал, на нея и Риш, да изгорят по кичур коса в някой малък тиган за татко и баронесата, и Ерик. Или трябваше да си израсъл с тази традиция?

Обърна се към него.

— Доста мрачен начин да отбележиш рождения си ден, особено когато си бил малък. Така де, повечето деца получават подаръци, сладкиши, канят си приятелчета, а тук, на Бараяр, може да получат и пони. Дори ние и Бижутата получавахме. Не понита, разбира се… на космическите станции няма място за понита. Но всичко останало… знаеш какво имам предвид.

— О, аз също получавах всичко това — каза Иван Ксав. — Но по-късно през деня. Партитата си ги биваше, между другото. Имаше един период от няколко години, когато маман и приятелките й се надпреварваха коя ще организира по-хубаво парти за рождения ден на детето си. По-късно, когато станах на четиринайсет или петнайсет, вече не искахме партита. По онова време всички ние нямахме търпение да пораснем, бог знае защо. — Иван Ксав примигна замислено. — Не че пубертетът е период, в който да се задържиш повече от крайно необходимото. — След още миг добави: — Сякаш детството ми свърши изведнъж, когато на осемнайсет постъпих във военната академия. Макар че като гледам какви бебета ни изпращат напоследък оттам, вече дипломирани, представи си, може и да греша. Може и да е било илюзия от наша страна.

После, след доста по-дълга пауза, включваща няколко завоя:

— Но определено си научих урока каква е цената, когато човек от семейство Ворпатрил се набърка в политиката. Не разбирах много, но на осем вече бях схванал основното. Тоест, другите момчета си имаха бащи, повечето, дори Майлс си имаше чичо Арал, колкото и страшен да ми се виждаше той. А аз си имах бронзова плоча на улицата. И майка, която беше тъжна или ядосана, но никога щастлива.

— Тя винаги ли… винаги ли е била… такава? — попита Тедж. Не знаеше в какви думи да облече усещането си. „Отчаяно търсеща път за бягство?“ — Когато сте идвали тук да горите коса?

Веждите му се събраха.

— Не. Всъщност днес за пръв път чух някои от онези откачени подробности. Което е странно. Тоест, нали *тя* е поискала да сложат тази бронзова плоча, по дяволите?! Което ме кара да се питам… щом на нея й е било неприятно, щом на мен ми е било неприятно, щом баща ми — какъвто ще да е бил — го няма от десетилетия, тогава защо продължаваме да го правим? Защо е трябвало да чака да се оженя, за да спре? Можела е да спре по всяко време.

— Може би търси приемственост между поколенията? — предположи Тедж.

— Сигурно. — Иван Ксав вкара колата в гаража под кооперацията на лейди Алис и не каза нищо повече.

12.

Останалата част от рождения ден на Иван Ксав премина мирно и тихо, макар че той все пак изведе Тедж и Риш на ресторант — приятно заведение, което предлагаше традиционна бараярска кухня и където Иван Ксав явно беше редовен клиент и добре познат на персонала. Риш привлече погледите още с влизането им, но никой не си позволи да я притеснява.

— Мислех, че тук не обичат мутантите — подметна Тедж.

— Според Биърли моята външност до такава степен надхвърля онова, което бараярците смятат за мутация, че ги кара да изпадат в недоумение — каза Риш. — Все пак ме предупреди да стоя далеч от бедняшките квартали, ако нямам охрана. Само дето не каза „бедняшки“, а… как беше бараярската дума?

— Пролетарски? — подсказа й Иван Ксав. — Плебейски?

— Пролетарски, това беше.

— Да, съветът е добър, поне докато не поопознаеш града.

За изненада на Тедж сервитьорът ги заведе на маса за петима, а две от местата вече бяха заети. Солиден тъмнокос мъж около четиридесетте, който не беше красавец, но определено правеше впечатление — остър нос и пронизващи светлокафяви очи, — стана да ги посрещне. Атлетичната руса жена с него, по-млада и по-висока, се усмихна широко. Не криеше интереса си към Риш, но не изглеждаше шокирана. Тези двамата очевидно не принадлежаха към „пролетариите“.

— Честит рожден ден, Иване — каза мъжът и му подаде ръката. — Поздравления, че доживя трийсет и пет.

— Има защо — каза Иван, стисна ръката му. — Тедж, Риш, това са моите приятели Дъв Галени и неговата съпруга Делия.

Русата жена им се усмихна топло, Галени се наведе по ворски над ръката на Тедж и измърмори: „Лейди Ворпатрил“, а с Риш се здрависа и каза: „Госпожице Риш“.

След като се настаниха, разгледаха менюто и им препоръчаха строганоф по воргаринski, Тедж попита:

— Откъде се познавате? — Защото Галени категорично не беше бараярски вор: гласът му беше на образован и културен човек, но комарският акцент прозираше.

— С Делия се познаваме открай време — обясни Иван Ксав. — Баща й, комодор Куделка, работеше за чичо ми. Беше му адютант и секретар.

Горе-долу каквото работеше Иван Ксав сега.

— Чакай, това не е ли същият лейтенант, който измъкнал теб като бебе и майка ти от обсадената столица? През войната?

— Да, съвсем същият. Има още три дъщери, между другото. Къде са те, Делия? Мислех си, че няма да е лошо Тедж да се запознае с няколко бараярски жени на своята възраст.

Блондинката отговори:

— Мартя е с Енрике в окръг Воркосиган, работят по един от проектите на Марк. Карийн е на Ескобар с Марк. Не знам кога ще се върнат. А Оливия е в окръг Ворутиър с Доно. Вписва ли се граф Доно в графата, как мислиш?

— Не! — заяви Иван Ксав, после сякаш се поколеба. — А шегата ти беше тъпа.

Делия се ухили без грам притеснение. Галени вдигна ръка да скрие в шепа усмивката си.

— А вие откъде се познавате с Иван Ксав? — обърна се Тедж към Галени.

— С него се познаваме по-отскоро — отвърна той. — Тогава аз бях старши военен аташе в бараярското посолство на Старата Земя, а Иван, лейтенантче с жълто около устата, го назначиха за мой помощник. Преди… наистина ли минаха десет години?

— Единайсет — каза умърлушено Иван Ксав.

— Не е за вярване. — Бръчиците край очите на Галени се врязаха по-дълбоко.

Когато първото блюдо пристигна, Галени и Делия се заеха да разпитват поред Тедж и Риш за пътешествията им. Риш тъкмо им разказваше за станция Пол, когато Тедж, спомнила си внезапно за Морозов, фиксира с поглед Галени и попита с подозрение:

— Чакайте. Да не би и вие да сте от ИмпСи?

— Е, да, но тази вечер не съм на работа, гарантирам ви — увери я той.

Съпругата му обясни с гордост:

— От четири години Дъв оглавява комарския отдел на ИмпСи. Той беше от първите комарци, които влязоха в системата на Имперската служба.

Комодор Галени, както стана ясно след малко. Поредният ученик от школата на легендарния Саймън Илян. Но двамата с Иван Ксав, изглежда, наистина бяха приятели, а не просто наблюдаващ и наблюдаван. Макар че Галени определено беше наблюдаващ… но в случая не наблюдаваше Иван. Разговорът обхващаше най-разнообразни теми, но скоро у Тедж се породи впечатлението, че Галени и Делия се стремят най-вече към отговора на един въпрос — „Достатъчно добра ли е тя за Нашия Иван?“.

Беше… всъщност беше хубаво, че Иван Ксав има такива загрижени приятели. Докато растеше, Тедж беше заобиколена с внимателно подбрани другарчета, деца на висши служители на Къща Кордона, но сега всички те се бяха пръснали по вятъра. Или по-лошо — бяха преминали към новия режим. Опита се да състави списък на *близки* свои приятели, такива, които биха попитали: „Той достатъчно добър ли е за Нашата Тедж?“, но се сети само за хора от семейството — Чер, Риш, може би и Амири. Които също се бяха пръснали. Дано Чер беше стигнал жив и здрав на Ескобар.

Присъствието на Галени обясняваше отсъствието на Биърли, осъзна с известно закъснение Тедж — прикритието му на разпасан градски клоун би пострадало непоправимо, ако го видят да вечеря дружески с един от старшите офицери на ИмпСи.

Когато след време — и по заобиколни пътища — стигнаха до срещата на Тедж с Иван Ксав и как двамата се бяха оженили, Тедж се притесни, че разказът ще предизвика същата реакция като при братовчеда и императора. Галени и Делия ги надминаха — Галени се смя до захлас, хълцаше със зачервено лице в салфетката си, а Делия се кискаше и току го млатеше по гърба да не се задави.

Най-накрая Галени си пое дъх и изправи гръб.

— Е, все пак звучи по-добре от последното ти отвличане.

— И аз така реших — каза мрачно Иван Ксав.

— Какво? — попита Тедж.

Галени се поколеба, после каза:

— Онова беше от сравнително травматичните събития в моя дотогава забележително лишен от травматични преживявания престой на Земята. Иван прекара един много неприятен следобед, похитен от, ъъ, група конспиратори, които го скриха в помпената станция на един преливник.

— Един следобед? — измърмори Иван Ксав. — Стори ми се година, човече. Беше тъмно като в рог. Не бих могъл часовника да си видя, не че имах часовник. Добави студ, влага, теснотия — всичко това под земята. И през цялото време се ослушвах кога ще започне приливът, помпата ще се включи и ще се удавя.

Тедж усети как гърлото й се стяга. Описаната картинка не беше от приятните.

— Звучи гадно.

— Именно — каза Иван Ксав.

— Това беше една от няколкото сериозни причини, поради които обмислях да сложа край на кариерата си — въздъхна Галени. — Да предадат на грижите ти лейтенант лорд Ворпатрил и да го загубиш… голяма черна точка в служебното ми досие, съгласете се.

— Но нали са го спасили — каза Риш. — Очевидно. Вие ли го спасихте, комодор?

— По онова време бях капитан. Да кажем, че помогнах. За щастие на досието ми.

— Как се справяш с клаустрофобията си, Иване? — попита Делия, повече от любопитство, отколкото със загриженост.

Иван Ксав изскърца със зъби.

— Не страдам от клаустрофобия. Много ти благодаря, Делия. Няма нищо ирационално в това… В мен.

— Но Майлс каза…

— Просто съм алергичен към непознати, които се опитват да ме убият, това е. Майлс има същата алергия, ако позволите да изтъкна.

— Не знам. Ако питаш мен, Майлс намира такива ситуации за изключително вълнуващи.

— Склонен съм да се съглася с теб, скъпа — каза Галени.

— Дали не е заради вниманието? — попита Делия. — Той обича да е в светлината на прожекторите.

Беше ред на Иван Ксав да се киска в салфетката си, явно. След което Делия и Иван Ксав — забравил за собственото си смущение — се разпростряха на тема „братовчеда“, припомняха си стари истории, една от друга по-невероятни. Галени не оспори нито една от тях, забеляза Тедж.

Когато им сервираха десерта, комодорът извади от джоба си плоска кутийка и я побутна срамежливо към Тедж и Иван Ксав. Вътре имаше диск с книга. Иван Ксав местеше бдителен поглед между комодора и кутийката.

— Какво е това, Дъв?

— Нещо средно между подарък за рожден ден и за сватба. Е, може би на лейди Тедж ще й се стори по-интересно, отколкото на теб. Историята на Бараяр от Изолацията насам. Току-що излезе. От Имперското университетско издателство. След няколко години подготовка. Мадам професор Вортис ще я използва като помагало за лекциите си по нова история през следващия семестър.

— Колко е дълго това чудо?

— Деветдесет глави, плюс-минус.

— И колко от тях си написал ти?

Галени се изкашля.

— Ами… десет.

— Не знаех, че в ИмпСи ви дават *домашни* — каза тихичко Тедж.

Галени се усмихна.

— Не, това ми е нещо като хоби. Обичам да пиша. Когато ми остава свободно време, разбира се. Имам и няколко статии, но темите още са с гриф секретно. Чакам секретността да отпадне по давност и тогава ще ги публикувам.

— Май трябва да обясня — намеси се Иван Ксав. — Когато Дъв каза, че е напуснал училище, за да постъпи във военната академия — след като в ИмпСи решиха, че е безопасно да приемат комарци в редиците си, — той не беше студент, а *преподавател*. По история. Почти го е превъзмогнал, но понякога има рецидиви. Това нещо — Иван докосна предпазливо кутийката — на висок академичен стил ли е написано?

— Мога да говоря само за главите, които написах аз, но така или иначе Илян изби от главата ми схоластичната многословност още когато започнах да работя за него и да го затрупвам с въздълги доклади

— каза Галени. — От него научих АБВ-то на ИмпСи — акуратно, бързо, важно. Е, все пак не пропусна да спомене, че му е приятно да чете доклади без правописни грешки.

Иван Ксав се засмя.

— Защо ли не се учудвам?

Тедж прие книгата с благодарност — сега не беше нито времето, нито мястото да обяснява, че познания по нова бараярска история и по други бараярски неща няма да са й нужни, защото ще изчезне за Ескобар при първа възможност. Както и че не би могла да се възползва от предложението на Делия да я запознае със сестрите си, когато се приберат в столицата. Все пак благодари и на нея.

Делия и Дъв се извиниха малко след десерта — у дома ги чакали две малки деца, едното — бебе. Показаха видкубче със снимки на поколението, на които Тедж реагира с подходящи за целта звуци. А когато си тръгнаха, Иван Ксав отбеляза:

— Край на нощния живот за Дъв, бедният той. — А после сам внесе поправка в изказването си: — Но на него май така му харесва.

Иван Ксав нямаше братя, но поне имаше братя-офицери, помисли си Тедж. И това беше нещо.

Чак късно вечерта, когато Иван Ксав влезе в банята, а двете с Риш разтягаха дивана, Тедж намери подходящ момент да изслуша доклада с гриф „Биърли“.

— Е? Как беше?

Риш разстла чаршафа и отвърна с вбесяващо потайна усмивка:

— Интересно.

Тедж тръсна глава.

— Хората използват тази дума за някое засукано блюдо, което не им е харесало. Бяла риба с малини например.

— О, нямам оплаквания относно комбинацията. Беше… вкусно.

— И?

Риш опря пръст до устните си, но дали за да спре напиращите думи, или да ги изтегли с ченгел, Тедж не можа да реши.

— Биърли… Не бях срещала човек, чиито уста и ръце да разказват две толкова различни истории.

— *Казвай* де!

Риш се ухили и махна с ръка. „Взела е жеста назаем от Биърли“, помисли Тедж.

— Устата не млъква и ръси забавни неща, макар че повечето са чиста проба камуфлаж, а останалото — откровени лъжи. Макар че пред мен се сдържа, в интерес на истината. Ръцете обаче…

— Мм?

— Ръцете са неочаквано срамежливи, а после изведнъж им идва дар слово. След това стават толкова искрени, че да ти се доплаче. Ръце, в които да се влюбиш. Стига да си глупава колкото моята тек-сестричка, което е малко вероятно.

Тедж я замери с една възглавница.

На следващия ден, последния от отпуската на Иван Ксав, той ги изведе да разгледат местните туристически забележителности, включително военния музей в двореца Ворхартунг, най-голямата от крайречните крепости, които, оказа се, нощем наистина се къпеха в светлината на цветни прожектори. По време на тази разходка Иван Ксав откри, че Тедж и Риш не просто не искат да карат наземна кола, а и не умеят.

— Родителите ми имаха вила в провинцията и там карахме спортни шейни на въздушна възглавница, но аз все не можех да се доредя, понеже бях най-малката — обясни Тедж. — А в големите и пренаселени градове дори татко използваше бронирана кола с личен шофьор и телохранители. Пътищата извън градовете са платени. Строителството и поддръжката им са поети от различни Къщи и пътуването излиза доста скъпо.

— Ха — каза Иван Ксав. — На бас, че мога да оправя този пропуск с образованието ви.

„Оправи“ го по следния начин — свърза се с частна фирма, специализирана в шофьорски курсове за туристи галактици, и уреди инструктор, който да ги чака пред кооперацията на следващата сутрин, малко след като самият той беше тръгнал за работа.

— Нашата красива столица е чудесно място да усвоиш шофьорските умения — информира ги бодро инструкторът. — Научите ли се тук, никой друг град на планетата няма да ви уплаши.

Тедж прие предизвикателството; Риш, позеленяла, се отказа още след първия опит, позовавайки се на силно сензорно претоварване. Само няколко часа по-късно, много по-бързо, отколкото изглеждаше възможно и разумно, Тедж получи временно разрешително, което й позволяваше да шофира наземна кола под надзора на опитен водач.

Уплаши се само веднъж, при първото им вечерно шофиране, когато изваждаше колата на задна скорост от подземния паркинг. Звукът от удара в колоната беше… хрущящ.

— Не се притеснявай — успокои я с усмивка Иван Ксав. — Тези коли имат толкова вградени системи за безопасност, че и да искаш, не можеш да се убиеш. Самият аз съм се блъскал пет-шест пъти без драскотина. По мен де. На колите не им се размина толкова леко. Освен онзи път, когато… но пък тогава бях много млад, така че не се брои. — След миг добави: — А и тази кола е под наем.

Поуспокоена, Тедж стисна зъби и подкара. Върнаха се след час, без да са ударили нищо и никого. Тедж още беше напрегната, но това се промени, след като успя да вкара без проблем звяра в кошарата му и го приспа.

— Не беше толкова страшно!

— Искаш страшно? Ще ти кажа кое е страшно. Няма да забравя един ден, най-хубавия си ден с чичо Арал, който по принцип няма време за мене, но както и да е. Беше през лятото, аз току-що си бях изкарал изпита за пилот на въздушен скутер и с Майлс бяхме отишли в тяхното имение в провинцията. Чичо Арал ме качи на своя скутер — само мен, като никога, без Майлс. Летяхме над хълмовете в един ненаселен район на графството и той ми показа какво може да направи човек с лек въздушен скутер, ама *наистина* какво може да направи. Уж за да съм бил подготвен, ако ме преследват, но според мен искаше да изпита новите си телохранители, които летяха с нас на задната седалка. Един вид, ако ги накара да се развикат, да се разплачат или да повърнат, значи печели.

— Ъъ… те направиха ли някое от тези неща? Той спечели ли?

— Не, онези момчета му имаха пълно доверие. Аз обаче през годините след това успях да изкарам акъла на двама-трима ветерани от Службата с прийома на чичо Арал. — Продължи с нестихващ ентусиазъм: — Щом вече се справяш с наземните коли, трябва да те качим и на скутер. Това е единственият разумен начин човек да стигне

до по-отдалечените райони на графствата, защото пътищата са разбити. Жалко, че чичо Арал вече е твърде стар, за да изкараш при него специалния му курс за напреднали… — Сви устни, после добави: — А може и да не е чак толкова стар всъщност. Така или иначе, сега той е на Сергияр и вицекралства. Дейност, която, както казва, имала твърде много общо с вицовете.

А, *онзи* чичо Арал, съобрази Тедж. Беше й дори по-трудно да си го представи, отколкото Грегор императора.

— И майка ти нямаше нищо против това… обучение?

— Ами да. Ние, разбира се, не й казахме какво точно сме правили. Чичо Арал не е глупак.

Следващото откритие на Иван Ксав касаеше готварските умения на Риш и Тедж, които бяха минимални въпреки специалното им обучение по изостряне на сетивата. Самият той не бил майстор готвач, както обяви на всеослушание, но можел да оцелее в кухнята; дори им сготви вечеря у дома за разнообразие. А после му хрумна гениалната идея да ги прати на кратък курс при Мама Кости, понеже тя, горката, скучаела сега, когато семейство Воркосиган се било изнесло целокупно към Сергияр.

Мама Кости се оказа кажи-речи първият „пролетарий“, когото Тедж и Риш виждаха отблизо — беше ниска, закръглена, акцентът и синтаксисът й се различаваха значително от тези на ворската класа, беше и първата, която реагира остро при вида на Риш. Това се промени веднага щом Риш й демонстрира способността си да различава и най-тънките нюанси във вкусовете и миризмите, както и зачатъчното си умение да реже зеленчуци, което изглеждаше още по-приемливо на фона на Тедж и нейната склонност да реже пръстите си вместо лука. В резултат Мама Кости бързо-бързо обяви Риш за обещаващ чирак и я взе под крилото си. Риш, от своя страна, разпозна в готвачката колега по артистична виртуозност, макар и в друго изкуство. Дните минаваха бързо.

Повечето вечери Риш излизаше с Биърли и обикновено се връщаше чак на следващия ден.

— Апартаментът му — отбеляза тя — е изненадващо аскетичен. Би, изглежда, оставя работата си на прага му. Един вид разделителна линия, или домът като убежище. — Тедж й подаде една възглавница и

тя я удари да я разбухне. — Този диван е ужасен. Кога най-после ще ме отървете от него?

Иван Ксав, който минаваше през хола с четка за зъби в устата, я извади и каза:

— Бих могъл да ти намеря апартамент под наем, между другото, в тази сграда дори. Ако има свободен, иначе ще трябва да почакаме. Или мога аз да се включа в списъка на чакащите за по-голямо жилище. Освободи ли се, ще повикаме фирма за преместване и ще си пренесем багажа за нула време. Освен ако Биърли не ме изпревари и не разреши посвоему проблема с квартирата ти. — И размаха ръце като птица в полет, която са освободили от клетката.

— Но ние нали си тръгваме? — попита Риш.

— О. Да.

— *Кога?*

— Това зависи от ИмпСи. Още не са се обадили.

— Но ще се обадят. Може да е по всяко време.

— Ами… да…

— А онази церемония по развода, през която вие двамата трябва да минете, преди ние да отлетим?

Тедж приседна на облегалката на дивана и каза:

— Според Иван Ксав щяло да отнеме десетина минути, не повече.

— Да, но колко дълго трябва да чакате на опашка, за да се доредите до десетината минути? И за там ли има списък на чакащи?

— А и как точно става? — попита Тедж с известна неохота. — Тоест, самата церемония каква е? — Иван Ксав така и не беше споменал за подробностите. А и тя не се беше сетила да попита. Бяха толкова *заети* напоследък.

— Хм — изхъмка Иван Ксав, прибра четката за зъби в джобчето на блузата си и седна на един стол. — Трябва да отлетим за окръг Ворпатрил в ден, когато граф Фалко лично председателства окръжния съд. Прави го поне веднъж седмично, когато е в окръга, понякога и по-често, ако има време. Оттам нататък е лесно — влизаме, казваме: „Моля те, Фалко, дай ни развод“, той казва: „Добре, разведени сте, прав ви път“, удря по пода с церемониалното копие и ние си тръгваме.

— Не ви ли трябват адвокати и такива неща? — попита Риш.

— Не би трябвало. Няма да ме съдиш за издръжка, нали? — обърна се Иван Ксав към Тедж.

Тя поклати глава.

— Не, само за пътуването до Ескобар, но императорът ще ни го осигури безплатно, така че…

— Ако твоят граф Фалко ходи в съда само веднъж седмично и обслужва цял окръг… какво е населението на окръг Ворпатрил всъщност? — попита Риш.

— Де да знам. Милиони.

— И как един човек раздава правосъдие на милиони? — каза с недоумение Риш.

— Ами, той не е сам, разбира се. Има си цяла окръжна прокуратура на разположение със съответните териториални съдийски комисии за по-големите и по-малките градове, а селата си имат Говорител. Но веднъж седмично се явява лично в съда като един вид политически символ, а и за да следи от първа ръка нагласите на хората си. Повечето графове го правят, дори и чичо Арал, когато е тук. Което се случва все по-рядко, в интерес на истината.

— Не е ли по-добре да провериш какъв му е графикът? — каза Риш малко раздразнено. — В случай че от ИмпСи се обадят… *утре сутрин*, да речем?

— Ъъ. Да, може и да… — измърмори Иван Ксав и се повлече неохотно към комтаблото. Забави се доста дълго.

А когато се върна, изглеждаше притеснен.

— Оказва се, че съдебният календар на граф Фалко е запълнен за месеци напред. Ако от ИмпСи се обадят преди това, ще трябва да го помоля лично. Което мога да направя, но бих предпочел да се въздържа, ако е възможно. Проблемът е, че ако поискам голяма услуга от Фалко, той ще си я поиска обратно. И ще ми се хили през цялото време. Все пак ни включих в списъка на чакащите… от канцеларията на съда казаха, че понякога се отварят пролуки в графика и ще се опитат да ни вмъкнат. — Пое си дълбоко дъх. — Така или иначе, вие сте под имперска защита, докато не кацнете живи и здрави на Ескобар, без значение кога ще извъртим номера с развода.

Риш кимна. Тедж се чувстваше… странно.

На теория двете отиваха на Ескобар, за да започнат нов живот под нова самоличност. „Лейди Ворпатрил“ определено беше нова

самоличност, в добавка със сигурност, която не разчиташе на анонимността… „Не. Придържай се към плана“. Планът им беше единствената котва, последното спасително въже, което татко и Баронесата й бяха хвърлили, преди да потънат със своята Къща.

Притеснен, че Тедж може да страда от носталгия, един ден на връщане от работа Иван купи „Великите къщи“ с панели за шестима играчи. И да беше хранил известни съмнения, че за Биърли Риш е не само хоби, а и задача по служба, те отпаднаха, заличени от охотата, с която Би посвети няколко вечери поред на детска игра, пък била тя интересна, сложна и неочаквано пристрастяваща. На всичкото отгоре Биърли се оказа много добър — хвана цаката на играта за нула време и се превърна в достоен противник на двете джаксънианки, а Иван редовно им дишаше прахта.

Ала Иван откри, че има начин да спечелиш, докато губиш на „Великите къщи“. Както го беше направил Морозов. Докато си разказваха през смях вицове и стари случки, свързани по един или друг начин с традиционната джаксънианска игра, Иван научи много за детството на Тедж, детство на истинска баронска дъщеря от истинска джаксънианска Велика къща, любимка на татко си. В замяна Иван разказа няколко случки от годините си в училище. Единствен Биърли не допринесе с нищо за обмена на информация, макар че несъмнено попиваше всичко, което разказваха другите. Бяха стигнали до един от най-завързаните етапи на играта, когато Иван най-сетне схвана какви точно са били отношенията между покойната баронеса, нейните деца и нейните Бижута.

— Какво е тек-сестра и чифт-сестра? — каза Тедж. — Викаме си така, защото… защото това отговаря на истината, един вид. Полубратя и сестри, ако искате. Баронесата е използвала голяма част от собствения си геном, за да създаде Бижутата. От татко е взела само Y-хромозомата за Оникс. В известен смисъл Рубин е била първата, направена по прототип на Баронесата, затова нарича сама себе си Номер едно, единствена по рода си. Следващият „пръв“ е бил Ерик, после Звездичка, после Перла, после Гъли, след това Смарагд, Амири, Риш и накрая аз… и след това Чер, Оникс тоест. Чифт и тек, сещате ли се? Четни и нечетни. Превърна се в нещо като семейна шега. — Тя

въздъхна, притисната от спомена. — А после всички се пръснахме. Ерик… ще ми се да знаехме нещо за Топаз. Тази неизвестност, да не знаем дали е жива или мъртва… По-добре това, отколкото да… Но все пак е неприятно.

Иван зяпаше опулено Риш, която вирна брадичка и го изгледа на свой ред.

— Значи сега ти си ми *балдъза*? — Продължи да я зяпа зашеметен, като вол, който току-що се е срещнал с касапския чук. — Това определено обяснява някои неща…

Не стига другото, ами Биърли се смя до припадък.

— Можеш да изкараш някакъв друг курс — каза Иван Ксав седмица по-късно, когато Тедж приключи обучението си по шофиране на наземна кола триумфално, или поне не катастрофално, и се сдоби с шофьорска книжка, която й позволяваше да се движи на воля из града, стига, разбира се, да наеме кола и да се пребори с трафика. В някои квартали беше започнал строеж на тръбен градски транспорт по подобие на комарския, но инфраструктурният проект вървеше бавно и очевидно се натъкваше на проблеми. Тедж имаше чувството, че цялата планета прави неистови опити да се модернизира.

— В града има три големи университета, петнайсетина колежа и бог знае колко технически училища — продължи Иван Ксав. — Предлагат се *всякакви* курсове. Е, без такива по приложна сексуална терапия, но скоро и това може да стане. Ти си умна. Можеш да си избереш нещо, каквото поискаш.

Тедж се замисли над предложението, което я притесняваше и примамваше едновременно.

— Винаги съм имала частни учители. Никога не ми се е налагало да *избирам*. Като от меню в ресторант.

— Така ще имаш възможност да се запознаеш и с повече хора — подхвърли Иван Ксав. — В тази връзка, май трябва да те запозная и с други жени, не само с момичетата Куделка. Всички жени, които познавам, си имат приятелки… твърде много понякога. — Млъкна, сбърчил замислено вежди. — С Татя Ворбретен например, макар че тя е затънала до уши в дребни дечица също като Екатерин и Делия. Тати Ворсмит? Много е забавна, въпреки странния си вкус към мъжете.

Може би маман ще се сети за някоя подходяща. Преди познаваше много ворски момичета, щерки на нейните приятелки, сещаш се, но сега повечето от тях са семейни и прочие.

Размислите му бяха прекъснати от комтаблото, което изпищя в знак за входящо повикване. Иван Ксав отиде да отговори, а когато се върна, изглеждаше зле.

— Лоши новини? — попита Тедж, поизправи се на дивана и остави четящото си устройство.

— Не. Не… точно. Обадиха се от канцеларията на окръжния съд в окръг Ворпатрил. В графика на Фалко се е отворила пролука за първия следобед на следващата седмица. Някакво дело паднало. Питаха дали искам да ме включат. Аз, ъъ… казах, че искам. Защото друга пролука може и да не се появи скоро, нали така?

— О, супер — каза Риш, която тъкмо влизаше от кухнята с голяма чаша прясно запарен чай. — Една тревога по-малко.

— О — възкликна умърлушено Тедж. — Да. Добре.

Беше като някакъв сбъркан меден месец на обратно, мислеше си Иван. Взе си еднодневен отпуск по лични причини, точно преди уикенда. Така свободните му дни ставаха три на брой, лукс, който не биваше да се пропилява. Реши да използва това време, за да покаже на Тедж повече от Бараяр извън бясното темпо на деловата столица. Докато още можеше. След като разбра, че не е необходимо да се явява като свидетел в съда, Риш реши да остане в града под надзора на Биърли. Иван изобщо не попита в какво ще се изразява въпросният надзор, понеже на харизан кон зъбите не се гледат и прочие. За него това беше страхотна възможност да прекара три дни с Тедж, най-сетне насаме.

Туристическият сезон в североизточния крайбрежен окръг Ворпатрил беше свършил. Иван поведе скутера си над морския бряг под силните повеи на студения вятър и обясни на Тедж:

— Хората от юга се стичат тук през лятото, за да избягат от жегите. Зимите обаче са мразовити. Ако остане време, може да те заведа да видиш и южното крайбрежие. — Време. Нямаше достатъчно време. Да, бракът им беше временен. Но не чак толкова *кратковременен*, по дяволите.

Направи кръгче над обработваемите площи, които се ширеха на километри във всички посоки. Няколкото участъка недалече от брега, покрити с ранен сняг, не впечатлиха спътничката му, която обясни, че Джаксън Хол бил с умерен климат чак до екватора, с големи и пусти полярни райони. За щастие снегът скриваше последните поразени с бойни отровни вещества зони, останали за спомен от Окупацията. Малко по-нагоре по крайбрежието обаче, до лятното курортно градче Бонсанклер — „Добрата света Клара“ на един от старите езици — се намираше уютна малка странноприемница, която Иван помнеше от ранната си младост.

Странноприемницата още беше там, малко позападнала може би, но все още уютна. Двамата с Тедж се поразходиха по каменистия плаж, преди да се мръкне. На следващия ден заваля дъжд, но тяхната ъглова стая си имаше собствено огнище и румсървиз, така че нямаше нужда да излизат. Абсолютно никаква нужда.

На следващата сутрин — твърде скоро, уви — се настаниха в скутера и поеха над реката към окръжната столица Нови Евиас.

— Как всъщност трябва да се обръщам към него? — попита Тедж, докато се взираше напрегнато през предния купол на скутера. — Граф Ворпатрил или граф Фалко? И ако единствено неговият наследник може да се кичи с титлата лорд Ворпатрил, на теб защо ти викат така и трябва ли изобщо да ти викат лорд Ворпатрил?

— Добре де, ще се опитам да ти обясня. Отново — каза Иван. — Имаме графовете и техните наследници. Наследници от политическа гледна точка. Граф Воредикойси, лорд Воредикойси, лорд Лично име — това е за първородния син, — като при Арал, Майлс, Саша. Дотук ясно ли е?

— Да, това го схванах.

— Останалите братя и сестри на лорд Първородния — като лейди Хелън, близначката на Саша — имат право да лепнат по едно „лорд“ или „лейди“ пред името си, макар в техния случай титлата да е декоративна, без политическа стойност. И без значение дали още носят пелени. Но тези титли не се наследяват от следващото поколение. Като при Биърли, чийто дядо е бил граф, чийто баща е бил по-малък син, следователно е бил лорд Лично име, но самият Биърли е само Ворутиър, без друга титла освен представката „вор“. Въпросната представка обаче е един вид почетна титла сама по себе си, затова не

се казва „господин Ворутиър“ или „мосю Ворутиър“, а само „Ворутиър“. Макар че съпругата му, ако имаше такава, щеше да е мадам Ворутиър, а сестра му, преди да се омъжи, беше госпожица Ворутиър.

— Разбрах — каза Тедж след известно колебание.

— Освен това, като допълнителен потрес за туристите, имаме и цял куп лорд Вор-фамилно-име, като мен, които имат право над титлата за вечни времена с унаследяване, без да са преки наследници на някой граф. Моят дядо, който е бил по-малък внук на тогавашния граф Ворпатрил и следователно не се е класирал дори за лорд Лично име, е получил право на лордската титла, когато се е оженил за принцеса Соня. Като един вид награда вероятно.

— Ооо — проточи Тедж, тихичко, но все още храбро. — Ама…

— Това са официалните титли. С което стигаме до обръщенията в неофициален разговор. Фалко — или Арал — биха били Фалко и Арал за близките си приятели и роднини. Но аз никога не бих се обърнал към тях така, а с „граф Фалко“ и „граф Арал“, по изключение с „чичо Арал“. Неофициално, но не и твърде фамилиарно, схващаш ли? Освен това е полезно, ако в стаята има няколко души с едно и също фамилно име, за да не става объркване. Затова майка ми най-често я наричат лейди Алис, понеже в града има и друга лейди Ворпатрил, снахата на Фалко, да не споменавам и съпругата му, графинята. А сега и… а сега и ти.

— Но… аз не съм близка с хората, с които си близък ти. Значи не мога просто… да те копирам?

— Спокойно — каза Иван. — Викай му „граф Ворпатрил“, или „сър“, освен ако той не те поправи изрично. Самият аз се обръщам към него с „граф Ворпатрил“, когато сме в съда, защото това е официално място и изисква официално обръщение. — След миг добави: — Поне се надявам всичко да протече на официалната плоскост.

Предградията на Нови Евиас се появиха на хоризонта и Иван прехвърли управлението на скутера към компютърната система на градската служба за контрол на движението. Нови Евиас беше десетина пъти по-малък от Ворбар Султана, но значително по-модернизиран като инфраструктура — може би точно поради тази причина. Така или иначе, компютърът ги свали без засечка в един от малкото свободни кръгове, очертани на покрива на многоетажния

гараж в съседство с окръжната съдебна палата. Доста прилично кацане, помисли си Иван, с изместване от двайсетина сантиметра. Най-много трийсет. Потърка челюстта си — кацането беше доста твърдо, — попита Тедж дали не си е прехапала езика или нещо друго, след това й помогна да слезе от скутера.

Граф Фалко Ворпатрил раздаваше правосъдие — по подобие на също толкова скучновато стабилните си предци — в една от последните обществени сгради от времето на Изолацията, запазили се в центъра на Нови Евиас. Мухлясалата миризма на сградата — като на стар учебник по право — си беше направо древна. Тедж, която се беше умълчала през последните минути, живна малко при вида на тъмната дърворезба и изящните образци на каменоделското изкуство, които красяха палатата.

— Това вече наистина прилича на Бараяр — каза за радост на Иван.

В коридора на втория етаж налетяха преждевременно на графа, който май се връщаше от обяд.

— Иване, момчето ми! — поздрави ги Фалко.

Беше си все същият — побелял, едър, жизнерадостен, като подъл Дядо Мраз с таен дневен ред. Фалко беше всепризнат майстор в изкуството на политическото оцеляване, консерватор по убеждения и центрист по сметка. Носеше официалната униформа на Дом Ворпатрил в тъмносиньо и златно, която се адаптираше към размерите му така, както графът се адаптираше към политическия пейзаж. По петите му раболепно вървеше чиновник, понесъл куфарче със съдебни досиета в електронен вид. Фалко изгледа Тедж с нескрито одобрение.

— Сър — поздрави го Иван и тракна с токове. — Позволете да ви представя съпругата си лейди Тедж.

— Позволявам, позволявам. — Граф Фалко спря с жест несръчния й опит за реверанс и вместо това й стисна радушно ръката. — Чувал съм за вас, миличка.

— Здравейте, граф Ворпатрил, сър — каза Тедж. Явно беше решила да се презастрахова с обръщенията, помисли си Иван.

— Говорили сте с маман, нали? — предположи той, обръщайки се към графа.

— Проведохме доста интересен разговор, да.

— О, ами добре, това ще ни спести доста време. — Иван стисна ръката на Тедж. — Видя ли, нали ти казах, че всичко ще е наред? — Тедж се усмихна с благодарност, стисна на свой ред ръката му и опря за миг чело на рамото му: Иван я прегърна през кръста.

Фалко се усмихна бащински.

— Графиня Ворпатрил горещо се интересува от сватбата ви, Иване — каза той и го бодна с дебел пръст в гърдите. — Но предпочита сам да й разкажеш. В края на седмицата двамата ще ходим във Ворбар Султана. Знаеш къде да намериш графинята — в Дом Ворпатрил по обичайното време. Отдавна трябваше да ни посетиш, момче, аз все пак съм вождът на клана и прочие.

— Женитбата ни беше временно решение, сър, както майка ми вероятно ви е обяснила. Идеята беше да спася Тедж от известни, ъъ, правни усложнения на Комар. И успях, всичко е тип-топ… оправихме нещата, отървахме я, един вид. Сега остава да я отървем от мен и тя ще е… ами… отървана. Свободна тоест.

Чиновникът докосна комуникатора на китката си в знак, че времето тече, и граф Фалко кимна отривисто.

— Да, да, знам. Е, късмет и на двама ви…

Фалко се понесе по коридора към задната врата на съдебната зала. Иван поведе Тедж в обратната посока, към чакалнята. Друг чиновник записа имената им и ги остави да чакат.

Тедж обиколи стаята, спираше да разгледа дърворезбите и другата украса, най-вече предмети и факсимилета с историческа стойност, после застана пред големия стенен екран, който показваше снимки на Нови Евиас и селските райони около него от времето на Изолацията до наши дни.

След малко Иван също стана — да седи беше непоносимо — и се престори, че разглежда дърворезбите.

— Добре, че не съборихa и тази сграда като другите. Това, че ставаме галактици, не значи, че трябва да захвърлим миналото си на бунището, нали така.

Думите му извикаха усмивка върху лицето на Тедж, една от малкото през последните часове.

— Сериозно ли мислиш, че правите това?

Но преди Иван да е измислил отговор на този странен въпрос, чиновникът се върна и каза:

— Капитан и лейди Ворпатрил? Вие сте следващите.

И ги поведе по коридора към съдебната зала на Фалко. Дръпнаха се настрани да пропуснат една група… не, две групи хора, които излизаха от залата — едните изглеждаха въодушевени, другите се чумереха разочаровано. Залата с дървена ламперия беше изненадващо малка и за облекчение на Иван — полупразна. Фалко и неговият чиновник седяха зад голямо писалище върху подиум в дъното, току пред подиума имаше две банки, където млада адвокатка събираше на купчина пожълтели документи от времето на Изолацията и ги трупаше върху електронното си куфарче, в средата на залата имаше няколко дървени скамейки, завинтени за пода, а до вратата стоеше възрастен пристав в униформата на окръг Ворпатрил. Съдебният пристав пое Иван и Тедж от чиновника, който тръгна обратно към чакалнята и задълженията си на разпоредител, и ги поведе към празните маси.

— Ами, единият трябва да седне на едната банка, другият — на другата — каза с известно притеснение служителят. — Заедно със съответния си адвокат.

— Ей сегичка си тръгвам — увери ги адвокатката, която още се бореше с купчината документи.

— Нямаме адвокати — каза Иван. — Няма да ни трябват.

— И предпочитаме да седнем заедно — добави Тедж. Иван кимна и двамата се настаниха зад празната банка. Иван провеси ръка между твърдите дървени столове и след миг ръката на Тедж се плъзна в неговата. Пръстите й бяха студени, безкръвни сякаш, а не топли и жизнени, каквито бяха обикновено.

Граф Фалко си шушнеше нещо с писаря си, после вдигна глава, кимна на пристава и той обяви официално на празната зала:

— Следващото дело, капитан лорд Иван Ксав Ворпатрил срещу лейди… — Приставът млъкна, погледна някакво листче в ръката си и замърда устни. Почуди се, после се спря на следната формулировка: — Срещу съпругата си, лейди Ворпатрил.

Адвокатката, която тъкмо се беше устремила към изхода, така и не стигна дотам. Вместо това се обърна и след кратко колебание седна на една от дървените пейки, без да крие любопитството си. Иван реши да не й обръща внимание.

Писарят се наведе напред, хвана древното кавалерийско копие с флагче в синьо и златно, което стоеше подпряно по пиянски в края на

писалището, тресна тъпия му край в специалната подложка, вградена в пода, и извика напевно:

— Вашият граф ви слуша. Тъжителите да пристъпят напред.

Тедж погледна паникьосано Иван; граф Фалко се наведе над плота на писалището и ги подмами с пръсти да се раздвижат. После се смили и им посочи с палец къде точно трябва да застанат. Иван и Тедж се изправиха и отидоха на посоченото място под графското око на Фалко, стиснали крепко ръце.

Писарят продиктува в записващото устройство:

— Молба за прекратяване на брак номер шест-пет-пет-седем-осем, сключен чрез клетви на… — продиктува датата на импровизираната и трескава церемония в апартамента на Иван, — … купол Равноденствие, Комар.

Иван не знаеше какво да мисли, дали „Чакай, само преди месец ли беше?“, или „Цял месец ли мина оттогава?“. Във всеки случай за него въпросният месец беше единствен по рода си.

— Е… — Фалко сплете пръсти пред себе си и впери продължителен поглед в Иван и Тедж. Иван, изнервен от изражението му — физиономия на капризен старчок с типично фалковски щрихи в добавка, — пристъпи още по-близо до Тедж.

Фалко се облегна назад.

— Е, капитан Ворпатрил, лейди Ворпатрил. На какви основания молите този съд да ви освободи от изречените клетви?

Иван примигна.

— Основания ли, сър? — престраши се накрая.

— Какво е естеството на оплакванията, които имате един от друг?

— От самото начало сделката беше договорена като нещо временно.

— Да, но сте изрекли клетви, в които няма нищо временно.

— Ъъ, да, сър.

— Случайно да си спомняте изречените думи?

— Да, сър.

— Повторете ги, моля, за да ги чуе и съдът.

Иван го направи, с по-малко запъване от първия път, но изпусна онова за „в ясно съзнание и добро здраве“, защото се страхуваше, че адвокатката ще избухне в смях.

Фалко се обърна към Тедж.

— Това ли бяха думите, изречени от съпруга ви, лейди Ворпатрил?

— Да, сър, граф Ворпатрил. — Тя вдигна поглед към Иван и продължи несмело: — А какви са обичайните основания за развод тук, на Бараяр, граф Ворпатрил, сър?

Фалко скръсти ръце на писалището и се усмихна широко, с много зъби.

— Ами, да караме поред, става ли? Скрил ли е някой от вас своя мутация по времето, когато е сключен бракът?

Тедж вдигна вежди почти високомерно… или като сетагандanska висша.

— Била съм прочистена генетично още при зачатието си, гарантирано и сертифицирано незасегната от над пет хиляди потенциални дефекта.

— Мда, без съмнение. А скорошен съдебен прецедент ревизира традиционното отношение към сетагандanската ви кръв, значи и това не се брои. Освен това Иван е знаел за произхода ви, когато сте се оженили, нали?

— Да, сър, граф Ворпатрил, сър.

— Иване? — подкани го Фалко.

— Ъ? — зяпна Иван. — О, аз съм си наред, сър, както знаете!

— Надяваме се, надяваме се… — измърмори Фалко. — Значи това основание отпада. Следващото тогава. Прелюбодеяние. Някой от вас обвинява ли другия в прелюбодеяние?

— Не сме имали *време*, сър! — възкликна с възмущение Иван.

— Ще се изненадаш какви истории съм чувал от този подиум. Лейди Тедж?

— Не, граф Ворпатрил, сър.

Фалко замълча, после попита:

— Ъъъ… някой да има да си признае прелюбодеяние?

И двамата поклатиха глави. Тедж изглеждаше възмутена.

— А стига бе! — прошепна тя на Иван.

— Добре, да видим кое е следващото. Изоставяне, явно не. Неглижиране?

— Извинете, сър? — каза Тедж.

— Вашият съпруг осигурява ли ви достатъчно храна, облекло, прилично жилище, медицински грижи?

— О… да, сър! Щедро, при това. Ресторантите във Ворбар Султана са изключителни! Качила съм един килограм, откакто дойдохме тук. Секретарката на лейди Ворпатрил ми помогна да си избера подходящи дрехи, апартаментът на Иван е много хубав, а медицинските грижи… още не ми се е налагало да ползвам такива, сър.

— Ще ги покрием — увери я Иван. — Ако се наложи, каквото и да е. Да не дава бог, разбира се.

— А виждам, че и ти, капитан Ворпатрил, изглеждаш в отлично здраве… хм, хм. Какво друго имаме? — каза Фалко и се престори, че поглежда в някакво листче с бележки. Иван беше сигурен, че се преструва. „Това при всяка молба за развод ли го прави, или ние сме по-специални?“

— Насилие — физическо, психическо, емоционално?

— Сър? — Тедж го погледна, без да крие объркването си.

— Съпругът ви бие ли ви?

— Не!

— А вие биете ли го?

— Не! — каза Иван. — За бога, сър!

— Обижда ли ви?

— Не, разбира се! — казаха едновременно двамата.

— Иван ограничава ли свободното ви движение, избора ви, достъпа ви до семейство и приятели?

— Записа ме на шофьорски курс, имам толкова голям избор, че не знам какво да правя с него, а семейството ми… нямам достъп до семейството си, но по причини, които не са свързани с Иван. Сър.

— А. Да — каза Фалко. — Простете опущението на един бараярски старец, миличка.

— Сър. — Тедж, стресната и очевидно развълнувана от това извинение, кимна неуверено. — Имам си Риш. Само тя остана от семейството ми. Живее с нас.

— Добре, значи зачеркваме и насилието. А отказ от брачни права?

— Сър? — попита Тедж, изпаднала в поредното недоумение. — Какво означава това? На бараярски?

Фалко се усмихна и уточни:

— Кога за последен път сте правили секс?

— О! Тази сутрин, сър. — Тедж се замисли за миг, после добави: — И беше много хубаво.

Откъм дъното на залата се чу кискане. Иван не събра смелост да обърне глава.

— Поздравления, Иване — измърмори под нос графът.

„Ах, ти, хитро дърто копеле, защо ни въртиш така?“ — помисли си Иван, но не посмя да го изрече на глас.

— Така, какво остава? — каза Фалко. — Хм, хм. Отказ от деца?

Тедж съвсем се шашна.

— Никога не сме го обсъждали.

— Бракът ни е временен, сър — каза Иван. — Децата са нещо, ъъ, твърде постоянно.

— Тъй, тъй, дай боже всекиму — каза Фалко.

Тедж нави една къдрица на пръста си, както правеше винаги, когато я измъчваха колебания.

— Е, ако Иван иска да му даря яйцеклетки, бих се съгласила с радост. Майка ми е продавала яйцеклетки, когато с татко се оженили. За да събере начален капитал.

Иван беше сигурен, че всички бараярци в залата са примигнали при последното, дори онези зад него. *Нямаше* да се обърне, и толкова.

Фалко бързо се съвзе след първоначалното си смущение и продължи:

— Значи и това основание не върши работа. Боя се, че стигнахме до края на моя законов списък, капитан и лейди Ворпатрил. Вие имате ли да предложите нещо друго?

— Но… — каза Тедж смутено. — Сделката беше такава!

— Ами да, точно така, сър! — каза Иван. — Нарушено обещание. Това си е незаконно, нали така?

Бухлатите бели вежди на Фалко се покатериха нагоре.

— Нарушено обещание, Иване, е когато излъжеш някого, че ще се ожениш за него, а не че ще се *разведеш*. Освен това следва да бъде налице видима увреда или щета, нанесена на тъжителя. — Той ги изгледа поред и поклати мълчаливо глава.

Писарят му подаде листче с набързо надраскана бележка. Фалко примижа, погледна я и кимна.

— Някой от вас има ли финансови претенции към другия?

— Не — каза Тедж.

— Не — каза почти едновременно с нея Иван.

— Е, това наистина е интересно. И почти уникално, бих казал. — Фалко се облегна назад с въздишка. Затропа с пръсти по плота и тропа дълго. После спря. Пое си дъх. — Графският съд реши, че тъжителите лорд Иван Ксав Ворпатрил и лейди Акати Теджасуини Джиоти гем Естиф Арка Ворпатрил нямат основания за разтрогване на брака си, сключен чрез свободно волеизявление и с изричане на съответните брачни клетви. Молбата ви се отхвърля. Делото е закрито.

Чиновникът се пресегна и удари два пъти с копието. Ударите отекнаха в полупразната зала.

Тедж зяпаше невярващо. Иван беше толкова ошашавен, че едва си пое дъх да изпелтечи:

— Но, но, но… не можете да направите това, сър!

— Мога, и още как — отговори ведро графът. — Точно затова идвам тук всяка седмица, Иване, ако се сещаш. Седя, изслушвам хората, съставям си мнение и издавам присъда. — Усмивката му се разтегна, безкрайно сякаш. — Правя го от години — сподели той на Тедж. — Понякога започвам да си мисля, че съм чул всичко, а после идва някой и ме изненадва. Хората са много интересни същества и крайно разнообразни.

— Но нали казахте, че сте говорили с майка ми? — престраши се отчаяно Иван.

— О, да. Надълго и нашироко. — Фалко се наведе напред за последно, изражението му охладня и Иван изведнъж си даде сметка, че стои не пред свой възрастен роднина, а пред бараярски граф. — Сега ще ви кажа нещо *от себе си* обаче. Повече никога не си правете майтап с клетви, касаещи моята юрисдикция, капитан и лейди Ворпатрил. Ако в бъдеще се сдобиете с основания за съдебно гледане на същия казус, можете да го внесете за повторно разглеждане, но моят съд — който, между впрочем, е сериозна институция и няма време за глупости, — ще ви изслуша по същия казус най-рано след половин година. Най-рано.

— Но… — изстена Иван, все още в шок. Нямаше идея как да продължи възражението си. Но *какво*?

Фалко махна с пръст.

— Изчезни, Иване. Довиждане, лейди Тедж. Графиня Ворпатрил се надява скоро да види и двама ви в Дом Ворпатрил.

Граф Фалко кимна на съдебния пристав, той се приближи, прихвана Иван за ръкава и учтиво, но категорично го повлече към изхода. Тедж тръгна след тях, образ и подобие на тотално объркване. Голяма група хора нахлу нетърпеливо в залата покрай тях, приставът се зае с новодошлите тъжители, а Тедж и Иван останаха сами в коридора. Вратата се затвори и погълна шума на бъбривата група. Само след миг обаче се отвори отново да пропусне адвокатката, която излезе в коридора, стиснала под мишка куфарчето си и папките със стари документи.

Жената спря, успя да бръкне в куфарчето си покрай папките и да извади визитка. Даде я на Иван.

— Номерът ми, капитане.

Иван взе механично визитката.

— Ако… ако ми потрябва адвокат?

— Не, сладък. Ако решиш да ме поканиш *на среща*. — После си тръгна със смях. В края на коридора се обърна още веднъж, разсмя се пак и кискането й — което беше в пълно противоречие с духа на юриспруденцията — отекна по широкото стълбище.

Хванали се един за друг като удавници, Иван и Тедж излязоха от старовремската съдебна палата под слабото воднисто слънце на ранната зима. Все още женени, очевидно.

„Поне за едно нещо бях прав — помисли си Иван. — Отне само десетина минути“.

13.

Тедж крачеше напред-назад в хола на Иван Ксав. Иван Ксав седеше с питие в ръка и току оставяше чашата, за да се хване вместо това за главата. Риш беше кацнала на дивана, обвила коленете си с ръце, и слушаше разказа им — отначало със съпричастна изненада, след това с растящо и не толкова съпричастно нетърпение, което вече граничеше с гняв.

— Още не мога да повярвам, че онзи старчок, който дори не е бил свидетел на сделката ни, може да я отмени ей така, с щракване на пръсти! — беснееше Тедж. — Мислех, че всичко е уредено!

— Явно е било… но не от мен — каза мрачно Иван Ксав. — Голяма грешка направих, че отидохме при човек, който познава маман. Трябваше да отидем при друг съдия, който не познава нито мен, нито нея. А не такъв, който ме знае, откакто ходя прав под масата. Някой напълно непознат, да, който няма представа за допълнителните обстоятелства около женитбата ни.

— И какво трябва да направите сега? — каза Риш. — За да осигурите основанията, които е изредил съдията.

Иван Ксав поклати глава.

— Разводът се оказа трудна работа. Много по-трудна, отколкото предполагах.

— Все трябва да има нещо. Дайте да прегледаме пак списъка — каза Риш с вбесяващо спокоен тон и раздвижи рамене. — Мутации. Някой от вас може ли да се престори на мутант? Тедж — не, очевидно. Но капитанът е натурал — заченат естествено и *роден* по естествен начин, колкото и невероятно да звучи това! Ако си направи подробно генетично сканиране, все ще изскочи нещо, срещу което ти да възразиш, Тедж. Нещо, което да изглежда основателно.

— Не! — възрази категорично Иван. — Всичко ще влезе в публичния архив на съда. Край с репутацията ми! И с шансовете ми да вкарам жена от тази планета в леглото си. Забрави!

Риш кимна, че разбира възражението му.

— Добре. А онова с прелюбодеянието? Което, доколкото разбирам, не е свързано с прекомерното правене на любов, иначе бихме могли да го използваме във вашия случай, а с това да спиш с някой, докато си женен за друг. Звучи ми лесно за изпълнение. И приятно, в добавка.

— С кого, за бога? — възкликна Тедж. — Единственият друг мъж, когото познавам горе-долу добре на този затънал в невежество свят, е Биърли.

Иван Ксав остави чашата си на масата, толкова рязко, че питието се плисна през ръба.

— *Няма* да спиш с Биърли.

— С кого другиго тогава? Е, познавам се, макар и бегло, с братовчеда и с император Грегор, но… някак не върви. Освен това и двамата са заети. — След кратко мълчание Тедж добави: — Остава Саймън Илян, който е много приятен човек, но… не. Просто не. Просто… не.

— Не — кимна Иван Ксав. — Толкова видове „не“, че дори не мога да преброя нюансите.

— Нали и аз това казах. — Тедж го изгледа замислено. — Предполагам, че не би се съгласил *ти* да спиш с Биърли?…

— Само ако и аз съм там да гледам — измърмори Риш.

— *Не!* — каза Иван Ксав. — *Никой* няма да спи с Биърли, ясно?

Риш се изкашля многозначително.

Иван Ксав размаха ръце.

— Знаете какво имам предвид. Нито Тедж, нито аз ще спим с Биърли. Нито поотделно, нито заедно.

— Четворка, виж, това е интересна идея — измърка Риш. — На бас, че ще убедя Би да…

— Стига си дразнила бедния Иван Ксав, Риш — каза Тедж. Горкият се беше изчервил сериозно. — Ако нямаш някоя наистина смислена идея по въпроса, по-добре млъкни.

Риш погледна Иван Ксав и попита:

— Нямаш ли някое старо гадже, което ти дължи услуга?

— Имам, но повечето са омъжени. Дори Доно, а и Оливия не би… няма значение. Ревниви съпрузи и прочие. Мислех, че съм приключил с този тип вълнения. Просто вече не е забавно. От известно време насам.

Двете жени го зяпаха мълчаливо и с блясък в очите; след малко Иван Ксав се размърда и отпи от виното си.

Риш се облегна назад.

— Добре, какво друго? А, да, насилие.

— Няма да бия Тедж. — Иван Ксав я изгледа ядосано. — Бих могъл да натупам теб обаче.

Риш се изкиска.

— И да искаш, с пръст не можеш ме докосна, натурал такъв.

Иван Ксав въздъхна в мълчаливо съгласие.

— А и това би ме вкарало в такива неприятности с толкова много хора, че… Първи ще са маман, чичо Арал и леля Корделия… и Саймън… после Майлс, Екатерин и всичките момичета Куделка ще се наредят на опашката да ме довършат… *и* тяхната майка… *и* Грегор, *и* Десплейнс… боже, чудо ще е, ако от мен остане и кофа, която да отнесат в съда. Не кофа, чаена чаша. — Иван Ксав се облегна назад и се нацупи, съвсем като момиче, помисли си Тедж. Е, беше малко едричък за момиче, а и цупенето му беше една идея по-навъсено, но иначе…

Риш обърна глава към Тедж.

— Значи трябва да си ти.

— Но аз не искам да бия Иван Ксав! Искам да го целувам!

— Нищо де, опитай — насърчи я Риш. — За проба. — Златните й очи искряха.

По знак на Риш Иван Ксав остави неохотно чашата си и стана. Тедж сви ръка в юмрук, засили се и го ръгна в слънчевия сплит. Юмрукът й отскочи от твърдата униформена куртка.

Иван Ксав я погледна тъпо.

— Удряш ли, или гъделичкаш?

— Ами, не е лесно — оправда се Тедж. — Как да те ударя силно, като не искам? А и ръката ще ме заболи.

— Проклетият Фалко — измърмори Иван Ксав, седна, взе питието си и го пресуши до дъно.

Риш прокара пръсти през косата си, което се отрази зле на прическата й.

— Така. Да помислим. Защо изобщо да започваме с развода? Изобщо не е необходимо да започваме с него. Едно от основанията за развод не беше ли изоставяне? Двете с Тедж заминаваме за Ескобар,

сменяме си самоличността, изчезваме и ти си готов изоставен. Отиваш в съда и получаваш развод. Не е нужно да въвличаш и нас в това.

— Трябва да е минал определен срок — каза Иван Ксав. — Три или четири години… или беше седем? Не, това май беше за да те обявят за мъртъв… — Свъси смутено вежди.

— Какво означава това? — попита Тедж. — На бараярски?

— Означава, че дори да си заминеш, аз пак ще съм женен за теб. Още няколко години. И докато те не изтекат, не мога да се оженя повторно. Нито дори да се сгодя.

— О — каза Тедж. — Ами да, тук хората могат да се женят само за един човек едновременно, нали? Не бих искала да те поставям в такава ситуация. Може да срещнеш някоя жена, която да… — Странно неприятна мисъл. Нима Тедж не искаше Иван Ксав да е щастлив?

Иван Ксав, от друга страна, сякаш се поободри.

— Всъщност това може да се окаже по-скоро плюс отколкото минус. Ако още съм женен, маман няма как да ме тормози, че не ухажвам тази или онази. О, да, тази рама за скачване ще е плътно заета. — Челото му се набръчка. — Не знам как ще се отрази на ловните ми похождения обаче…

— В такъв случай — каза Риш и скочи на крака, — обявявам край на бедствената ситуация и ви моля да се разкарате от спалнята ми. Защото *някои* от нас искат да спят.

Иван Ксав, изглежда, се замисли сериозно над думите й.

— Даа, *Майлс* обикновено пощурява и се хвърля с рогата напред, когато се натъкне на пречка в плановете си. Аз обаче предпочитам да изчакам. Може да ти хрумне по-добра идея, може проблемът да се промени, или ако му дадеш достатъчно време, да изчезне от само себе си, без твое участие. Тоест, ако разни хора не го ръчкат постоянно.

— О, времето със сигурност ще свърши работа — каза сърдечно Риш. — Ще ти отнеме колко… не, чакай, ти нямаш генетични подобрения, значи… още шейсетина години? Освен ако не умреш преждевременно в катастрофа с наземна кола например.

Иван Ксав кимна, загледан в нищото.

— Мда, това би било линията на най-малко съпротивление, нали?

Риш поклати глава.

— Хайде лягайте си. Поомачкайте чаршафите, докато изглупеете съвсем, а утре сутрин ще го мислите пак. Или по обед, или вечерта, когато ще да е, стига аз да не съм с вас и да ви слушам. — И отиде да си вземе постелките от дрешника.

Иван Ксав стана и хвана Тедж за ръката. Неговата беше по-топла.

— Това беше най-добрият й съвет за тази вечер. Хайде просто… да си починем. Току-виж утре се сетим нещо.

Към средата на седмицата Иван стигна до извода, че инерцията като метод за решаване на проблеми има своите неоспорими предимства. Десплейнс не го задържаше след работа, нито го товареше прекомерно със задачи, защото тази седмица в Операции беше спокойно — никакви истински кризи. Колкото до измислените кризи, Иван отдавна беше свикнал да не им се връзва, макар че не пропускаше да си достави известно извратено удоволствие, потушавайки ги с подбрани саркастични бележки от каталога на адмирала. Сутрин Тедж учеше езици — „играеше“ си на езици по собствените й думи, — а следобед двете с Риш ходеха при Мама Кости. И още по-добре, прибираха се с кулинарно домашно. Иван тайно премести колана си с една дупка.

Биърли все така извеждаше Риш почти всяка вечер, социална услуга, срещу която Иван нямаше възражения. „Нощните птици“, както започна да ги нарича за себе си, се връщаха по различно време. Иван нямаше нищо против, стига Риш да не вдига шум. Значително по-неприятно му беше да налети на Биърли по време на закуска.

Тази сутрин Иван поглъщаше на крак оризовата си каша, преди да потегли към щабквартирата на Операции, а Биърли — *неглиже* по риза, макар и сравнително бодър според собствените си стандарти — пиеше чай. Отпи и подхвърли:

— Снощи чух това-онова за тебе и Тедж, между другото. И то от Йон Воркерес, представи си. Сещаш се, малкото братче на графиня Ворбретен.

Иван се намръщи. Добре, че беше оставил Тедж да поспи. Не й трябваше да чува хули.

— Той пък какво общо има с теб и твоите съмнителни забавления?

— Е, не всичките ми забавления са морална угроза за нашата ворска младеж. В противен случай сам бих изритал момчето. Та според Йон ворските вкаменелости от женски род в града си говорели, че изненадващата ти женитба е истинска катастрофа за лейди Алис, нищо че тя тръби обратното. Че висшите сетагандански гени и връзки на Тедж биха дисквалифицирали евентуалните ви дечица за императорския походен стол, в случай че — да не дава бог — нещо фатално сполети Грегор и другите в списъка. Би дисквалифицирало и теб също, освен ако не склониш на втори брачен опит.

Иван се задави с кашата.

— Сериозно?

— Съвсем. Както можеш да се досетиш, граф Рене Ворбретен не участва в тези дискусии. Стиска зъби и мълчи като риба. — Биърли го изгледа изпод вежди.

Веждите на Иван подскочиха, когато истинското значение на казаното най-сетне се разгърна пред погледа му в пълния си мащаб.

— Ха. За това преимущество не се бях сещал, но иначе си прав! — Ъгълчетата на устата му се повдигнаха в унисон с веждите. — Аз и децата ми с един удар се озоваваме извън политическите престрелки на Ворбар Султана… Страхотно! Непременно трябва да го кажа на маман. Тя ще си умре от кеф.

Биърли отпи деликатно от чая и попита:

— Какви деца?

Иван усети, че се изчервява.

— Ъъ…

Биърли попи със салфетка устните си — които се бяха извили по най-вбесяващ начин, — но не каза нищо повече.

Чак на влизане в щабквартирата Иван изведнъж проумя, че Биърли го е въвлякъл в този разговор не само за лично забавление. „Не, по дяволите, *никога* не съм искал работата на Грегор!“ С мъка сдържа неистовото си желание да хукне назад, да намери Би, да го завлече до най-близкия басейн и да държи главата му под водата, докато оттам не изчезнат *всякакви мисли от този сорт*.

„Проклета невестулка! И проклета ИмпСи!“

— Купих тези звънчета за глезените си — каза Тедж на Риш, вдигна звънчетата и ги разклати. Прозвуча бодра мелодийка — бяха настроени в акорд, а не издаваха произволни звуци. — Ако избутаме мебелите към стената, ще имаме място за истинска тренировка. Аз мога да танцувам ролята на Чер. Да ти държа ритъма.

Риш се завъртя и огледа преценяващо хола на Иван Ксав.

— Бихме могли да опитаме. Имам още час и нещо, преди да дойде Би.

Съблякоха се по бельо и с общи усилия изтикаха диваните и фотьойлите към стената, за да отворят достатъчно пространство върху мекия килим. Следобед без Мама Кости беше следобед, заплашен от скука и мрачни мисли, но този път Тедж беше измислила начин да ги държи настрана. Докато разгряваха, Тедж попита уж небрежно:

— Е. Пак с Би, а? Какво изобщо правите всяка вечер?

Риш се усмихна.

— Стига, Тедж, с теб имахме едни и същи преподаватели по еротичните изкуства. Използвай въображението си.

— Имах предвид *освен* това. — Тедж тръсна нетърпеливо къдрици, след което й се наложи да изплюе един нахален кичур. — Той за какво говори? Когато думите му не са камуфлаж тоест?

— Движи ли се устата му, значи е камуфлаж — каза Риш, но след няколко чупки в кръста добави: — Обикновено.

— А? — И след като този окуражителен звук не предизвика по-нататъшни разяснения, пробва от друг ъгъл: — Ти още ли го харесваш?

— Ами… все още го намирам за интересен.

Тедж се престраши:

— Обичаш ли го?

— Той не е плюшено мече, Тедж.

— Ти също не си.

Многозначителната усмивка на Риш се разшири още малко, преди тя да я скрие зад поредното упражнение за разтягане.

— Между другото, запознах се с неговия прословут братовчед Доно. На едно парти, където Би ме заведе, за да поклюкарства.

— Мислех, че е в хладни отношения със семейството си.

— Явно граф Доно Ворутиър прави изключение от общата тенденция. Разсмя се, когато Би ме представи. Изглежда, се накефи, че

друг Ворутиър е демонстрирал по-голяма способност да шокира публиката от него. От нея. Няма значение. — Още няколко разтягания с ръце над главата. — А иначе Би не е говорил с баща си от осемнайсет години, майка му вече едно десетилетие страни от всички, а братовчедът Ришар — крайно неприятна личност, доколкото разбирам — се е озовал в затвора не без тайното съдействие на самия Биърли. И с основание, между другото. Като цяло, в семейството не се обичат много-много.

— Колко тъжно.

— Не… точно.

— О? — Тедж вдигна ръце и вежди, по различна причина.

Дълга пауза, докато Риш работеше за коремните си мускули.

— In vino veritas, така му вика Би — каза накрая тя. — Във виното е истината. Нещо като примитивна фаст-пента с отдавнашни традиции по тези места. Само дето Би никога не е толкова пиян, колкото изглежда. Ако езикът му се заваля, а краката се подгъват, значи плете паяжина да улови нещо. Когато наистина е подпийнал, дикцията му става адски прецизна и хладна, като… като на учен, който докладва резултатите от незадоволителен експеримент. Много е… странно. Объркващо.

Тедж седна на пода с изпънати крака, сплете пръсти на тила си и започна да се навежда, докосвайки поред коленете си с лакътя на срещуположната ръка. И зачака търпеливо.

Риш продължи бавно, движенията й също се забавиха:

— Гледахме стари записи на наши представления, на Бижутата, Биърли ги е изровил от архивите на ИмпСи, и пиехме някаква бараярска скоросмъртница, ужасна направо. Разговорът се насочи към темата за сестрите, а оттам — към темата за неговата по-малка сестра… Изглежда, двамата са били много близки в тийнейджърските си години, Би се е изживявал като един вид неин защитник. Докато баща им не го обвинил, че я насилва, защото някой му бил казал нещо в този смисъл. И продължил да го вярва, нищо че и двамата се кълнели в обратното. Би казва, че бил много по-ядосан на баща си, задето приел клеветата за чиста монета, отколкото на мръсника, който я измислил. Точно тогава зарязал училище и дошъл в столицата. Не съм сигурна дали дете може да *обезнаследи* родителите си, но по всичко личи, че обезнаследяването е било взаимно.

Риш застана на един крак, наведе се назад, допря с глава петата на другия си крак, после обратното. Тедж се задоволи с няколко не толкова амбициозни навеждания, докато обмисляше казаното. Накрая седна на килима и попита:

— А ти какво му каза в замяна на *това* признание?

— Не знам — отговори Риш с искрено изумление. — Помня само, че Би се изразяваше много прецизно и с много ясна дикция, а после клюмна и заспа.

Тедж присви очи.

— Това сякаш обяснява по нов начин избора му на професионална кариера.

— Може и да си права, между другото. Отначало мислех, че го прави заради парите, после — че е заради вълнението и детинската си склонност да прави пакости, след това ми хрумна, че и двете са прикритие за откачения бараярски патриотизъм… знаеш как всички тези ворски откачалки постоянно дрънкат за това. После реших, че може би го прави за отмъщение, за да посочва с пръст виновните. Сега се чудя дали тайната му мания да отделя истината от лъжата няма за цел да оправдава невинните.

— На мен това ми изглежда като двете страни на една и съща монета.

— Да, но този човек май всеки път залага на тура.

— Хм.

— Което означава…

— Хм?

— Че няма да се откаже. Без значение колко дълбоко презира работата си. Или обектите си. Или себе си.

— Според теб дали… тази планета. Бараяр. Сега, след като работата с развода се закучи… дали да не останем тук, как мислиш? За още… известно време? — Тедж се овладя, преди да е затаила дъх.

Риш сви рамене.

— Бараяр се оказа по-интересно място, отколкото предполагах. Но не бих искала да живея тук. Искам… — Тя се поколеба. — Искам онова, което имах преди.

— Липсват ти Бижутата.

Риш легна по гръб с разперени ръце и крака, после ги сви плътно към себе си, на топка.

— Така, както биха ми липсвали крайниците ми, ако някой ги ампутира. Усещаш ги постоянно, но тях ги няма.

Тедж прикрепи звънчетата за глезените си, стана и тропна с пети. Звънчетата пропяха.

— Аз ще поема ролята на Чер — предложи отново тя. Успя някак да овладее гласа си.

Риш се търколи, скочи на крака и зае позиция.

— Постарай се — каза и я погледна в очите. — Не бой се, момиче. Няма да те зарежа на този изостанал свят. Ще се измъкнем заедно.

„Не това имах предвид, Риш…“ Тедж прехапа устни, кимна, протегна ръце, сви крака в коленете и подхвана сложния ритъм в центъра на колелото. Музиката и движението се изляха през тялото й чак до върховете на пръстите и тя се завъртя бавно заедно с партньорката си, която танцуваше по периферията на въображаемото колело.

Иван настигна Би във фоайето на своята кооперация и му извика:

— Хей, чакай.

Би спря и се обърна. Иван премести плика с вечерята в другата си ръка и попита:

— При Риш ли идваш?

— Ще излизаме, да.

— Ами, добре.

Влязоха в асансьора. Иван си представи как пита надуто Би: „Какви са намеренията ти към моята балдъза?“ и примижа. Проблемът беше, че Биърли можеше и да му *отговори*. Но когато слязоха от асансьора в коридора пред апартамента му, Иван все пак забави крачка. Би спря с него и го погледна въпросително.

— За Риш. Не се опитваш да я… да я влюбиш в себе си или нещо такова, нали? Защото може да ти поставят друга задача, да заминеш нанякъде или просто да я зарежеш. А аз не искам да се озова в апартамент с ревящи гневни жени и да съм единственият мъж, на когото да си изкарат яда.

Би килна глава, сякаш обмисляше притесненията му.

— Не, по всичко личи, че ще продължа да работя по този случай, поне докато не заминат за Ескобар. Твоят, хм, неуспешен развод ще се отрази ли времево на плановете им?

— Нямам представа.

— А питал ли си?

— Ъъ… не.

— Ясно.

Би не беше облечен като за вечеря в ресторант или за тежкарско парти, значи планът беше да прекарат вечерта в неговия апартамент. Иван каза с прикрита надежда:

— И ти, ъъ… мислил ли си да поканиш Риш да се пренесе у вас? За да не се разкарваш всяка вечер и прочие? Тя дали би се съгласила?

В притворените очи на Биърли блесна искрица.

— Не сме говорили на тази тема.

— Ами повдигни я. Темата де. Лично аз по-скоро бих прегърнал змия, отколкото да се сближа интимно с Риш, но хора — всякакви.

— Тя е из-сссс-ключително гъвкава, вярно — съгласи се Биърли. — Сигурно би могла да ми смачка черепа с бедра. Много талантливи бедра. Може да се каже, че рискувам живота си всеки път, когато лягам с нея. Помисли си само какво би гласял некрологът ми.

Иван геройски удържа пред напора от образи — и буквални, и преносни, — които пораждаше казаното от Биърли.

— Тя ще е адски щастлива дори само да я свалиш от дивана ми. — „Или *на* дивана ми, предполагам“. Макар че Биърли сигурно беше правил и това. „Божке, искам си мебелите“.

— Щастлива? — изсумтя Би — Боже, не, не бих могъл да я направя щастлива. И за хиляда години не бих могъл.

Иван вдигна изненадано вежди.

— Нещо не разбирам. Тя очевидно те намира доста забавен. Смее се на шегите ти. Чувал съм я лично.

Би махна с ръка.

— Няма да е щастлива, докато не се събере с братята и сестрите си. С другите Бижута. Те са повече от обикновен екип, трупа или семейство дори. Подозирам, че близостта им е подсилена чрез генно инженерство.

Иван сбърчи нос.

— Да не говориш за някакъв сетагандански… за свръхчовешко групово съзнание или, или… нещо такова?

— Не. Определено не е това, ако съдя по нейните разкази. Явно доста са се карали. Връзката им е по-скоро на физиологично ниво. Не толкова един ум, колкото едно тяло. Когато е сама, това не се забелязва толкова. Но трябва да я видиш с другите…

— Ти пък къде си я виждал с другите?

— Накарах галактическия отдел на ИмпСи да ми изрови стари записи на техни представления. И… не, не мога да кажа, че се набива в очи, но… човек остава с впечатлението, особено ако изгледа записите няколко пъти, че Бижутата някак черпят енергия един от друг. А когато е сама, Риш… е, „гладува“ не е точната дума. Не знам коя е точната дума. — Биърли беше забравил за обичайната си надута поза и стоеше присвил очи и потънал в размисъл.

— Та в какво се състои разликата? — подсети го Иван.

Би протегна ръка и я стисна в юмрук, сякаш се опитваше да улови нещо, което му бяга.

— Когато е с Бижутата, Риш прилича на жена с биещо сърце. Когато е сама, в изгнание, прилича на… на жена, която има в гърдите си мускул, който изпомпва кръв.

Иван се опита да разгадае казаното.

— Нямам представа за какво говориш.

Биърли потърка челото си и се засмя.

— И аз нямам, честно. Но мога да ти дам записите, ако искаш.

— Тедж има ли я там?

— Не.

— Хм.

Иван отключи вратата с дистанционното си. От вътрешността на апартамента долетя звук на звънчета и ритмично потропване.

Влязоха и завариха Тедж и Риш да репетират усилено. Тедж хвърли на Иван широка усмивка помежду пируетите и бързите стъпки. Танцуваше сякаш с всяка частица от себе си, от пръстите на краката до изражението на лицето, а изразителните движения на ръцете й го подсетиха за квадибалета. Мелодичните линии се изливаха по щедрите й извивки, сякаш тялото й танцуваше само със себе си в състояние на душевен екстаз. Иван зяпна.

Забелязала Биърли, Риш го стрелна с усмивка като полумесец във вечерно небе, заряза пируетите в широка дъга около Тедж като планета около звезда и ги замени с шеметни премятания — ръка-ръка, крак-крак — като син паяк във вртележка. Иван примигна, хипнотизиран от ритъма, с който усмивката й се падаше ту долу, ту горе.

— А стига бе — промърмори той. — Това си е чиста проба фукня.

Биърли се усмихваше широко, но усмивката не беше предназначена за него, осъзна Иван.

Тедж, която, изглежда, изпълняваше функцията на барабанист, който задава ритъма на главния изпълнител в музикален състав, постепенно забави потрепването и звънчетата към изящен финал. Двете жени се изправиха в пълния си ръст, после се поклониха една на друга като състезатели по бойни изкуства след оспорван двубой. Иван нямаше представа коя е победила.

Риш махна на Би и хукна към банята.

— Взимам набързо един душ и съм готова.

Иван остави пликовете с покупки на масата и се загледа в Тедж, така изкусително топла и задъхана, както седеше на килима и сваляше звънчетата от глезените си. Би скръсти ръце и се облегна на стената. Сигурно щеше да я подпира така до появата на Риш, ако Иван и Тедж не го бяха мобилизирали да им помогне с мебелите. Иван въздъхна многозначително, докато влачеха дивана, но така и не разбра дали Би е схванал намека. Малко по-късно Нощните птици изчезнаха, без да споменат и дума за плановете си.

Добре де, може би Иван наистина загряваше бавно. Често го беше чувал — от роднини, колеги и приятели. Чак когато доста по-късно същата нощ се спъна в звънчетата на връщане от банята и се сгуши до топлата спяща Тедж, през главата му се стрелна една мисъл. Стрелна се като ярка, неуловима… неуслужлива… падаща звезда.

„Значи… как точно човек предлага на собствената си съпруга да се омъжи за него?…“

Отне му доста време да заспи отново.

— Тедж! Тедж! — Някой я разтърсваше за рамото… Тедж бавно изплува от съня. Слаба жълтеникава светлина от нощната лампа изтикваше сенките. Иван Ксав седеше от нейната страна на леглото. Обул си беше панталоните, а лицето му беше смръщено в онази специфична физиономия, която подсказваше, че е захапал нещо, което не му харесва.

Тедж разтърка очи и се надигна на лакът.

— Колко е *часът*? — Хвърли му сънена усмивка, но храбрият опит й спечели само бегло кривване на устните в отговор.

— Малко след три сутринта. Току-що ми се обади служител от митническия контрол на столичния космодрум. Каза, че са задържали някакъв тип, който твърди, че ти е роднина. Или най-малкото, питал за мадам Теджасуини Арка Ворпатрил, което е поне отчасти правилно.

— Какво? — Тедж седна рязко в леглото. — Кой?!

— По собствените му думи, ескобарски турист на име доктор Долбрако Дакс. Задържали го за допълнителна проверка, така каза служителят от митницата, макар че документите му си били в ред. Не знам подробности, освен че онзи тип настоял да те издирят, за да го разпознаеш, и това щяло да обясни всичко.

— Това е новото име на Амири! — извика Тедж и отметна оплетената завивка. — Какво прави Амири тук? Трябва да отидем веднага!

И се хвърли към дрехите си.

— Може да е брат ти, а може да е някой умен ловец на глави. Морозов каза, че рано или късно такива ще се появят. Макар че един ловец на глави трябва да е съвсем побъркан, ако си мисли, че може да те отвлече насред строго охраняван космодрум като нашия. — Иван Ксав се почеса по наболата брада. — Или просто е мързелив. Иска друг да му свърши работата, а той просто да те завлече до изхода.

— Повечето наистина са луди, но… — Мислите на Тедж обикаляха в кръг, докато навличаше полото през главата си. — Ако наистина е Амири, как ме е намерил? На̀, облечи си ризата — каза тя на Иван Ксав и зашари с ръка из леглото да си намери чорапите. — Да не би вашите хора от ИмпСи да са се свързали с него?

— Ако беше така, нямаше да го задържат на космодрума. — Иван Ксав поклати глава. — Макар че… Ако Майлс е казал за теб и мен на Марк или Карийн, а не виждам как би могъл да се сдържи,

Марк може да е казал на онази жена, Лили Дърона, която ръководи клиниката. Тя на свой ред може да е казала на брат ти. Бог знае каква част от информацията е била орязана, изкривена или добавена междувременно. Като игра на развален телефон. Двамата с Марк… не винаги сме се разбирали добре.

И след като Тедж му закопча копчетата и го избута към вратата, добави:

— Лично аз залагам, че е ловец на глави. Уведомих охраната си от ИмпСи, макар че обикновено предпочитам да не говоря с тези момчета. Ако не друго, поне осигурих известно разнообразие на нощната смяна, иначе съвсем ще оглупеят от воайорство. Надявам се да им хареса.

— Воайорство? — Въпреки спешната ситуация Тедж застина на място. — Шегуваш се, нали?

— Надявам се да е шега, определено се надявам — призна Иван Ксав. — Доста отдавна се отказах да им задавам въпроси, чиито отговори не бих искал да чуя.

Тедж заряза временно този страничен въпрос, поклати глава и избута Иван Ксав в коридора.

За пръв път, докато двуместната спортна кола летеше през зимните предградия на столицата, Тедж си помисли, че Иван Ксав кара твърде бавно. Когато гражданският космодрум най-сетне се очерта на хоризонта, Тедж се наведе напред, изпъвайки предпазния колан. Не беше идвала тук преди — яхтата на адмирала беше кацнала на военния космодрум, а там нещата бяха уредени другояче. Главната сграда на столичния космодрум изглеждаше като всяко друго голямо галактическо летище, което беше виждала — в строеж. Иван Ксав заобиколи умело загражденията, бележещи участъци в ремонт. За щастие, той, изглежда, знаеше къде отива, а по това време на нощта хора почти нямаше.

Военната служебна карта на Иван Ксав ги преведе през първия охранителен периметър като с вълшебна пръчка, малко след това ги откри мъж в митническа униформа, придружен от лейтенант с непарадна зелена униформа и отличителните белези на ИмпСи на яката, а зад тях подтичваха, останали без дъх, Биърли и Риш. Като видя Риш, митничарят зяпна невярващо, но после погледна лейтенанта от

ИмпСи, който не показваше никакви признаци на изненада, овладя се, преглътна и каза:

— Уредих най-напред да го видите на монитор, мадам Ворпатрил. — Иван Ксав не го поправи за обръщението, пропуск, който сам по себе си говореше за нещо. — Понеже, изглежда, ситуацията е свързана с въпроси на сигурността… — добави той и хвърли раздразнен поглед на лейтенанта от ИмпСи. Тедж можеше само да гадае дали раздразнението му се дължи на някакъв спор за юрисдикцията и процедурите, или е резултат от натрупало се напрежение покрай многобройните неуспешни опити на митническата служба да получи от ИмпСи ясен отговор на който и да било въпрос.

Митничарят ги преведе през врата с кодова ключалка и табелка „Служебен вход“, после по лабиринт от коридори с множество врати, повечето затворени. Слязоха два етажа надолу, минаха по сервизни коридори, пропити с миризма на прашен бетон и машинно масло, после се изкачиха отново и спряха пред врата без табелка в един по-широк коридор. Влязоха. Ако се съдеше по множеството комтабла, в стаята, изглежда, се помещаваше сателитен охранителен център; имаше само един дежурен, който стана, направи път на митничаря и махна към мониторите.

— Засега нищо интересно, сър.

Мониторите показваха четири различни образа от едно и също помещение — нещо като частна чакалня със среден размер, ярко осветена и икономично мебелирана, нито луксозно фоайе, нито затворническа килия. Във въпросната стая с неясно предназначение имаше девет души и много багаж. Някои седяха с крайно отегчени изражения, други се бяха опнали върху събрани столове и куфари и дремеха. Трима мъже и шест жени. Сърцето на Тедж спря да бие. Съвсем.

— Разпознавате ли въпросния доктор Дакс? — попита лейтенантът от ИмпСи.

Тедж преглътна и вдиша. Давеше се от неочаквана радост, от забравена надежда.

— Разпознавам *всички*.

Риш се беше втренчила в изображенията с широки, жадни очи.

— Баронесата?… — промълви несмело тя.

— И татко! — каза Тедж. — И Звездичка, и Гъли, и Смарагд, и Перла, и… това *баба* ли е?

— Какво е станало с косата ѝ? — попита с тънък гласец Риш.

Веждите на Иван Ксав се вдигнаха високо; лицето на Биърли беше изразително колкото бял лист хартия.

Тедж се завъртя и сграбчи митничаря за предницата на униформената куртка. Не беше искала да го вдига във въздуха, просто така се случи.

— Заведи ме при тях! Заведи ни при тях *веднага*!

14.

Двама въоръжени униформени от охраната на космодрума стояха на пост пред чакалнята, забеляза Иван. Кланът Арка беше отделен от останалите транзитни пътници, но деликатно, така че да не вони отдалече на официално задържане от съображения за сигурност. В същото време чакалнята се намираше достатъчно близо до килиите за криминално проявени — делеше ги само двойната врата без означения в дъното на коридора, ако Иван се ориентираше правилно в този лабиринт от разклонения. Реши да не споделя наблюдението си с трескавата Тедж. Нито с чуруликащата Риш. Ако се съдеше по примижалите погледи, които Биърли хвърляше наоколо, и той беше стигнал до същия извод като Иван.

Охранителите направиха път на офицера от службата за митнически и имиграционен контрол началник нощна смяна Махон и той отключи с код вратата на чакалнята. Тедж и Риш едва не го прегазиха — едва не се прегазиха една друга всъщност — в стремежа си да влязат по-бързо.

— *Родителите* ми, мислех, че са *мъртви*… — изписка Тедж, докато избутваше с лакти мъжа от пътя си.

Би улови погледа на Иван и му кимна към видеозаписвачката в ръката на митническия служител. Махон успя да се задържи на крака и каза тихо на Иван:

— Всички онези имена, които изреди мадам Ворпатрил… нали си давате сметка, че нито едно от тях не съвпада с документите на въпросните пътници? — Тънка усмивка разтегна устните му като на съвестен служител, чиито професионални инстинкти са получили официално, потвърждение.

— Това ще създаде ли проблем? — попита Иван.

— Определено. Макар че още не знам от какъв вид. Или на чия глава. — Двамата с настръхналия лейтенант от ИмпСи, Замботи, се измериха преценяващо с поглед.

Иван потръпна, после реши, че е крайно време да поправи митничаря:

— *Лейди* Ворпатрил. — Просто за всеки случай. Замботи извади зашеметителя си от кобура, освободи предпазителя — поне бе така добър да отпусне дискретно ръка покрай бедрото си — и влезе в чакалнята преди Иван. Миг на напрежение… после лейтенантът погледна през рамо към него и му кимна да влезе.

Обитателите на чакалнята — някои дремещи, други отегчени и нацупени в различна степен — един след друг се отърсиха от дрямката/скуката при вида на Тедж и Риш. В стаята се възцари хаос, истинска врява от щастливи възклицания и писъци. Но пък никой не посегна да извади оръжие, установи с гигантско облекчение Иван. Тедж се устреми право към един набит мъж с посивяла коса и махагоново лице, хвърли се на врата му и едва не го събори. Иван видя как мъжът стисна насълзените си очи, залитайки под тежестта на щерка си, и отклони поглед. Струваше му се някак нередно да гледа неканен този прилив на емоции, разкривили обезоръженото лице на непознатия човек.

Отклони поглед и видя как Риш се завърта във въздушно салто и се приземява на колене в краката на високата жена с къса тъмна коса, прибрана назад с красива диадема. Риш се наведе да докосне с чело сандалите й. Жената посегна да я вдигне и я приласка в силна прегръдка. Владееше се доста по-добре от съпруга си, но въпреки цялата й сдържаност изражението й излъчваше нечовешко напрежение.

„Всички моливи сбъднати…“

Тедж и Риш си смениха местата, после четиримата се прегърнаха заедно, а след това всички се събраха в плътна група. Иван шареше трескаво с поглед в опит да ги разпознае… сигурно би могъл, ако престанеха да се движат поне *за миг*, или най-добре ако се подредяха в редичка.

Имаше две млади жени, и двете по-високи от Тедж, но не колкото майка си, които Иван нарече за себе си Стройната и По-стройната… после направи връзката със снимките, които беше виждал. Стройната беше Гъли, средната сестра, с червеникавокафява кожа, червеникавокафява коса и канелени очи, облечена в нещо синьо-зелено и ефирно. По-високата, по-голяма и още по-стройна сестра Звездичка

имаше същия екзотичен цвят на кожата, но косата й беше черна като абанос, права, лъскава и събрана назад в стегнат кок, който се връзваше с деловия й черен костюм; леденозелените й очи, така неочаквани на фона на останалата окраска, напомняха за очите на майка й, баронесата.

Колкото до Бижутата, те, слава богу, бяха цветово кодирани и много по-лесни за разпознаване. Иван храбро издържа гледката на Смарагд — блестяща зелена кожа и коса с цвят като горски листак в слънчев ден, — както и на тънката жена със заострени уши, бяла кожа, прошарена със сребърни нишки, и къса снежнобяла грива, която очевидно беше Перла. И двете бяха наконтени като Звездичка — с панталон и сако, които би трябвало да са омачкани от пътя, но очевидно не смееха.

Двамата млади мъже бяха по-трудни за разпознаване, но Иван се справи на принципа на елиминирането. Не бяха високи като по-големите си сестри, на ръст бяха колкото Биърли. Единият беше с права черна коса и смугла кожа — лесно би могъл да мине за ескобарец. Вторият, по-набит, имаше махагоновата кожа на барона, но прошарена от чудати петна — тук-там прозираха участъци в черно и сребърно. Единствен той сред Бижутата имаше заоблени уши — още една промяна спрямо старата групова снимка, която му беше показал Морозов. И двамата бяха облечени по ескобарски — панталони и ризи с къс ръкав. Оникс, явно, и…

— Амири! — извика Тедж и се хвърли на врата му. — Изглеждаш толкова различно! Чер!

Мъжът с маслинената кожа я прегърна и затвори за миг очи като в молитва.

— Жива си. И двете сте живи, но… — Очите му се отвориха, гневни и радостни едновременно, искрящи. — Чакахме месеци. Не знаехме нищо за вас, докато… не знаехме дали сте живи, или мъртви!

— Съжалявам, съжалявам — извика през смях Тедж. — Свършиха ни парите, свърши ни късметът, свърши ни… почти всичко ни свърши…

Риш огледа критично мускулестата снага на другия мъж, посегна и прокара пръст по едното му заоблено ухо.

— Толкова си голям! А красивата ти кожа… какво е станало с нея?

— Нищо окончателно — увери я той и я прегърна отново. — Преминах лечение, за да се слея по-добре с Ескобар, но ефектът вече отминава. Допълнителните петнайсет килограма са предимно мускули, но имах нужда от малко мазнини, за да променя формата на лицето си. Тях ми ги осигуриха в клиника „Дърона“.

Тедж подскачаше на място, разперила ръце сякаш да прегърне всички едновременно.

— О, как ме намерихте? Как се измъкнахте? Защо всички сте тук?… Довели сте и баба!

Встрани от шумния цирк, разиграващ се под хладния й одобрителен поглед, стоеше най-високата жена от всички високи жени в стаята, по-висока дори от Иван. Облечена беше с широки копринени панталони, риза и леко палто до коленете — стил, който Иван не свързваше с никоя конкретна планета. Беше много слаба, някак крехка, но гърбът й беше прав като дъска. Омекнала от възрастта кожа обличаше костна структура с неподвластно на годините изящество. Ясносивата й коса беше подстригана на къси кичури, като ореол около глава със съвършена форма.

Тедж се поклони на високата жена, допряла длани пред гърдите си в жест на дълбоко почитание, подсладен от искрената радост, която се излъчваше на вълни от лицето й. Бледа деликатна ръка легна нежно върху къдриците й като за благословия.

— Тук съм, да — каза тихо жената.

Митничарят хвърли поредния си притеснен поглед към бясно жестикулиращите и надвикващи се членове на клана Арка и пристъпи по-близо до Иван. По-добре ворски лорд, когото познаваш, отколкото джаксънианци, които виждаш за пръв път. Попита уж тихо, но не съвсем:

— Всички тези хора наистина ли са ви роднини, капитан лорд Ворпатрил?

Иван отвори уста да отрече разгорещено това нелепо твърдение и си остана така — с отворена уста.

— Ами, ъъ… в известен смисъл. Тоест, онзи мъж там ми се пада тъст, онази жена ми се пада тъща — закима в съответните посоки, — а онези ми се падат, ъъ, зетьове и балдъзи.

— Всичките?

— Ами да. Знам, че не си приличат. Малко е трудно за обяснение. — Пое си дълбоко дъх. — Като цяло, да, всичките. — След кратка пауза добави несмело: — А онова е… ъъ, жената ей там ми се пада баба, така излиза. Майката на майката на моята съпруга. Вдовица е. — Факт, който изведнъж го изпълни с дълбока благодарност. Един престарял гем-генерал със сигурност би прелял чашата.

Не, чакай малко. Комплектът все пак не беше пълен. Ерик, най-големия брат, го нямаше, както и две от Бижутата — Рубин и… как беше другото име? Топаз, точно така. Сметнал бе, че умората и раздразнението на тези хора се дължат на скоковата болест и принудителното задържане от бараярските власти, но дали нямаше и друга причина?

Митничарят млъкна; изглеждаше като човек, който мисли усилено и на бързи обороти. Иван го стрелна с подозрение.

В същия миг Тедж го сграбчи за ръката и го повлече към барона, баронесата и лейди гем Естиф. Иван моментално съжали, че не е намерил време да се избръсне и да облече униформата си, вместо да се яви пред новоизлюпените си роднини брадясал и с омачканите цивилни дрехи, които беше събрал набързо от пода на спалнята. От друга страна, така беше на равна нога с изтормозените от пътя и чакането Арки.

Срамежливо и задъхано Тедж каза:

— Татко, баронесо, бабо, това е моят бараярски съпруг лорд Иван Ксав Ворпатрил. — Сякаш криеше някъде още неколцина съпрузи с различна планетарна принадлежност… — Но не е лорд на нещо си обаче.

Тримата го фиксираха с поглед. Усмивките им охладняха светкавично.

— Лили Дърона спомена нещо в този смисъл — каза баронът.

— Спомена все неща, които звучаха доста странно — каза баронесата.

— И имаха ниска информационна стойност — добави лейди гем Естиф.

— Сватбата ни беше доста импровизирана — каза Тедж, — но в онзи момент спаси двете ни с Риш от големи неприятности. По-късно ще ви обясня всичко.

Тежките черти на барона се разведриха минимално. Нещо в него неприятно напомняше за граф Фалко. Ръстът и едрата снага, реши с миг закъснение Иван. Още по-лошо, в излъчването му имаше сурова нотка, която подсещаше човек за чичо Арал в лошо настроение. „Ужас“.

— Здравейте, сър, мадам, хоут — успя да изрече Иван и се изпълни с гореща благодарност за всеки урок по дипломация, който бедната му майка беше успяла да му набие в главата. Без негово съдействие. „Хоут“ беше правилното обръщение към сетагандanska висша, макар и една идея ласкателно, когато въпросната висша е била разжалвана и понижена в „гем“. Посребрените вежди на лейди гем Естиф се вдигнаха изненадано. Не понечи да го поправи обаче. Боже, ами сега? Какво следва? „Радвам се да се запознаем“ би било дипломатическа лъжа от най-висш порядък, която не му беше по силите в момента. Устата му изстреля следващото в списъка:

— Как мога да ви помогна? — Чакай, не…

Изражението на барона се разведри още малко, а разведряването бе придружено с изненадан поглед изпод тежки клепачи към Тедж. Значеше ли това, че все пак е уцелил с въпроса?

— Ами, нека проверим. Гъли, ела насам.

Жената с ефирния синьо-зелен тоалет пристъпи чинно към тях.

— Бароне?

Баронът даде знак на митническия служител да се приближи.

— Офицер Махон, мисля, че вече е време да поговорите с нашата адвокатка, баронета София Арка. — Това бяха истинското име и титла на Гъли, съобрази Иван. — Тя ще говори от името на всички ни.

— Положили ли сте адвокатска клетва по законите на Бараяр, мадам? — попита надуто митничарят.

Гъли го дари с топла усмивка, гледаше го право в очите.

— Специалист съм основно по галактическо и търговско право, имам известен опит и в криминалното право. Но през последните две седмици се запознах основно с бараярските закони, уверявам ви.

Иван се зачуди… точно колко буквално трябваше да се разбира изразът „криминално право“, когато ставаше въпрос за Джаксън Хол?

— Централният въпрос в случая е дали ние все още сме Къща Кордона — каза тя и кимна към баща си, който й кимна в отговор. — Ако все още сме Къща Кордона, попадаме под защитата на

дипломатическия протокол. Ако не сме, значи следва властите да ни третират като бежанци, които търсят убежище в качеството си на роднини на бараярски вор, с цялото произтичащо от това съдействие, дължимо ни от властите.

— Това определено не са единствените два въпроса, които… — започна Махон, завъртя се към лейтенанта от ИмпСи и протегна ръка. Дали с молба за помощ, или с надежда да пренасочи всеобщото внимание другаде, Иван не можа да прецени.

Замботи стоеше в неутрална поза, нито мирно, нито свободно. Думите му бяха отправени някъде във въздуха:

— Задачата на ИмпСи е да защитава империята от заплахи срещу нейната сигурност. Засега не виждам признаци за заплаха от такова естество. Бюрократичната страна на въпроса не е в нашите прерогативи.

Какво, да не би ИмпСи да организираше на офицерите си кратки курсове по *въздържание*? Иван поклати мислено глава.

Махон потърка челото си и измърмори:

— Два часа… — Иван със закъснение съобрази, че човекът има предвид края на работното си време, когато на смяна щяха да застъпят ръководителите на дневните екипи. Пак тогава, съобрази Иван след поглед към комуникатора си, самият той трябваше да се яви в Операции. Означаваше ли това, че Махон ще протака още два часа с идеята да прехвърли проблема на колегите си от дневната смяна, а самият той да си измие ръцете? Във всеки случай изглеждаше леко облекчен, че ще трябва да обсъжда въпроса само с един представител на клана вместо с всички едновременно. При това не какъв да е представител, а великолепна млада жена. Проявявайки разбираема слабост, той позволи на Гъли да го окъпе в сияйната си усмивка, да го хване под ръка и да го отведе настрани, шепнейки му на ушенце.

Шив Арка обходи с поглед стаята и очите му са заковаха върху Биърли, който стоеше на крачка зад Риш. Джаксъниянският барон вдигна вежда.

— А този кой е?

Би пристъпи напред, прикрил доста успешно неохотата си. Риш се изкашля.

— Бароне, баронесо, хоут, позволете да ви представя своя, хм, приятел Биърли Ворутиър.

Би съумя да се сгъне в поносим поклон.

— За мен е удоволствие. — Е, да, Биърли си беше професионален лъжец.

Звездичка се приближи и подуши въздуха край Биърли.

— Приятел? Как ли не. Риш, ама и твоят вкус за мъже е… нямам думи. Този, като го гледам, е натурал.

— Бараярски вор, несъмнено — заяви лейди гем Естиф с тона на ентомолог, наблюдаващ познат вид буболечка.

— Не лорд обаче — вметна услужливо Би.

— Но приятел? — обърна се баронът към Риш. Суровото излъчване се появи отново. — Наистина?

Риш, озовала се в центъра на вниманието, сви рамене.

— Ами… нещо такова. Ще ви обясня по-късно, става ли?

Би сякаш си поотдъхна. Баронът го погледна още веднъж, подозрително и претеглящо, после, изглежда, го класифицира в отделна категория, временно. Много временно. В което нямаше нищо лошо.

— Значи онова по медиите е било лъжа? — каза Тедж. — Имаше снимки на труповете ви!

— Да, факт, поради който Престен не посмя да съобщи за бягството ни, когато последвахме Звездичка и момичетата към Земята — каза сухо баронесата.

— Рубин, Топаз… Ерик? — каза Риш. — И тези лоши новини ли са фалшиви?

— И да, и не — отвърна баронесата. — Доколкото знаем, Рубин е стигнала до станция Фел и в момента е под защитата на барон Фел. Сепе очевидно е с нея, макар че е сключил договор-дълг с Къща Фел заради медицинското си лечение.

Тръпка се разля по тялото на Тедж. Тя издиша продължително и затисна очите си с ръце.

— Това беше добрата новина — каза Риш тихо.

Баронесата кимна.

— Топаз… не успя да напусне станцията с нас. По всичко личи, че още е заложница.

— Ерик?… — попита Тедж. И нейният глас беше спаднал.

Лицето на Шив Арка се изопна мрачно.

— Трудно е да се каже. От Престен твърдят, че са запазили тялото му в криокамера. Доколко подлежи на съживяване, не знаем.

Тедж преглътна. Иван направи същото. Тази ужасна несигурност често беше по-страшна и от смъртта. Знаеше го от личен опит.

Арка направи физиономия.

— Глупаво момче. Напразно е рискувал живота си. След като вие, момичетата, се измъкнахте, е трябвало да се предаде. Животът му беше много по-ценен от онова, което се е опитвал да защити!

— Може би се е предал — промълви баронесата, а съпругът й стисна зъби.

— Значи сте се измъкнали веднага след групата на Звездичка? — попита Риш. Странно притеснен беше този въпрос. Натоварен с необяснима надежда.

Баронесата прокара пръсти през късата си коса и цветната, обсипана със скъпоценни камъчета диадема едва не падна от главата й.

— Не. Избягахме няколко седмици по-късно. Обръснаха ми главата, когато ме заловиха. Това, и други неща. Не че спечелиха нещо. — Мрачен триумф блесна в очите й за миг. — Косата ми ще порасне. Ще си върнем всичко — сега, когато спасихме вас двете.

— Ами, ние един вид се спасихме сами… — изтъкна предпазливо Тедж. Никой не реагира на думите й, затова тя се обърна и добави: — Ами ти, бабо? Какво е станало с твоята коса?

Лейди гем Естиф вирна заострената си брадичка.

— Продадох я. На Земята.

— Всичките три метра — потвърди Звездичка. — На търг. Цената удари тавана, а по онова време имахме спешна нужда от пари. Не вярвах, че някой може да плати такава сума, но… явно има колекционери. А и произходът беше гарантиран — позволихме на спечелилия да я отреже лично.

Смарагд измърмори под нос:

— Аз пък още си мисля, че онзи тип беше побъркан. Фетишист.

Перла кимна тъжно.

Баронесата, чиято тъмна коса беше пораснала само седем-осем сантиметра под червената диадема, не каза нищо. Историята зад това мълчание… е, Иван със сигурност щеше да я научи. По-късно. Кожата й изглеждаше все така съвършена, но без блясъка от по-младите й снимки. Бледа някак. „Тези хора наистина са уморени до смърт“.

— Трябва да е било голяма жертва. За жена хоут — каза Иван, понеже тази тема му се стори по-малко страшна. — Имах честта да се запозная с няколко дами от Звездната ясла. На Ета Сета преди няколко години. Дългите им коси, които никога не са били подстригвани, бяха основен социален маркер.

Изражението на лейди гем Естиф застина.

— Аз отдавна напуснах Звездната ясла — заяви тя. Поколеба се и фиксира с поглед Иван. — Нима консортите вече разговарят с чуждоземци?

— Онова беше специално, ъъ, събитие. Вие от кой клан… тоест, от кое висше съзвездие сте били, преди да се омъжите за гем-генерала?

— Ронд. — Лейди гем Естиф изрече едносричната дума без никаква емоция. Ронд беше сетагандansко съзвездие от средна величина, макар че със същия успех човек можеше да каже „милиардер от средна величина“. Сега обаче в погледа, с който висшата фиксираше Иван, се четеше слаба искрица на… по-малко неодобрение. Почти все едно дамата го преценяваше като обещаващ първолак, който може да бъде обучен, стига да са налице подходящи тренировъчни програми и стройна система от награди и наказания.

Биърли засмука долната си устна. На лицето му се четеше силно объркване.

Офицер Махон и Гъли се върнаха от своя ъгъл след тихия си разговор. Физиономията на митничаря се беше сгърчила в странно изражение — не чак на задоволство, но и без открита враждебност. Гъли изглеждаше обезпокоително ведра.

Махон издиша шумно през зъби.

— Ето какво мога да ви предложа на първо време. За да се махнете оттук и да се настаните на по-удобно място. Ако капитан Ворпатрил поеме отговорността за вас като бараярски поданик и ваш роднина, гарантира с думата си и остави залог, мога да ви пусна под негово временно попечителство в качеството ви на кандидати за убежище. Така ще получите двуседмична ограничена виза, докато чакате съдът да вземе решение по вашия казус. Има възможност визата да бъде удължена, ако съдът се забави.

С други думи, изритваше проблема към по-горните етажи… което си беше кажи-речи най-доброто решение в подобни случаи. Иван би го поздравил, само дето…

— Предвид множеството несъответствия, да не кажа откровени фалшификации в документите ви, за които вие бихте могли да пледирате смекчаващи вината обстоятелства, да, да. — Махон вдигна ръка към Гъли, преди тя да го е захапала пак. — Предвид гореказаното, няма гаранция, че молбата ви за убежище ще бъде одобрена. Но ако не друго… — той сниши глас, сякаш говореше сам на себе си, обръщайки се към единствения, изглежда, нормален човек тук, — поне имам формуляри, в които да опиша всичко.

Тедж се обърна към Иван с блеснали очи.

— О, да! Сигурна бях, че можеш да го направиш, Иван Ксав!

Иван понечи да изтъкне, че още нищо не е направил, но думите заседнаха в гърлото му, особено след като Тедж се хвърли да го прегръща. „Не съм аз виновен. Нали? Нали?“ Погледна към Биърли, който примигна неуслужливо. *Демонстративно* неуслужливо.

— Залог — обърна се Иван към Махон. — Това какво… документ за кредитна благонадеждност ли ви трябва, или пари в брой?

— Пари в брой, капитане. Обичайната сума, умножена по девет, боя се. Макар че сигурно бих могъл да ви уредя групово намаление. Ще трябва да дадете и устна клетва, предвид чина си.

— А. — Формуляри. *Колко* формуляра? Умножени по девет? Никакъв шанс да стигне навреме в щабквартирата, абсурд. Иван вдиша дълбоко. — В такъв случай, офицер Махон, трябва да се обадя тук-там.

Махон действаше бързо и бюрократичният ад продължи само час и половина след края на смяната му. Дали защото беше съвестен, или защото любопитството му беше голямо, но митничарят остана до самия край. В заключение Иван прочете на глас клетвата, която изброяваше куп неща, върху които той не би могъл да има контрол, но които се задължаваше да контролира, и с това попечителството стана официално. Новоизлюпените му подопечни наблюдаваха този бараярски цирк с кроткото любопитство на столичани, озовали се на окръжен панаир в дълбоката провинция.

Така Иван, Тедж и деветимата Арки се озоваха заедно с малка планина от багаж във взет под наем бус на път към центъра на Ворбар Султана в най-голямото сутрешно задръстване. Би и Риш, които бяха дошли на космодрума с новата тръбна система на градския транспорт — която тази седмица като никога, и не задълго, работеше, — пътуваха

пред тях с двуместната кола на Иван. Какво ли имаха да си кажат, питаше се той.

Разговорите в буса постепенно затихнаха сънено и оредяха съвсем, когато групата им спря пред хотела, само на една пресечка от апартамента на Иван Ксав. Хотелът не беше от луксозните, по-скоро среден клас без излишни финтифлюшки, построен по времето на император Ецар и обновяван периодично след това, но местоположението му беше идеално. Иван Ксав се погрижи да ги настанят — наложи се да покаже както личната, така и военната си карта, — после дръпна Тедж настрана.

— Вече наистина трябва да отида на работа. Не им давай да свършат нищо ужасно, докато се върна, става ли? Всъщност не им давай да свършат нищо.

— Мисля, че основното им желание в момента е да се наспят.

— Това не би създало проблем, да. Супер, гледай да си легнат по най-бързия начин. — Целуна я и изчезна.

Не беше за вярване, но Риш успя да разкара Би при асансьорите във фоайето, макар и с цената на продължително сбогуване. Когато слязоха от асансьора на седмия етаж, Риш спря, измъкна изпод яката си нещо като метална стружка и измърмори:

— Добър опит, Би. Целувки. — После млясна няколко пъти срещу стружката и я хвърли в шахтата за боклук. Видя, че Тедж я гледа изпод вежди, и сви рамене.

Иван Ксав беше успял да им осигури нещо като апартамент — с две спални за барона, баронесата и баба и едно голямо общо помещение, свързано със стаи, в които се настаниха Амири, Чер, Звездичка, Гъли, Перла и Смарагд с все багажа си. Скоро всички се събраха в хола, за да чуят подробния разказ на Тедж и Риш за дългото им бягство. Слушаха и — неизбежно — критикуваха.

Когато стигна до хитрия женитбен ход на Иван, който ги беше измъкнал от комарската каша, Тедж погледна към Амири и Чер. Реши да пропусне онова с балкона и каза само:

— По онова време не мислехме много ясно. И двете бяхме уморени до смърт.

— Изобщо не сте мислили, ако питаш мен — каза троснато Гъли. — За бога, Тедж, главата ти е пълна с бръмбари, както винаги, впрочем.

Перла се обърна към Риш:

— И ти си й позволила да го направи?

— Номерът свърши работа — възрази Риш, заела отбранителна позиция.

Баща им вдигна ръка да спре надвисналото и до болка познато лирическо отклонение на тема лични недостатъци, но на свой ред добави кротко:

— Наистина, Тедж, миличка, от пет години се опитваме да ти сключим добра сделка с наследник на Къща. Толкова възможности пропиля и накрая си се задоволила с бараярец?

Думите му бяха поносими само защото беше приемал нейното „не“… добре де, нейното „не, благодаря, татко“… по отношение на въпросните сделки през гореспоменатите пет години без особени възражения. Е, от време на време примижаваше със сумтене. Баща й поне нямаше да мрънка, че Иван Ксав е натурал, защото самият той беше такъв. Баронесата също не би трябвало да мрънка по този пункт — противното би било висша проява на лицемерие. Не че не би намерила други пунктове, по които да мрънка.

— Този твой Ворпатрил изглежда доста интересен като за бараярец, признавам — каза баронесата. — Ако допусках, че сте го постигнали с хитрост, а не със сляп късмет, щях да се гордея с вас двечките. Или… знаехте ли за дебелите му връзки по високи места, преди да сключите това странно устно споразумение?

— Кон за кокошка, ни повече ни по-малко — измърмори Звездичка и поклати глава. — Тедж?

— Не — въздъхна Тедж. — Разбрахме по-късно.

— Защо ли не се учудвам — подхвърли Перла.

— Ти проучи ли го? — обърна се Тедж към баронесата. — Докато бяхте на Ескобар?

— Разбира се. Веднага щом Лили сподели с нас този… крайно невероятен слух, както ми се стори тогава. А сега излиза, че голяма част от смехотворните детайли отговарят на истината… Естествено, бяхме във висша степен облекчени и щастливи, че най-после знаем

къде сте. Между другото, колко близо е това твое момче до бараярския императорски трон?

Ох, мамка му! Баронесата вече се бе сетила за този аспект на ситуацията. И как иначе. Тя беше *Баронесата*.

— Походно столче — поправи я Тедж. — Не трон. При официални церемонии император Грегор седи на походно столче. Защото ворите са военна каста. — Баронесата махна нетърпеливо с ръка. Тедж… си спомни една бронзова плоча, вградена в паважа на улица в Стария град.

Риш обясни вместо нея:

— Сега между него и въпросното столче има доста повече хора, отколкото преди. А дори и тогава би му се наложило да спечели една-две граждански войни срещу други претенденти. Никога не е бил единственият потенциален наследник.

Баба вдигна пръст и всички млъкнаха.

— Не бих те съветвала да напираш в тази посока, Удин. Има далеч по-безопасни подходи към тукашната ни цел, които да разработиш. Не ти трябва да затъваш в сложно надлъгване с местните, уверявам те. — Остави впечатлението за деликатно потръпване, без всъщност да потръпне.

Тедж й хвърли признателен поглед. Баронът изсумтя в знак на съгласие.

— Все пак е военен, нали така? — каза Звездичка. — Значи не може да е тотално тъп, преминал е обучение за бързи реакции в момент на криза и прочие. Може да го използваме в нашата служба за сигурност. В новата ни служба за сигурност, когато я изградим.

— Или в администрацията — предложи Гъли. — Нали каза, че бил нещо като секретарка?

— Или в отдел обслужване на клиенти — изкиска се Чер. — Добре ли се съблича?

Тедж го изгледа ядосано.

Баронесата им даде знак да млъкнат, свила устни.

— Да, но кажи-речи целият му професионален живот е преминал тук, в столицата, под погледа на големите клечки. Прикован към бюро, което е по-добре, предполагам, от прикован в клетка. Но върши същата работа — държи го далеч от неприятности.

— Той наистина работи — каза Тедж, не твърде високо. — Адмирал Десплейнс… това е шефът му в отдел Операции… го цени високо. — Всъщност Десплейнс й беше казал следното: „Въпреки непостоянството в личния си живот Иван никога не греши в преценката си за политическите помии. Това е рядък талант“. Или беше казал „политическите змии“? Странно.

— Нищо чудно — каза баронесата. — Да държиш принц на служба само по себе си сигурно носи значителен престиж. Почти като да си имаш Бижу. Чудя се каква ли негласна сделка е сключил въпросният адмирал, какво ли е обещал в замяна на такъв повереник. Или какво са обещали на него…

— Той харесва работата на Иван — каза Тедж, но се видя принудена да добави: — Като цяло.

Баронесата се облегна назад и потропа с пръсти по меката тапицерия на фотьойла. После каза *не*обнадеждено:

— Предполагам, не си обмислила как най-добре да го използваш, нали, Тедж? Понеже си имала възможността — или удоволствието? — да го опознаеш отблизо.

„Стига де, необходимо ли е да изтъкваш точно това?“ Тедж се размърда смутено.

— Императорът… бараярците поеха ангажимента да ни уредят тайно прехвърляне на Ескобар. С правителствен куриерски кораб. Така щяхме да заличим трайно следите си и да се отървем от ловците на глави. Сметнах, че това е достатъчно.

Звездичка изсумтя.

— Има много по-преки начини да се отървеш от ловците на глави, Тедж.

Звездичка се беше обучавала лично при шефа на охраната на Къща Кордона… същата служба за сигурност, която се беше провалила с гръм и трясък в основната си задача, иначе не би се стигнало до настоящата катастрофа, помисли си Тедж. Изкуши се да изтъкне този факт на сестра си, но… Истината бе, че поглъщането беше реализирано от Престен най-вече чрез сложни задкулисни сделки от финансово и дипломатическо естество… мда, което беше по частта на Гъли, като си помислиш. Звездичка просто обичаше големите пушки, колкото повече, толкова по-добре.

— А ти какво направи с наемниците на Престен? — обърна се Тедж към Звездичка. — Със сигурност са тръгнали и след вас.

Сестра й вирна гордо брадичка.

— Сполетяха ги фатални инциденти, разбира се.

Баща им вдигна пръст в отработен жест и сложи край на това поредно отклонение.

— Оставете Тедж да доразкаже историята си.

— И все пак — намеси се Смарагд — това пътуване, за което говориш, Тедж… стига да не са ти поискали твърде висока цена в замяна, разбира се… би ни спестило прескъпата отбивка до Бараяр. Жалко, че не сте тръгнали преди две седмици.

— Първо трябваше да уредим онова с развода, затова се забавихме.

— Онова с какво? — каза баща й.

Тедж въздъхна и заразказва неохотно за пътуването си с Иван Ксав до Нови Евиас, за чудатия архаичен съд на граф Фалко и неочаквания безрезултат от цялото упражнение.

Баща й потърка замислено устни и присви очи.

— Е, когато си тръгнем оттук, би могла просто да забравиш за тази своя местна забежка. А иначе, ако предпочиташ да останеш вдовица, само кажи. Няма да е първият подобен случай. Сигурен съм, че нещо може да се уреди.

— Не! — възрази с възмущение Тедж, с надеждата че баронът се шегува. Почти беше сигурна, че се шегува. Макар и бараярец, Иван Ксав не беше за еднократна употреба.

— Не се горещи толкова, любими — каза баронесата на съпруга си с мила усмивка. — В крайна сметка не бива да зачеркваме възможностите си, преди да сме ги използвали докрай. — Изборът на „зачеркваме“ — глагол с двойно значение — може и да не беше случаен, защото баронът се подсмихна по онзи особен начин, по който се подсмихваше винаги когато неговата наполовина хоут съпруга изръсеше някой жаргонен джаксъниански израз. Работата беше там, че баронесата никога не използваше тези изрази на място — за разлика от съпруга си, от чиито уста уличният жаргон можеше да звучи съвсем автентично, особено когато баронът се впуснеше в спомени за старите времена. Тедж обаче никак не беше сигурна, че й харесва посоката, в която беше поел разговорът на тема Иван Ксав.

Звездичка се мръщеше замислено.

— Ако този твой бараярски съпруг е искал да се отърве от теб, защо просто не те е оставил на наемниците? Това би му решило проблема автоматично.

— Бараяр е по-сложно място, отколкото си мислех — каза Тедж в опит да ги предупреди. Почти със сигурност безполезен опит. Слушаше ли я някой изобщо?

Подкрепата дойде от най-неочаквания източник:

— По-добре да не прибързваме — каза баба й.

— Преди да бързам закъдето и да било, мисля да поспя — каза баронът с прозявка. — Космодрумът им е ужасен. Хайде по леглата, народе. Уморени сме и не мислим ясно.

— Не трябва ли да пообиколя първо? За арсенал? — каза Звездичка. — Нямаме никакви оръжия, грам.

— Признай обаче — каза Гъли, — че татко беше прав да не взимаме нашите. Никога нямаше да издържат втората проверка.

— Но щяха да издържат първата — изсумтя Звездичка. — Преди Амири да развее като знаме името на този Ворпатрил.

— Не, да не си посмяла! — викна Тедж. Ситуация, в която Звездичка обикаля задните улички и се пазари за незаконно оръжие, със сигурност попадаше в графата „нещо ужасно“. Особено ако е недоспала като сега. И несведуща относно местния градски пейзаж.

Риш й се притече на помощ:

— Що се отнася до нежелани посетители с логото на Престен, мисля, че бараярската Имперска сигурност вече ни е осигурила нелоша защита. Знам, че работят по въпроса. И разполагат с много по-голям ресурс от нас.

Баронът кимна в знак на съгласие.

— Моята преценка е същата. По леглата, кокошчици и петлета. — Стана и се протегна така, че чак ставите му изпукаха. Другите тръгнаха с недоволно мърморене към кокошарниците си.

Баронът и баронесата прегърнаха Тедж и Риш за довиждане, преди те да потеглят към апартамента на Иван Ксав. Прегръдките се проточиха една идея по-дълго от нормалното, сякаш двамата искаха да се убедят по този най-фундаментален сетивен начин, че момичетата са добре, че са живи.

— Звъннете ни на номера на Иван Ксав, когато сте готови да излезем на вечеря — каза Тедж.

Гъли ги последва в коридора.

— Вече можехме да сме в Центъра Хеген, ако вие двете не се бяхте отклонили от първоначалния план — смъмри ги тя. — Това отклонение ни излиза адски скъпо, между другото. И в пари, и във време. Не знам защо трябваше да идваме всички, можеха да пратят Амири да ви прибере, и толкова.

— Първоначалният план се провали още в началото, за всички ни — отвърна троснато Тедж. — И толкова по-добре, както би признала самата ти, ако поне веднъж решиш да си честна със себе си. За разнообразие.

Гъли махна отривисто, сякаш да прогони досадна муха.

— Връщаме се да си отвоюваме Къщата. Всички ще участват, дори Амири. Всеки трябва да помогне с каквото може. Дори ти.

Тедж прокара ядосано пръсти през косата си, а те взеха, че заседнаха неуслужливо в някакъв възел.

— Как?

— Татко и Баронесата отговарят за общата стратегия, разбира се. Звездичка отговаря за сигурността. Аз поемам преговорите, а Бижутата правят каквото могат. А то никак не е малко. А ти… най-малкото можеше да съдействаш за генетичен съюз. Разменна монета. На бас, че Баронесата би могла да те използва тук-там.

— Татко каза, че не се налага да го правя! А Баронесата не оспори думите му!

— Онова беше тогава, а аз ти говоря за сега. Вече нямаме право на лични предпочитания. Никой от нас.

— Татко не би поискал това от мен.

— И не би трябвало да му се *налага*! Докога ще тежиш като камък на шията ни, Тедж? Имаше възможност да избираш, неведнъж, но ти дори това не направи. Ако питаш мен, повече нямаш думата.

— Нещо не те виждам теб да предлагаш тялото си като личен залог в бизнес сделка!

— Кой казва, че не го предлагам? — каза мрачно Гъли.

— О!

— Е?

— Е, ами… обадете се, като се събудите.

— Добре — каза Гъли, обърна се и влезе в апартамента.

Тедж и Риш продължиха към асансьорите. Риш я изгледа изпод вежди, но като никога се въздържа от коментар. Тедж обичаше семейството си, наистина го обичаше. Сигурна беше, че и те я обичат, по свой си начин. Но не разбираше как само за няколко часа еуфоричната й радост се е превърнала в мрачно униние.

15.

Иван, леко задъхан и тежко недоспал, влезе във външния офис на адмирал Десплейнс и завари на бюрото си един от старшите чиновници на отдела. Първото сутрешно кафе отдавна беше направено и изпито, както личеше от утайката в чашата на адмирала и лекия аромат във въздуха. Иван овладя желанието си да обере с лъжичка утайката и да я изяде.

— А, капитан Ворпатрил — посрещна го с усмивка чиновникът. — Старецът нареди да го уведомя веднага щом пристигнете. — И натисна чинно копчето на интеркома. — Сър, капитан Ворпатрил е тук.

— Най-после — чу се гласът на адмирала. Иван се опита да разчете по-тънките нюанси в тона му, но трите срички не бяха достатъчни за целта. Във всеки случай гласът му не преливаше от радост. — Да влезе.

Иван влезе във вътрешното светилище на шефа си и откри, че адмиралът има посетител — капитан от ИмпСи, ако се съдеше по нашивките му, който се обърна на стола си и изгледа смръщено Иван. Строен, но блед като човек, който прекарва времето си на бюро, с прошарена коса, която неуспешно се опитваше да придаде несъществуваща тежест и възраст на собственика си — капитанът беше среден, и на години, и по чин. На баджа с името му пишеше „Раудсеп“. Двамата с Иван се поздравиха по военному, в максимално съкратен вариант.

Десплейнс изглеждаше леко притеснен. А като се има предвид, че притеснението му произтичаше от някакъв си капитан — донесъл му е змиите лично? — значи силното раздразнение му беше в кърпа вързано. Адмиралът не покани Иван да седне, затова той застана свободно с ръце зад гърба и зачака. Някой много скоро щеше да му каже какво става. Винаги го правеха, нищо че той не искаше да знае.

Десплейнс започна със сух глас:

— Капитан Раудсеп току-що се поинтересува дали по времето, когато съм дал разрешение за женитбата ти на Комар, съм знаел за

интересните роднини, които твоята млада лейди Ворпатрил влачи след себе си.

— По времето на моята женитба на Комар всички мислехме, че Тедж е кръгъл сирак — каза Иван. — Включително и самата Тедж. И Риш. Снощи те с искрена радост откриха, че това не е така. А какъв е вашият интерес към този въпрос, капитан Раудсеп?

— До снощи аз отговарях за разследването, свързано с предполагаемите наемници, преследващи вашата съпруга. Разследване, провеждано от галактическия отдел на ИмпСи, което се изчерпваше с относително рутинна физическа охрана и което протичаше спокойно, без излишни вълнения. Тази сутрин отидох на работа и открих, че задачата ми изненадващо се е разширила, обхващайки джаксъниански барон ренегат, че и беглец на всичкото отгоре, с куп роднини в добавка. Нищо лошо, ако в горното изречение не фигурираше думата „изненадващо“.

А, да, в ИмпСи не обичаха изненадите. Което беше лошо, защото, ако питаха Иван, изненадите бяха точно по тяхната част. Иван се запита дали да не оспори онова с „ренегата“ — така де, как различаваш един джаксъниански барон ренегат от останалите джаксъниански барони? Беглец — да. Все пак вметна една поправка:

— Близки роднини. Семейството му всъщност.

Веждите на Раудсеп се сключиха в права линия.

— Експресното ми запитване до комарския клон на галактическия отдел буквално се засече в теснолъчевия информационен поток със спешно уведомление от капитан Морозов за предстоящата поява на въпросните лица. Добре е да се знае, че колегите на Комар не са проспали цялата история. За жалост предупреждението пристигна шест часа след появата им на Бараяр. Ако беше пристигнало шест часа *преди* това, можеше и да помогне. В някаква степен. Така или иначе, моята рутинна задача по физическата охрана на две лица се превърна в сложен политически казус с куп неизвестни величини, касаещи сигурността на още девет лица. И понеже очаквам *много скоро* да поискат от мен оценка на ситуацията, сметнах за редно да подготвя такава.

Иван наклони глава в знак че разбира така изложения аргумент, но категорично потисна преждевременното чувство на съпричастие към свой брат по служба. Този тип беше от ИмпСи все пак.

Раудсеп го изгледа с присвити очи.

— Защо сте ги освободили от митницата?

— Ами, изглеждаха уморени — отвърна Иван. — Многочасова битка с бюрократи. В добавка към скоковата болест. Пътуването от Комар е ужасно, ако си чувствителен към възлени скокове.

— Успяхте ли да разберете с каква цел са тук?

— Дошли са да вземат Тедж и Риш. — „Я чакай, какво?“ Да ги *отведат*? Чак сега тази мисъл се избистри в недоспалия му мозък и отприщи неприятно паническо пърхане в стомаха му. Е, с Риш сигурно би могъл да се раздели без особени терзания. Но ако Тедж поиска да тръгне с нея? — Добре де, да видят как са, най-малкото — побърза да се поправи той. „Мили боже, трябва да поговорим“. — Родители са им все пак.

— Имате ли да докладвате други свои наблюдения? Нещо, което да представлява заплаха… или интерес… за империята?

— Засега знам само, че са кацнали на Бараяр. Настаних ги в хотел и подозирам, че отдавна са по леглата. — Иван преглътна една звучна прозявка. — Добре де, попълниха и куп формуляри. Сигурно вече сте получили копия от митническата служба и рапорт от началника на нощната смяна… как му беше името, по дяволите… Замботи, да. Което означава, че знаете толкова, колкото знам и аз.

— Не мисля. Вие имате най-близък поглед върху ситуацията, от самото начало, бих казал.

„Не съм единственият обаче“ — помисли си ядно Иван, но успя да не го изрече на глас. А наблюденията му определено не започваха „от самото начало“. „Говори със собствените си хора, проклет да си“. Или какво, Би си е легнал с Риш, без да докладва? Плъхът му с плъх.

— През… колко, деветте си часа „наблюдение“ видях само група уморени пътници, които се радват да видят роднините си живи и здрави… — Онова определено не беше цирк в негова чест, нали така? — … и да бъдат настанени в хотел. — „Чакай малко…“ Биърли беше от вътрешния отдел, Раудсеп твърдеше, че е от галактическия. Дали това не беше поредната каша с печата на ИмпСи, характеризираща се с неосведомеността на дясната ръка относно действията на лявата? А и самият Иван често забравяше, че Биърли, който постоянно му се вреше в краката, всъщност е агент от много високо ниво, до което малцина в службата имат достъп. Значи трябваше ли да препрати Раудсеп към

Биърли, или не трябваше? И защо изобщо да се съобразява с Би? „Нали точно така се забърках в тази история, като за пореден път се опитах да го прикрия…“

Раудсеп така или иначе прекъсна мислите му.

— Щом казвате. — Бръкна във вътрешното джобче на униформената си куртка, извади визитка, погледна я и я бутна към Иван. — Това е кодът на обезопасеното ми комтабло, на него можете да ме търсите по всяко време. Откриете ли нещо подозрително, каквото и да е, обадете ми се незабавно, моля.

Иван не посегна да вземе визитката.

— Ъъ, искате да шпионирам семейството на съпругата си и да ви докладвам? — С периферното си зрение видя как лицето на Десплейнс леко се сгърчва, което беше крайно нетипично за сдържания адмирал, но в реакция на кое от всичко гореказано, Иван не можа да прецени.

— Вие сте поели официално отговорност за тях, нали така, капитан Ворпатрил?

„Като ворски лорд. Не като офицер на военна служба“. Мамка му, това звучеше точно като един от аргументите на Майлс. А Иван отлично знаеше, че започне ли да подражава на братовчед си, значи се е озовал на много тънък лед. Взе неохотно визитката, погледна я… имаше само код, без име или друга информация. А, да, една от *онези* визитки, помисли си той и я прибра в портфейла си.

— Макар че… — поколеба се Раудсеп, обхождайки с поглед подредения, но иначе претъпкан с източници на информация офис на адмирала — едната стена цялата беше заета от библиотека, съдържаща професионална литература, включително няколко редки издания от периода на Изолацията. — Сега ми хрумва, че почти всичко, свързано с Операции, минава през вашето комтабло, капитан Ворпатрил, по един или друг начин. Докато цялата тази ситуация не се изясни, би било разумно да си вземете отпуск. По семейни причини, да речем. Което напълно отговаря на истината, като си помисли човек.

Иван стисна зъби. Забеляза, че същото направи и Десплейнс.

— Ако лоялността ми така внезапно се е оказала под подозрение — каза бавно той, — значи не аз трябва да реша дали да изляза в отпуск, или не. Нали?

Раудсеп сбърчи чело.

— Прав сте всъщност. — И погледна към Десплейнс.

Десплейнс срещна погледа му и каза любезно:

— Ще обсъдя този въпрос с адютанта си. Благодаря ви за загрижеността, капитан Раудсеп, както и за времето, което ни отделихте предвид претоварения си график.

По-красноречиво от това не можеше да го изгони. Раудсеп явно или беше изчерпил запаса си от въпроси, или смяташе, че Иван се е изчерпил откъм отговори, иначе едва ли щеше да си тръгне, въпреки откритията намек. Чиновникът от Операции го изпроводи навън.

Иван продължи да стърчи насред офиса на адмирала. Десплейнс го измери с поглед, поглади брадичката си и се намръщи.

— Е, значи сега представляваш риск за сигурността, Ворпатрил?

— Не знам, сър — отвърна искрено Иван. — Никой нищо не ми казва.

— Хайде, връщай се на работа — изсумтя Десплейнс. — Засега поне. — Махна му да излезе, но в последния момент добави: — А. И се обади на майка си.

Иван се закова на прага.

— Май ще трябва, предвид… — Всъщност изобщо не се беше сетил за тази дребна подробност.

— Или май трябваше да кажа — майка ти се обажда да те търси, затова бъди така добър да й върнеш обаждането. — Гласът, с който го изрече, спокойно би могъл да попие цялата влага в помещението, толкова беше сух. Сякаш не стига това, ами Десплейнс го фиксира с Онзи поглед.

— Да, сър. Ей сегичка, сър — каза Иван и се оттегли във външния офис.

Разкара чиновника от бюрото си — който нямаше нищо против, защото, както не пропусна да подхвърли, имал свои задачи за гонене, — седна на стола и набра познатия код. Лицето на лейди Алис се оформи над видплочата веднага, сякаш майка му бе чакала в засада край комтаблото си.

— А, Иване. Най-после — каза тя, неволно копирайки адмирала.

Не разбираха ли тези хора, че е бил *зает*, мамка му! Иван кимна нащрек.

— Маман. Беше дълга нощ. Сигурно си чула вече? Това-онова?

— Всъщност най-напред пристигна копие на комарското спешно съобщение. Капитан Морозов прикачил настоятелна бележка

съобщението да бъде препратено на Саймън веднага щом се получи в столичния щаб на ИмпСи. За щастие генерал Алегре бил на същото мнение. Умен човек. Получихме съобщението на закуска. Малко по-късно получихме допълнителна информация от първа ръка. Не от теб, ако позволиш да изтъкна.

„От кого тогава?“ — понечи да попита Иван, но веднага се сети, че въпросът е излишен. Биърли, разбира се. Същият Биърли, който несъмнено беше успял междувременно да закуси и да подремне, за разлика от него. За него нямаше закуска и легло, не се и очертаваха в близко бъдеще.

— Ами, аз бях доста зает — извини се той. — Но сега всичко е спокойно. На първо време поне.

— Хубаво. Как го приема Тедж? И Риш?

— Направо откачиха. Така де, представи си, че цялото ти семейство изведнъж се завърне от мъртвите.

— Всъщност не е нужно да си го *представям*, Иване — каза тя и му хвърли особен поглед, в който се четяха обич и раздразнение в горе-долу равни дози. — Същото важи и за теб, ако позволиш да отбележа.

Иван сви смутено рамене.

— Сигурно. Така или иначе, емоции имаше в изобилие. — Емоции от няколко различни вида всъщност. Като единствено дете, чийто най-близък роднина от същото поколение е братовчед му, който на свой ред също е единствено дете, понякога Иван се беше питал какво ли би било да има голямо семейство. Ако не друго, вниманието на маман нямаше да е съсредоточено единствено върху него.

Паниката, която къкреше от известно време в задните дялове на мозъка му, сега изкипя почти без предупреждение и той каза с внезапно притихнал глас:

— Те, ъъ… те, изглежда, са дошли с намерение да вземат Тедж и Риш. Да ги отведат.

Маман го фиксира с поглед.

— Ти какво мислиш по въпроса?

Последва доста дълга пауза, преди той да изрече:

— Не знам какво да мисля. Странно е.

Тъмните вежди на лейди Алис се събраха.

— Е, и това е нещо. — Изправи гръб и каза отривисто: — Във всеки случай непременно трябва да ги поканим на вечеря колкото се може по-скоро. Така е редно. А и имаме да си говорим за толкова много неща, да се опознаем.

— Ами, те сега спят. Уморени са от пътя, нали разбираш.

— В такъв случай довечера ще са бодри и гладни. Тази вечер значи. Чудесно. Ще пратя Кристос с колата… ти, разбира се, ще ги вземеш от хотела и ще ги придружиш до нас.

— Ъъ, нека са две коли. Или автобус. Не е ли малко прибързано, тоест, ще се справиш ли?

— Организирала съм приеми за стотици гости с по-кратко предизвестие от това. Персоналът ми е напълно способен да се справи с частно семейно събиране за петнайсет души.

Иван преброи скришно на пръсти.

— Аз ги изкарвам четиринайсет. Като включвам себе си и Саймън.

— Биърли несъмнено ще иска да кавалерства на Риш.

И ще спести една-две стъпки на ИмпСи в добавка. Нито един ъгъл не убягваше на маман, никога. Иван успя да не се задави.

— Само… само не кани Майлс. И не допускай да се самопокани.

На всяко друго лице, което не притежаваше аристократизма на нейното, нацупените устни биха се класирали като гримаса.

— Мога да контролирам собствения си списък с гости, Иване. Пък и Майлс още е на Сергияр, ако не греша. Виж, Екатерин ще ми липсва. Нищо, друг път. — Махна с ръка, но дали небрежно или заплашително, Иван не разбра.

Прокара пръсти през косата си. Идеше му да я оскубе от корен.

— Да, а тази сутрин дойдох на работа — закъснях, отбележи, заради събитията от снощи, — и заварих тук някакъв капитан от ИмпСи с трън в задника, който тормозеше Десплейнс заради тази история, представяш ли си?… Всичко това изобщо не ми помага, изобщо. — Вдиша продължително. — От галактическия отдел. Който очевидно страда от временна липса на връзка с вътрешния отдел, сещаш се за какво говоря. Което поставя мен в много неприятна ситуация. И сега се чудя дали всички в Змиярника страдат от временна слепота, или Алегре нарочно ги държи в неведение, за да си осигури

две независими гледни точки? Или нещо друго? Мразя да си пъхам крака в техните капани, казвам ти. Невестулки проклети!

Саймън Илян се наведе в обхвата на камерата и го посъветва ведро:

— Ами обади се на Гай Алегре и *попитай*, Иване. Ако е първото, той ще иска да знае, а ако е второто, ти ще искаш да знаеш. Алегре ще говори с теб. Но бъди кратък все пак. — Лицето му се отдръпна с развеселена усмивка. Остана само гласът, който добави: — Браво на онова момче от галактическия обаче, със или без трън в задника. Опънал се е на цял адмирал. Ето такъв здрав гръбнак трябва да имат агентите ни…

Иван потръпна. „Ама аз не искам да говоря с Алегре!“

— Много разумно — одобри лейди Алис. — А аз ще се обадя на Тедж и Риш. Хайде, скъпи. Кристос ще ти се обади с подробностите за транспорта.

И прекъсна връзката. Иван поседя още миг, втренчил поглед във видплочата. Събираше сили и се чудеше кога и дали изобщо ще му остане време за служебните му задачи. Както и дали всички тези отклонения не попадат в графата „лични разговори в работно време“, за които се полагаше мъмрене. Въздъхна и набра следващия код.

— А, Иване — каза неутрално генерал Алегре, когато разговорът беше прехвърлен към личното му комтабло. Гай Алегре минаваше за понатежал и съвсем нормален на вид старши офицер на средна възраст, със съвсем нормална съпруга — е, жената работеше в Имперския научен институт, — и с деца, които попадаха във възрастовата група на най-малките отрочета на Десплейнс. Само онези, които го познаваха отблизо, знаеха колко свирепо гениален и гениално свиреп е. — Отваря се място на бързия ни куриерски кораб следващата седмица… или тази уговорка отпада предвид тазсутрешните новини? Новините от нощес всъщност, от твоя гледна точка.

— Ъъ, май така излиза, сър. В момента нищо не се знае. Точно затова ви се обаждам. Аз, един вид, си побеседвах по въпроса с двама от вашите хора, които, изглежда, не си говорят помежду си… — И разказа историята с Биърли и капитан Раудсеп, накратко, както беше инструктиран.

— Хм, да — каза Алегре. — Ще имам грижата Раудсеп да бъде уведомен. — Това, както и липсата на раздразнение, задето Иван му губи времето, подсказваше, че Раудсеп не знае за участието на Биърли в цялата история. — Добре, че ми се обади.

„Така“.

— Саймън ми каза да ви звънна. — Просто в случай че му потрябва още една отбранителна линия.

Алегре кимна.

— Ворутиър върши добра работа на своето ниво. Всъщност дори твърде добра напоследък. Вътрешният отдел смяташе да го пусне малко в отпуск, но после се появи *това*.

— Как е възможно някой да върши *твърде добра* работа?

— Може, ако си таен агент. — Алегре махна с ръка и смени умело темата: — Как е Саймън?

Защо всички смятаха Иван за информатор по семейните дела, за бога! Е, генералът имаше основание да пита. Гай Алегре беше оглавявал комарския отдел под прякото ръководство на Илян, а после, преди четири години, бе заел внезапно овакантения пост на своя началник. А цялата му кариера, още като млад офицер, беше преминала в Иляновата ИмпСи. Интересът му беше колкото професионален, толкова и личен.

— В добро здраве.

— Радвам се да го чуя. А някакви нови интереси, хобита? Би му се отразило добре — добави дипломатично Алегре. — Нямам предвид лейди майка ти, разбира се.

— Вие двамата говорите ли си често? По работа?

— Когато е необходимо. Бившият шеф на ИмпСи е достатъчно интелигентен да не се бърка в работата ми без нужда. Затова не се налага да го изпращаме на Сергияр, като твоя чичо, за да го извадим от обсега на разни хора, които са болезнено привързани към старите си навици. А и здравословният проблем на Илян май също помогна — отдели го от старото командване. — Алегре присви замислено очи. — Чудя се дали не би искал да погостува на Арал? Трябва да му го предложа. Дали майка ти би искала да попътува, как мислиш? Стига това да не предизвика нездравословно вълнение сред разни любители на конспирациите. Макар че дори от това бихме могли да извлечем

полза… — Изглежда, нещо друго на комтаблото привлече вниманието на генерала, прецени Иван. — Това ли е всичко на този етап?

— Да, сър. — „На този етап“.

— Благодаря ти, капитан Ворпатрил. — И с едно движение на ръката Алегре заличи Иван от видплочата и графика си.

Тедж проследи с поглед Риш, която водеше по-младите Арки към хотелските асансьори за кратка разходка, която по план трябваше да приключи в бара на хотела, където да изчакат транспорта си до апартамента на лейди Алис. Тедж би предпочела да инструктира *цялото* семейство за бараярските порядки, преди да тръгнат за вечерята — стига да млъкнеха поне за миг, колкото тя да се намести с лакти в надвикването, — но явно трябваше да се задоволи с баща си, Баронесата и баба като слушатели. Риш беше обещала да инструктира останалите според силите си.

Натисна звънеца и чу гласа на майка си, която я покани да влезе. По-възрастните членове на семейството се бяха събрали в хола около ниска холовидео масичка, която показваше градска карта в едър мащаб. Баба въведе нови параметри, изображението за миг се замъгли, после се избистри.

— Няма го, и това е — оплака се тя с нетипично за модулирания й тон раздразнение.

— Не може да са го преместили — възрази спокойно баронът.

— Да, обаче са преместили всичко друго, както изглежда. — Баба вдигна поглед. — А, Тедж, добре.

— Уреди ли да ни вземат по-рано? — попита Баронесата. — Обясни ли, че майка иска да види Стария град?

— Да — отвърна Тедж. — Лейди Алис каза, че Кристос с радост ще помогне. Явно част от обучението му за шофьор е било да наизусти всички улици във Ворбар Султана, а рядко му се случвало да шофира в онази част на града.

— Човек, който познава добре местните забележителности, би бил от полза — каза баща й.

— Какво търсите? — Тедж се настани между баща си и Баронесата и като никога получи по една топла прегръдки от двамата. Баронесата рядко демонстрираше чувствата си и до ден-два сигурно

щеше да й мине — явно наистина се беше тревожила за Тедж по време на изпълнената си с несигурност одисея от руините на изгубената Къща до Земята, оттам до Ескобар, и накрая — дотук. Тедж също би се тревожила до смърт за тях, ако знаеше, че са живи… трудно й беше да прецени кое чувство е по-непоносимо.

— Една стара ворска къща, позната под странното име Ладербекския зандан — каза баба и отново се обърна към холоизображението. — По време на Деветата сатрапия — бараярците я наричат „сетагандската окупация“ — работех там.

— Работила си? — попита Тедж, обзета от любопитство. Винаги, още от дете, беше приемала баба си като… ами, като баба, и никога не се беше замисляла за дългия й живот преди това. — Не мислех, че висшите съпруги на гем-генерали *работят*.

Веждите на Баронесата се вдигнаха високо.

— Не и в разни малки магазинчета, Тедж. — Тази част от историята им беше срещнала студеното й неодобрение.

Баба стисна устни на черта.

— Когато… се отделих от висшите, аз вече бях обучен генетик, Тедж. Е, не бях в елитната група, но близо. За нас, момичетата от външните планети, беше трудно да се състезаваме с жените хоут от самата Ета Сета. Те имаха достъп до най-новите разработки и технологии. Събраха ме с гем-генерал Естиф именно заради назначението му в Деветата сатрапия, а местната програма на Звездната ясла имаше нужда от добър лабораторен асистент. Жената, заемала поста преди мен, беше загинала при бомбен атентат, организиран от онези ужасни партизани. Дори не е била мишена на покушението, просто се случила наблизо. Лош късмет. — Баба изсумтя неодобрително. Тедж не разбра кое точно предизвиква неодобрението й — партизаните, тяхната тактика или фактът, че не са оценили по достойнство значимостта на случайната си жертва.

— Звездната ясла е провеждала свой проект на Бараяр? Бараярците знаели ли са? — Иван Ксав не беше споменавал за такова нещо, данни за подобен проект нямаше и в статиите по бараярска история, които Тедж беше прочела в мрежата.

Баба махна с ръка.

— Не беше нищо особено. Просто организирахме пълно генетично проучване на населението с подробна класификация на

резултатите. Периодът, който бараярците наричат Изолацията, е създал условия за уникален естествен генетичен експеримент, който задължително трябваше да се проучи. Надявахме се да открием някаква нова мутация, която да бъде извлечена и инкорпорирана в по-висша генетична матрица. Уви, за двайсет години проучвания — крайно недофинансирани, трябва да кажа, предвид мащаба на начинанието, — открихме само няколко нови генетични заболявания. Може би шестстотин години са недостатъчни за развитието и разпространението на положителни мутации. Жалко, че планетата е била открита повторно толкова бързо.

Някои комарци бяха на същото мнение, помисли си Тедж, макар и по други причини.

— И ти си имала… какво? Лаборатория в онази стара къща?

— Под нея, ако трябва да бъдем точни. Едно поколение назад къщата била графска резиденция, после преминала в ръцете на по-нисш клон на семейството, а накрая сатрапията я конфискувала за правителствени цели. Хоут Зая, ръководителката на нашия екип, не я харесваше особено, но къщата беше на удобно място и осигуряваше дискретен вход към лабораторията. Самата лаборатория беше доста добра, за времето си. С всички бариери срещу биологични зарази и прочие.

Тедж се поколеба.

— Щом е била просто генетична… библиотека, защо са ви трябвали системи за контрол на заразяването?

— Е, човек никога не знае — избегна прекия отговор баба й.

Тедж смръщи вежди. Нищо не разбираше.

— Ъ?

— Това дебилно изражение не ти отива, Тедж. Затвори си устата, ако обичаш — каза баронесата. — И се съсредоточи. Това е важно за бъдещето ни.

Всъщност дотук разговорът касаеше миналото. Далечното минало при това. Тедж преглътна една въздишка и се постара да онагледи любознателна съсредоточеност. Важно беше да им разкаже по-подробно за лейди Алис, преди да…

— Е, по онова време си имахме работа с *гем*, скъпа. Хоут Зая държеше известни наличности в запас, като рутинна предпазна мярка. — Баба сви устни, после продължи: — Лабораторията ни във Ворбар

Султана беше само преден пост на местна почва. Основните проучвания се провеждаха в онази орбитална лаборатория, която по-късно, по време на изтеглянето, беше изстреляна в атмосферата и изгоря. Ходила бях там само веднъж, понеже нямах нужната квалификация и стаж за орбиталния екип. Жалко, че се наложи да я изгорим. Но поне успяхме да спасим всички събрани данни.

— Което ни връща към твоя млад човек, Тедж — избоботи баща й.

— Какво? — Този път Тедж успя да си затвори устата.

— Имала си достатъчно време да го опознаеш. Какви са лостовете му? — попита баронът.

— Лостове?

— Тедж… — започна нетърпеливо баронесата, но баронът я спря с жест.

— Например — каза той, — жаден ли е за власт? За престиж? За богатство?

— Не знам.

— Как може да не знаеш нещо толкова основно? — каза баронесата.

Тедж сви рамене.

— Ами, доколкото разбирам, майка му е богата. Сградата, в която живее той, е нейна, както и сградата, в която живее самата тя, както и други някакви сгради. А май и някакви неща в провинцията. Иван Ксав няма братя и сестри, значи е единственият й наследник. Освен това май има нещо като попечителски фонд. Както и офицерската си заплата, с която покрива ежедневните си разходи.

— Не точно това имах предвид — каза баща й. — Богатите хора нерядко ламтят за още богатства, за да удовлетворят някакви свои цели или мании.

А семейство Арка знаеха доста по темата, като си помислиш.

— Мисля, че Иван Ксав държи на комфорта, а не на показното богатство. Тоест, съобразява се със стандартите на ворската класа, но не защото държи да го прави, а по-скоро защото… така му е по-лесно.

— А бизнес образование? Има ли такова? Внос-износ, търговия? Може ли например да проектира и осъществи голям и сложен бизнес проект?

— Ами, знам, че работи по военните бюджети с адмирал Десплейнс, а това определено са големи и сложни проекти.

— Хм. — Баронът потропа с пръсти по тапицираната странична облегалка на канапето. — Виж, Тедж, въпреки неизбежната необходимост от местни партньори бих предпочел по възможност да развием това начинание в рамките на семейството. Старите ми контакти тук са… недостатъчно надеждни, да речем. А в някои случаи и твърде стари, в буквалния смисъл.

„Начинание?“ Тедж не беше сигурна, че това й харесва. Ала сега в очите на баща й се мяркаше старият блясък и прогонваше сенките на умора и поражение, които натежаваха в погледа му, когато говореше за Ерик и изгубената станция. Умора и поражение, които нямаха място на широкото му лице.

— За какво начинание става въпрос? Тук, на Бараяр?

— Минна концесия. — Усмивка разтегли чертите му, сякаш слънце пробива през облаци. — Но няма да търсим полезни изкопаеми, а история. Мойра смята, че сме попаднали на богата жила. Така де, всяко семейство би трябвало да си има по една изгубена златна мина.

— За мен онези събития не бяха история, ако обичаш — възрази баба. — Пък и златото е най-малкото, което може да открием.

— Евентуално — предупреди ги баронесата. — Евентуално. Всичко това е като изстрел в тъмното.

— По-добре изстрел в тъмното, отколкото никакъв изстрел — въздъхна баронът. — А точно това ще се случи, ако бараярското правителство разбере за плановете ни, затова нито дума пред външни хора, Тедж. Ясно ли е?

Тедж сбърчи нос.

— Онази подземна лаборатория ли имате предвид? Че на кого му е притрябвала някаква стара генетична библиотека? Така де, досега всичко сигурно се е развалило. — А за *вонята* дори не й се мислеше.

— Всъщност генетичните мостри бяха съхранени във вид на спори и би трябвало да подлежат на пълна реконструкция — каза баба. — Там е и всичкият досаден боклук, който гем-генералите и техните приятелчета настояха да приберем, когато подготвяха спешното отстъпление. Някои от тях май наистина вярваха, че един ден ще се върнем и ще си приберем нещата.

— Досаден боклук?…

Баронът се облегна назад и усмивката отново огря лицето му. Още по-широка.

— Стари архиви, и сетагандански, и бараярски. Както и няколко колекции с произведения на изкуството…

— Нищо и никакви местни артефакти в по-голямата си част — вметна баба. — Макар че може и да има едно-две ценни неща, които сме донесли от Сетаганда.

— … банкноти и монети от Деветата сатрапия, с което стигаме до златото.

— Примитивното население на бараярската провинция незнайно защо предпочиташе неудобни златни монети — потвърди баба.

— … както и, най-общо казано, всякакви неща, които отбрана група изпаднали в паника гем-лордове не са имали време или място да вземат със себе си, а сърце не им е дало да изоставят — завърши баронът. — Мисля, че дори Мойра не знае какво точно има там.

— Никой не знаеше — каза баба. — Хоут Зая беше бясна, че й отнемат от ценното пространство, но по онова време нищо не можехме да направим по въпроса.

Въпреки твърдото си намерение да не се поддава на поредното откачено начинание на семейството си, Тедж волю-неволю отстъпи пред очарованието на тази невероятна история.

— Откъде знаете… откъде знаете, че междувременно някой не е открил лабораторията?

Баронесата потри ръце и вдигна замислено пръст пред устните си.

— Дори някой да ги е изнесъл тайно от подземието, част от артефактите би трябвало да изплуват на светло и да оставят следа. Както и част от архивите. Няма данни за такова развитие на нещата.

— Какво… как… а ние как ще стигнем до тях? Тайно?

Баронът щракна с пръсти.

— Колкото по-просто, толкова по-добре. Ако сградата все още съществува, ще я купим. Или евентуално ще я вземем под наем. Ако са я съборили и са построили нещо друго на мястото й, ще купим другото и ще продължим по план. Ако разбирам правилно, имотът не е бил в най-добрите части на града. Ако по някаква причина не можем да придобием самия имот, ще купим някой в съседство и ще проникнем

оттам. Както обикновено, номерът не е само да откриеш съкровището, а да го пласираш, както научих от горчив опит по времето, когато още бях млад пират. За да получиш най-високата възможна цена за даден актив, трябва да намериш онзи купувач, който е готов да плати най-много. А за тази цел ще трябва да се установим на сигурно място далеч от тази комична империя.

— На станция Фел, като за начало — каза баронесата, — стига да убедим барон Фел в ползата от подобно сътрудничество. Установим ли се там, възможностите пред нас ще се отворят. А и ще си върнем Рубин.

— Не е ли, хм, историческата стойност на артефактите не е ли много по-висока, когато се описват на място? — попита предпазливо Тедж.

— Така е, за жалост — съгласи се баронесата. — В този случай обаче иманярският подход не може да се избегне.

— И откога вие тримата планирате това… този подземен пиратски набег?

— От Земята — каза баронът. — Бяхме стигнали до дъното, когато продадохме косата на баба ти. И малко след това Мойра се сети за лабораторията.

— От години не се бях сещала за нея — каза баба. — От десетилетия всъщност. Но Шив така и не получи свястна зестра, когато се ожени за Удин. Гем Естиф пропиля първата, когато й избра онзи комарски идиот, който на свой ред я пропиля чрез серия много лоши решения.

— Дойдох при теб гола и боса — измърмори баронесата и погледна нежно съпруга си. — И… — подръпна скръбно един от късите си кичури — с коса.

— Помня — каза баронът и отвърна нежно на нежния й поглед. — Помня го, като да беше вчера. По онова време и аз бях кажи-речи без пукната пара.

— Но имаше ум за милиони.

— В такъв случай, ако Шив успее да измъкне съкровището, нека то ви бъде тест и зестра едновременно — каза баба. — Хрумвало ли ви е, че при вас ухажването върви отзад-напред?

— Важното е, че върви — каза баронът с усмивка.

— Този твой неочакван бараярски съпруг — обърна се баронесата към Тедж — наложи промяна в плановете ни. Първоначалното ни намерение беше да дойдем тук инкогнито, но новината за твоята поява ни осигури достоверен повод да пристигнем под истинската си самоличност, а високият социален статут на този Ворпатрил, свързан с високо внимание от страна на службите за сигурност, го превърна в необходимост. Предпочитах да не се разкриваме толкова рано. Исках първо да попълним бойните си резерви, за да подготвим топло посрещане за нашите врагове.

— Гъвкавост, Удин — избоботи баронът.

— Признавам — продължи баронесата към Тедж, — че много се изплаших, когато Амири ни каза, че с Риш не сте се появили на уговорената среща, нито сте се свързали с него. А после новината, която научихме чрез Лили, беше като неочакван подарък от съдбата… и направи бараярския ни план още по-неустоим.

— Ако сложим ръка на това съкровище — каза баронът, — ще успеем да спасим Къщата. Ще спасим *всичко*. Отдавна не бях залагал толкова много на един зар. Жалко, че не мога да си върна и младежката фигура заедно с отчаяните рискове от онова време. — Потупа се по шкембето и се намръщи страдалчески. Жена му изсумтя. Ако питаха Тедж обаче, баща й изглеждаше по-скоро развълнуван, отколкото отчаян.

— Сега — каза енергично баба — остава да открием Ладербекския зандан.

Иван настани сватовете в голямата наземна кола на маман и седна срещу тях в посока обратна на движението. Куполът се затвори с въздишка. Иван стисна за миг ръката на Тедж да почерпи кураж. Нещо като кураж. Когато се беше прибрал на бегом в апартамента си да се измие и облече за предстоящия цирк, Тедж и Риш вече бяха тръгнали към хотела. Не можа да поговори с Тедж тогава, не можеше и сега, нито в близките няколко часа. Ако не друго, в настоящия си вид — избръснат и нагизден в парадната си зелена униформа, която рядко обличаше след работно време — поне би трябвало да изглежда по-внушителен зет от снощи. Дано де.

Кристос започна туристическата обиколка в чест на баба с кръгче около двореца Ворхартунг. Иван спомена военноисторическия музей, който се помещаваше в двореца, като един вид невинно забавление за в бъдеще.

— Явно поне дворецът е преживял столетието невредим — отбеляза лейди гем Естиф, загледана в архаичните бойници. Няколко ярки окръжни знамена се вееха над бойниците, брулени от студения зимен вятър, в знак че се провежда съвет на графовете в намален състав. — Изглежда някак странно без лазерните ограждения обаче.

Иван и Кристос се бяха уговорили тихомълком, че на първо време ще е по-добре да разгледат Императорския дворец от разстояние. Кристос успя да промуши голямата кола възможно най-близо покрай възстановената пешеходна зона с дюкянчетата на стария Кервансарай.

— Виж, това вече изглежда добре — измърмори лейди гем Естиф с що-годе одобрителен тон. — По мое време тази част на града се смяташе за смъртоносен капан, където дебнат всякакви зарази.

Иван реши да не споменава, че се е родил именно тук. Нека този път някой друг разкаже историята.

— Последният бараярец, жив свидетел на Окупацията, когото познавах, почина преди… — Иван спря, за да пресметне, — преди осемнайсет години. — Когато самият той беше на седемнайсет. Наистина ли беше минала повече от половината от живота му, откакто неговият древен и страховит роднина се беше присъединил към предците си? „Ами… да, минала е“.

Изцяло модернизираната сграда на военната щабквартира не предизвика никаква специална реакция, за разочарование на Иван, но когато се отдалечиха от реката, лейди гем Естиф изправи гръб и залепи нос за прозореца. Баронесата и баронът наблюдаваха с интерес тази проява на… задоволство? Трудно беше да се каже какви чувства прикрива сдържаното аристократично лица на старата дама.

— Тези квартали бяха в покрайнините на града по времето на Деветата сатрапия — отбеляза лейди гем Естиф.

— Ворбар Султана се е разраснал много оттогава — каза Иван. — С по двайсетина километра във всяка посока. Наистина трябва да видите външните пояси, докато сте тук. Заслужава си.

Голямата наземна кола се вмъкна в едно от малкото свободни паркоместа и спря с въздишка. Кристос, който се беше вживял в ролята си на екскурзовод и не пропускаше да коментира една или друга забележителност на Стария град, се обади бодро по интеркома:

— Пристигнахме, лейди гем Естиф. Доста порових в градските архиви, докато открия данни за тази сграда. Сетаганданците я конфискували от старо ворско семейство, което се присъединило към Съпротивата, и я използвали като къща за гости, навярно заради просторния й парк. След това имението преминало в ръцете на една от опозиционните фракции, къщата била почти разрушена при последвалите стълкновения, накрая била отново превзета от император Юри. Старото ворско семейство така и не си върнало собствеността, може би защото междувременно било избито до крак. Но Ладербекския зандан несъмнено се е намирал тук, на това място.

Тримата старши Арки… добре де, двама Арки и една гем Естиф… гледаха ококорени през страничния прозорец на колата, проточили вратове.

— Тази огромна грозна сграда? — възкликна задавено баронесата.

Явно най-после представител на старата столична архитектура беше приковал вниманието им, пък било то и една от най-позорно грозните сгради във Ворбар Султана. Иван обясни жизнерадостно:

— Дело е на любимия архитект на император Юри Ворбара, небезизвестния лорд Доно Ворутиър. Построил пет мегаломански грозилища, преди да го спрат. Да не се бърка с настоящия граф със същото име, между другото. Доно архитектът наистина е роднина на Биърли, макар и непряк, за радост и облекчение на Би, несъмнено. Биърли знае няколко интересни истории за Доно и ако искате, може да ви ги разкаже по-късно, на вечеря. *Това* конкретно грозилище е известно като Змиярника — така го наричат хората, които *работят* там, забележете, — а иначе е щабът на ИмпСи. Централата на Бараярската служба за имперска сигурност.

В купето на наземната кола се възцари продължително мълчание.

— Едва ли се продава — измънка тихичко Тедж. — Или дава под наем.

Иван се засмя.

— Докато оглавяваше ИмпСи, Саймън Илян често казваше, че би продал сградата за един бетански долар, стига да намери бетанец, който има долар и няма вкус. И ако Съветът на графовете кандиса да му построи нова сграда, което никога няма да стане. Маман казва, че известно време държал на стената в кабинета си снимка на Ескобарското федерално бюро за разследване — висока сграда, цялата в стъкло, — така както някои хора си лепят плакати с полуголи мацки.

— Боже, боже, боже — каза Шив Арка.

И дълго гледа през рамо, дори след като колата се вля в трафика.

16.

Чак когато се натъпкаха в асансьора към мансардния апартамент на лейди Ворпатрил, Тедж прошепна в ухото на Иван:

— Аз, ъъ, така и не успях да ги предупредя за Саймън.

— Какво?… — Иван се смрази. — За какво толкова си говорихте, че…

— За други неща.

Иван излезе от асансьора във фоайето, повел старшите Арки като квачка — пиленца.

— Е, вече е късно. — Този път Саймън трябваше сам да се справи със ситуацията. Или да не се справи. Тежките дървени врати се отвориха пред тях — явно някой стоеше на пост. Маман и Саймън чакаха един до друг в просторното антре. Откъм гостната се чуваше звън на чаши и тихи гласове, знак, че Риш и Биърли са доставили по живо по здраво остатъка от семейство Арка.

Тедж пристъпи храбро напред.

— Татко, баронесо, бабо, позволете да ви представя майката на Иван Ксав лейди Алис Ворпатрил и моя свекър-пастрок Саймън Илян, шеф на ИмпСи, сега пенсиониран. Лейди Алис, Саймън, това са лейди Мойра гем Естиф, Шив и Удин гем Естиф Арка, барон и баронеса Кордона. — Последното прозвуча с предизвикателна нотка; така де, *тях* едва ли можеше да нарече „пенсионирани“.

Саймън стрелна Тедж с изненадана усмивка, преди да застане до лейди Алис и да поздрави на свой ред чуждопланетните гости. Баронесата не трепна, когато се наведе да й целуне ръка, лейди гем Естиф също понесе стоически новината, но баронът — след бърз изненадан поглед към Тедж — пристъпи напред и стисна сърдечно предложената му ръка.

— Аха, *онзи* Саймън Илян, така ли? Шефът на ИмпСи с киборгския мозък? — каза със силния си басов глас. — Славата ви се носи чак до Джаксън Хол. На идване Иван и Тедж ни показаха

сградата на ИмпСи, между другото. Доста е, хм, голяма. Една от забележителностите на Ворбар Султана, доколкото разбрах.

— Сградата вече не е моя, нито мозъкът, боя се. Извадиха чипа от главата ми преди четири години — каза Илян. — При пенсионирането ми.

Което отговаряше на истината, помисли си Иван, но само на малка част от нея.

— О — каза Арка. — Звучи ми малко драстично. Когато се пенсионират, повечето хора получават няколко заплати накуп или поне хубав часовник. Моите съболезнования.

— Няма нужда. Лично аз бях изключително доволен.

— Сериозно? — Двамата най-после си пуснаха ръцете и Иван се запита дали ръкостискането им не е било от типа „я да видим кой пръв ще счупи пръстите на другия“. Двамата лице в лице за пръв път — двама застаряващи сватове? — си беше стряскаща гледка. Арка беше едър, тъмен, напрегнат въпреки умората, открито опасен. Саймън беше слаб, прошарен, сдържан до степен на обезличаване… и прикрито опасен. Ефект, ни най-малко отслабен — дори напротив — от мисълта, че Илян не е толкова умствено благонадежден като преди… Иван си отдъхна с облекчение, когато — приключили с първоначалните любезности и освободени от горните си дрехи със съдействието на прислугата — гостите се изсипаха в дневната при другата част от семейството си.

Иван изостана назад и прошепна на Саймън:

— Защо се ухили така на Тедж преди малко?

Бегъл отглас от онази доволна усмивка пробяга по лицето на Илян.

— Защото за пръв път ме представят като нечий пастрок. Намирам го за… ласкателно някак.

— А ти… би ли искал да?… — попита изненадано Иван. Мнозина бяха намеквали за неизяснено синовните отношения на Иван с партньора на майка му, но самият Илян не беше обелвал и дума по въпроса, внезапно си даде сметка Иван. Нито веднъж.

— Както би се изразила лейди майка ти, думата не би била точна. И не е ничия грешка… — „или работа“, досети се Иван, макар добавката да остана неизречена, — освен на самите нас. От друга страна — Илян се поколеба за миг и извърна поглед; с известна

неувереност сякаш… не, абсурд, — не държа да чувам неизбежното „ъъ“ преди „пастрок“.

„Ъъ“ — понечи да каже Иван, но бързо се поправи и вместо това закръгли едно „О“. На Саймън наистина ли му пукаше за това? „Очевидно“. Инвентаризацията на тромавите и нерядко тъпоумни определения, с които Иван беше представял Саймън на приятели и познати през последните четири години, беше милостиво прекъсната от Биърли, който ги наближи с бавна крачка.

Кимна смутено на Илян. Винаги беше забавно да видиш как обичайната самомнителна ирония на Биърли изчезва без следа, не само от изражението, а и от езика на тялото му, всеки път, когато се озовеше в близост до бившия шеф на ИмпСи. Явно Илян все още плашеше Би до мозъка на костите, въпреки че до неотдавна Биърли беше работил за него… или точно *защото* беше работил за него?

Иван обхвана с поглед гостите — Арките и Бижутата. Някои стояха до количката с напитките, други зяпаха през прозореца към мекия зимен здрач.

— Виждам, че си успял да ги доставиш целокупно. Маман ви е намерила автобус?

— Нещо като луксозна наземна баржа, да. Нито един не падна през борда — заяви с гордост Биърли. — Не защото не се опитаха обаче. Имаш страшно много зетьове и балдъзи, Иване.

— Да, и аз забелязах същото. — Иван си грабна едно питие и хвърли признателна усмивка на сервитьорката от фирмата за кетъринг, която майка му наемаше за всичките си хиперофициални приеми на правителствено ниво, освен когато използваше персонала на Императорския дворец. Жената му отвърна с майчинска усмивка. Саймън и маман действаха в синхрон, забеляза Иван — маман придружи баронесата и лейди гем Естиф до големия прозорец и взе да им сочи по-интересните сгради на Ворбар Султана, Саймън правеше същото с Шив, като и двамата тайно следяха отношението на старшите Арка с тяхната шарена сюрия деца. Бая поотраснали деца, като си помислиш. Въпросът беше дали майката, бащата и бабата ги виждат по този начин?…

Тедж разговаряше с брат си Амири и неговата джийвс-сянка Чер — или Оникс. Всички деца на Арка ли си имаха свое прикрепено Бижу? Тази семейна динамика беше нова за Иван и не се вписваше

напълно в бараярските исторически прецеденти, касаещи признатите незаконни деца. Той обиколи младшата част от клана, разпита ги учтиво дали хотелът им харесва, дали са успели да поспят и нормално ли са пътували до апартамента на майка му, получи също толкова любезни отговори и тръгна към Саймън и Шив тъкмо когато Саймън казваше:

— *Как* точно ви спипаха Престен?

Шив въздъхна издълбоко.

— Оказа се, че поне отчасти е било заговор с вътрешно участие. Хора, на които имахме доверие… а не е трябвало.

— Неприятно. Но това може да се случи и на най-усърдно охранявания бастион. — Саймън вдигна смутено ръка към челото си, жест, който Иван не беше виждал от известно време. — Точно така съсипаха и моя чип.

— Чипът с фотографска памет, който са отстранили при пенсионирането ви? Мислех, че са го отстранили по заповед на императора. Нещо не схващам.

— Не беше точно така. Чипът стана обект на биосаботаж, изключително успешен саботаж, който го увреди непоправимо… Иван без съмнение си спомня онази част от историята много по-ясно от мен. — Илян го стрелна с остър поглед изпод притворени клепачи. — После разкашканите останки бяха отстранени хирургически, за щастие преди грозните странични ефекти да ме убият. Не по *този* начин бих избрал да се оттегля от Имперската служба за сигурност след четирийсет години работа там, нищо че отдавна си мечтаех за деня, в който ще се пенсионирам.

— А. Разбирам чудесно — каза искрено Шив.

Двамата вдигнаха за наздравица полупразните си чаши и ги пресушиха. Добрата фея с количката за напитки се появи като по магия, напълни чашите им, после отново изчезна.

Дървените врати в дъното на гостната се отвориха като завеси на театрално представление и разкриха сцената… добре де, масата… разтегната в голям овал и сервирана по всички правила на изкуството. Маман и нейните експерти по кетъринг насочиха отрепетирано гостите към местата им. Шив успя да прошепне нещо в ухото на Гъли, преди да ги разделят.

Иван с неудоволствие установи, че мястото му не е до Тедж, която седеше срещу баща си, когото настаниха в края на масата от почетната дясна страна на Саймън. Маман седеше в другия й край, с Мойра гем Естиф отдясно и Удин Арка отляво — или обичайният протокол се беше пропукал пред предизвикателството на многобройния клан Арка, или домакинята беше решила да заложи на по-небрежна подредба в семеен стил. Или това, или лейди Алис беше подредила гостите си според някакъв свой план, несъмнено консултиран с ИмпСи (в пенсия). Иван се озова сврян между тъща си и най-голямата си балдъза Звездичка. От другата страна на Звездичка седеше Биърли, а Смарагд го делеше от Риш. Чер, Перла, Амири и Гъли седяха отсреща, между лейди гем Естиф и Тедж. Масата беше твърде голяма и не предразполагаше към дълги общи разговори. Разговорите най-вероятно щяха да се разпаднат на две или три групи. Би, настанен по средата, или щеше да чува всичко, или да остане изцяло встрани от пренията.

Сервираха им гъста супа, подходяща за сезона, по рецепта, която традиционно се използваше на Зимния празник. Иван я позна веднага по божествения аромат — маман очевидно беше похитила Мама Кости за вечерта. „Да се надяваме, че Майлс няма да разбере“, помисли си. Риш тъкмо уверяваше Смарагд, че всичко щяло да „наред“, после онази част от сътрапезниците, чието обоняние беше подсилено генетично, се заеха благоговейно със супата.

Лейди Алис дипломатично подхвана разговора с най-неутралната налична тема — попита лейди гем Естиф дали й е харесало на Земята и дори успя да вмъкне Иван с няколко насочващи реплики относно престоя му там като помощник военен аташе преди десетина… не, преди *повече* от десет години. Бърз поглед изпод мигли предупреди Иван да пропусне *интересните* аспекти на престоя си, което едва ли беше необходимо — нужни биха били доста повече чашки, та Иван да разчовърка крайно неприятните си спомени от *онзи* етап на многообещаващата си тогава кариера. За щастие лейди гем Естиф му спести необходимостта да се включва в разговора — възрастната дама пое подадената й реплика и увлекателно заразказва за осемте си години в люлката на човечеството. За изненада на Иван лейди гем Естиф не беше прекарала това време в заслужена почивка и уединение,

били те добре или зле финансово обезпечени, а беше завъртяла собствен бизнес в сферата на генетичните консултации.

— За да поддържам уменията си — обясни тя. — Които са трагично изостанали според сетагандските стандарти, не толкова според земните. Макар че винаги съм се опитвала да бъда в крак с новостите. — Усмихна се доволно на шарените си внуци, наредени около масата.

Звездичка, която по преценка на Иван не пиеше, а се наливаше — освен ако нямаше някакъв генно подобрен сетагандски черен дроб, — вдигна очи и каза:

— Как изобщо е станало така, че със стария генерал сте родили Баронесата? По нареждане на твоето старо Съзвездие? Така трябва да е било… знае се, че висшите контролират много строго външните кръстоски.

— Не е така, скъпа. Макар че по онова време с моето Съзвездие отдавна бяхме тръгнали по различни пътища. Всъщност най-строгият контрол и прецизно планиране засягат вътрешните кръстоски, кръстоските между висши. При външните кръстоски е позволена известна свобода, дори се насърчават, с надеждата за случайни генетични подобрения.

Удин стрелна майка си с мрачна усмивка през масата.

— И беше ли резултатът удовлетворителен? В моя случай?

— Определено. Макар че по онова време мотивите ми бяха краткосрочни и емоционални.

Звездичка свъси чело.

— Значи си била влюбена в дядо гем Естиф, така ли?

Мойра гем Естиф махна с ръка сякаш да прогони тази досадна романтична представа.

— Рае гем Естиф не беше човек, в когото да се влюбиш. Бях убедена обаче, че той — както и всички ние, които решихме да останем на Комар, вместо да се върнем в империята — е платил прескъпо и ненужно за грешките на нашето висше командване. Чувствах, че поне тази негова загуба, свързана с Деветата сатрапия, мога да компенсирам.

Чер, който седеше до нея, я погледна объркано.

— Каква жертва?

Удин отпи от виното си, погледна с обич своя син-и/или-произведение на изкуството и каза:

— Какво, не си ли чувал тази история? — Иван съобрази, че Чер е последният Арка, по-млад дори от Тедж.

Всички се бяха умълчали, а сътрапезниците в другия край на масата бяха наострили уши да чуят продължението. Тедж се наведе напред и обходи с въпросителен поглед братята и сестрите си. Явно бабата не ги удостояваше често с разкази за младостта си, реши Иван.

— Това е една много бараярска история, пълна с пропилени възможности, излишни усложнения и завършила с провал, което май я прави особено подходяща тема за разговор тук и сега — каза лейди гем Естиф и хвърли поглед към домакина в другия край на масата. Саймън се усмихна любезно в отговор, но по погледа му личеше, че и той като другите е наострил уши. — Синът на генерала от предишна негова съпруга беше загинал във войната за Деветата сатрапия.

— Убили са го предците на Иван Ксав? — попита жизнерадостно Риш от своя край на масата.

— Отначало и ние мислехме така, но по-късно стигнахме до извода, че е загинал от „приятелски огън“. Не е ли това един забележителен оксиморон? Капитан гем Естиф изчезнал по време на тридневен отпуск. Обичайно вината за подобни изчезвания падаше върху партизаните или изчезналият се обявяваше за дезертьор — по онова време проблемът с дезертьорството ставаше все по-сериозен, — но Рае настояваше, че синът му не може да е дезертирал, а нямаше данни да са го убили партизаните. Доста по-късно, вече бяхме на Комар, ако не греша, един от приятелите на капитана ни довери, че синът на Рае си е имал бараярски любовник.

Възрастната дама млъкна и гребна от супата си; останалите сътрапезници, четиринадесет на брой, мълчаха хорово.

Лейди гем Естиф преглътна деликатно и продължи:

— Капитанът явно е бил проникнал отвъд вражеската линия в най-упоритото и дейно гнездо на бараярските партизани, за да търси своя млад мъж. Не е ясно дали е знаел, че градът е бил набелязан за унищожение от управляващата гем-хунта — генерал гем Естиф не беше част от нея, между другото, така че синът му не е получил информацията по тази линия, — и се е опитвал да измъкне любимия си от зоната на поразяване, или просто е извадил лош късмет. И

въпреки ужасната ирония на обстоятелствата, довели до смъртта на капитана, Рае, изглежда, намираше утеха във факта, че синът му поне не е дезертьор.

Четиримата бараярци около масата не бяха *по-тихи* от останалите сътрапезници, помисли си Иван… но явно имаше разлика между заинтригувано мълчание и задавено мълчание, разлика, която беше онагледена в момента по най-добър начин. Ядреното унищожение на столицата на окръг Воркосиган беше искрата, подпалила разпокъсаната планета и обединила я за едно последно и успешно настъпление срещу сетагандански окупатори.

— Теренът на Воркосиган Вашной е собственост на братовчед ми Майлс, между другото — отбеляза дружески Иван. Псевдодружески? Дори той не беше сигурен. — Зоната на поражение. Доскоро светеше нощем. Вече не.

— Сериозно? — каза съвсем спокойно лейди гем Естиф. — Е, поздрави от мен храбрия гем-капитан и неговия любим следващия път, когато прелетиш над онова място. Предполагам, че не кацате там.

— Да — отвърна Иван. — Дори сега никой не каца там.

Лейди Алис, жена с трийсетгодишен дипломатически опит зад гърба, изглеждаше така, сякаш току-що е открила ново значение на израза „тишина в ефира“. Но все пак направи храбър опит да се отърси от вцепенението си.

— Затова ли с гем-генерала сте взели комарско гражданство?

— Мисля, че Рае имаше по-прагматични съображения във вид на голям пакет планетарни акции с право на глас.

„Във вид на подкуп тоест?“ — запита се Иван.

— Самата аз не подадох молба за комарско гражданство. Сметнах, че правата, които получавам като съпруга на комарски гражданин, са достатъчни — продължи лейди гем Естиф. — По-късно, когато отидох да живея при Удин и Шив, въпросът за гражданската ми принадлежност и лоялност вече не беше… хм, на дневен ред. Истината е, че почти цяло столетие се подвизавам като човек без гражданство, което, уверявам ви, е нещо трудно постижимо в световете от възлената връзка.

— И още как — каза Илян от своя край на масата, без да крие колко е впечатлен от разказа на възрастната дама.

Следващото ястие пристигна и разговорът се разпадна на по-малки части — дамският край на масата обсъждаше сетагандански-те генетични техники, прилагани при джаксъниан-ските външни кръстоски, с кратко отклонение към последната бараярска мода в асистираната репродукция, а в другия край разговорът се завъртя около военната история и нейното финансиране. Колкото и да надаваше ухо, Иван чу само част от разговора на Саймън и Шив, който се въртеше около „общи“ спомени за пиратски набези и тайни Операции на ИмпСи в системата на Джаксън Хол. Спомените звучаха като анекдоти и вероятно бяха силно редактирани и от двете страни.

Иван реши, че е време някой друг да обясни произхода на топящата се в устата кленова амброзия, която им сервираха за десерт, но за негово облекчение гостите не попитаха за подробности, задоволявайки се с обяснението на лейди Алис, че лакомството е традиционен бараярски продукт. Присъствието на кленовата амброзия в менюто беше неизбежно, съобрази Иван, като се имаше предвид кой е главният готвач — чул беше, че Мама Кости получавала процент за популяризиране на рецептата.

Вечерята завърши без инциденти въпреки залитането на лейди гем Естиф към исторически трагедии със стара дата. Понеже стъпката се задаваше от старшите, вечерта очевидно нямаше да се проточи до малките часове, нито да се обърне в пиянски гуляй. Иван тръгна след Саймън, когато той покани Шив в кабинета си след вечерята — рядка чест, която бившият шеф на ИмпСи пазеше само за най-отбрани гости от висотата на Грегор, Майлс или чичо Арал. И сякаш не стигаше това, Илян извади бутилка още по-елитно бренди от лозята на окръг Воркосиган, толкова рядко, че дори си нямаше етикет, а единственият начин да се сдобиеш с него беше да го получиш като личен подарък от графа.

Бутилката и две чаши. Саймън дари Иван с най-влудяващия си любезен поглед и каза:

— Предполагам, че лейди Тедж би се зарадвала на присъствието ти, Иване.

Двамата се измериха с поглед, като Иван се опитваше да не фиксира своя върху бутилката, която се поклащаше небрежно в ръката на Илян.

— Аз съм дълбоко загрижен за бъдещето на Тедж, сър.

— Знам това, Иване. И то заема една от централните ложи в главата ми.

Иван не би могъл да изрече на глас: „Мама му стара, трябва да говоря с Шив! Чакай си реда!“ пред новоизлюпения си тъст, който следеше с нескрит интерес тази размяна на реплики; нито „Недей да забравяш, ако обичаш!“, докато Саймън го избутваше учтиво към вратата. Колко точно неща можеше да задържи Илян в централните си ложи напоследък и за колко време?

Тотално звукоизолираната — а също огнестрелно–, плазмо– и отровногазово изолирана — врата се затвори с решително плъзгане под носа на Иван и го остави да стърчи в коридора.

Биърли се появи отнякъде, леко отнесен.

— Къде изчезнаха Арка и Илян?

Иван посочи с палец към кабинета.

— Частна сбирка, изглежда. Обсъждат воркосиганското бренди и един бог знае още какво.

Биърли се втренчи във вратата с любопитство, което отстъпваше само на Ивановото.

— Ами… Илян. Надявам се, че държи ситуацията под контрол.

— Не съм много сигурен. Ти беше по-близо до техния край на масата. Остана ли с впечатлението, че Шив се опитва да преметне Саймън? Или да го привлече на своя страна? Прикрито, разбира се.

Би сви рамене.

— Естествено. Подобен подход е кажи-речи задължителен за Шив в момента. Опитва се да намери подкрепа за Къщата си в изгнание с цел да премахне втората част от горното определение. Не ми стана толкова ясно защо… — Би се поколеба, — защо Саймън като че ли също го ухажваше. И още по-прикрито, забележи. Освен ако не е просто навик.

— Неприятна мисъл. Как двамата се ухажват.

— Мда… Все едно гледаш как две жени се опитват да си направят бебе.

Иван се замисли върху тази крайно интригуваща и още по-разсейваща метафора.

— Това вече го правят. Тоест технологията е налице. Дори на Бараяр.

Биърли махна с ръка.

— Знаеш какво имам предвид.

— Мда. — Иван загриза долната си устна. — Ами ти? Арките знаят ли с какво по-точно се занимаваш? Професионално?

— Питаш дали Риш им е казала? Още не съм сигурен. Знаеш ли дали Тедж е споменала нещо пред семейството си?

— За теб ли? Нямам представа. Днес не съм имал възможност да разменя и пет приказки със собствената си съпруга! — Иван се поколеба. — Но знам, че са говорили за нещо.

— Ами, опитай се да разбереш, става ли?

— Шпионирането е по твоята част, ако не се лъжа — изръмжа Иван.

— Опитвам се бе, човек — изсъска Биърли.

— Виж, ти сам се издаде. На Комар. Изкара ми акъла тогава. Какво, опитваше се да впечатлиш синята хубавица с покъртителната история на двойната си идентичност?

— Тогава бяха само двете, а и изобщо не си представях, че ще се озоват на по-малко от пет скока до Ворбар Султана. Сделката ми се стори равностойна, а те изглеждаха склонни да съдействат. Така де, нямаше да се разприказват пред враговете си. Мислех, че ще е само за ден-два, после всеки ще си тръгне по пътя. Не предполагах, че Риш ще трябва да избира между мен и семейството си.

„Или че Тедж ще трябва да избира между мен и семейството си“ — успя да формулира наум Иван, преди една врата наблизо да се отвори и Биърли да си затвори устата с трясък. Високата канелена Гъли излезе от банята за гости, понечи да тръгне обратно към гостната, видя ги да се мотаят в коридора и свърна с усмивка към тях. Високите токчета я изравняваха по ръст с Иван — него гледаше право в очите, а Биърли отгоре надолу. Баронета София Арка в пълния й блясък. Странна титла беше това, помисли си Иван. Звучеше като „байонет“, което… май звучеше доста на място.

— О, Иван Ксав — каза тя и кимна на Биърли, включвайки и него в обръщението. — Каква приятна вечер след несгодите на нашите странствания.

— Радвам се — каза той. — Непременно го кажете й на майка ми. За нея гостоприемството е форма на изкуство.

— Това се вижда с просто око — отвърна Гъли с почти сетагандансko одобрение: — Партньорът на майка ви също е

интересен човек — продължи. Ами да, Гъли седеше доста по-близо до Илян по време на вечерята. На мястото до Тедж, където би трябвало да седи Иван, а не тя или някой друг. — „Илян“ е име на… как беше думата за вашите бедняци… *пролетарско* име, нали така? Не е от ворите.

— След два пъти по двайсет години служба за империята мястото в нашата военна каста е гарантирано без значение дали имаш „вор“ пред името си — твърдо каза Иван. — Да си двоен двунаборник е достатъчно.

Гъли погледна Биърли за потвърждение на този културно обусловен детайл. Той кимна енергично.

— И все пак е само капитан. Дори след колко… четиридесет години. Двоен двунаборник, що за израз? Излиза, че е със същия чин като вас, нали така?

— Не — отвърна Иван. — Преди да се пенсионира, Илян беше шеф на Службата за имперска сигурност, което дори не е военен чин, а пряко императорско назначение. Илян замрази военния си чин на капитан, защото предшественикът му капитан Негри, който е бил шеф на сигурността при император Ецар — наричали го Чирака на Ецар, — също не е приел повишение във военната йерархия. Политическо решение. Защото и постът е в крайна сметка политически.

Гъли кривна глава.

— А вашият Илян? На него как му викат?

— Кучето на Арал Воркосиган — вметна Биърли и устните му мръднаха развеселено.

— Но… Воркосиган не е бил император… Той…

— Беше регент цели шестнайсет години, докато император Грегор навърши пълнолетие — услужливо я осведоми Биърли. — Много работа, никакви облаги. — Иван се запита дали последното не е дословен цитат с автор чичо Арал. Или леля Корделия по-вероятно.

— А как наричат настоящия шеф на ИмпСи?

— Алегре ли? Ами, викат му шефът на ИмпСи. — Биърли се сгъна в лек поклон, сякаш да се извини за нещо. — Боя се, че живеем в не толкова цветисти времена.

„И слава богу“ — помисли си Иван.

— Когато го назначиха, Алегре вече беше генерал. Не поискаха от него да се откаже от чина си, така че традицията на капитаните,

изглежда, свършва с Илян.

Пълните устни на Гъли се нацупиха замислено.

— Струва ми се доста странно. Може би бараярските капитани са високо платени?

— Не — призна тъжно Иван. После добави, от страх да не изложи пред Гъли своя хм-пастрок. — Илян получаваше заплата на вицеадмирал, което си беше в реда на нещата предвид отговорността на поста му и количеството работа. — Или пък не? Трийсет години работа по 26.7 часа в денонощие, без почивка? Човек не се хваща на *това* хоро за пари. — Сега, след като се пенсионира, получава половината си заплата.

— И колко е това?

Иван, който се занимаваше най-редовно с ведомости и можеше да рецитира наизуст заплатите на всички чинове, настоящи и минали, каза:

— Сигурно би могла да го провериш някъде.

Биърли се поусмихна и примигна с ресници, което беше знак за Иван да продължава в същия дух.

— В такъв случай… той богат ли е извън заплатата си? — настоя Гъли.

— Нямам представа.

Гъли тръсна изненадано глава — кехлибарените й къдрици, събрани с шнола на тила, за разлика от дивия облак на Тедж, не успяха да подскочат достатъчно.

— Как може да не знаете?

— Предполагам, че има спестявания — вметна услужливо Биърли, разбърквайки какъвто там казан подгряваше, реши Иван. Самият той, волю-неволю, май щеше да види резултата. — Едва ли е започнал с много като млад офицер от пролетариата, но хората от тази класа обикновено са спестовни и живеят икономично. А и той нямаше никакви видими пороци.

— Нито тайни — вметна Иван. — Не е имал *време* да си отгледа пороци. — Не че Илян не умееше да пази тайни… дългогодишния си несподелен и неподозиран от околните пролетарски копнеж по лейди Алис например. Който тотално беше убягнал от вниманието на Иван, докато *и двамата* не сложиха картите на масата. Илян и *собствената* му майка.

О, добре де, *един* таен порок. И двамата бяха адски пияни на тържеството по случай рождения ден на Грегор преди две години, Иван — по навик и в името на традицията, пенсионираният Илян — защото дотогава винаги бил дежурен на тези тържества и сега за пръв път имал *възможност* да се напие, както сам обясни. Говориха за разни неща, които Иван забрави своевременно, а после незнайно как стигнаха до темата за чипа на Илян и каква част от съхраняваната в него информация се е изгубила безвъзвратно. И каква част Илян все още помни. Точно тогава Иван научи къде се пази най-голямата и най-тайна порнографска колекция на Бараяр.

„Не е като да съм я трупал нарочно, разбери — уверяваше го Илян. — Но проклетият чип запаметяваше всичко и не подлежеше на изтриване или редакция. Всичко и завинаги, без значение дали съм го видял неволно, или в резултат на лошо настроение, лоша преценка или лоша компания. Или във връзка с работата ми… боже, онези бяха най-отвратителните. Можеш ли да си представиш колко гадни записи от подобно естество е трябвало да изгледам за четирийсет години?…“

Има неща, мислеше си Иван, които никой мъж не бива да научава за друг мъж, дори за своя хм-пастрок, или най-вече за него. Случвало се бе разни хора — къде дискретно, къде направо — да го питат от колко време продължава онова между майка му и Илян, след неговото пенсиониране, когато връзката им беше станала… открита? Публична? Не демонстративна, защото лейди Алис никога не парадираше — обратното би било проява на лош вкус. По-скоро… кичеха се един с друг гордо, без да се крият и без да дават обяснения. В онзи момент обаче, на рождения ден на Грегор, Иван си помисли, че рисковете, свързани с предишната му работа, може би не са единственото наследство, което Илян е вкарал неохотно в леглото на своята високо уважавана ворска дама. За щастие на следващия ден Илян, изглежда, не помнеше нищо от разговора им — махмурлукът бил за младите, оплакваше се през стонове той, — а Иван с дълбока признателност *не* го подсети ни с дума, ни с поглед, ни с друго.

А когато се отърва от *своя* махмурлук, от поколенческия шок и от гадните — а може би не достатъчно гадни — образи, които въображението му раждаше на килограм, стигна до извода, че изповедта на Илян е прозвучала най-вече *самотно*.

Самият той напоследък все по-ясно съзираше един факт от живота — че да си женен за съпругата си е по-добре от това да си женен за работата си.

— Капитан Илян е… или е бил… умен мъж, нали така? — каза Гъли. — Човек би си помислил, че пост като неговия дава щедри възможности за лично обогатяване, особено ако си го заемал в продължение на трийсет години. Ако не директно, то чрез умело използване на вътрешна информация.

Беше знак за… за нещо… тази мисъл никога не се беше пръквала в главата на Иван. Ако не друго, Илян беше вложил адски много време и адски много енергия в борбата с корумпирани хора и с резултата от тяхната корумпираност; едва ли имаше нещо, което Илян да не знае за порочната страна на човешката същност. И все пак… само защото изслушваше хорските изповеди още не значеше, че е свещеник, нали така.

— Не — каза Иван след кратко мълчание, впил нокти и зъби в разклатената си вяра. — Неговата страст беше ИмпСи и той нямаше нужда от друга. Адреналинът беше неговият наркотик.

Биърли вдигна вежди.

— Сериозно?

— Съвсем сериозно. Илян изглеждаше що-годе нормален само в сравнение с обкръжението си, състоящо се от най-пристрастените към адреналина наркомани в империята. Всички велики мъже са такива по необходимост, иначе имперският кон ще ги хвърли още на първата крачка. Така де, помисли си *кого* ръководеше Илян в тайни операции. И по *чия* молба.

— Това — каза Биърли — е добър аргумент.

— Но той вече се е оттеглил от всичко това — завърши Иван.

— Скромна пенсия за един верен имперски бюрократ? — Гъли вдигна вежди. — А в същото време майка ти е толкова богата?

— Това не я притеснява — заяви с твърд тон Иван.

— Но дали не притеснява него?

Иван отвори уста да отрече енергично, но изведнъж си даде сметка, че сред многото неща, които не знае за Саймън… е и това.

— Сигурен съм, че има по-важни неща, за които да мисли.

Гъли го дари с усмивка.

— Очарователно. — После махна с пръсти ала Шив, обърна им гръб и тръгна към гостната. Биърли направи неуточнена гримаса и тръгна след нея.

Иван изгледа за последно вратата на кабинета и ги последва.

Час по-късно партито се разтури, а Иван още не бе имал шанс да поговори насаме с Тедж. Саймън и Шив най-после бяха излезли от леговището на Саймън. Междувременно Биърли се беше изнервил още повече, принуден да слухти по периферията на чисто женския и въздълъг конклав между лейди Ворпатрил, лейди гем Естиф и баронеса Кордона, задушевна раздумка, в чийто край тричките вече си говореха на „ти“. Всички се изсипаха в иначе просторния, но сега внезапно отеснял коридор да си вземат връхните дрехи от ръцете на услужливата прислуга. Кристос се появи да заведе гостите до наземните автомобили, с които бяха пристигнали.

Саймън и Шив се разделиха с поредното озадачаващо ръкостискане. Докато тълпата се изнизваше през широката входна врата, Саймън се загледа замислено в широкия гръб на джаксънианеца, но после се обърна с лека усмивка към Тедж и й подаде ръка.

— Баща ви е много интересен човек, Тедж. Способен е да продаде слонове на цирков мениджър.

Тя му отвърна с усмивка, в която се четяха равни дози озадачение, благодарност и тревога.

— Мисля, че цирковите мениджъри биха *искали* да купят слонове, сър.

Усмивката на Илян се разшири.

— Да де.

Тедж успешно беше избягвала Иван Ксав през цялата вечер. Главата й беше замаяна още преди да пристигнат у лейди Алис, а гостито й причини допълнителен шемет. Басов акорд „Сетагандансko злато, сетагандансko злато, сетагандансko злато!“ беше звучал ударно в главата й, с по някое кресчендо „Заровено съкровище!“, редуващо се с минорното „Но ИмпСи!…“ Баща й, въпреки липсата на инструктаж относно сватанака си — и защо трябваше да стрелне Тедж с *онзи* намръщен поглед, какво беше виновна тя, че никой не я остави да

обясни? — бързо се беше съвзел и двамата с Илян явно се спогодиха чудесно. Това беше добре. Нали?

При други обстоятелства Тедж би чакала с нетърпение да се гушне до Иван Ксав, да си поговорят на ушенце и после да… по чисто естетически съображения, ако не друго. Това време на денонощието й беше станало любимо, беше нещо, заради което да тръпне в очакване през деня. Не днес обаче. Докато тримата с Риш се изчакваха за банята, разговорът се въртеше около тривиални неща. Тедж първа се мушна под завивките. Нямаше нужда да се преструва на изтощена… сигурна беше, че само да се обърне на хълбок и да затвори очи, веднага ще…

— Тедж… — Другата страна на леглото изскърца и потъна под тежестта му. Само след миг обаче Иван Ксав въздъхна, стана, отиде до вратата на спалнята, отвори я и извика: — Хей, Риш!

— Какво? — отвърна му тя уморено и дори малко ядосано.

— Ти раздрънка ли се за Биърли? С какво си изкарва хляба тоест?

— Естествено, че не! Нали такава беше сделката. Да си мълчим за това. Не че фигурираше като изрично условие, но сметнах, че се подразбира.

Раменете на Иван Ксав се отпуснаха облекчено.

— А.

— Освен пред семейството, разбира се.

Раменете на Иван Ксав провиснаха умърлушено.

— Разбира се — повтори той под нос, после повиши глас: — Това прави още девет души, които знаят, нали?

— Супер, натуралът можел да брои.

Иван Ксав изръмжа и се дръпна от вратата, която се плъзна зад него.

Върна се в леглото, седна, опрял гръб в таблата, и впери поглед в Тедж на меката светлина от нощната лампа. Понеже погледът му заплашваше да пробие дупка между плешките й, Тедж се обърна по гръб.

— Тедж — започна отново той, колебливо, — възможно ли е баща ти да си въобразява, че може да *подкупи* Илян?

Ха сега де. Как да се справи с това?…

— Да го подкупи ли? Как ти хрумна да използваш тази дума? Човек подкупва някого, за да, за да… знам ли, за заговор, за престъпление някакво. Нещо политическо или военно в ущърб на Бараяр. — „Финансово“ не беше същото като „политическо“ и „военно“, нали така? — Татко никога не би направил нещо *такова*.

— Никога не би *успял*, бих казал аз. Ти нали си даваш сметка — а дано и Шив си дава сметка, — че лоялността и неподкупността на Саймън са били подлагани на натиск в продължение на трийсет-четирийсет години, безуспешно. Натиск много по-голям от онзи, който би могъл да му окаже Шив. Много по-голям, отколкото двамата с теб можем да си представим, Тедж.

— Е, и?

— И…

— Виж, баща ми не е глупав.

— Същото важи и за Саймън. — Иван Ксав изкриви лице в кисела гримаса, която никак не му отиваше. — Намислили са нещо, усещам го. Твоите хора… Арките.

— Дошли са на Бараяр да ни вземат, мен и Риш.

— Да, и това е друго, за което трябва да поговорим… точно този разговор репетирах цял ден, по дяволите, преди да изникне другото… Тедж, *какво знаеш*?

Тя го изгледа намръщено. Иван Ксав също не беше глупав.

— А ти? Участваш или не? — попита тя. Имаше ли изобщо смисъл да го пита? Той беше бараярец до мозъка на костите си, е, поне седем осми бараярец. Без съмнение щеше да поиска цялото съкровище за своята възлюбена империя, за своите си хора… нали точно това означаваше униформата, която обличаше всеки ден.

— В какво? Не мога да ти отговоря, преди да знам за какво става въпрос. Макар че очевидно е нещо незаконно, иначе досега да си ми казала. Някаква джаксънианска сделка, нали, под масата?

— Не мога да ти кажа, освен ако не участваш. Ако пък решиш да не участваш, тогава съвсем не бих могла да ти кажа.

— Женените хора — каза хладно Иван след кратък размисъл — не би трябвало да имат тайни един от друг.

Тедж започваше да се ядосва. Надигна се на лакът. Като никога, това движение не успя да отклони вниманието му от приказките.

— Та ти непрекъснато криеш разни неща от мен! Строго секретни неща от работата си например.

— Това е различно. Това е… негласно правило, не, изобщо не е негласно всъщност, а съвсем изрично правило: да не дрънкаш за служебни неща вкъщи. Или другаде. Не е като да крия тези неща от теб, защото така *искам*.

— Сигурно и без това са адски скучни.

— В по-голямата си част — съгласи се Иван Ксав с почти отклонено внимание.

— Освен онова, което говориш насън, може би.

Иван Ксав се вдърви, но не в онзи смисъл на думата. Всъщност въпросният му отдел в момента спеше дълбоко.

— Говоря насън? За класифицирана…

— Трудно е да се каже. — Тедж го цитира, наподобявайки акцента и интонацията му: — Не яжте това авокадо, адмирале, посиняло е. На сините очите им шарят.

— Този сън не го помня — измърмори с лек ужас Иван Ксав. — За щастие…

— И аз така предположих. Че сънуваш. Освен ако Бараяр не провежда някакви военни експерименти в областта на биоинженерството.

— Не знам за такова нещо. Не и с плодове поне. Онова авокадо… не *мяучеше*, нали?

Тедж го зяпна.

— Не знам. Ти каза само, че му шарели очите.

Иван Ксав й се стори необяснимо облекчен. После обаче продължи:

— Ако е нещо безобидно, няма нужда да се пази в тайна.

— Напротив, има.

— Каква например?

— Ами, знам ли, за да не се полакоми някой друг да открадне… каквото е там.

— Значи е нещо тогава, някакъв предмет.

Май нямаше голям смисъл да се щипе и да си казва: „Събуди се!“, при положение че главата й беше пълна с мъгла на изтощение. Въпреки това Тедж се опита.

— Не непременно. Хората крадат и идеи.

— Значи е нещо, което… според Шив и твоите хора може да помогне на каузата им, предполагам. Това звучи логично. Би беше прав, проклет да е. Това е единственото логично обяснение. Търсят нещо, което ще им помогне да си върнат Къщата. Ще им осигури средство за давление, за натиск… но не *тук*. Какво биха могли да търсят *тук*?

— Няма да си играя с теб на разпит с фаст-пента по това време на нощта. Нито по друго време.

— Виж сега, това всъщност е нещо като игра. На партита и забави. Фаст-пента или предизвикателство. Хората се редуват да си задават въпроси и или трябва да кажеш истината, или да приемеш предизвикателството. Не с истинска фаст-пента, разбира се. Освен ако партито не е специално. Трябва да питаме Биърли, той сигурно ще знае…

— Вие, бараярците, сте много странни.

— Да — съгласи се Иван Ксав с дълбока въздишка, после, изглежда, реши, че казаното може да се интерпретира като хула срещу родната му планета, и побърза да се поправи: — Не! Или най-малкото не сме толкова странни като джаксъниянците. Или сетаганданците. — Добави нещо под нос, което май гласеше: „Трижди проклети галактически мутанти“, но го смотолеви толкова бързо, че Тедж така и не разбра дали е чула правилно. И по-добре.

— Проблемът не е само в Къщата — каза тя, след като мълчанието се проточи неприятно. — Престен държат Ерик и Топаз. Като заложници… или нещо още по-лошо.

— Значи… — В гласа на Иван Ксав се промъкнаха неудобство и несигурност. — Ерик може и да не подлежи на съживяване. А Топаз е… само Бижу, нали? Няма генетична връзка с Шив. Ти така каза.

Тедж се намръщи.

— Татко никога не е правил разлика между нас, децата. Иначе не би ни объркал имената всеки път когато ни крещи заради някаква беля. — Спомените изплуваха веднага, заедно с интонацията и думите, дори гласът й се смъкна с една октава: — „Ти, Риш, Гъли, Чер, Смарагд… не… Тедж, да, Тедж… престани веднага!“ — Устните й се извиха в усмивка въпреки всичко. — Ако искаш, приеми, че е пастрок на Бижутата, макар че самият той никога не ни е делил, затова и ние не сме се замисляли по въпроса. Той, разбира се, вечно беше зает. Така че

може би става въпрос за еднаква *липса* на внимание, а не за… Въпросът е, че… — Тедж окончателно изгуби посоката на мислите си.

— А майка ти? Тя бърка ли ви имената?

— Баронесата — въздъхна Тедж — никога нищо не бърка. — Замълча, после добави: — Трудно ми е да мисля за Саймън като за твой пастрок.

Иван Ксав размаха ръце.

— Ако бях на пет. Или на петнайсет. Когато Саймън се хвана с маман. Тогава сигурно щеше да е различно. По онова време *исках* да имам баща. На трийсет обаче можехме да бъдем само познати, най-много приятели, а той да е… *съпругът* на маман. Един вид. Хм-съпруг. Партньор. Нещо си. — Ново колебание, по-дълго този път. — Ако не броим трийсетте години преди това, когато ме е държал под око. Но пък Саймън Илян държеше всички под око. И не… не правеше разлика. Но Саймън… — Иван Ксав заекна, после продължи: — Даваш ли си сметка, че… не, това не мога да ти го кажа. Нито другото всъщност. Или… не, и това не мога…

Тедж, уморена и ядосана, и не само заради изминалия въздълъг ден, каза троснато:

— Ами спри да дрънкаш тогава и заспивай.

Иван Ксав изхъмка точно като… ами, точно като граф Фалко всъщност.

Легнаха си с гръб един към друг.

17.

Когато Иван се събуди, първата му мисъл не се различаваше от последната, която го беше тормозила преди — най-после — да заспи. Възможно ли бе Саймън да води Шив за носа право към някой гаден капан? За бившия шеф на ИмпСи подобно поведение би било точно толкова инстинктивно и естествено като дишането. И беше точно толкова правдоподобно — дори по-правдоподобно всъщност, — колкото идеята, че Шив се опитва да подкупи Илян.

И ако беше така, щеше ли Шив да се натика слепешката в капана, или щеше да се усети навреме и да заложи контракапан, в който Саймън да се хване, преди да е хванал Шив в своя?…

И двата варианта бяха крайно неприятни.

Да подозира, че Арките готвят нещо, но да не знае какво е то, направо го влудяваше. Може би Саймън се е досетил какво кроят? Тази мисъл би била утешителна, защото означаваше, че Саймън знае какво прави, ако не беше друга една мисъл, а именно че Шив го води за носа, подхвърляйки му информация, която е грижливо редактирана и подвеждаща. В този случай бившият шеф на ИмпСи сигурно щеше да остави нещата на собствения им ход за известно време, колкото да се ориентира в ситуацията. Което пък щеше да осигури на бившия пират време да щракне своя капан…

„Това ще свърши зле“. Иван устоя на импулса да си оскубе косата и тръгна с несигурна крачка към банята.

Тедж и Риш още спяха, когато излезе за работа. Обичайната сутрешна лудница в Операции му подейства успокояващо. Адмирал Десплейнс се поинтересува как е прекарал вечерта, уж небрежно, но остана видимо облекчен от новината, че лейди Алис и Илян са посрещнали чуждоземните бежанци дипломатично и без инциденти.

— Мда, Илян. Разбира се — измърмори под нос и взе голямата си чаша с кафе. — Значи всичко е под контрол.

— Мм! — каза жизнерадостно Иван и се обърна към комтаблото си.

Още сортираше змийчетата, когато по обезопасения канал пристигна повикване от щабквартирата на ИмпСи. Иван едва-що беше успял да лепне на физиономията си любезна усмивка, когато над видплочата се материализира лицето на капитан Раудсеп.

— Добро утро, капитан Ворпатрил — каза капитанът и му кимна. — Генерал Алегре сметна, че е редно да знаете. По вашия случай има раздвижване. Преди ден комарският отдел на ИмпСи е задържал четирима души на главната орбитална станция. Екип наемници на свободна практика от Центъра Хеген, дошли със задача да приберат вашата съпруга и придружителката й и да ги транспортират обратно до Центъра.

Иван залитна на стола си. Това беше… бързо? Бавно? Очаквано, неочаквано… злощастно?

— Само Тедж и Риш? А не и другите Арки?

— Така излиза. Наградата за транспортирането на двете жени до Центъра Хеген е значителна. И още по-значителна, ако ги транспортират до Джаксън Хол. „Заповедта за задържане“, както евфемистично го наричат джаксънианците, е била издадена от Престенския синдикат, същия, който преди осем месеца е превзел Къща Кордона.

— Това можеше да се очаква. Наемниците пристигали ли са, или са си тръгвали, когато хората на Морозов са ги задържали на станцията?

— Качвали са се на кораб за Ворбар Султана, ако трябва да бъдем точни.

— Значи… Морозов е хванал последния влак.

Раудсеп вдигна рамене.

— Онези са професионалисти. И докато ние следим под лупа всичко, свързано с новия консорциум Кордона, джаксънианската система за лов на глави е практически анонимна. Буквално всеки — който е в занаята, разбира се, — може да си хареса обявената награда и да тръгне по дирите на мишената, без поръчителите — и още по-малко ние — да знаят за това. Узнават го чак когато ловците на глави цъфнат на прага им да предадат плячката и да си вземат парите. Няма личен мотив, няма връзка, която да проследим.

— Мамка му — каза Иван. — Значи мога да изникнат и други. Иззад всеки ъгъл.

Раудсеп кимна и каза:

— Заловените ще бъдат обвинени в заговор за похищението на бараярски поданик, което ще ги извади за известно време от играта. — После добави замислено: — Въпросът е какво ще правим, ако се умножат. Някаква специална кошара за задържане на галактически трафиканти на хора може би? От една страна е добре, че ги вадим от обръщение, но… е, няма смисъл да му мислим отсега.

Иван обаче се замисли. Какво, по дяволите, трябваше да направи бараярското правителство с десетки връз десетки ловци на глави? Бяха трудни за залавяне, а сред тях имаше и такива със сериозни психични проблеми. *Майлс* би знаел какво да прави с торба бесни невестулки, но в неговия случай лекарството можеше да се окаже по-лошо и от болестта. А и Майлс не беше тук. Май не беше редно да си го мисли, но… все пак: „Слава богу!“.

— Предполагам — бавно каза Иван, — че ловци на глави ще приждат дотогава, докато е налице наградата, предложена от онези Престен. Както и известно време след това, докато новината се разпространи. И като говорим за разпространението на новини, има ли признаци, че враговете на Арките знаят за масовата им поява тук? Че и останалите членове на клана се подвизават на Бараяр?

— Засега няма — каза Раудсеп. — А когато го научат, ситуацията ще стане още по-сложна. Особено за моя отдел.

— Можете да погледнете на това като на тренировка в реални условия — подметна Иван.

Което категорично не разведри настроението на капитана.

— Имате ли представа още колко смятат да останат тук вашите… ъъ, роднини?

— Извънредната им виза изтича след тринайсет дни. Не знам дали съдът ще им позволи удължаване.

— Хм. — Раудсеп се намръщи. — А подразбрахте ли дали имат по-нататъшни планове, свързани с Бараяр? В противен случай не виждам пречка да си приберат хората и да си заминат по живо по здраво. Което, ако не друго, поне ще ги свали от моя работен график.

— Една от тях е омъжена за бараярски поданик. Това определено е пречка.

Раудсеп махна с ръка.

— Ако съм разбрал правилно, тази ваша женитба е временно решение и никой не я взема на сериозно.

„Аз я вземам на сериозно“. Наистина ли? А Тедж?…

Раудсеп продължи да разсъждава на глас:

— Човек би си помислил, че всеизвестен ворски сваляч като вас не би използвал такива драстични техники за съблазняване. — И размърда вежди, добавяйки негласно: „Май губиш форма, пич?“.

Иван се запита с раздразнение кой ли нахален аналитик от ИмпСи с пролетарско потекло го е описал в докладите си като „всеизвестен ворски сваляч“.

— Е, снощи научихте ли нещо полезно за намеренията им? — Раудсеп поизправи гръб, готов да запише шпионския му доклад.

Генерал Алегре беше казал… добре де, беше намекнал… че Раудсеп от Галактическия не бил сред малцината сведущи относно Биърли от Вътрешния, за да се запази ценното прикритие на Би. Ако питаха Иван, ценното прикритие на Би започваше да прилича на смокиново листо, проядено от гъсеници. Ами ако вземат да се застрелят един друг, този въпрос му се искаше да зададе на Алегре. Е, Биърли едва ли щеше да стреля по униформения Раудсеп. Не и по погрешка.

Бяха ли уведомили междувременно Раудсеп и ако го бяха уведомили, защо той разпитваше Иван, а не Биърли? „Проклетата ИмпСи!“ Иван се спря на следното:

— Саймън Илян беше там. Шпионинът на шпионите. Защо не попитате него?

Раудсеп се сепна.

— А, да, разбира се. — Лицето му се изопна, като да беше видял привидение. — Не ми се ще да го притеснявам, нали вече е пенсионер. По болест. Макар че никой няма по-остро око от него. — В гласа му прозвуча колебание. — Имам предвид преди да…

„Значи така изглежда Раудсеп, когато му се разтрепери под лъжичката“. При други обстоятелства Иван би намерил това за забавно.

— Ако Илян беше забелязал нещо критично, със сигурност щеше да го докладва — продължи капитанът. — Макар и на някой от по-високите етажи, предполагам…

Като нищо можеше да е докладвал всъщност. На кого обаче? „И защо аз не съм в малобройния кръг на сведущите? Определено имам нужда от сведения, мамка му!“

— Ами поразпитайте — предложи му Иван и сви рамене. — О, извинете. Адмирал Десплейнс ме вика.

Раудсеп прекъсна неохотно разговора, засега. Онова, дето Десплейнс го викал, би било страхотна лъжа, която да го отърве от капитана, помисли си Иван, само дето не беше лъжа. Нищо, щеше да си я запази за бъдеща употреба. Адмиралът искаше Иван да му приготви няколко файла и той се хвана на работа. Поредното съвещание на отделите — бог да пази Операции — след четирийсет минути. Логистичният отдел срещу счетоводния, призори, от двайсет крачки, до смърт, освен ако някой — и Иван чудесно знаеше кой ще е този „някой“ — не ги убедеше да стрелят във въздуха. Стана и тръгна да докладва.

Тедж и Риш пристигнаха с прозявки в хотелския апартамент на Арките, където, оказа се, всички вече бяха на крак. Включително Биърли — тъкмо излизаше след Чер, който го беше мобилизирал за свой местен гид. Би стрелна Риш с изтерзана усмивка в движение, тя му отвърна със същото. „Защо просто не се целунете и да се свърши?“, помисли си Тедж. Толкова очевидно им се искаше. Не го направиха обаче, само си казаха „здрасти“ и „чао“ при асансьорите и се разделиха с нерадостни погледи през рамо.

В апартамента — трябваше ли да мисли за него като за щабквартирата на Къща Кордона в изгнание, зачуди се Тедж — всички комтабла бяха окупирани. Звездичка и Перла се бяха втренчили в едното, Гъли и Смарагд седяха пред второто, баща им работеше на третото. Баба седеше в центъра на тази трескава дейност и наглеждаше доволно домочадието си.

Баронесата я посрещна с директен въпрос:

— Тедж! Правилно ли съм разбрала, че можеш да шофираш във Ворбар Султана?

— Да.

— Чудесно. Скоро ще имаме задача за теб. Стой тук. Риш, иди да помогнеш на Звездичка.

Риш се нацупи и отиде да се присъедини към подкомисията на Звездичка пред комтаблото в съседната стая.

— Но аз нямам кола. — Иван Ксав беше тръгнал за работа със спортното си возило, а дори да не беше, с него Тедж можеше да вози само по един роднина. Макар че това би било по-скоро плюс, реши тя.

— В такъв случай ще отговаряш за осигуряването на коли под наем. Добре, тъкмо се чудех какво да правя с теб.

Сякаш Тедж беше резервно парченце от пъзел, което не пасваше никъде, навярно прибрано по погрешка от друга кутия. И май не беше единствената — Амири влезе в стаята с чаша кафе в ръка. Изглеждаше леко смутен, сякаш не знае къде да се дене, но щом видя Тедж, лицето му грейна.

— Има ли още? — попита Тедж и кимна към кафето му.

— Да, ей там — каза той и я заведе да си вземе и тя.

— Какво е намислил Чер? Видях го да излиза с Биърли. — Тедж си наля от каната, добави сметана и отпи. Възслабо хотелско кафе, но сметаната имаше онзи особен дъхав вкус, знак за органичен произход, толкова различен от биоватните млечни продукти, които се използваха на орбиталните космически станции. Понеже вече бе виждала снимки на въпросния „органичен произход“, Тедж предпочиташе да не се замисля за подробностите, но резултатът определено беше възхитителен.

— Примамка. Един вид. Идеята е, че онзи от нас, който се озове в компанията на Ворутиър, или на когото Ворутиър се натресе, следва да премине в режим „примамка“. Понеже сме единайсет, татко смята, че ще можем да ангажираме вниманието му за достатъчно дълго. Къде й е бил акълът на Риш да се хване точно с него?

Тедж още помнеше специфичната им реакция на ниво телесна миризма при онази първа историческа среща в комарския апартамент на Иван Ксав и ако съдеше по нея, „акълът“ май не беше играл централна роля в тази работа.

— Той пръв се хвана с нас, ако трябва да сме точни. Но тогава ситуацията беше различна. И двете търсехме начин да се скрием, някакъв начин, какъвто и да е.

— Лично аз смятам, че сестрите ми са можели да се справят и по-добре, но станалото — станало. Господи, Тедж! — Поклати глава. — Толкова се радвам, че Баронесата и татко ви намериха. Може би, ако

успеят да извъртят този номер със съкровището, ще ми позволят да се върна в клиниката на Ескобар.

— Ти това ли искаш?

— Да. Тъкмо бях почнал първия си голям аспирантски проект. Направо ми се скъса сърцето, когато се наложи да изоставя работата си. Мислех, че съм приключил с Къща Кордона, че съм успял да избягам. Разбирам, че татко и Баронесата са преживели нещо ужасно и сега искат да ни държат близо до себе си, но аз определено не искам да ме вербуват като свой наследник на мястото на Ерик. Звездичка или Гъли са много по-подходящи за тази цел — и освен това, за разлика от мен, го *искат*.

Тедж навъси чело и сниши глас:

— Не знам. Усещам подводни течения. И Звездичка, и Гъли бяха приели Ерик за наследник. Но дали сега няма да си съперничат?

Амири се замисли.

— Ами… и в двата случая това няма да е *мой* проблем.

— Вие откога знаете за съкровището? — попита Тедж.

— От снощи. След вечерята у лейди Ворпатрил. Татко, баба и Баронесата свикаха семеен съвет и ни казаха за новия план. Пазили са го в строга тайна, между другото. Сигурно защото не са били сигурни, че биобункерът още е там. Аз през цялото време мислех, че идваме на Бараяр, за да приберем вас двете, и се чудех защо трябва да се влачим през всичките онези пет възлени скока, вместо да пратим един или двама най-много. Щеше да е много по-евтино. И по-дискретно.

Тедж се запита как биха реагирали двете с Риш, ако се беше появил само един член на семейството, вместо целият клан, и беше настоял да тръгнат незабавно. Е, сигурно щеше да зависи от пратеника…

— А защо са довели *теб*? — попита тя.

— И аз това се питах… до снощи. Изглежда, идеята е — ако открият някакви интересни сетагандански биоматериали в бункера, — да ги продадат контрабандно чрез Лили Дърона. Чудя се дали са й казали. Това би обяснило защо Лили ме пусна, без да спори. — Замълча, после попита: — А ти откога знаеш?

— От вчера следобед, когато останах при нашите, а Риш инструктираше вас за местните особености. А казаха ли ви какво са

построили бараярците на онзи парцел? На мястото на разрушената господарска къща?

— Мда. На мен ми прозвуча като сериозно усложнение. Но татко явно смята, че държи нещата под контрол. — В гласа му се промъкна известно колебание. Така де, баронът и баронесата бяха смятали, че държат под контрол и станция Кордона. Амири се обърна към Тедж: — Трябва да им помогнеш, Тедж, с цената на всичко. Целият ми живот зависи от успеха на тази шантава операция.

„Ами моят живот?“ Тедж прогони тази бунтовна мисъл. Животът на Амири беше по-важен от нейния. Амири *правеше* неща. Тедж, както семейството й не спираше да повтаря, не правеше нищо. Така че каза с въздишка:

— Ще се опитам, Амири.

— Гледай да направиш нещо повече — настоя той. — Много е важно за мен, наистина. За всички ни е важно, но най-много за мен.

— Да, да… — каза Тедж, но мислите й бяха другаде. „Бях готова да се хвърля от балкона заради теб. Това не е ли достатъчно?“ Започваше да преосмисля тази работа с балкона. Тогавашната й мотивация не беше еднозначна — имаше го и въображаемия героизъм в името на семейството, да, но ги имаше изтощението и стреса от постоянния страх. Неща, които бяха изчезнали от дневния й ред, след като… след Иван Ксав всъщност. Той не беше от „балконския“ тип.

„Харесвам това в един мъж“. Едва сега започваше да си дава сметка точно колко го харесва.

Баронесата я извика да обсъдят местната транспортна логистика. Тедж въздъхна и се отзова на семейния дълг.

Иван се събуди не толкова късно, колкото би му се искало, в първия си неработен ден след Нашествието на Арките и в неочаквано празно легло. Задави го паника, която бързо отшумя, когато чу гласове в съседната стая. В банята също имаше някой.

Вчерашния ден беше прекарал в щаба, а Тедж до късно вечерта беше разкарвала разни роднини из града по мистериозни задачи, за които явно не искаше да говори с него. Покрай братовчед си обаче Иван беше развил много точен усет кога някой се опитва да скрие информация — както в откровеното мълчание по въпроса, така и в

заобиколните приказки. Тедж се опитваше да му приложи и двата метода, а това не беше добре. Успял беше да задържи за кратко вниманието й с историята за арестуваните на Комар ловци на глави, тя беше обещала да уведоми за това своите хора, а малко по-късно, очевидно и непресторено уморена, се беше предала на съня. Избягала в съня?

Иван нахлузи с прозявка панталоните си и тръгна да търси кофеин. Тедж седеше пред комтаблото и говореше с някого — бараярец, чиновник от търговското сякаш, — после премина на бараярски руски по средата на изречението и мъжът над видплочата изведнъж омекна. Хитруша. Така или иначе, когато Иван се върна с чаша горещо кафе в ръка, деловият разговор беше приключил.

Иван кимна към комтаблото.

— Как разбра, че руският му е майчин език? Човекът си говореше съвсем нормално, без акцент.

Тедж махна към угасналата видплоча.

— Познавам по гласа. Ти не долавяш ли разликата?

— Ако има акцент, да. Но този тип говореше като столичанин.

— Не бих казала. Макар че още не съм усвоила диалектните нюанси на всичките графства. Шейсет окръга по четири основни езика, плюс Южния континент. Трябва да попълня знанията си за местната география.

— И смяташ, че е възможно? Да усвоиш толкова добре различните диалекти, че да ги различаваш без грешка?

Тя сви рамене.

— Ако се задържа тук достатъчно дълго, ще стане от само себе си.

— Тедж… — Искаше му се да захапе тази многозначителна реплика за достатъчно дългото „задържане“ тук, но реши да даде предимство на първата си мисъл: — Колко езика знаеш всъщност?

— Не съм сигурна. — Сбърчи носле. — Откакто съм тук… девет, мисля.

— Това е много.

— Не бих казала. Добрите електронни преводачи работят със стотици. Имам дарба за езиците, вярно, но не виждам смисъл да го превръщам в професия. Учиш, учиш, а накрая излиза, че си пропуснал точно езика, който ти трябва. Така де, дори не бях чувала за бараярски

руски, преди да дойда тук. Или за местния ви гръцки диалект, който е доста развален… добре де, видоизменен. Не казах „мутирал“, забележи. Тоест, да учиш много езици е безсмислено. Защо да се мориш, когато е достатъчно да си сложиш слушалка с преводаческа програма, и готово. — Крива усмивка. — Но е забавно. Аз обичам да ми е забавно.

— Забавно — повтори Иван, замислил се за тоталната липса на забава в своите часове по чужди езици в училище.

Риш излезе от банята, облечена и нагиздена.

— Тедж, уреди ли наземния бус и високоговорителите? Можем ли вече да тръгнем?

— Да, и на двата ти въпроса. — Тедж скочи и млясна Иван по бузата. — Трябва да тръгваме.

— Къде отивате?

— Бижутата искат да си спретнат една тренировка, понеже отдавна не са се събирали заедно, и Саймън ни намери един хубав парк. В хотела няма достатъчно голяма зала. Аз отговарям за музикалното оформление.

— Навън? В това време? — Иван отиде до прозореца и погледна навън. Добре де, ниското зимно слънце грееше ярко, нямаше вятър, а температурите бяха над точката на замръзване, но все пак.

— Много си е хубаво времето. За утре се очаква промяна обаче. Наистина трябва да тръгваме.

Двете с Риш изхвърчаха от апартамента.

Малко по-късно Иван преглъщаше умърлушено оризовата си каша, а безпокойството му растеше ли, растеше. Обръсна се, облече се и с гигантска неохота звънна на майка си.

— Маман — каза, когато безупречната й прическа се появи над видплочата, увенчала също толкова безупречно лице с въпросително изражение на бегла изненада. — Да знаеш нещо за танцова тренировка на Бижутата? Саймън им бил препоръчал терен. Парк, градинка или нещо от този сорт на открито. — Във Ворбар Султана имаше стотици такива места, по-големи и по-малки.

— А, да, Саймън спомена за това. Дори отиде да ги гледа. Сметнах, че е добре да излезе малко. С удоволствие бих го придружила, но трябва да заместя Лайза на един малък официален

обяд в двореца. Тя замина за икономическата конференция в Нижни Белгород в окръг Ворбара.

— Къде? Танцовата тренировка имам предвид.

— Саймън им предложи онзи малък парк срещу сградата на ИмпСи. Почти никой не ходи там. Освен онези бедни хорица, които страдат от зимна депресия и излизат да обядват в парка. Защото там нищо не възпрепятства слънчевите лъчи, нали знаеш.

— Ъъ, да. Мерси. — Понечи да прекъсне връзката, но се поколеба. — Маман… Саймън спомена ли ти нещо за разговора си с Шив онази вечер?

Усмивката й не се промени изобщо. Тогава защо Иван остана с впечатлението, че майка му току-що си е надянала най-добрата покерджийско-дипломатическа маска от богатия си арсенал?

— Каза, че разговорът бил изключително приятен. И слава богу, ако питаш мен. Удин и Мойра много ми допаднаха, между другото. Преживели са толкова интересни неща. Земята! А аз съм ходила само до Комар — завърши тя с въздишка.

— Ами накарай Саймън да те заведе на Земята — предложи Иван. — Или ти го заведи. Изчегъртай го от удобните му коловози. Минаха колко, четири, почти пет години, откакто се оттегли от редовна служба. Каквато и секретна информация да е останала в главата му, вече едва ли е актуална. Не е ли време да излезе извън границите на империята? Или смята, че още не е безопасно?

Майка му вдигна замислено вежди.

— Саймън рядко говори за пътувания. Най-много да спомене за почивка на южния бряг. Наистина беше изключително… уморен след онази история… — Махна с ръка, сякаш да прогони спомена за кошмарната седмица, когато Саймън беше на смъртно легло, след като чипът в главата му бе дал дефект. Както и за кошмарните десетилетия в пълен работен режим преди това, предположи Иван. — Дори повече, отколкото си даваше вид.

— Той винаги е бил доста затворен — каза Иван и си помисли, че това сигурно е най-сдържаното изказване от стотина години насам. — За страничния наблюдател е трудно да прецени какво става в главата му.

— Да, за страничния наблюдател сигурно е трудно. — Иван не пропусна лекото ударение върху „страничния“. Определение, което

явно не включваше майка му. Трийсетгодишната й съвместна работа със Саймън може и да не беше като онези дълги бракове, в които хората започват да си довършват изреченията един на друг, но със сигурност имаше известни прилики. Иван се замисли колко беше продължила *неговата* най-дълга връзка, преди той да бие шута на момичето. Или то на него. Поне една трябва да беше продължила повече от година, нали? Почти година? Повече от половин година?…

— Много се радвам, че се обади, но трябва да затварям — каза твърдо майка му. — За утре непременно трябва да измислим нещо приятно за семейство Арка. По етикет би трябвало те да ни поканят на вечеря, но едва ли ще искат, предвид че са на хотел и прочие.

— Ъъ, добре — каза Иван и я остави да прекъсне връзката.

Понеже беше последният уикенд преди началото на Зимния празник, паркирането около щабквартирата на ИмпСи се оказа малко по-възможно от обичайното. На Иван му се наложи да измине пеша само една пресечка, преди да зърне голия малък парк и страховитата сграда насреща.

Наистина беше страховита, особено фасадата — без прозорци и с широко стълбище, чиито стъпала нарочно бяха направени по-високи от стандарта. Доколкото Иван знаеше, тежките бронзови врати на централния вход рядко се отваряха — онези, които идваха по работа в щаба на Службата за сигурност, минаваха отстрани или отзад, където входовете бяха с нормални размери и нямаха за цел да ти вземат страха. Каменната фасада беше повече от семпла, ако не се брои обточващият цялата сграда релефен фриз, изобразяващ странни създания с измъчени физиономии, които Майлс веднъж беше нарекъл „водоливници с неотложен храносмилателен проблем“.

По времето на Лудия Юри водоливниците имали някакво символично значение — политическо, артистично или пропагандно, според гледната точка, — значение, което някой някога беше обяснил на Иван, но което той беше забравил своевременно. Ако питаха него, водоливниците просто имаха запек. С течение на времето гражданите на Ворбар Султана им бяха дали имена, имаше и куп вицове за тях — какво си говорели там горе, застинали във фриза си, — а най-популярните дори се появяваха като герои в карикатури. На тях беше

посветено и едно детско анимационно филмче, поне според смътните спомени на Иван от собствената му младост.

Всичко това беше заобиколено от настлан с павета двор и висок каменен зид с железни шипове като онзи около замъка Воркосиган, макар че надеждността му като защитно съоръжение е била компрометирана и остаряла още по времето, когато са го строили. Истинските отбранителни линии бяха електронни и невидими за окото. Каменният зид имаше две порти, една отпред и една отзад, охранявани от войници с енергийни оръжия. Макар че мускети биха се вързвали по-добре с архитектурния стил на сградата.

В парка наистина беше слънчево — и как иначе. От съображения за сигурност ИмпСи не позволяваше да се садят дървета и храсти, да се инсталират беседки и други временни постройки, които да пречат на погледа или да служат за прикритие. Тревата, покафеняла тук-там след първите студове, но грижливо окосена, изглеждаше доста добре, най-вече заради малцината пешеходци, които събираха смелост да минат напряко.

Сега обаче я тъпчеха петима в ярки одежди — Риш, Чер, Смарагд, Перла и Звездичка, — а Тедж клечеше встрани от тях и ръчкаше портативно комтабло и няколко безжични колони. Следвайки указанията на Звездичка, Тедж стана и премести едната колона. Видя Иван и му махна, но не дойде при него. Звездичка, след консултация с Чер, на свой ред премести две шарени пръчки с още по-шарени помпони на върха — извади ги от земята, преброи няколко крачки, подравни ги спрямо другите и ги заби на новото място.

Саймън, наметнат със стар войнишки шинел, седеше на пейка в края на моравата и наблюдаваше доброжелателно шоуто. Без шапка — маман би имала какво да каже по въпроса — и с оредялата си прошарена коса приличаше досущ на пенсиониран дядка, седнал да позяпа младежките лудории. Може и такъв да беше. Един вид. В някой друг свят.

Униформен офицер от ИмпСи без шинел — майор, видя Иван, когато се приближи, — стоеше прав до Саймън и местеше поглед между него и танцовата тренировка, която тъкмо се подновяваше. От колоните изригна жизнерадостна музика. Бижутата изведнъж се раздвижиха в серия от разнородни танцови стъпки. В предусещане за кулминационния момент Чер внезапно подхвана поредица от задни

салта по диагонал на моравата, завърши ги с баланс на една ръка, после на един крак.

— Впечатляващо — каза на Саймън майорът, когато Иван застана до тях. Погледът му се премести от Чер върху Иван, който беше с цивилни дрехи по случай *уж* неработния ден. Лицето на майора се проясни. — Капитан Ворпатрил, нали? Операции?

Иван му кимна вместо военен поздрав.

— Да, сър.

— Значи би трябвало да знаете за какво точно става…

— Просто галактическа танцова трупа, която е прекарала доста време на скоков кораб и сега си прави тренировка, това знам — отвърна спокойно Иван. Саймън наистина ли се *усмихна*?

— Преди да се пенсионирам, рядко ходех на танцови представления — каза Саймън на майора. — Лейди Ворпатрил си има своя ложа в Концертната зала. През последните години често ме кани да й правя компания. И започна да ми харесва, понаучих това-онова за изкуството. Преди не ми оставаше време за такива неща. А уж старите кучета не можели да се научат на нови номера. Да се чуди човек.

— Хм. Ами… Е, щом са с *вас*, сър… — Майорът, с въздържание толкова непосилно, че сигурно му скъса някой мускул — вероятно сърдечния, — успя да не козирува на бившия си шеф, а вместо това му кимна отривисто и после им обърна гръб, пресече натоварената улица с риск за живота си и влезе в комплекса на ИмпСи през централната порта.

Иван се тръшна на пейката до Саймън, който се беше извил леко, загледан след майора.

— Този беше петият, който излезе да провери какво става — отбеляза и се обърна към Иван. — Всеки следващ — с по-висок чин.

— Сериозно? — попита Иван, колкото да каже нещо.

Звездичка, с пригладена назад коса, зелени очи и впити дълги панталони, притича да премести отново помпоните. От колоните прозвуча музика, този път с по-бавно темпо. Бижутата се развъртяха, бляскави, атлетични, като по магия. Чер повтори зашеметяващата серия от задни салта, но по другия диагонал на моравата.

— Винаги съм смятал — каза след малко Саймън, — че за сграда, която приютява правителствена организация, чиито служители носят на петлицата си знак — докосна яката на цивилната си риза,

където знака с окото на Хор вече го нямаше, — означаващ „виждам всичко, знам всичко“, да няма *нито един прозорец на фасадата* си е един вид космическа ирония.

Иван се наведе леко напред да погледне покрай Саймън към сградата на ИмпСи.

— Навремето сигурно са имали други притеснения, а не дали ще виждат какво става отпред. Дали някой няма да им взриви прозорците например. — Електронните очи на щабквартирата бяха монтирани дискретно и не се виждаха, с изключение на няколко антени и сателитни чинии, стърчащи над бойниците, обточващи покрива. — Сградата със сигурност е натъпкана с електронни системи за наблюдение.

— Дори доста повече от необходимото. Беше като да работиш в гранитен космически кораб. Херметически запечатан.

— И, такова… — Иван се чудеше как да оформи въпроса си. — Колко нагоре по йерархичната стълбица трябва да се стигне, преди поредният загрижен офицер да излезе и да каже: „Какво, по дяволите, става тук, Саймън?“.

— И аз нямам търпение да разбера. Чакам със затаен дъх.

Звездичка промени за пореден път маркерите. Бижутата подхванаха нов танц.

— От друга страна — продължи замислено Саймън, — случайно знам, че шепата мъже, които биха задали въпроса си по този начин, днес или са пенсионери, или са в командировка извън града. Което звучи като измама, но измамата винаги е бил част от работата ни, като си помислиш.

Иван се замисли над казаното.

— Какво, *по дяволите*, става тук, Саймън?

Саймън го стрелна с тънка усмивка.

— А, значи шепата се увеличава с още един. Не виждаш ли?

— Не.

— И те не виждат. — Саймън погледна към сградата през улицата. — Нямат прозорци. Сигурен съм, че държат някой и друг аналитик, който е специалист в сферата на изкуствата… но подозирам, че са ги натикали някъде в подземието, на тясно и на тъмно. Горкичките. А ти гледай, гледай.

Бижутата тъкмо бяха подхванали нова поредица подскоци, по-дълга от предишните. Иван се намръщи, стана, извади един от стиковете с помпони от земята и го огледа. Не беше много тежък. Повърхността му беше на ивици с бонбонени цветове. Имаше метален пръстен за по-голяма здравина. Наклони стика да погледне върха му — беше тъмен и кух сякаш. Звездичка, намръщена повече от обикновено, се приближи, издърпа маркера от ръката му, размаха го енергично и го заби отново в земята.

— Не барай сценичните маркери — смъмри го. — Някой може да пострада. — Трудно беше да се каже, но на Иван му се стори, че цветните ивици са се променили. Обърна се и отиде да седне при Саймън.

Този път музиката звучеше като микс от жизнерадостен марш и оплакваческа песен, като жени, които изпращат своите храбри мъже и синове на бран. Чер изпълни още една серия салта. За пореден път.

Значи… какво му беше различното на Чер? Определено не изглеждаше по-атлетичен от Риш и другите. Защо те не правеха салта?

Каза го на глас, преди да се усети:

— Чер е най-тежкият от тях.

Саймън му хвърли поглед изпод вежди, пак с онази тънка усмивка.

Зазвуча нова мелодия. Риш беше разпределила между другите три дами-Бижута звънчетата, които Иван ги беше видял да носят с Тедж на глезените си по-предния ден. Започнаха нов танц… или по-скоро част от танц, защото, изглежда, тренираха отделни стъпки, а не цяла композиция. Този път музиката беше игрива, а темпото — това ли беше правилният музикален термин? — различно. Темпото… или честотата?

Чер се засили и изпълни нова поредица салта.

Иван примигна. И изтърси:

— Звуково картографиране.

Усмивката на Саймън се разшири.

— Губиш си времето в Операции, Иване. Все повече се убеждавам в това. Напоследък де… — Лицето му се изкриви от някакъв спомен, за който Иван не смяташе да пита. — В по-ранните етапи на кариерата ти това… не беше толкова очевидно.

— Аз пък не мисля така. Нещо повече, адмирал Десплейнс не мисли така. *Харесва* ми в Операции.

— Е, сигурно. А и на майка ти й харесва, че си там… — ново кривване на устните — заради относителната сигурност.

— Отдавна никой не се е опитвал да взриви сградата на Операции. Винаги вие сте първата мишена.

— Да, една от многото невъзпети услуги, които ИмпСи прави на обществото — да служи като жив щит за Операции. Но дали от Операции някой някога е казал „благодаря“?

За последното Иван нямаше представа. Коментарите в службата по повод докладите на ИмпСи обикновено бяха предшествани от люти ругатни, но може би беше въпрос на навик и нищо повече.

— Някой опитвал ли се е да взриви Операции наскоро? Или изобщо? Тоест, откакто новата ни сграда е била построена, след като са изравнили със земята старата по време на Претендентството?

Саймън се сгуши зиморничаво в шинела си.

— Вече не мога да си спомня подробностите. А понякога и основни факти не помня.

От известно време Иван подозираше, че „не мога да си спомня“ е дежурният отговор на Саймън за всеки въпрос, на който не иска да отговори. Така не само избягваше отговора, а и неизменно подплашваше питащия, който подвиваше опашка и го оставяше на мира.

Само че Иван беше започнал да свиква с Илян по някакъв странен, домашен начин. Научил се беше да разпознава дребните номерца — отрепетираните промени в изражението, интонацията, някои ключови фрази, — които Илян използваше, за да защити достойнството си. А когато чипът в главата му се скапа — и за известно време след това, — достойнството му беше подложено на жестока обсада. Иван беше станал свидетел на част от тази обсада и не искаше дори да си спомня за това. И все пак… шпионинът на шпионите открай време беше и невестулката на невестулките. *Това* Саймън едва ли беше забравил.

Иван се изкатери обратно по хлъзгавото лирическо отклонение в разговора и стигна до последния сигурен възел.

— Картографиране. Подземно картографиране. Какво става, Саймън, по дяволите? Би трябвало да сте проучили и картографирали

всеки кубичен сантиметър от земята под Ворбар Султана. *Особено* около собствената си централа. — „Под земята?“

— Да, наистина би трябвало. Аз определено смятах така. — Саймън се почеса по тила. — Макар че повечето хора не си дават сметка какъв непроходим и зле документиран лабиринт се намира под Стария град. Стара канализация. Изоставени комунални тунели. Складови подземия. Основи на нови сгради. Няколко неуспешни опита за изграждане на подземна транспортна инфраструктура, зарязани много преди да бъде планирана и дори измислена тръбната система на масовия градски транспорт. Корита на подземни реки. Лични бункери и тунели за бягство, изградени без разрешение под немалко ворски къщи… както и под немалко пролетарски, чиито собственици се боят от собствените си сенчести дела. Както и истински лабиринт от други проходи, датиращи от времето на Окупацията и последвалите я войни. Под Ворбар Султана, Иване, лежат забравените тайни на последните няколко века.

Иван се загледа отново в шестте надземни и няколкото подземни етажа параноя, струпани през улицата.

— Улавят ли нещо? От ставащото тук?

— Ти как мислиш?

— Не знам… — Замисли се за чудатия сценичен маркер, който беше държал в ръка. — Аналогови информационни колектори, предполагам, пасивни. Без никаква електроника?

— Доколкото разбрах, цветовата идентификация има биологична основа, която е чувствителна към вибрации, да. Нещо като танцуващи микроби.

Иван изтри нервно ръка в панталоните си.

— О! Значи и ти участваш в това. — „Каквото и да е то“.

— Не бих се изразил точно така.

— А как би се изразил?

— На този етап — мълчаливо.

— Саймън. — Не му беше лесно да произнесе името тихо и авторитетно, а не като жален стон.

Напразно се беше хабил, оказа се — Саймън само вдигна ужасните си вежди, сякаш съвсем ясно беше доловил жалния вой с някакви свои телепатични способности. Посланието беше ясно — „Дори не си го помисляй, момче“.

— Няма нищо незаконно или неморално в търсенето, Иване. Неведнъж съм виждал възрастни господа с метални детектори тук, в този парк, да търсят стари монети и такива неща. Така и не разбрах защо го правят — дали за да си запълват времето, или защото мизерстват.

— Да, и охраната несъмнено ги е прогонвала своевременно.

— Не винаги. Така де, съществуваше вероятността да открият нещо *интересно*.

— А Арките? Те намерили ли са нещо *интересно*?

— Все още не знаем, разбира се. Шив и Удин трябва най-напред да анализират събраните данни и замервания.

— И какво ще правиш тогава?

— Диаграми, Иване, алгоритми. Често съм те чувал да говориш с топло чувство, почти умилително даже, за диаграмите и алгоритмите, обикновено на масата у лейди майка ти. Това тук е едва първото разклонение на диаграмата, не последното.

Каквото и да чувстваше в момента Иван, то не можеше да се опише с думите „топло“ и „умилително“.

Слънцето се катереше към зенита, който се падаше доста ниско по това време на годината. През портата на ИмпСи се изсипа шумна група бледни мъже, офицери и редници, понесли торбички с обяд и напитки от различен вид. Разделиха се и се пръснаха по пейките някак организирано и отрепетирано и понеже пейките не стигаха за всички, част от редниците седнаха да обядват на тревата. Всички без изключение зяпаха подозрително Бижутата; някои зяпаха с подозрение и двамата цивилни на пейката, а с най-голямо подозрение ги зяпаха онези, чиито места двамата бяха заели, и така, докато не получиха информация на ухо от свои по-старши колеги. След това само зяпаха.

Тедж се усмихна на Саймън и Иван — кажи-речи първият и доста постен знак, че *собствената му съпруга* най-сетне е забелязала появата му, помисли си намусено Иван, — после отиде при другите, които се бяха събрали в плътна група и си шушнеха нещо. Звездичка се отдели с леко отегчен вид. Беше събрала маркерите и изглежда се канеше да ги прибере в колата.

Бижутата се подредиха в кръг, или в квадрат, или във въображаема четирилъчна звезда. Тедж се наведе, пусна ново парче и усили звука повече отпреди — традиционна бараярска мазурка, но с

по-жив, осъвременен ритъм и с повече украси. Бижутата се раздвижиха в серия от подскоци и подритвания, които наподобяваха традиционен мъжки танц от Бараяр, но бегло. Това беше най-акробатичното им изпълнение досега. Дори Чер, който обикновено подхвърляше останалите, сега се озова в ролята на подхвърлян, пък било то и с общите усилия на две от сестрите си; премяташе се високо във въздуха и се приземяваше изящно в най-невероятни стойки. Униформените в парка спряха да ядат и зяпнаха сащисани. Тедж наблюдаваше танца с нескрита наслада.

Танцът завърши с вихрен пирует и общ вик. Бижутата дишаха тежко и бяха вир-вода от пот въпреки хладното време. Мъжете от ИмпСи, пръснати около импровизираната сцена, заръкопляскаха спонтанно; ухилени до уши, Бижутата се поклониха с признателност, във всяка от четирите посоки, като най-изисканият им реверанс беше предназначен за Саймън и Иван.

Саймън се изправи с един от онези характерни звуци ала „боли ме гърбът“, които възрастните хора издават дежурно, било заради реална болежка, било от любов към театъра. А театър днес имаше предостатъчно, помисли си Иван, на няколко сцени. Бижутата и Тедж си прибраха нещата — сценичен декор, оборудване или както му викаха там — и ги занесоха в наземния бус, паркиран от другата страна на моравата.

— Говори ли вече с Гай Алегре за всичко това? — попита Иван и кимна към вече празната сцена на открито. — Или той е от шепата хора, които случайно не са в града?

— Още не съм.

— А той с теб?

— Смятам, че е твърде вероятно двамата да си поговорим някой ден.

— Ъъ… Грегор?

Веждите на Саймън го погледнаха с насмешка.

— Какво гласи любимото мото на Грегор?

— „Да видим какво ще стане“ — цитира мрачно Иван. — Винаги съм смятал, че един император не бива да казва нещо толкова безотговорно.

— Знам ли.

Тедж дойде и затаила дъх попита Саймън, но не и Иван, забележете:

— Хареса ли ви шоуто, сър?

— Да. Хареса ми. Уличен театър от най-висока проба.

— От онзи вид, в който публиката също участва — измърмори Иван. Я чакай… Саймън така и не беше отговорил на последния му въпрос. Нито на първия.

— Защо не заведеш съпругата си на обяд, Иване? — радушно предложи Саймън. После помоли Тедж да благодари от негово име на Бижутата за представлението, извини се и си тръгна. Вървеше по тротоара като обикновен минувач, който е спрял да погледа тренировката на танцьорите.

Тедж, все така премълчаваща разни неща, се оправда с шофьорските си задължения и хукна в обратната посока.

Иван, чувствайки се без вина виновен, сгърби рамене на пейката и впери поглед в пустия пейзаж, замислен за подземните столични лабиринти.

18.

На следващата сутрин се събуди в празно легло — отново — и в празен апартамент, с бележка, лепната на кафемашината и гласяща: „Пак ще шофьорствам. Т.“ Което беше по-добре от нищо, но поне едно „Целувки. Т.“ не можа ли да й се откъсне от сърцето, помисли си умърлушено Иван. Не че самият той беше подписвал бележки до Тедж с „Целувки. И.“, а и как да ги подпише, щом никога не беше излизал, без подробно да я уведоми къде отива, а не с няколко нечетливи драскулки върху хвърчащо листче. Снощи се беше прибрала много късно, пак заради семейно нещо си, и беше заспала веднага, без да поговорят, почти без прегръдка дори.

Иван си забърка оризова каша за закуска, което го подсети за импровизираната им сватба на Комар, което пък го наведе на мисълта дали кашата няма да е по-вкусна, ако я полее с малко бренди вместо с разтопено масло. „Не“. Никакво пиене призори, това би било лош знак, не че беше призори всъщност, беше си малко преди обед. Опита се да намери Тедж по комуникатора й, но без успех — машинката го изрита към гласовата поща. „Изрита“ — това също беше лоша дума. Нито — разни спомени надигнаха глава, макар и по изключение несвързани с Тедж — беше добър знак. Когато неговото уж небрежно: „Хей, Тедж, звънни ми. Аз съм Иван, съпругът ти, помниш ли?“ не предизвика реакция във вид на ответно обаждане дори след като Иван закуси, обръсна се и се облече, той събра кураж, излезе и тръгна по улицата към хотела на Арките.

Отвори му лично Шив.

— А, Иване! — И извика през рамо: — Удин, бараярецът на Тедж е тук. — Покани го да седне на един от фотьойлите в хола и му наля кафе; Иван го прие с благодарност.

Баронесата изключи комтаблото, седна до съпруга си на канапето срещу Иван и дари временния си зет с хладна усмивка.

— Отбих се да попитам къде е Тедж — обясни той. — Оставила ми е бележка, но не пише къде отива.

— Беше така добра — отговори му Удин — да изведе майка ми и Амири на разходка. Да разгледат забележителностите на града. Без конкретна цел, просто да пообиколят.

Е, това звучеше доста по-безопасно и безобидно от вчерашната… от вчерашното странно представление. Лейди гем Естиф не беше чак толкова страшна като за жена хоут… добре де, като за бивша жена хоут… а Амири изглеждаше най-нормалният в тази група откачени джаксъниянци. Беше лекар все пак, че и амбициозен изследовател с галактическа кариера отгоре на това. Но Иван започваше да съжалява, че е накарал Тедж да изкара шофьорския курс.

— Не можахте ли да си наемете шофьор? — Стори му се, че прозвуча грубо, затова добави: — Ако искате, аз бих могъл да ви намеря някой добър. — „Капитан Раудсеп със сигурност би могъл да ви намери“.

— Може би по-нататък — каза Шив. — А и така Тедж ще има възможност да се наприказва с любимия си брат.

— Да де — измърмори Иван. Как да оспориш този аргумент? С което темата приключи в задънена улица. Той се замисли трескаво за друга тема. Не се наложи да мисли дълго. — И, ъъ… вие колко дълго смятате да останете на Бараяр?

— Зависи дали Гъли ще успее да ни издейства удължаване на извънредната виза — каза Удин.

— А, да — каза Иван. — И как вървят нещата?

— Бавно — отвърна Удин. — Гъли смята, че може би ще е добре да наемем местен адвокат. Каза, че утре или най-късно до вдругиден ще знае.

— Ами, майка ми вероятно би могла да ви свърже с добър адвокат — предложи Иван. Не че самият той държеше престоят им да бъде удължен. С едно изключение.

— Лейди Алис вече ни предложи услугите си — каза с усмивка Удин. — Майка ти е много любезна.

— Какво ще правите, ако удължаването ви бъде… — понечи да каже „отказано“, но в последния момент го промени на: — позволено? Едва ли бихте искали да се заселите тук за постоянно. Да подадете молби за имигрантски статут, да положите клетви на бараярски поданици? Тук на клетвите се гледа много сериозно, между другото.

Удин се усмихна малко загадъчно.

— Знам.

— Бих предпочел да избегна този вариант — каза Шив и черните му очи примижаха в израз на някаква емоция, която си остана тайна за Иван. — Но от опит знам, че е много важно човек да е гъвкав и да не си затваря нито една врата. Преди никога не би ми хрумнало да дойда на Бараяр, но е факт, че съм приятно изненадан. Прави са, като казват, че пътешествията разширяват кръгозора. Ако нито един от другите ни планове не сработи, ще се наложи да измислим някакво ново… начинание. — Плътните му устни се разтеглиха в подобие на усмивка.

Иван се опита да прецени какво влага в този термин джаксъниянец, който вече си е проправил веднъж пътя до върховете на Велика къща. „И не е сам при това. Прибави в сметката и съпругата му“. Двамата определено бяха екип. Единствената що-годе позната му величина, с която да сравни Шив, беше клонинг братът на Майлс, Марк, отгледан на Джаксън Хол и истински гений в бизнес делата. Въпросното сравнение… не го успокои.

Зачуди се дали да не сложи картите си на масата. „Какво точно търсите под парка срещу централата на ИмпСи?“ Или да имитира пълно неведение? Имитацията на неведение му беше служила добре в миналото. Или да заложи на нещо по средата? И колко точно безпарични бяха Арките всъщност? Дали не би могъл да попита за това Раудсеп? Или Морозов?

„Мамка му, а защо да не попитам Шив?“

Облегна се назад, опря върховете на пръстите си, после си спомни откъде идва този жест и едва не ги стисна в юмруци, но все пак се сдържа.

— И… как стой при вас въпросът с парите всъщност? Затруднени сте, предполагам. Предвид дългия път, който е трябвало да изминете, и прочие. — Успя да се спре навреме, преди да ги е засипал с извинения за грубия въпрос, защото, като никога, Удин кимаше одобрително.

Шив също не пропусна реакцията на жена си. Вдигна широките си рамене и отвърна:

— Парите са относителна величина. Понякога ти стигат малко, друг път и много не са ти достатъчни. Зависи какво искаш да направиш с тях. Рисковият капитал… тук сигурно го наричате „семе за посев“ предвид селскостопанския характер на икономиката ви, да, този

беше терминът… та въпросът е, че ако си стигнал дотам да посегнеш на първоначалния си капитал, няма да ти остане нищо, което да вложиш и завъртиш. Вашата валута, как беше, а, да, марки… бараярски марки, бетански долари, сетагандански реюли, няма значение, принципът е един и същ. На Джаксън имаме една поговорка — по-лесно е да направиш два милиона от един милион, отколкото две монети от една.

— За нас ключовият момент е да съберем достатъчен капитал — поясни Удин, — за да финансираме добре организиран контрапреврат, който да ни върне собствеността върху Къща Кордона. И в момента имаме, как да се изразя, скрити ресурси и потенциални съюзници на Джаксън, но те няма да сработят, ако се появим там обезоръжени, осиротели и отчаяни.

— Дали ще постигнеш успех, или ще се сринеш в нищета зависи от ключовия момент, от подготовката — каза Шив. — В този смисъл и успехът, и провалът са вторични величини. Самият аз започнах от нулата. И не смятам да се връщам там, никога. По-добре да умра.

Джаксънианска решителност грейна в очите на Шив и странно защо подсети Иван за братовчед му Майлс. Мда, хора, за които провалът е равнозначен на смърт.

Иван имаше известна представа за факторите, които бяха оформили Майлс по този начин, нищо че за страничния наблюдател братовчед му беше привилегировано дете на богати и влиятелни родители. Основният фактор бе носил името „генерал граф Пьотър Воркосиган“, страховит старец и силен, но все пак подвластен посвоему на традиционната бараярска враждебност към всякакви вродени мутации, чието рядко и скъперническо одобрение неговият невръстен внук мутант беше печелил със също толкова страховити подвизи или поне със сърцераздирателните си опити да ги постигне. Сърцето си Майлс беше опазил, но крехките му по онова време кости често ставаха жертва на несъразмерните му амбиции. Пак по онова време Иван си имаше списък с хора, които да избягва на всяка цена, и граф Пьотър заемаше челното място. Майлс, уви, беше лишен от тази възможност, горкият дребосък.

Така че какво беше оформило Шив, какво беше натегнало до скъсване *неговата* пружина? И на Удин? Май беше по-добре да не знае.

— Капиталът, достатъчен за разпалването на една малка война, не е ли достатъчен за, знам ли, да си купите някой хубав тропически остров и да се оттеглите? — не се сдържа Иван.

— Докато онези престенски копелета държат две от децата ни за заложници? — сърдито попита Шив.

— Да не споменаваме моята коса — вметна Удин и подръпна късите си кичури. Шив погледна изпод вежди жена си, взе ръката й и я целуна, а Иван за пръв път се запита: „Какво друго си загубила, Удин, освен косата си?“ Но каквото и да беше изтърпяла Удин в ръцете на своите врагове, отрязаната коса щеше да е единственото, което тя или съпругът й биха споменали на глас, в това Иван не се съмняваше.

— А. Да — каза той. Значи не беше само заради парите. Имаше и кръв в цялата история. Самият той знаеше много за кръвта.

Но пък разговорът дотук му даде представа какво търсят Арките под онзи парк, на какво се надяват. На капитал, достатъчен за разпалването на малка война. Или за тропически остров, ако това ти е по вкуса. А тези двамата определено не приличаха на хора, които си падат по цветни напитки с парченца плод на клечка.

— Но, ъъ… няма да е необходимо и Тедж да идва с вас, нали, за онова?… Така де, за нея ще е много по-безопасно, ако остане тук, на Бараяр. — „С мен“.

— С теб? — каза Удин и повдигна вежда. Иван потръпна.

— Аз, ъъ… много я харесвам — изломоти. Зачуди се дали да добави, че майка му и „пастрокът“ му също я харесват, или така само би повишил залозите на сделката.

Удин се облегна назад.

— Значи… я *харесваш* достатъчно, за да поискаш от нея да зареже семейството си и остане с теб… *харесваш* ли я достатъчно обаче, за да зарежеш своето семейство и да тръгнеш с нея?

— Е, той е преминал през военно обучение, да — каза Шив. — Не е ясно обаче колко боен опит в реални условия има зад гърба си.

Иван преглътна в опит да събере разпиления си кураж.

— Не бих имал нищо против да оставя семейството си и да ида някъде с Тедж, но… не на Джаксън Хол. Там… не би ми харесало.

— Хм — каза Шив нееднозначно и се отпусна, макар че Иван така и не беше видял кога се е напрегнал.

— Вижте — каза той, — тук, на Бараяр, мога да издържам съпругата си. Тук съм на свой терен, в свои води. На Джаксън Хол ще съм… как го казахте, обезоръжен и осиротял. Да не говорим, че ще съм в чужди води, напълно непознати.

— Точно както Тедж се чувства сега тук, нали? — попита мило Удин.

Шив пак направи онова с веждите си и каза:

— Е, човек най-добре познава себе си. Самият аз на три пъти съм се озовавал в канавката, с лице в тинята, и всеки път е трябвало да започвам от нищото. Вече съм твърде стар да се валям в калта, но още помня какво е.

Иван усети, че казаното не е в негова полза, колкото и завоалиран да беше намекът.

— И аз съм имала подобен момент — измърмори Удин, — макар и само веднъж. Не смятам да превърна настоящите ни несгоди в негово повторение.

— Но вие сте оставили семейството си, предишното — пробва Иван. — За да последвате Шив. Когато сте се оженили. Нали така? Най-малкото сте напуснали планетата си.

Гласът на Удин стана много сух.

— По-скоро бях принудена да я напусна. Избягахме от Комар заради бараярското нашествие.

— Макар че това доведе до неочаквано добри резултати — измърмори Шив. — В дългосрочен план. — И пак стисна ръката на жена си, дискретно на канапето помежду им.

Весело пламъче грейна в очите на Удин и тя се обърна към Иван.

— Да, май трябва да ви благодаря на вас, бараярците, за това. Задето ме принудихте да избягам от дупката си.

— По онова време още не съм бил роден — изтъкна Иван, просто за всеки случай.

Смееше ли да ги попита директно дали смятат да отведат Тедж? Ами ако му отговореха с „да, разбира се“? Тедж смяташе ли, че има право на глас по въпроса? *Те* смятаха ли, че Тедж има право на глас? Или Иван?

Не, джаксънианците не решаваха нещата с гласуване — те сключваха сделки. Иван за пръв път се запита какво би могъл да предложи в замяна. Нещо достатъчно голямо, защото играта беше

голяма. Личното му богатство, голямо в очите на някой бедняк или пролетарий, дори нямаше да задейства техните скенери. Колкото до потеклото му, кръвта му, тя носеше повече риск, отколкото преимущества, и едва ли ги интересуваше в друг свой аспект, освен колко надалече ще се разплиска и какви неприятности ще им създаде проливането й, ако решат да го смачкат. Самият той никога не би се съгласил да го вербуват в собствената си машина, за каквато възможност бяха намекнали Шив и Удин. Значи оставаше… какво?

Погледът на Удин се плъзна към изключеното комтабло. В хотелския апартамент беше много тихо, осъзна Иван. Къде се бяха дянали останалите Арки и какво правеха?

— Е, нека не ви задържаме, капитан Ворпатрил.

„От какво?“ Но схвана намека и се изправи.

— Ами… добре. Благодаря за кафето. Ако се чуете с Тедж преди мен, предайте й да ми звънне, става ли? — И почука многозначително по комуникатора на китката си.

— Непременно — каза Удин.

Шив стана да го изпрати.

— Между другото — каза той, измервайки го с поглед, — наистина имаме една идея за дребно начинание тук, на Бараяр. Ако го доведем до успешен край, това определено ще ускори заминаването ни. — „И ако искаш по-бързо да видиш гърба на Арките, подложи едно рамо в името на успеха ни, става ли?“ Не го каза на глас, но и не беше нужно.

— Надявам се всичко да мине добре — отвърна Иван предпазливо, което извика развеселена усмивка на лицето на Шив.

Иван си тръгна.

Ако питаха него, за да види гърба на Арките, беше достатъчно да изчака и да остави на природата — и на имиграционната служба в частност — да свърши своето. Депортация, това беше решението. При това без никакво участие от негова страна. А Тедж нямаше да бъде депортирана с останалите, защото се ползваше с правата на бараярска съпруга, точка.

Освен ако не решеше да замине с тях доброволно.

„Мда“.

По всичко личеше, че ще трябва да поухажва съпругата си. Без да губи време. В рамките на следващите, колко, десет дни. Стига да се

добереше някак до нея през навалицата от роднини и задачи. „Как, за бога, да я ухажвам, когато изобщо не мога да я видя?“

Тедж паркира взетата под наем кола и огледа колебливо подземния гараж. След вчерашния танц в парка и краткия, но разгорещен спор на тема градски карти Перла беше намерила това място — с помощта на простичкия метод „обиколи и виж“ — под една от малкото търговски сгради в близост до централата на ИмпСи, която беше заобиколена най-вече от тежки правителствени здания. Освен търговски площи в сградата имаше и много офиси — адвокатски кантори, една компания за сателитни комуникации, архитектурна фирма, консултантска агенция по тераформиране, финансови мениджъри и прочие. Двете нива на подземния гараж бяха пълни през деня, но се изпразваха след края на работното време и през уикендите, като сега.

Сградата се намираше на ъгъл диагонално през улицата зад централата на ИмпСи. Доста далеч, за жалост, от малкия парк, който, ако изчисленията им бяха верни, се намираше над част от старата лаборатория на баба им; останалата част се падаше под улицата между парка и сградата на ИмпСи. Ако в дните на Лудия Юри изкопът за основите на ИмпСи бе направен двайсетина метра на югоизток, строителите несъмнено щяха да са открили сетагандanската лаборатория. Тедж не разбираше как са пропуснали такова голямо подземно съоръжение, но Баронесата упорито твърдеше, че е станало точно това — че просто са били небрежни. Баронът… той сякаш се опитваше сам да убеди себе си в това.

Щом Тедж, Амири и баба излязоха от наземната кола, Перла се отдели от сянката на една бетонна колона и им махна да се приближат. Амири извади тежък куфар от багажника и ги последва.

— Добре изглежда — каза Перла. — Явно е нещо като склад или сервизно помещение към гаража, но откакто го наблюдавам, никой не е влизал и излизал. Поиграх си с ключалката.

Огледа се и ги заведе в малко сервизно помещение, тъмно, ако не се броеше химическото фенерче, оставено на една метална лавица. По рафтовете и в кьошетата бяха складирани пътни конуси, големи кутии с боя, една сгъваема стълба и други по-дребни неща, всичките покрити

с дебел слой прах. Перла включи още едно фенерче и удвои студената зловеща светлина.

— Трябва да го оставим така, както сме го намерили. Да не личи, че някой е идвал. Поне засега — каза Амири. — Откъде ще започнем?

— Да преместим тези два стелажа — предложи Перла. — После ще ги върнем на мястото им. Хайде, Тедж, хвани другия край.

Тедж послушно хвана своя край на стелажа. Когато приключиха, в едното кьоше на килера се откри празна кръпка бетонен под.

Амири отвори куфара и им раздаде дихателни маски с логото на скоковия кораб, с който Арките бяха пътували до Бараяр. Тедж беше останала с впечатлението, че има правило дихателните маски да се връщат на екипажа в края на пътуването, но… Сега щяха да им свършат работа. Амири си сложи предпазни ръкавици и извади от куфара бутилка; даде им знак да се отдръпнат, после клекна, наклони внимателно бутилката и очерта неправилен кръг върху бетона, метър в диаметър. При съприкосновението си с течността бетонът забълбука.

Докато чакаше режещата течност да си свърши работата, Амири извади от куфара още неща, включително някаква дълга кутия. После се отдръпна при жените. Всички стояха и гледаха.

— Добре — каза накрая той и заедно с Тедж и Перла извадиха отрязаната плоча от пода и я преместиха настрани. Отдолу имаше пласт трошени камъни.

Перла взе едно кошче за боклук, тримата коленичиха и почнаха да вадят камъните и да ги слагат в кошчето. С голи ръце.

— Можеше да вземеш лопата — изсумтя Тедж.

— По проект пластът е дебел само петдесетина сантиметра, отдолу има почва — каза Амири. — А може и да е по-тънък, ако строителният предприемач е решил да спести от материалите.

— Сговорна дружина планина повдига — каза напевно баба им зад тях. И когато Тедж я стрелна с раздразнение през рамо, добави: — Това е стара поговорка от Земята.

— Нищо чудно, че всички са я напуснали — измърмори Тедж. Ако тя трябваше да повдига планина, би предпочела наемни работници и тежка строителна техника.

— Щях да съм много по-спокоен, ако бяхме намерили някое място, което да купим или да вземем под наем — каза Амири. — А не да треперим дали някой няма да дойде в най-неподходящия момент.

— Да, но така няма да остане следа от присъствието ни — възрази Перла, навярно за да защити находката си.

Продължиха да се дърлят с кратки прекъсвания чак докато Тедж не се озова на дъното на половинметрова дупка, стъпила на повече пръст, отколкото камъни. Баба се приближи до ръба, освети дупката с едното фенерче и каза:

— Мисля, че това е достатъчно.

Амири беше така добър да й подаде ръка. Тедж се измъкна от дупката, свали маската си и засмука кървящия си пръст — нокътят й се беше отчупил.

Амири довлече дългата кутия до ръба на дупката, пое си дълбоко дъх и коленичи да я отвори.

— Спокойно бе, това не е бомба — смъмри го баба. — Преди да я активираш, е напълно инертна.

— Щом това нещо яде пръст, няма ли да изяде и нас? — попита Амири.

— Само ако си достатъчно глупав да го докоснеш, докато работи — отвърна баба. — Твърдо вярвам, че никой от внуците ми не е толкова глупав, особено ти с дългогодишното си и прескъпо ескобарско обучение по биомедицина.

Амири въздъхна и пак си сложи ръкавиците. Тедж пристъпи да огледа кутията отблизо.

Имаше етикет с надпис: „Микоразлагащ агент, експериментален, в процес на патентоване. Да не се изнася извън територията на компания «ГалакТех» без необходимата оторизация, под страх от съдебно преследване“. В кутията имаше няколко реда табли, всяка с гнезда за тънки тъмни пръчки, дълги петдесетина сантиметра.

— Колко надълбоко трябва да пробием, за да стигнем до първата вертикална шахта? — попита Амири.

— Понеже находката на Перла ни спести две подземни нива, вярвам, че осем метра ще са достатъчни за начало — каза замислено баба. — Може би ще се наложи да прокопаем още няколко метра по-късно, но първите осем би трябвало да ни смъкнат до най-горния етаж на стария лабораторен бункер.

— Колко широка да е дупката? Един метър може да е недостатъчен, ако ще вкарваме и изкарваме много неща.

— Хм, по-нататък може би ще пробием допълнителна шахта, паралелно или диагонално. Засега основната ни задача е да вкараме вътре човек, който да направи оглед на наличностите, без да се бавим излишно.

„Ако изобщо има наличности“ — помисли си Тедж.

— Добре — каза Амири, взе клещи, измери осем сантиметра от едната пръчка и я сряза. После взе половинметров къртач, скочи в дупката и го заби с въртене в спечената пръст.

— Щом ще проникнем оттук — каза Тедж, — тогава защо утре да карам Звездичка по разните му там водопроводни и инфраструктурни дружества? Ще ми отиде целият ден.

— За да намерим работа на онези приятни хорица от ИмпСи, скъпа — каза баба. — Сигурна съм, че това ще ги ощастливи.

— И когато те решат, че сме готови да започнем, ние вече ще сме приключили, дай боже — добави Перла. — Ти как разбра за това нещо, между другото? — Наведе се да погледне етикета на кутията. — За този микоразлагащ агент?

— Преди няколко години консултирах компанията, „ГалакТех Биоинженеринг“ и се сприятелих с един от разработчиците.

— И си го откраднала от лабораториите им? — попита Перла с нескрито вълнение.

— Нищо подобно — изсумтя баба, очевидно възмутена от мисълта за толкова просташки подход. — Но когато с майка ви и Шив обсъждахме този възможен източник на средства, си спомних за Карло и отидох да го видя. Той бе така добър да ми даде щедро количество от продукта. Още тогава смятах, че може да ни потрябва. — В гласа й се промъкна нотка на самодоволство.

Амири пусна пръчката в дупката, нагласи я отвесно, после се изкатери при тях, извади от куфара еднолитрово шише най-обикновен амоняк, какъвто можеше да се купи във всяко магазинче за домашни потреби, и внимателно изля половината от съдържанието около пръчката. Течността попи в тъмната почва без друга следа освен силната характерна смрад. Тедж побърза да си сложи маската.

Четиримата стояха около дупката и гледаха.

— Нищо не става — каза Тедж след минутка.

— Нали каза, че действало бързо? — обади се Перла.

— Бързо не значи на секундата — смъмри ги баба. — Това е микробиологически процес все пак, не инстантно кафе. — След малко добави, докато всички чакаха нещо да се случи, а то не се случваше. — Микоразлагащият агент е бил създаден за безизкопно полагане на тръби. Генният разработчик се надява, че може да внесе промени, така че агентът да създава тръби по размер на клиента, но засега това е само идея. На този етап целта е агентът да се движи по права линия и да отваря проход с постоянен диаметър.

— Тръби — каза Тедж в опит да проумее идеята. — Достатъчно широки, за да минат хора?

— Някои тръби са много широки — каза баба. — Като онези за градските водопроводни системи или за подземните железници например.

— О — каза Тедж. — Но ако това нещо наистина е живо, какво ще му попречи да си расте безкрай?

— Тубуларните стени, които се изграждат от отпадните му продукти, рано или късно го запушват — каза баба. — Ако това се провали, има вграден самоубийствен ген, който се активира след загубата на достатъчно теломери; а ако и това не успее, агентът постепенно остарява по естествен начин и отмира. В най-краен случай може да бъде стерилизиран с помощта на високи температури. Горкият Карло с право се притесняваше заради забавянето на външните тестове. Регулаторните агенции на Земята сякаш нарочно пречат на частния бизнес.

Амири примигна.

— Чакай. Казваш, че това нещо не е тествано в реални условия? Никога?

— Навън — не. Тествали са го подробно в лабораторията на Карло. — И добави замислено: — По документация би трябвало да прониква доста бързо в различни видове почва и глина. Не толкова добре в пясък. Дава слаби резултати във варовик и е безсилно срещу гранит и други твърди скали, както и срещу повечето синтетични материали. Не е изключено да се наложат промени в маршрута, ако попаднем на скала в подпочвения слой.

Амири гледаше притеснено в дупката.

— Не е било тествано… а ние залагаме на него съдбата на Къщата си?

— Тества се *сега* — изтъкна преспокойно баба. — При това при пълна законова изолация от компанията майка, чието седалище се намира на Земята, доста далече оттук. Както и в пълна биоизолация. Макар че обещах на Карло да му пратя подробен доклад за резултатите, неофициално, разбира се. Такава беше, както би се изразил скъпият Шив, нашата сделка.

Баба взе фенерчето от Перла, коленичи и примижа.

— Аха — възкликна доволно. — Вече се вижда нещо.

Тедж виждаше само мазна черна пяна около по-малката дупка. Амири обаче изглеждаше впечатлен.

— Никакъв шум, никакви вибрации, никакво енергийно захранване — каза баба. — Безшумно и потайно като лишей. Нищо, което сензорите да засекат, поне докато ние не се разшетаме долу. А когато настъпи моментът, разчитам, че ще сте по-тихи от водата.

— Супер — каза Перла. — А сега можем ли да идем да обядваме?

— Чудесна идея — каза баба. — Хайде да вървим.

— И да оставим това нещо само? Безопасно ли е? — попита Амири.

Баба сви рамене.

— Ако не е безопасно да го оставим, значи не е безопасно и да останем при него, нали така?

— Това е… аргумент — призна неохотно Амири. Но не уточни какъв.

Тедж помогна да наместят бетонната плоча на мястото й, да върнат стелажа и да разчистят. Когато приключиха, от намесата им не беше останала и следа освен фина пукнатина в бетонния под, която не би трябвало да привлече ничие внимание, защото имаше и други като нея. Излязоха от гаража под студен следобеден дъжд и Тедж съсредоточи цялото си внимание върху задачата да ги прекара живи през столичния трафик.

Като първа стъпка в повторното съблазняване на Тедж Иван й приготви великолепна вечеря, която да чака завръщането й. И да чака, и да изстива. Два часа след уговореното време за вечеря входната врата най-после се отвори, чуха се гласове. Иван се надигна намусен от

канапето, побърза да изпише усмивка на лицето си и също толкова бързо се отказа от нея, когато в хола влезе Тедж, но не сама, а в компанията на Риш и Биърли, които при това се караха ожесточено.

— … и престани да ми слагаш бръмбари в косата! — зъбеше се Риш на Би. — Държиш се като пубер, мамка му!

— Ако си *говореше* с мен като човек, нямаше да прибягваме до този заобиколен метод на комуникация — отвърна Би, позагубил от обичайния си небрежен маниер.

— И защо говориш в множествено число? Да *прибягваме*? Ако исках да говоря с теб, щях, повярвай ми!

Тедж притисна с пръсти слепоочията си, сякаш я болеше главата.

— Здрасти, Иван Ксав — каза унило. Не се приближи да го целуне, нито да го прегърне — още по-приятен неин навик предвид забележителното й телосложение. — Извинявай, че закъснях. Нещата се проточиха.

— Какви неща?

— Ами… разни.

— Е, ами да вечеряме тогава? — каза бодро Иван. Като ги гледаше така, май всички страдаха от хипогликемия.

— Обядвах късно — каза Тедж.

— Аз отивам в хотела — каза Риш. Иван едва беше отворил уста да каже: „О, ами добре“, когато тя продължи: — Идваш ли с мен, Тедж? Или предпочиташ да останеш тук и да те *разпитват*?

Тедж стрелна Иван с гримаса, която имаше едва бегла прилика с усмивка, и я придружи с уморен жест.

— Да, да, добре…

— Чакай! — извика Иван, когато двете смениха диаметрално посоката и зарязаха Би. — Кога ще се върнеш?

— Не знам.

— Добре де, тук ли ще спиш? Да те чакам ли?

— Не знам!

— *Аз* няма да се връщам — каза Риш. — Ще спя при Смарагд и Перла. Предполагам, че в хотела ще се намери някое походно легло или гел-матрак. — Изгледа ядосано Биърли и го подмина с вирната брадичка. Тедж се повлече безутешно след нея. Вратата се затвори с меко плъзгане.

Настана тишина. Иван и Биърли се спогледаха.

Иван каза:

— Ти не трябваше ли да си опитният печен агент на ИмпСи в тази ситуация?

Биърли изпсува.

— Явно не. Тя ме отряза. Май не биваше да вмъквам онези завоалирани въпроси, докато бяхме в леглото. Риш много се ядоса.

— А — каза Иван и внесе някои промени в собствените си планове за по-късно. Ако изобщо имаше „по-късно“.

— Любопитството ще ме подлуди, казвам ти. Вече няколко дни Арките ме влачат насам-натам, ту един, ту друг, обикаляме като гламави да разглеждаме забележителности. Пълна скука. Нямаше да се стараят толкова, ако не са замислили нещо голямо. Е, може и да е груба шега за моя сметка. — Издиша шумно и тръгна целенасочено към дивана с явното намерение да се тръшне на него.

Иван пъхна ръце дълбоко в джобовете си и го последва неохотно.

— Не можеш ли да поискаш подкрепление?

— Поисках. — Би облегна глава назад и затвори очи. — ИмпСи явно е затрупана с работа напоследък. Галактическият, вътрешният, комарският, всички отдели. В двореца тече дипломатическа конференция на високо ниво, отделно в столицата има голямо съвещание по сигурността на комуникационните връзки, подготвят и предстоящата визита на Лайза с престолонаследника. Ще ходят на Комар да се видят с тамошните баба и дядо на принца. Така че… да, обещаха да ми помогнат. В края на седмицата. Или в началото на другата. Евентуално. Дотогава съм сам. Аз и онова ужасно стадо *твои роднини*. — Очите му се отвориха и изстреляха незаслужен обвинителен залп по посока на Иван. — Които вече са наясно кой съм и какво работя.

Иван рядко беше виждал Би да дава израз на толкова много емоции за толкова кратко време. Добре де, емоцията на практика беше една, или най-много две — объркване и безпомощност, но все пак… Някой определено беше разрошил козинката на Биърли Непукиста.

— Подмазвах се на всичките Арки, до последния — каза Биърли на тавана, отново затворил очи. — Поставих под наблюдение хотела. Наслагах бръмбари, но те или предават глупости, или въобще не предават нищо. Явно са ги открили. Господи! Какво ли не опитах!

Иван се поколеба.

— Саймън?

Би понечи да вдигне глава, но отново я отпусна назад. Все пак си отвори очите.

— Ти луд ли си?

— Не, чуй… — И му разказа за парка срещу сградата на ИмпСи, за танцовата тренировка там, осъществена със съдействието на Саймън, както и за тазсутрешния си странен разговор с барона и баронесата. Би седна, стисна ръце между коленете си и наостри уши.

— Саймън и Шив са сключили някаква сделка, кълна се — завърши Иван. — Крият нещо. Помислих си го още онази вечер при маман, когато се затвориха в кабинета на Саймън.

— И смятат, че има нещо заровено… къде? Под централата на ИмпСи? Какво, за бога?

— Не знам. Нещо достатъчно голямо да финансира малка война. И достатъчно старо… Ако трябва да гадая колко старо… не знам, стотина години? От времето на Окупацията може би? Или е по-редно да кажа от времето на Деветата сатрапия?

— Тогава централата още не е била построена.

— Саймън би трябвало да знае. — „Но дали помни?“

— Ако Саймън Илян е намислил нещо, по-добре да не му се пречкаме в краката — твърдо заяви Биърли.

— Ами… не съм толкова сигурен.

Биърли го изгледа с присвити очи.

— Мислех, че само се *прави* на изкуфял.

Аха, значи и Би го беше забелязал. Точка за Би.

— Прави се, да. И доста умело. Вече половин Ворбар Султана вярва, че е изкукал, а маман му е детегледачка. Половин Ворбар Султана, *както и* хората, на които въпросната половина докладва.

— Така…

— Понякога обаче… умът му наистина дава на късо. Тези моменти е лесно да ги познаеш, между другото, защото само тогава Илян се опитва да скрие проблема си.

— О! — Би свъси вежди. — Е, ти знаеш най-добре. Понеже го виждаш често и прочие.

— Всъщност познавам най-вече по изражението на маман. Когато се опитва да прикрие тези му моменти, погледът й се напряга по особен начин.

— Но става въпрос само за малки пробойни в паметта му, нали? Бели петна?

— Говорим за Илян, не забравяй. Ти ми кажи какво става в главата му. — Изчака секунда-две. — Или искаш да го попиташ лично? — Нали точно това го беше посъветвал Илян преди време, макар и с други думи? А когато най-големият бивш авторитет на Бараяр те съветва…

— Не искам — откровено отвърна Биърли. Поколеба се. — Но ще отида, ако и ти дойдеш с мен.

— Защо, да не сме жени, които се събират на група, за да идат до тоалетната?

— Защо го правят всъщност? Жените? Защо вечно ходят на стада?

Иван отвърна мрачно:

— Делия Галени, по времето когато още беше Делия Куделка, веднъж ми каза, че ходели вкупом до тоалетната, за да критикуват гаджетата си.

— Сериозно? — Би примигна.

— Не знам. Може да ме е поднасяла.

— А. Напълно в неин стил. — Биърли махна умърлушено. — Добре. Да тръгваме.

Иван въздъхна и му помогна да стане.

А после го накара да хапне с него, защото нали беше сготвил изстиналата вече вечеря, проклета да е. Вечеря за съблазняване, но без съблазняването. Остави мръсните съдове в мивката.

19.

Закара Би до кооперацията на майка си с двуместната си кола. Въпреки силния дъжд, или точно заради него, трафикът беше сравнително рехав. Завариха Саймън сам, слава богу. Маман беше отишла в Императорския дворец да помогне с изхранването на въпросните галактически дипломати, от които се беше оплакал Биърли — тълпа, която гарантирано щеше да омете бюфета така, както кавалерията по време на Изолацията разчиствала улични бунтове. Иван остана изненадан, че майка му не е завлякла на официалната вечеря някой от тях тримата в ролята на местен бараярски декор, както правеше обикновено.

— Ха — каза Саймън и ги измери бавно с поглед, когато слугинята ги въведе в кабинета му. — Пак вие двамцата. — Остави четящото устройство и смъкна краката си — с меки домашни пантофи — от дебелата възглавница, на която ги беше вдигнал за по-удобно. Беше по риза и с пуловер без ръкави отгоре, което, в добавка към слабата светлина на лампиона, му придаваше вид на пенсиониран учител, който посреща племенниците си. — Би ли затворила вратата, Мари, благодаря.

— Да, сър. Да ви донеса ли нещо за пиене?

Би сякаш се изпълни с крехка надежда, но Иван я попари решително:

— Не, благодаря, Мари.

— Както кажете, лорд Иван. — Жената излезе и затвори вратата. Решително.

След като бравата щракна, в кабинета стана много тихо. Неприятно тихо. Биърли преглътна, а Иван си помисли с раздразнение: „Добре дошъл в семейния ресторант на Ворпатрил. Аз ще съм ти основното ястие тази вечер…“ Което определено не беше любимата му роля, при никакви обстоятелства.

— Е, господа. — Илян махна гостоприемно към столовете и отпусна ръце в скута си, все така с опрени пръсти. — Какво ви води

при мен в тази дъждовна вечер? Защо не сте навън в компанията на своите млади дами?

Би се намръщи и погледна безучастно столовете; Иван ги премести по-близо до домакина, когото — бог знае защо и съвсем ненужно — се чувстваше длъжен да държи под око. Би приседна на ръба на своя стол.

— Сър — започна Биърли едновременно с Ивановото: „Саймън…“ При което двамата млъкнаха и се погледнаха.

Иван започна отново, преценил, че Биърли не държи да го изпревари, а тъкмо напротив.

— Саймън. Какво знаеш, което ние не знаем, за плановете на Арките относно терена пред централата на ИмпСи? Или терена *под* централата на ИмпСи.

Саймън лекичко примижа.

— Не бих могъл да предположа, Иване. Какво знаете *вие*?

— Че според тях отдолу има нещо, вероятно сетагандско и вероятно от времето на Окупацията, и че според Шив и Удин Арка то е достатъчно ценно да финансира мащабен удар срещу Престен за контрола върху Къща Кордона. Как обаче смятат да изровят каквото и да било изпод колективния нос на ИмпСи и как се надяват да го изнесат от империята, ето това не разбирам. Подозирам обаче, че ти разбираш. Ще ми кажеш ли? Намек поне?

Саймън измърмори под нос нещо, което прозвуча като: „Но ти си толкова по-забавен в неведение“; Иван не го помоли да повтори. Илян продължи с нормален глас:

— Ами, историята май ще се окаже по-интересна, отколкото изглеждаше на пръв поглед. Как знаем това, което знаем? Един философски по своята природа въпрос.

— Да, обаче аз съм практичен човек — побърза да каже Иван, разпознал поредното лирическо отклонение на Саймън. През последните няколко години бившият шеф на ИмпСи се беше специализирал в лирическите отклонения — можеше да върти в кръгове любопитковците с часове. Разпити по време на вечеря. Но пък човекът имаше богат опит. И от двете страни на масата. — Освен това ми писна, а жена ми вече не ми говори.

— О, това е много неприятно. С какво си я ядосал?

— Саймън…

Биърли събра кураж, колкото да каже:

— Сър, сключихте и някакъв вид *сделка* с Шив Арка, нали? Или сте го накарали да мисли, че сте сключили сделка?

— Мм… — каза Саймън, сякаш обмисляше задълбочено въпроса. — Беше по-скоро бас, струва ми се.

Иван потърка лице.

— Колко точно изпихте онази вечер?

Саймън… се подсмихна.

— Е, пийнахме малко. Но пък басът беше от любимия ми вид. Истинска рядкост. Бас, който не можеш да загубиш.

Ред беше на Би да простене жаловито:

— Сър!…

Саймън вдигна ръка, явно решил да зареже — слава богу — шегите си с младоците.

— Първо на твоя въпрос, Иване. Арките, изглежда, търсят сетагандански бункер, построен по време на Окупацията под имението, намирало се на терена, където по-късно е била издигната централата на ИмпСи. Въпросният бункер е бил картографиран и отметнат още когато са копаели основите за новата сграда. По времето на Лудия Юри и неговия любим и все по-откачен архитект Доно.

— Значи аз цяла седмица съм тичал в кръг да гоня вятъра? — каза с негодувание Би.

— Не точно — отвърна Саймън.

— Но в ИмпСи са знаели за бункера? През цялото време са знаели, че е там?

— Глаголът „знам“ има разнообразни нюанси, Иване — каза Саймън. — Част от тях са свързани с разнообразните нюанси на глагола „помня“. През изминалите междувременно десетилетия архивите на ИмпСи са преживели разни несгоди. Колкото до хорската памет… хората, които знаят едно или друго, биват преместени другаде, пенсионират се или умират; и идват други, които… знаят други неща, да речем. И се получава нещо като кумулативна институционална амнезия. Възможно е сред живите да са останали петима или шестима бивши служители на ИмпСи, които са виждали с очите си въпросните исторически документи, но подозирам, че преценката ми относно броя им е твърде оптимистична.

— И ти си един от тези хора? — попита Иван.

Саймън сви рамене.

— Може и да съм бил. Помня, че си бях поставил за цел да проуча колкото се може по-голяма част от архивите, когато поех поста преди три и половина десетилетия и трябваше бързо да разчистя кашата след Претендентството. И след Негри, бог ми е свидетел. Беше по-лошо даже от… няма значение. Мога да ви кажа само, че информацията явно не ми е направила достатъчно силно впечатление, за да намери място и в органичната ми памет, а не само в изкуствената. Разбира се, по онова време конкуренцията за вниманието ми беше голяма.

— Добре де, това е за старите архиви — каза Иван. — А самият бункер? Той би трябвало все още да фигурира в обновените карти на ИмпСи.

— О, да, несъмнено.

— И просто сте го оставили да си стои там още от времето на Юри? — попита Биърли.

— Повече или по-малко. Аз също имах планове за този парк — теренът трябваше да послужи за *новата* сграда на ИмпСи, която, както знаете, така и не получих. Според въпросния план при изкопните работи за основите на новата сграда бункерът щеше да бъде разкрит и след бърза проверка от съображения за сигурност щяхме да го предадем на историческия факултет в университета, оттам да вземат каквото сметнат за ценно, след което строежът щеше да продължи. Всичко бях измислил, дори ръководителя на археологическите разкопки бях избрал — завърши с въздишка Саймън.

Точно по този въпрос, изглежда, спомените на Саймън бяха подробни и съвсем ясни, реши Иван.

— И какво, Шив обеща да те включи? — попита той. — Срещу процент от… ъъ… нищо?

— И кой кого е преметнал? — измърмори Биърли.

— И после… какво? — продължи Иван, чиито притеснения започваха да придобиват качествено нов облик. — Просто си ги оставил да продължат, макар да си бил наясно, че надеждите им са фалшиви? Стоиш и гледаш как правят невъзможното да проникнат в един празен бункер? Гадно копеле си, Саймън.

— Винаги съм бил гадно копеле, по необходимост. Този път обаче не са заложени бъдещето на империята и съдбата на милиони

хора, което прави играта доста по-спокойна. Да не споменавам стандартната процедура, при която оставяш заподозрения сам да те отведе до други свои контакти, процедура, която едва ли би трябвало да обяснявам точно на теб, Биърли.

Процедура, която сработваше значително по-добре, когато заподозрените не знаят, че агентът е агент, помисли си Иван.

След кратко замисляне Саймън добави:

— Освен това ми е много интересно докъде ще стигнат. Един вид тест, ако искате.

— Тест за Гай Алегре? — „Какво толкова ти е направил бедният човечец?“ — В такъв случай беше ли честно да покриеш проклетия им картографиращ танц вчера сутринта? Знаеш, че Бижутата щяха да бъдат разгонени своевременно, ако ти не седеше там и не се хилеше одобрително.

— Мм, целта ми не беше да ги покрия, а да катализирам нещата. Да ги ускоря. — Саймън се намръщи и добави: — Макар че присъствието ми не би трябвало да се отрази по никакъв начин на процедурите по сигурността. Смятам да си поговоря по този въпрос с Гай, по-нататък. — Замълча пак, после добави: — Имайте предвид, че според личната ми преценка задачата тайно да прокопаят тунел в съседство с централата на ИмпСи е сериозен инженерен проект, който не е по силите на Арките. Те ще се провалят така, както са се проваляли мнозина преди тях. А експресният вариант, при който пробиват с плазмен лъч дупка в парка, дълбока колко, двайсет-трийсет метра, за да стигнат до тавана на бункера, е напълно невъзможен. От друга страна, ако *все пак* успеят да отвърнат на предизвикателствата и проникнат някак в бункера… това би бил идеалният психологически момент да сключа *своята* сделка.

Иван присви очи.

— Каква игра играеш, Саймън?

— Игра, свързана с по-широки стратегически аспекти.

Би издаде звук — слабоват, бегло въпросителен… или просто се изкашля да си прочисти гърлото.

Саймън се обърна към него.

— За ИмпСи и за империята Джаксън Хол винаги е бил проблем, дегизиран като възможност. Твърде отдалечен за директна намеса, но яхнал главен скоков маршрут, който се явява важен изход от

Сетагандanската империя, тоест за сетите Джаксън Хол също представлява стратегически интерес. Което поражда проблем в работата с местни контакти — лесни за купуване, трудни за задържане. Къща Фел открай време брани със зъби и нокти независимостта си. Според Морозов Къща Престен има силни контакти със сетагандanците и след успешното поглъщане на Кордона вече контролира две от петте точки за скок, което представлява добър плацдарм за по-нататъшно разширяване с цел частичен или пълен монопол. Първоначално смятахме, че с излизането си от играта Къща Кордона не променя драматично ситуацията, защото макар и официално неутрални, Арките изглеждаха лично свързани със сетагандanците посредством баронесата. Сега обаче, след като се запознах с Мойра гем Естиф… започвам да преосмислям тази преценка.

— Ами, ъъ… не знам. Шив Арка не ми прилича на човек, който ще заиграе по нечия свирка — каза Иван. — Още по-малко в комбинация с Удин. Без значение чия е свирката — наша или на сетагандanците. Не го виждам като нечия марионетка.

— Марионетка — не. Съюзник… може би. Дори да договорим само надеждно убежище за своите агенти на Джаксън Хол, пак ще е крачка напред спрямо сегашната хаотична ситуация.

— Значи смятате да предложите на Шив… на Арките… какво? — попита Би.

— За момента — нищо. Нужно ми е още време да преценя този тип.

— За едно грешиш, Саймън — вметна притеснено Иван. — Забравяш Удин. Да преценяваш Шив без Удин е като да… като да… преценяваш чичо Арал, без да включиш в сметката леля Корделия. Те са екип.

Саймън вдигна вежди.

— Сериозно — каза и прикова Иван с поглед. — И как стигна ти до този извод?

Иван се размърда на стола си.

— Не е нещо конкретно, което съм видял или чул. Просто всичко сочи натам.

— Хм. — Саймън сви устни. — Не че аз, в качеството си на обикновен пенсионер, бивш държавен служител и поданик на

империята, съм в позиция да обещавам нещо на някого. Но Шив упорито… си затваря очите за този факт.

Иван стисна зъби, за да не изсумти с възмущение при тази проява на фалшива скромност. Не искаше да притеснява допълнително Биърли, който и без това изглеждаше на ръба.

— Значи — каза бавно Би — това е един вид тест, оценяващ интелигентността на евентуален бъдещ съюзник?

Саймън го удостои с кратка усмивка.

— Съвсем не е толкова просто, уви. Или еднопосочно. Другото, което бих изтъкнал… нима нито един от вас не го забеляза, между другото? Само преди няколко минути ви го поднесох на тепсия.

Би стрелна Иван с изтерзан поглед. Саймън в ролята на ментор неизменно връщаше Иван към най-лошите му спомени от училище; беше като един от онези кошмари, в които се явяваш на изпит чисто гол. А Майлс години наред беше работил под прекия надзор на Илян… може би това обясняваше някои от странностите на братовчеда. Саймън се облегна назад, явно с намерение да чака търпеливо. С часове, ако трябва. И този път нямаше да има звънец, който да ги спаси.

Саймън открай време подбираше много внимателно думите си, навик, който беше оцелял след отстраняването на чипа. Сегашните паузи в речта му не се различаваха съществено от предишните — и в двата случая Илян правеше инвентаризация на спомените си, само дето сега резултатите не бяха толкова надеждни. Какво точно беше казал, нещо за…

— Отметнат — каза Иван. — Спомена, че бункерът бил *отметнат*. Това същото ли е като… „ометен“? Тоест опразнен?

Усмивката на Саймън стана някак по-искрена, пък било и само за миг.

— Това се е случило не само преди аз да поема ИмпСи, а преди да се родя. Така че… кой да знае?

— Мойра гем Естиф? — предположи Иван. — Тя очевидно смята, че там има нещо. Един от вас явно греши.

Саймън кимна.

— Погрижил съм се някой да проучи подробно въпроса. Някой с нужната историческа подготовка. Който да го направи частно, неофициално, в свободното си време.

Иван примигна.

— Накарал си Дъв Галени да проведе тайно вътрешно разследване? Няма ли да си създаде проблеми? А и това не е по неговата част, в смисъл в прерогативите на неговия отдел.

— Доколкото знам, всичко отдавна е разсекретено и в момента се съхранява в архивите на Имперския университет — каза Саймън. — Във всеки случай Дъв е най-подходящият човек за тази работа.

— Трябва да докладвам за това — каза Би. — Ъъ… трябва ли да докладвам за това?…

— Не знам, Биърли. Трябва ли? — каза Саймън.

— Това… не е честно, сър.

— Мда, боя се, че не е… — Саймън улови изтерзания поглед на Би и му отмери щипка милост: — Имаш известно време да помислиш по въпроса. Шив сигурно още се бори с логистичния аспект на операцията. Ще трябва да наемат местно оборудване за прокопаването на тунела, местен предприемач… на твое място бих съсредоточил вниманието си върху Шив и Звездичка, защото от цялата тумба те са хората с най-сериозни технически познания. Според мен основният им проблем ще е с излишната пръст и камъни, а колкото по-дълъг е тунелът, толкова по-голяма ще е купчината…

Иван призна неохотно:

— Тедж постоянно ги кара някъде, ту един, ту друг.

— И не споделя с теб нищо, според собствените ти думи. Това всъщност е доста удобно за момента. Поне знаеш, че не е нищо лично.

Иван не беше толкова сигурен.

— Арките имат и друг проблем, по-спешен от логистичния — продължи Саймън. — Трябва да получат удължаване на визата си, иначе всичките им планове ще отидат по дяволите. Силно се изкушавам да им помогна в това…

„Боиш се, че игричката ти ще свърши твърде скоро?“

Във всеки случай Саймън явно беше решил, че дружеският им разговор е на приключване, защото го насочи към дребни теми от ежедневието, а след още няколко минути Иван и Биърли неусетно се озоваха на вратата, изритани любезно. Иван, пресметнал кога приблизително ще се прибере майка му, не се възпротиви.

— Поуспокоих се малко — отбеляза Биърли, докато се настаняваха в двуместната кола на Иван. — Саймън наистина държи

нещата под контрол. Трябваше да се досетя.

— Ъъ… — каза Иван.

Би го стрелна с поглед изпод вежди.

— Не забелязах да има проблеми с паметта или ясната мисъл. А ти?

— И аз не забелязах — призна Иван. Но не в това беше проблемът. Какво щеше да стане с Тедж, ако нещата се развиеха според плана на Саймън… или ако не се развиеха според плана му? Ако се стигнеше дотам да избира? Ако и на двама им се наложеше да избират?

Би си закопча колана, Иван изкара колата от подземния гараж, зави по улицата и каза:

— Къде искаш да те оставя? У вас? Или в хотела?

— Не, тази вечер мисля да спестя на Арките усилията да ме водят за носа. — Би въздъхна. — У нас.

Иван зави по улицата към поовехтялата, но все още изискана част на Стария град. Би облегна глава назад и затвори очи, но понеже не стискаше до побеляване разни неща, явно причината не се криеше в шофирането на Иван, което беше ако не спокойно, то достатъчно уморено, което се равняваше горе-долу на същото. След няколко минути и в резултат на незнайно какъв поток на мисли Биърли каза:

— Обикновено не се привързвам към своите обекти на наблюдение.

— И нищо чудно, предвид естеството на обичайните ти обекти.

— Мм — измънка Биърли, но поне не отрече. След още минутка добави: — Иване, ти си имал много приятелки…

„Биърли Ворутиър се кани да ми поиска съвет по тънката част? На мен?“ Не знаеше дали да се чувства поласкан, или ужасен. Или да отвлече вниманието на пътника си с няколко скутерски маневри, идея донякъде обезсмислена от факта, че се намираха не в скутер, а в наземна кола.

— … имах чувството, че всеки път те виждам с различна мацка.

— Не всичките ми бяха гаджета. Маман постоянно ме караше да кавалерствам на тази и онази по повод различни официални мероприятия. — А дори от „гаджетата“ си не всички беше успял да прикотка в леглото, но не смяташе да обяснява това на Биърли.

— Не знам за това, но определено приличаха на твои гаджета, всичките.

— Щом казваш.

— И изглеждаха щастливи. Как го постигаш?

Лекият нощен дъжд барабанеше по купола на колата. Мокрите улици си плачеха за музикално оформление, някаква тъжна, скръбна мелодия, оплакваща градската самота.

— Не знам — каза Иван, а после незнайно защо, може би заради дъжда и прочие, устата му се разприказва сама: — Хората не си дават сметка, че колкото повече гаджета имаш, толкова по-често ти се налага да късаш. — Толкова често, че научаваш пътните знаци наизуст, да.

Биърли отвори очи и вдигна вежди.

— Ха. Не помня да си изтъквал тази част от упражнението.

— Не съм.

Немалка част от проблемите на Иван произлизаше от индиректния и не толкова индиректен натиск за изгодна ворска женитба, при това не само от страна на млади неомъжени момичета. Имаше два случая с омъжени жени, чийто семеен статут не ги спря да повдигнат въпроса, въпреки наивните очаквания на Иван, че поне те няма да му кроят номера. Виж, с Тедж никога не беше имал този проблем. Ха! Ако беше предполагал колко спокойно е да си женен — в сравнение с това *да се ожениш*, — сигурно щеше да го е направил преди години, само че тогава не Тедж щеше да му е невястата, следователно нямаше да е същото, нали? Иван се замисли унило над този парадокс.

Би се облегна назад с уморена въздишка.

— Е, поне раздялата с Тедж няма да те затрудни.

Иван едва ли би могъл да набие спирачки насред улицата и да удуши агент на ИмпСи в колата си, колкото и много да го дразнеше въпросният агент. За щастие стигнаха до пресечката на Биърли, преди изкушението да е надвило здравия разум. Би махна вяло с ръка, обичайния му начин да каже „благодаря“ и „довиждане“ едновременно.

Иван се чудеше дали ще завари Тедж у дома. Или не. След това пък не можа да реши дали да настъпи газта, или да кара бавно, нерешителност, която го удържа в скучните граници на разрешената скорост чак до подземния гараж.

Следващите два дни прекара в денонощно преследване на Тедж. В неделя вечерта тя се върна от хотела много късно, без Риш, когато Иван вече потъваше в дълбок сън, изтръпнал от мисълта за ранното ставане на следващата сутрин. Работната седмица започна, а смяната на Иван се проточи благодарение на безкрайния сякаш поток от служебни неуредици и недомислици, които той се опитваше да разчисти с кратки паметни бележки, вариращи от троснати до саркастични. На нокти от раздразнение, Иван вече съчиняваше наум цял нов подвид на последните със заглавие „унищожителни“. Така или иначе, пропусна и вечерята, и Тедж, която пак беше навън в ролята си на *личен шофьор*.

Изпреварващият удар на Иван за следващата вечер — резервации в хубав ресторант за Тедж и семейството й, събитие, което тя не можеше да пропусне по простата причина, че трябваше да докара останалите, — завърши с непълен състав Арки, но все пак достатъчно на брой, за да предотвратят евентуален личен разговор между двамата младоженци. Общият разговор беше доста вял и се въртеше около туристическите забележителности на Ворбар Султана. Пълният с хора ресторант явно бе лоша идея, бързо реши Иван; по-добре да ги беше поканил в апартамента си на семейна сбирка с информативна стойност — по възможност с фаст-пента, сервирана заедно със супата. Или с напитките в края на вечерята. За жалост наркотикът на истината се прилагаше венозно, а не през устата.

По-късно вечерта отново не можа да си поговори с Тедж, нямаше дори секс като заместител — начин за избягване на разговора, с който навярно би могъл да се примири. Предвид присъствието на Риш върху разтегателния диван в хола креватният успех на Биърли също бележеше рязък спад, макар че това едва ли можеше да мине за утеха. А на сутринта Тедж го остави да се успи — нарочно? — и Иван изхвърча към службата за поредното боричкане с най-големите идиоти в Операции, без разговор, без целувки, без закуска, без *кафе* дори.

„Това не може да продължава така“.

Микоразлагащият агент се държеше странно.

Тедж нагласи маската си — обикновена болнична маска без електронна защита, която Амири беше взел бог знае откъде, — сложи си гумените ръкавици и последва Амири, баба и Чер по паянтовата сгъваема стълба, спусната в широката един метър дупка. Фенерчетата с химическо захранване и студена зеленикава светлина подскачаха на коланите им при слизането и рисуваха неприятни светлосенки по стените на шахтата.

Тедж трябваше да признае, че през първите три дни микоразлагащият агент беше постигнал впечатляващи резултати. След първото им идване тук Амири и Чер бяха навестявали гаража всеки ден, поотделно и всеки път по различен маршрут, за да проверят как върви процесът и да заложат нови пръчки. По всичко личеше обаче, че твърденията на онзи Карло, приятеля на баба от Земята, че агентът му копаел прави тунели с еднакъв диаметър, са празни приказки, поне засега. Черните стени на шахтата се меняха — и не само заради подскачащите лъчи на фенерчетата. Разширяваха се и се свиваха на неравномерни интервали, свръщаха ту в една, ту в друга посока. Тедж стигна до разширение, нещо като фоайе в дъното на шахтата, което Амири беше направил, за да складира екипировката им, изправи се и затаи дъх.

Амири вдигна пръст пред маската си.

— Оттук нататък без приказки, освен в краен случай — прошепна той. Чер и Тедж кимнаха послушно. Оставили бяха комуникаторите си в заключеното складово помещение горе, а вместо обувки носеха меки пантофи. Пантофите на Тедж бяха с пухкави зайчета на върха, а тези на баба — с котенца. Така им се пада, помисли си тя, щом бяха оставили пазаруването на Смарагд. Дали заради пантофите, или по друга причина, усещаше пода под краката си не твърд, а като гума.

Тунелът към парка беше точно толкова висок, колкото да се изправиш, освен за баба, която вървеше с наведена глава, и освен там, където диаметърът му се стесняваше и всички привеждаха рамене. Нещо по-лошо, тунелът завиваше накъдето му падне, а два от завоите бяха кажи-речи обратни. Сякаш вървяха не през тунел, а пълзяха през червата на гигант.

И пак в тази връзка, тунелът сякаш си беше отгледал апендикси — малки слепи разклонения. Повечето бяха съвсем тесни, колкото

Тедж да си пъхне ръката, което тя отказа да направи, със или без ръкавица. Чер обаче, който, изглежда, беше развил собственическо чувство към тунела, пъхна своята. Тедж му се изплези. Чер спря при следващото разширение, очите му светеха над маската.

Амири водеше баба им напред, погледна ги с раздразнение през рамо, но не можеше да им се развика, така че… Светлинките им се отдалечиха с ритъма на предпазливите им стъпки.

— Виж! — прошепна Чер и насочи фенерчето си към находката. Явно искаше да изненада сестра си, защото упорито беше отказал да й намекне какво е открил.

Нечие стъпало, от което бяха останали само костите, стърчеше от стената на нивото на кръста му.

Тедж отскочи назад и погледна вбесено своя тек-брат. Чифт-братя, тек-братя, всички братя бяха еднакви. Явно му беше адски смешно, че Тедж не може да извика, а трябва да преглътне задавено писъка си. Тедж си пое дълбоко дъх, решила, че демонстративният непукизъм ще е най-доброто отмъщение.

— Е, значи има поне един бараярец, за когото да не се притесняваме.

Чер се изкиска под нос и извади от джоба на якето си дълъг сгъваем нож. Разгъна го, опря върха в гуменявата стена до стъпалото и натисна с тяло. След миг на съпротивление острието на ножа потъна.

— Какво правиш! — изсъска Тедж, а той започна да реже като с трион.

— След ден-два стените на тунела ще се втвърдят — прошепна й в отговор. — Затова — сега или никога.

Тедж схващаше логиката на казаното, но не схващаше какъв е проблемът с „никога“. Ако питаха нея, Чер можеше да го направи на връщане и в друга компания, не в нейната. След като установи, че не може да измъкне стъпалото от стената въпреки изрязания около него кръг, Чер се зае да отреже по-голям. Когато отстрани и него, от дупката се изсипа толкова много пръст, че Тедж се зачуди дали да не си плюе на петите… но свлачището постепенно спря. Чер продължи да копае и да реже, после пъхна ръката си в дупката. На лицето му се изписа изненада.

— От другата страна е празно!

— Друг тунел? — попита Тедж. — Този нещастник трябва да е стигнал някак дотук. Прокопал е тунел толкова надълбоко?

Чер коленичи и започна да рови с кучешки ентусиазъм. И кажи-речи със същия, стил. Подът на тунела се покри с педя пръст, а Чер се навря в прокопаната дупка.

— Леле, ела да видиш!

Тедж определено нямаше желание да се навира в тесни дупки, но пък не можеше да зареже братчето си само в разни потенциално опасни експедиции, нали така? Беше един вид *длъжна* да го последва.

Прибра косата си под яката на якето, сложи си плетената шапка и се вмъкна в дупката след Чер.

Той клечеше в някакво тясно смрадливо място, поддържано от извити дървени подпори. Малко по-нататък имаше други подпори, пречупени и затиснати под тонове камъни и пръст. Тунелът се беше сринал и бе заклещил техния скелет в капан, така ли?

Явно бе станало много отдавна, иначе вонята щеше да е нетърпима. Трупът лежеше по корем, затрупан от кръста надолу, костеливите ръце — протегнати напред, сякаш до последно са ровили пръстта. Сух кичур коса още се крепеше за черепа, но извън това органичната материя се беше разложила отдавна, включително част от дрехите. Синтетиката още се държеше, макар и окъсана, имаше и нещо като раница, която се валяше захвърлена на крачка от главата на нещастника, сякаш той сам я беше метнал там с цената на някакво последно усилие. Повечето метални части бяха ръждясали до неузнаваемост, но имаше и няколко лъскави парчета, включително емблемите с форма на око, които служителите на ИмпСи носеха на яките си, както и някаква верижка около врата на скелета. Тедж я свали предпазливо. На верижката висеше метална плочка с релефен надпис: непознато за нея пролетарско име. „Абелар В“. Сержант — това би трябвало да означава съкращението „срж“, предположи Тедж, — и дълга серия цифри и букви, нещо като код навярно, или сериен номер.

— Бараярски войник — измърмори тя. — Какво е правил тук обаче?

Вдигна поглед, видя, че Чер отваря раницата, и изсъска:

— Не я пипай бе!

— Защо? — попита Чер и я отвори.

— Може да е бомба.

Това го спря. Той насочи фенерчето и лъчът разкри плетеница от корозирали и некорозирали, но категорично излезли от строя електронни джаджи, както и някаква още по-чудата сивкава… а бе нещо сивкаво.

Тедж прибра медальона в джоба си и допълзя да огледа раницата отблизо. Сивото… вещество, поне два-три килограма, беше безформено и от него стърчаха стари жици.

— Пластичен експлозив? — предположи Тедж.

Чер се намръщи.

— И да е, е много стар. Може би вече е негоден.

— А може и да е годен.

— Хм…

Амири прошепна притеснено през дупката:

— Тедж? Чер?

— Амири, трябва да видиш това! — прошепна Чер.

— Казах ти да не го пипаш тоя проклет крак!

— Да, ама към него има човек! Ти си лекарят, сигурно ще разбереш пред колко време е умрял!

Последваха ругатни под сурдинка, после Амири се провря педя по педя през дупката. Ядът му към безотговорните и откачени по-млади членове на семейството се бореше за надмощие със собственото му любопитство. В крайна сметка и с цената на видими угризения любопитството спечели битката. Амири, с ръкавици, взе да ръчка и опипва видимата част от трупа.

— Не мога да кажа със сигурност, защото не познавам екологичните особености на бараярската почва… Но тук е влажно. Не по-малко от двайсет години, бих казал. И не повече от четирийсет. Някой местен криминалист със сигурност би дал по-точна преценка. — Погледът му попадна върху раницата, оставена току извън обсега на костеливите пръсти. — Ох! Мамка му! Не я пипайте!

— Много е стара. Едва ли ще се взриви — каза Чер. — Защо да не вземем парченце за анализ?

Това очевидно повлия на изследователската душа на Амири, защото той промуши глава през дупката и подвикна:

— Бабо! Ти си по-добра по химия от мен. Пластичният експлозив губи ли свойствата си с времето?

— Някои видове — да — прозвуча отговорът на баба.

— Ами тогава… — Амири издърпа безцеремонно ножа от ръката на Чер, коленичи и се опита да отреже внимателно парченце от сивкавата буца. Която явно се беше втвърдила с времето.

— … други стават нестабилни — продължи след пауза гласът на баба.

Амири замръзна.

— Гласувам да зарежем тази работа — каза Тедж. — Или да се върнем по-късно, след като приключим с другото. Ако има време.

— Добре — каза Амири и сгъна неохотно ножа, но не го върна на Чер.

Чер не възрази.

След това Амири извади от джоба си детски компас, простичка аналогова играчка. Вдигна го под лъча на фенерчето и се взря в трепкащата стрелка.

— Накъде ли е бил тръгнал?

— Зависи дали е загинал на идване, или на връщане — каза Тедж.

Амири въздъхна и прибра компаса.

— Трябва да начертая подробна карта, иначе току-виж пак сме пратили микоразлагащия агент в грешната посока.

Изпълзяха след него през дупката и завариха баба да ги чака намръщена до купчината пръст.

— Чер, ще се наложи да разчистиш всичко това — каза тя и посочи. — Иначе ще разнесем пръстта навсякъде. И покрий с нещо тази дупка, за бога. Как изобщо ти хрумна да…

— Но, бабо, там имаше труп!

— Бараярските гробища са пълни с трупове — каза баба без грам съпричастие. — Обичаите им са изключително нехигиенични. Кремацията е сто пъти по-добър метод.

На Сетаганда предпочитаха кремацията, разбира се.

Баба остави двете момчета да почистят и подкара Тедж назад по тунела. Амири с нищо не беше заслужил неприятната задача, но все някой трябваше да държи Чер под око.

Тедж оглеждаше тавана на прохода все по-притеснено. Не се ли снишаваше на места?

Стигнаха до първото разширение и свалиха маските и ръкавиците си.

— Какъв е проблемът с предния край на тунела? — попита Тедж.

— Микоразлагащият агент се е натъкнал на инклузия, на някаква пречка, и се е разделил на четири напълно безполезни тунела. Заложихме друга пръчка.

— Каква инклузия?

— Ами, част от отводнителна канализация, така мисля. Тръба, в която се чува плискане.

— Толкова надълбоко?

— Всъщност сега сме горе-долу на едно ниво с речното корито. Макар че въпросната отводнителна канализация едва ли е била положена от бараярците, ако се съди по високото качество. Най-вероятно е останала от времето на Деветата сатрапия.

— Бабо… може ли и нашият тунел да се срути? Като онзи, дето е затиснал бедния бараярски… *бомбаджия*? — Тедж се замисли за думата, която беше избрала. Звучеше ли смислено, предвид обстоятелствата? Май да. Дори онзи да беше атентатор самоубиец, застигналата го смърт пак беше ужасна. Опипа с пръсти идентификационния медальон в джоба си и се зачуди дали и Иван Ксав има такъв. И да имаше, тя не го беше виждала.

— Ами да, след време. — Баба се обърна и погледна намръщено към тунела. — Виж, кръглата тръба, ако е съвършено кръгла, представлява изключително стабилна конструкция от две дъги, които се подпират една друга. Виждала съм такива конструкции на Земята, при това изградени от обикновени камъни, които са оцелели три хилядолетия въпреки високата тектонична активност на планетата.

— Но нашият тунел не е идеално кръгъл. Прилича повече на… черво.

— Да, така е, за съжаление. Но не е нужно да оцелее хилядолетия, а само седмица-две.

„Но ако се срине и *затисне* някого?“ — понечи да попита Тедж, но баба й вече се качваше по паянтовата сгъваема стълба. Тедж въздъхна и тръгна внимателно след пантофите с пухкави котенца.

Същата вечер — о, чудо — Иван се намери с Тедж, и двамата будни, по едно и също време и на едно и също място, при това не другаде, а в неговата спалня. Тедж обаче беше неспокойна, крачеше

напред-назад, сякаш място не може да си намери. Отвори най-горното чекмедже на скрина, където Иван държеше разни дреболии, и разрови любопитно съдържанието му, като вземаше ту едно, ту друго, после го връщаше на мястото му.

— Какво търсиш?

— Просто ми хрумна… имате ли военни идентификационни медальони, сещаш се? Не съм те виждала да носиш.

— Медальони? А, говориш за кучешки нашийници.

— Кучетата пък какво общо имат?

— Нищо. Просто така им казваме. Не знам защо. Открай време им викат така. Полага ти се само един. Приличат повече на огърлици, вярно, но това би звучало твърде момичешко, та затова… кучешки нашийници.

— О.

— Моят май е в гардероба, при черната ми нарядна униформа.

— Бараярските войници с тази униформа ли ги носят? С нарядната? Когато ги пращат по задачи?

— Ами, не ги носим всеки ден, още по-малко в щаба. Само в реална обстановка. На опасни мисии. Преди години в Операции имаше идея да ги заменят с подкожни импланти, електронни джаджи, които следят местоположението ти, но на войниците не им хареса, а после някой се сети, че ако ние можем да откриваме хората си с едно щракване на пръсти, същото лесно би могъл да направи и врагът, което сложи край на спора. — Да не споменаваме, че „нашите“ хора можеха да се окажат „вашите“ в евентуален граждански конфликт. Нямаше да е за пръв път.

— Значи… — Тя се поколеба и го погледна през рамо. Иван бе заел добра, според него, тактическа позиция, полегнал в своята половина на леглото. — Значи, значи… ако тръгнеш на опасна мисия, аз ще разбера по това?

— Е, надявам се, че ще разбереш, защото аз съм ти казал.

— Не… — Погледът й стана замислен. — Не съм сигурна, че ще ми кажеш.

Иван се изкашля многозначително.

— Защо всъщност питаш?

— Ами… днес намерих един… кучешки нашийник и се зачудих. За теб.

— Къде?

— Ами… на пода на един гараж. Чакай малко… — Изтича в хола и след малко се върна на бегом в спалнята. Държеше тънка верижка, на която нещо дрънчеше и улавяше светлината.

Иван се търколи в леглото, взе медальона, обърна го и прочете надписа.

— А, това трябва да е много старо. Моят е различен. Може би някой го е запазил като сувенир. Сигурно е паднал от джоба му. — Въображението му услужливо роди друга, по-тъжна картинка. — Или от джоба й.

— Звучи логично.

— На бас, че човекът, който го е загубил, би искал да си го върне. В кой гараж го намери?

— О, не помня. Спирахме на много места.

— Може утре да проверя в нашите архиви. Да видим дали ще открия нещо за този тип.

— Ще можеш ли? — Изражението й за миг се проясни, после помръкна отново. — От друга страна… ще ми се да си го запазя като сувенир. — И посегна колебливо да вземе реликвата.

— Ако искаш кучешки нашийници, мога да ти дам старите си. От времето, когато бях лейтенант. — Още по-старите си нашийници, спомни си той, от времето си на редник, беше подарил на някакво гадже и повече не ги беше видял. Което доказваше, че въпреки името си нашийниците не действаха като каишка за момичета.

Тедж седна на ръба на леглото. Още изглеждаше отнесена обаче. Иван посегна към нея, но не довърши движението, спрян от следващия й въпрос:

— Иван Ксав… какво знаеш за старите бараярски пластични експлозиви?

Той се облегна назад, тотално сащисан.

— Надявам се, че не си намерила и експлозиви на пода на онзи гараж!

— Не, не.

— Колко стари?

— Много. Отпреди двайсет години, дори повече.

— В академията имахме курс по муниции, но само за съвременните разновидности.

— И преди колко време си карал този курс?

— Преди, ами… седемнайсет години?

— Тоест почти преди двайсет.

Иван примигна.

— Така излиза. Хм. — Той прегрупира силите си. — Във всеки случай, когато човек намери нещо подозрително, просто вика сапьорите, такова е правилото. В твоя случай може да се обадиш на мен, а аз ще се обадя на сапьорите.

— Ти това ли би направил?

— Естествено! Е, освен онзи стар партизански склад с експлозиви в планините Дендарии, който намерихме с Майлс и Елена, когато бяхме малки. Но ние и тримата бяхме адски тъпи хлапета, както, чичо Арал подробно обясняваше на всичко живо, след като складът… но това вече няма значение. Въпросът е, че тук-там хората все още се натъкват на стари неща, които са опасни и с които цивилните по-добре да си нямат работа. — Иван съумя да се измъкне от плетеницата на поредното лирическо отклонение и да зададе централния въпрос, който беше: — Защо питаш?

— Просто така — каза небрежно Тедж.

Да бе. Сигурно и *авокадото* беше по-хитро от Тедж, онова с шарещите очи. Истински срам за една джаксънианка.

— Четох нещо за това — добави тя след миг, видяла бог знае какво в изражението му. Концентрация най-вероятно.

— Какво ще кажеш — продължи Иван след минутка — да си взема малко отпуск? — И да вървят по дяволите разните му там досадници от ИмпСи, които смятаха, че Иван се превръщал в риск за сигурността. — Щом семейството ти няма да остане дълго на Бараяр, сега е моментът да се опознаем, нали така? Аз — тях и те — мен. Звучи съвсем логично.

— О! — Първо му се стори доволна, после — смутена. — Не искам да ти преча на работата. Знам, че кариерата ти е много важна.

— Не сме във война. Тази седмица поне. Сигурен съм, че отделът няма да се срине в хаос, ако отсъствам няколко дни. Досега не се е случвало.

Очите й горяха като на животно, уловено във фаровете на кола.

— Добре, разбрахме се. Хайде да правим любов!

Това си беше истинско клише в диверсията. Кое следваше — да имитира оргазъм?

… не още, изглежда, не още.

„Това означава, че тя ме харесва, нали?“ — настоя някаква смотана негова млада версия от кьошетата на главата му точно преди да настъпи физиологично обусловеното затъмнение.

Навъсената му застаряваща версия си помисли друго: „Иване, ти си идиот“.

Ала нито един от Ивановците в жалката комисия не беше събрал кураж да зададе гласно единствения важен въпрос. „Тедж, ще останеш ли?“

20.

На следващата сутрин шофьорските задължения на Тедж я отведоха в нова част на града, нещо като предградие, проснало се северно от възвишенията, които загражда любовно речната долина и Стария град. Бараярците, изглежда, датираха всичко спрямо важните военни събития в историята си — преди Окупацията, по време на Претендентството, след войната на Лудия Юри. И този път датировката беше историческа, но като никога свързана с мирен период, а не с поредното кръвопролитие — кварталът, казваха, бил построен „след като Грегор пое юздите“, тоест в рамките на последните две десетилетия.

Тедж зави към някаква индустриална зона и успя да вмъкне наземната кола на миниатюрния паркинг пред една малка фирма за полагане на тръби, която скоро щеше да се превърне в една силно смутена малка фирма за полагане на тръби. Звездичка взе куфарчето си и тръгна решително към вратата. Като никога, баронът не отиде с нея, нито заръча на Тедж да остане в колата. Вместо това й даде знак да тръгне с него към улицата. Тедж вдигна яката на палтото си — имаше гъста студена мъгла, но поне не валеше — и тръгна след него.

— Къде отиваме?

— При един човек, когото познавам.

— Той очаква ли ни?

— Още не.

Без предварителна уговорка, без контакт по комтаблото, а колата под наем, чиято насочваща система служеше и като проследяващо устройство за всеки, който би решил да провери маршрута на автомобила, се намираше на място, което не би предизвикало ничии подозрения… Затова ли бяха спрели точно тук, за да си осигурят фалшиво алиби? Тедж настръхна.

Баронът добави:

— Никак не ми се ще да включвам външен човек в схемата, но времето ни притиска. По всичко личи, че няма да ни удължат визата,

затова трябва да действаме бързо. Моя позната, на която може да се разчита, каза, че неотдавна е използвала въпросния човек за една поръчка и той се е справил добре. Предполагам, че ще се съгласи да сътрудничи и на нас. Сега, а ако е достатъчно умен — и в бъдеще.

Пресякоха улицата към някаква промишлена сграда и влязоха през врата, на чиято табелка пишеше: „Имола & Ковакс, складове и транспорт“. Умърлушен секретар зад разхвърлян щанд, който напомни на Тедж за собственото й служебно битие в „Бързи доставки“, вдигна поглед и каза:

— С какво мога да ви помогна, сър, мадам?

— Бихте ли казали на сер Имола, че един стар негов приятел е дошъл да го види?

— Той е много зает тази сутрин, но ще го попитам. — Стандартна подготвителна реплика, както Тедж знаеше от личен опит, с която секретарите засилваха нежеланите посетители към вратата. — За кого да предам?

— За Селби.

Кратък разговор по интеркома, после секретарят ги заведе в офис на горния етаж, също толкова разхвърлян. Намръщен мъж, прехвърлящ средната възраст, облечен цивилно и с минимални като за Бараяр военни намеци в бизнес костюма си, вдигна очи от комтаблото; смръщването му много бързо се преля в изумление. Посегна, изключи изображението над видплочата и каза:

— Благодаря, Йон. Излез и затвори вратата, ако обичаш. — Секретарят преглътна с разочарование любопитството си и се подчини. Едва тогава мъжът скочи на крака, заобиколи бюрото, хвана двете ръце на барона и каза: — Шив Арка, ах, ти, стар пират такъв! Чух, че си се гътнал!

— Преувеличение. Поредното. Макар и на косъм този път. — Баронът се усмихна не твърде широко и се обърна към Тедж, но после пак погледна мъжа. — Ами ти? Под какво име се подвизаваш напоследък?

— Виго Имола.

— Е, Виго, запознай се с дъщеря ми, баронета Теджасуини Арка.

Тедж се здрависа с Виго. Мислеше трескаво. При всичките бизнес срещи, на които беше присъствала досега покрай майка си и

сестрите си, неизменно я бяха представяли като „нашия шофьор“ или изобщо не я бяха представяли… или я бяха оставяли да чака в колата.

— Повечето хора ми викат Тедж. — „Или лейди Ворпатрил“. С изключение на родните й, разбира се, които нито веднъж не бяха произнесли на глас новото й име. Преглътна импулса си да го изтърси тук и сега — баща й очевидно беше превключил на бизнес режим.

— Прекрасно! Подозирам, че по хубост се е метнала на майка си? — Имола я измери с поглед, без да го задържа върху гърдите й, с което си спечели една-две червени точки. — Предимно?

— Да, за щастие — отвърна баща й с характерния си тих смях. Имола ги покани да седнат.

— Вие откъде се познавате? — попита Тедж. Случваше се от време на време и тя да получи отговор на въпросите си все пак.

— В един предишен живот Виго беше мой планетарен офицер за връзка. Когато бях капитан във флотилията на Селби — обясни баронът. — Малко преди да срещна майка ти.

— Ама какво време беше, а? — Имола поклати глава и се настани на стола си зад бюрото. — Селби… Помниш ли как прие онзи договор за отбраната на Комар? Луда работа.

— Бяхме млади тогава. И сигурно сме се мислели за безсмъртни — каза баща й.

— Мда, заблуда, с която се разделих горе-долу по онова време. — В говора на Имола се долавяше лек комарски акцент, изтласкан от очевидно дългия му престой на Бараяр и почти неразличимата смесица от местни диалекти, хомогенизирани в столичния говор. — Кой да предположи, че забутана планета като Бараяр ще извади на бойното поле толкова агресивна флота!

— Не и твоите комарски другарчета, очевидно.

— Ха. — Имола пак поклати глава, отнесъл се за миг в стар боен спомен. — А ти? Какво правиш на Бараяр? Чух, че Къща Кордона станала жертва на враждебно поглъщане? От Престен, ако не греша?

— Да, престенските копеленца ни прецакаха. — Баща й тръсна гневно глава. — Историята е дълга и оплетена. Ще ти я разкажа подробно някой друг път, на спокойствие. Ти сега се занимаваш с транспортен бизнес, така ли?

— Както виждаш. — Имола махна с ръка към скромния си служебен офис.

— Ъъъ… с *цялата* гама?

Сер Имола се усмихна, бръкна под плота на бюрото и изключи нещо. Или го включи.

— Понякога. Ако цената си заслужава. И ако рискът е приемлив. Напоследък второто ми е по-важно от първото. — Въздъхна дълбоко. — Вече не съм толкова амбициозен, колкото на младини. Нито толкова енергичен. Нито толкова луд.

— Рискът за теб би трябвало да е достатъчно нисък. Колкото до цената… ще я обсъдим.

— Какво имаш за мен? — попита Имола. — Като тегло и обем? Малотрайна стока? Жива или инертна? Живата струва повече, предупреждавам те.

— Инертна. Теглото и обемът още не са ясни, но едва ли ще са в горния регистър. Транспортираш живи товари? Как се вписва това в нискорисковия ти профил?

Имола се усмихна доволно.

— Разрешихме проблема с малотрайността, като транспортираме товарите криозамразени. Новото поколение портативни криокамери се оказаха много надеждни и с дълъг работен цикъл. Транспортирането на покойници и на злополучни туристи, чиито роднини настояват те да бъдат лекувани или погребани у дома, си е законната част от бизнеса. Имам договор с един медицински център, който ми препраща свои клиенти и понякога помага с подготовката им, а ако се случи да впишем в официалната товарителница и нещо отгоре, документите ми винаги са тип-топ.

Баронът вдигна вежди.

— Товарът поема риск.

— Приемлив риск. Когато замразяването е по взаимно съгласие, товарът е склонен да поеме риска. А когато съгласие от негова страна липсва, поръчителите са още по-доволни от варианта със замразяването. А и така загубите ни по време на транспорт са дори по-малки от обичайното. За поръчителите пък е много по-евтино — не се налага да пращат охрана, която да предотвратява опити за бягство по пътя. Вярно, методът зависи от наличието на свястно оборудване за криосъживяване в другия край на пътуването, но това не е моя грижа. — Имола размаха пръст. — Както обикновено, номерът е да не ставаш алчен — да не рискуваш с подобни товари твърде често или с твърде

много „пътници“ наведнъж. Зачестят ли злополуките, непременно ще привлечем внимание. Стремим се нашият процент да не се различава съществено от общия процент на смъртните случаи по време на пътнически космически полети.

Баронът кимна одобрително.

— Много умно. Явно не си твърде стар за иновации.

— Ако трябва да съм откровен, идеята беше на зет ми. Дъщеря ми се омъжи за това бараярско момче няколко месеца след анексирането на Комар. Отначало не бях доволен, но той се оказа много свестен. Вече е младши партньор във фирмата. Въпросният „Ковакс“ от името. А брат му ни осигурява медицинските контакти.

— Добре е, че развиваш бизнеса си семейно. Това почти винаги… намалява риска.

— Мда, щерките се женят… това е лотария, в сравнение с която старите времена изглеждат скучни. Един бог знае какво ще ти довлекат вкъщи. Другата ми дъщеря се ожени за комарец, който е тотално безполезен, но поне е на пет възлени скока оттук. Добре направихте вие, че възприехте джаксънианския обичай — подробни договори, всички пари и други екстри се изплащат предварително.

— Е, да… — За облекчение на Тедж баща й не се включи по темата. — Можеш ли да ми уредиш местен наземен транспорт… средноголям товарен бус?

— Имам бусове. И товарачи.

— Които не могат да бъдат проследени до теб?

— Това също може да се уреди. — Очите на Имола се присвиха заинтригувано.

— Ние сами ще се справим с товаренето. Ще можеш ли да ни уредиш буса за този уикенд?

— Вероятно.

— И таен склад?

— Това също ми е по силите.

— Сделката е следната — паркираш буса си за през нощта в подземен гараж в Стария град, аз ще ти кажа в кой точно. На сутринта пращаш човек, пеш, да дойде и да го прибере. Може би ще се наложи да повторим операцията и тогава ще е по-добре да изпратиш друг бус. Един от нас ще се срещне с теб, за да наблюдава разтоварването… Част от товара може да се окаже деликатна.

Тедж направи опит да си представи току-що намекнатата сцена — подредени във верига Арки цяла нощ висят в подземния тунел и си подават пълни с контрабандна стока кофи. Подозираше, че точно така ще стане. Ако в стария бункер имаше тежки неща, които не подлежат на разглобяване, най-вероятно щяха да ги зарежат. Това, слава богу, не важеше за златните монети. Пък и в старата лаборатория едва ли имаше наистина големи неща, иначе първоначалните им собственици не биха могли да ги вкарат там през асансьорната шахта, същата, която баба им бе трябвало да взриви в ролята си на последната хоут, напуснала бункера.

— След като ние си свършим работата с изнасянето и стоката бъде прибрана на склад — продължи баща й, — по-нататъшното транспортиране извън планетата не е спешно. Ще го обсъдим на спокойствие, може дори да я разделим на по-малки пратки.

— Къде ще я транспортираме?

— Още не знам. Извън Бараярската империя във всеки случай. Една част може да замине за Център Хеген, друга — за Ескобар.

— Трудно ми е да изчисля цената при тези условия. Ти какво имаш предвид — процент от печалбата или твърда такса?

— Няма как да осребрим стоката, преди да е стигнала до крайната си точка. А за теб сигурно ще е по-приемливо да определиш твърда такса сега, отколкото да се надяваш на процент от неизвестна сума в неизвестно бъдеще.

— А защо не и двете? — каза Имола. — Твърда такса сега, колкото да покрие евентуалните разходи, и процент след като осребриш стоката. Петнайсет процента, да речем. Обикновено толкова вземам.

Баронът примижа едва доловимо.

— Изглежда приемливо. Но трябва да се действа бързо и тихо.

— Срещу процент мога да бъда много бърз и много тих. Е, споразумяхме ли се?

След кратко колебание баронът стана, пресегна се през бюрото и стисна ръката на Имола.

— Да.

Имола се облегна назад, готов да си записва.

— Та какъв е адресът на този твой гараж?

Баронът каза адреса. Ръката на Имола застина.

— Шив, ти знаеш ли какво се намира от другата страна на улицата, точно срещу твоята сграда?

— Знам, разбира се — въздъхна баща й. — Точно затова искам всичко да стане бързо и тихо.

— Ти може и да не си забелязал скенерите, но аз ти гарантирам, че всяко превозно средство, което спре за по-дълго в радиус от три пресечки около централата на ИмпСи, се наблюдава. Не знам как точно, но се наблюдава. И се записва.

— На влизане в гаража проверката е сериозна, да. Но не и на излизане. Проверката на изхода е повърхностна, колкото да са сигурни, че бройката на влезлите и излезлите коли съвпада. Проверихме.

— Хм. — Имола се намръщи, явно обмисляше тази нова ситуация. Неговият анонимен бус щеше да пристигне празен и невинен, да. Шофьорът нямаше да знае нищо… — Едно от условията да се задържиш в местния бизнес е да не се забъркваш с политиката. Условие, което аз спазвам много стриктно. Начинанията ми са изцяло и само търговски. Гвардията на окръг Ворбара и имперската митница са ми предостатъчни, благодаря. ИмпСи… е прекалено висока топка за мен. Забъркаш ли се с тях, ще загазиш, това е сигурно.

— Самият аз също нямам интерес към местната политика.

— Значи начинанието ти е със строго търговски характер, така ли да разбирам?

— Абсолютно.

— Хм. — Имола задържа погледа си върху адреса, който беше записал в електронния си бележник, после изчисти екранчето. — Можеше да споменеш за това, между другото.

— Да те занимавам с такива дреболии? Моля ти се!

— Е, можеше да се очаква. И преди винаги беше с една крачка пред нас, останалите. — Имола въздъхна. — Непременно поздрави съпругата си от мен. Тя е с теб, нали?

Баронът кимна.

— И другите от клана?

— Всички са при нас, слава богу. — Тедж забеляза, че баща й не се впусна в подробности за нерадостната съдба на Рубин, Топаз и Ерик.

— Готвите контраудар срещу Престен, нали? Или нещо подобно?

— Повече или по-малко. Нещо подобно. — Устните му трепнаха. — Или може да си купим тропически остров.

Последното определено изненада Имола, но той явно реши да не пита за подробности.

— Е, желая ви успех. Важното е, че сте заедно. То, в тези забързани времена, хората рядко намират време за близките си. Удин още ли държи онази своя страхотна танцова трупа? Чух, че било незабравима гледка, когато всички още бяхте заедно на станция Кордона.

— Нейните Бижута, да. И те пак ще танцуват — каза решително баща й. — Трябва непременно да се отбиеш, когато имаш път натам.

След още няколко спомена за Доброто старо време, което на Тедж й звучеше като Гадното старо време, баща й стана, сбогуваха се с Имола и излязоха. Мъглата се вдигаше или пък просто се втечняваше в лек ръмеж.

— Да изчакаме в колата — каза баща й, когато стигнаха до сградата на фирмата за полагане на тръби. — Няма смисъл да се натрапваме в сценария на Звездичка.

Тедж седна зад волана, баща й се настани на мястото до нея и я погледна.

Тя го стрелна с поглед изпод вежди.

— Не беше докрай откровен с този. Имола. Имаш ли му доверие, или не?

— Границите на доверието до голяма степен зависят от това дали смяташ отново да правиш бизнес с определен човек. Но винаги е добре да не разкриваш всичките си карти още в първия етап на сделката. Добре е да имаш нещо в резерв. Пък и онова, което Имола не знае, не може да го каже другиму, дори при разпит с фаст-пента. Въпрос на разумен подход към бизнеса. И Имола го знае отлично. Познава играта.

— Щом казваш — въздъхна Тедж.

— Не ми изглеждаш щастлива, миличка.

— В момента май никой от нас не е щастлив.

— Права си. Е, скоро всички ще си бъдем у дома.

„Пропускаш няколко ключови етапа, тате“. А и новата Къща Кордона несъмнено и неизбежно щеше да е различна от старата. „У дома“ щеше да е различно. „Или аз ще съм различна“.

— Между другото — продължи баща й, — ти беше специалният подарък на Удин за мен. При другите ни деца… е, аз я оставих да се забавлява с генетичните си игри, нямах нищо против. Но при теб направихме само обикновено генетично изчистване. Без никакви изкуствени модификации. Ти си наполовина мен и наполовина нея, без външна намеса. Моето почти-натурално дете.

— Знам. — Веднъж Звездичка я беше нарекла „опитното зайче“. Не го беше казала като комплимент.

— Винаги съм искал да се справиш добре в живота.

„За да докажеш нещо за самия себе си ли, татко? Какво?“

— Когато порасна и стана за женене, исках да ти уредя нещо наистина специално. Все още бих могъл, между другото.

— Мм — каза Тедж.

— Но… сега е налице и друга потенциална сделка. Ти колко точно харесваш онова твое бараярско момче?

— Иван Ксав ли? Ами, харесвам си го. — А едно от нещата, които харесваше най-много в него, осъзна със закъснение Тедж, беше фактът, че той няма нищо общо със сделките на семейство Арка. Заобиколен беше от откачени бараярци, вярно, но така и не се беше заразил с местната лудост. Не твърде много поне.

— Ако се появи сделка, която включва и него, би ли искала да участваш?

— Каква сделка? — попита веднага тя, но после каза: — Чакай. За брачен договор ли говориш? Тази сделка вече сме я сключили, тате. — „Граф Фалко беше категоричен по въпроса“. И я бяха сключили сами, със собствения си дъх и глас. Поредният чудат бараярски израз. Със собствения си дъх и ничий друг. — Единственият начин да се промени тази сделка е като се *развали*.

— Което може да се постигне по много начини. Забелязвам обаче, че ти не търсиш нито един от тях.

— Ами, бяхме *заети*. А после дойдохте вие и станах още по-заета.

— Твоят Иван Ксав знае ли, че сделката е официална? Той или твоят така наречен свекър?

— Аз… — „Не знам“ — осъзна Тедж. Не знаеше дали и самата тя е наясно.

— Защото ако не знаят, не виждам причина ти да им отваряш очите. Виж, *това* би било елегантно. Да им продадем нещо, което вече е тяхно… о, да.

Тедж се опита да се овладее.

— Това има ли нещо общо с частния разговор между теб и Саймън?

Баща й се размърда на седалката.

— Може би.

Сърцето й изстина. Иван Ксав изглеждаше твърдо убеден, че неговият хм-пастрок е еднакво неподатлив и на подкупи, и на заплахи. А на любов?

Любовта имаше различни форми. Беше очевидно, че Саймън, този странен и резервиран човек, се стреми към по-близки отношения с доведения си син, ако не за друго, то поне за да угоди на своята висша ворска дама. Нещо повече — Саймън наистина харесваше Иван Ксав по своя си малко странен, несръчен начин, но Иван Ксав, изглежда, не виждаше това. Говореше се, че бившият капитан Илян нямал равен в шпионажа и агентурата… но може би му липсваха основни умения в общуването. Явно не бе имал друго семейство преди това, прекарал бе сам целия си живот… или беше по-точно да се каже „цялата си кариера“? И въпреки това Саймън със сигурност не би рискувал да компрометира странното си бараярско чувство за чест само за да гарантира брака на доведения си син. От друга страна, Саймън беше загадка и само бог знаеше какво се върти в главата му.

Сякаш не стигаше, че собственият й баща иска да я използва като залог в сделките си. Макар че баща й си беше такъв, барон Кордона от плът и кръв. Саймън обаче нямаше право да…

— Сключил ли си вече някаква сделка със Саймън за мен? — настоя тя.

— Хм, не бих го нарекъл сделка. По-скоро бас.

— Това е дори *по-зле*.

— О, басът не включва теб. Засега. Макар да беше ясно, че ти и Иван Ксав сте фактор в изчисленията на Илян.

— И какво включва басът?

— Първия етап от тукашната ни програма — картографирането на терена. Саймън се хвана на бас, че няма начин да се справим с това. Тоест без ИмпСи да ни засече, понеже сме им точно под носа. Аз

заложих, че ще успеем. — След кратко замисляне добави: — Освен ако не броим самия Саймън като ИмпСи. Иначе спечелихме.

— Какво сме спечелили? — попита тя с подозрение.

— Втория рунд. Който Звездичка уж подготвя в момента. Така поне си мисли Саймън. За щастие микоразлагащият агент все още се намира извън полезрението на неговата иначе забележителна фантазия.

— О. Значи всеки рунд, който печелиш, ти дава право да се пробваш в следващия?

— Да. Но на нас ни трябват само два. А Саймън си мисли, че са три или четири.

„Невестулки“ беше думата, която използваше Иван Ксав. Но коя стара невестулка беше най-… най-невестулската?

Дали пък Саймън не искаше лейди Алис само за себе си? Дали проточилият се ергенлък на Иван Ксав не беше последната пречка Саймън да се ожени за любимата жена, така както е бил пречка за лейди Алис да отхвърли най-после бремето на ежегодния заупокоен ритуал при бронзовата плоча? Може би Саймън се пазареше не за Тедж, а за Иван Ксав, надяваше се Арките да го отведат със себе си на Джаксън Хол като трофей или… какво? И дали император Грегор би одобрил това… или би го насърчил дори? Императорът вече имаше собствени синове… дали това не правеше Иван Ксав излишен, един наследник в повече, от когото няма нужда? Ненужен излишък, който е най-добре да забутаме някъде далече за облекчение на всички?

Тедж не знаеше дали да се тревожи, или да се ядоса, ама много да се ядоса. И на Арки, и на бараярци.

Баща й, станал свидетел на парада от емоции, прекосил лицето й, каза малко нажалено:

— Ще направя всичко за теб, миличка, но първо трябва да ми подскажеш какво искаш.

— Ако получа просветление по въпроса — въздъхна тя, — ще го споделя с теб.

Коремът на баща й се разтресе в пристъп на приглушен измъчен смях, който така и не стигна до устата му. Ако беше анимационен герой, над главата му щеше да се появи балонче с надпис: „Жени!“. „Мъже!“ — прииска й се да извика в отговор.

И ако това би помогнало на Арките да продадат нещо, което вече бяха отстъпили по силата на обстоятелствата, не беше ли тя, Тедж,

длъжна да им съдейства?… И ако им съдействаше по този въпрос, би ли могла да се откачи от въдицата им за известно време? А и това не би се отразило на нея и Иван Ксав по никакъв осезаем начин… или би? „По дяволите, съвсем се оплетох. За пореден път“. А и как да действа зад гърба на Иван Ксав, когато единствен той не я влудяваше? Всички останали поставяха лични рекорди в това начинание.

Звездичка излезе през вратата на инженерната фирма със самодоволно изражение. Седна на задната седалка и баронът се премести при нея да чуе краткия й доклад за фалшивата поръчка. Тедж запали колата и я изкара на улицата.

— О, за Иван Ксав — извика Тедж през рамо. — Той се канеше да помоли адмирал Десплейнс за няколко дни отпуск. Утре сигурно ще е свободен. Искаше да дойде с нас.

— По дяволите — каза Звездичка. — В най-неподходящия момент, естествено. Не можа ли да почака до следващата седмица? Какво ще го правим?

— Същото като приятелчето му Биърли — каза спокойно баща им. — Няма проблем.

„Говори за себе си, тате“.

В първия ден на отпуската му Тедж направи и невъзможното да се измъкне от апартамента без него, но Иван я сгащи в кухненския бокс.

— Пак ли ще се правиш на шофьор? — попита я дружески и отпи с наслада глътка кафе. — Да дойда с теб, а?

— Ще ти е скучно — отвърна тя и се опита да изгълта своето кафе на екс. — Не е за вярване, нали? Че ще кажа нещо такова за ворбарсултанския трафик. Човек се учи, докато е жив.

— С теб никога не ми е скучно.

Тя го стрелна с нервна усмивка.

— А и няма да има място.

— Все ще се сместим някак.

Иван се запита още колко може да увърта Тедж, преди да му откаже директно, но тя взе че би отбой и двамата тръгнаха към хотела на Арките. Там обаче Иван налетя на засада и незнайно как се озова в ролята на шофьор, който да разведе друга група Арки по задачи из

града, и така цялата сутрин, която се преля в лежерен обяд. На обяд към тях се присъедини Смарагд, повлякла със себе си Биърли, който изглеждаше на ръба на сълзите. Изобщо Арките очевидно бяха майстори в диверсиите. Планът им да разиграват подозрителните елементи в лицето на Иван и Би се отличаваше с висока ефективност.

Любезното разкарване и губивреме продължи цял ден в същия тон. Само благодарение на доза неочакван късмет, една сгрешена преценка от страна на Арките и няколко безобидни лъжи от негова страна Иван успя да се засече още веднъж със собствената си жена в собствения си апартамент — вечерта, на лягане. Тедж се обличаше — не за леглото, за там обикновено се събличаше, — не и за вечер в града обаче. Дрехите й — най-обикновени, грозновати дори — подхождаха повече за разходка в гората.

— О — възкликна тя изненадано, когато Иван влезе.

— Здрасти, красавице. — Той я целуна за поздрав, тя уж му отвърна, но дори целувката й беше някак встрани от целта. — Какво става?

— Имам да свърша още едно-две неща за нашите. Не ме чакай, ще закъснея.

— По това време? Би трябвало да си в леглото. С мен. — Завря нос във врата й, но тя се измъкна от прегръдката му. Иван с мъка устоя на импулса да стегне ръцете си в хватка около нея. Би било адски глупаво.

— Времето ни заедно на Бараяр може скоро да приключи — каза Тедж. — Гъли се опитва да удължи визата, но среща трудности.

„Добре“. Не, чакай, не е добре.

— Това не засяга теб, нали знаеш. Лейди Ворпатрил.

— Ъъ… — Концентрацията в очите й залитна към паниката. Всъщност изобщо не беше толкова забавно.

— Тедж — въздъхна той. — Трябва да поговорим.

— Другата седмица. Другата седмица ще мога. Сега трябва да тръгвам, наистина.

— Не другата седмица. Ще говорим сега. — Хвана ръката й… тя трепна силно в неговата, но не се дръпна. Седнаха един до друг на ръба на леглото.

Тедж му отправи бегла усмивка със стиснати устни; е, явно нямаше да започне тя — топката беше в неговото поле.

— Тедж. Знам много повече за плановете ви, отколкото си мислиш.

— Така ли? — реагира лаконично тя. Неангажиращо.

— Всъщност със сигурност знам нещо, което ти не знаеш.

— Как можеш да знаеш, че знаеш нещо, което аз не знам, щом не знаеш какво знам аз? Това е парадокс. Логически парадокс. Иначе нямаше да ме питаш.

Което неприятно му напомни, че неотдавна Саймън го беше подлъгал да започне пръв с кажи-речи същия аргумент. Макар и облечен в други изразни средства.

— Тедж. Знам, че семейството ти търси сетагандански бункер от времето на Окупацията. Самия бункер или по-скоро нещо в него. Бункерът се намира под парка срещу централата на ИмпСи. Танцът ви миналата седмица имаше за цел да направи дълбочинна сонарна карта на терена.

Тя застина за миг, после измисли следното:

— Е, и?… Саймън беше там.

— Саймън знае какво правите.

— Той… той има уговорка с баща ми, да. Не е толкова трудно да се сетиш.

— Сетих се. Но Саймън знае нещо, което вие — Арките — не знаете.

Зачака дано Тедж каже нещо. Каквото и да е. Нослето й се сбърчи измъчено. Тедж явно се опитваше да сдържи напиращите думи и още по-неудържимото си любопитство… но изгуби борбата.

— Какво знае?

Иван се почувства като глупак. Мда, изобщо нямаше да е забавно.

— Бункерът е бил открит и изпразнен преди десетилетия, още по времето, когато се е строяла централата на ИмпСи. Още си е там, да, но в него няма нищо. Саймън ви е заложил капан. — „Невестулското му копеле“.

— Не! — заяви троснато тя. А после в гласа й се промъкна нотка на съмнение: — Не може да бъде. Баба щеше да знае. И Баронесата.

— Вярно е. Бункерът е празен. — „Капан без примамка“.

— Не е вярно. — Тедж ставаше истинско магаре, когато решеше да се инати.

— Вярно е.

— Не е! — Челюстта й, стисната като менгеме, се разтвори, колкото да пропусне: — И аз мога да ти го докажа.

— Как?

— Няма да ти кажа. — Ставаше все по-добра в хитруването, може би заради усилната практика напоследък. — Но ще ти предложа сделка. Или… бас, ако щеш. Ако това ти се струва по-бараярско.

— Каква сделка? Или бас?

— Ако лабораторията… бункерът е празен, ще направя каквото поискаш.

Това включваше ли да остане на Бараяр? Можеше ли Иван да превърне тази игра в средство да задържи Тедж? Овладя се миг преди думите да са излетели от устата му — не знаеше дали Тедж ще ги възприеме като скъпоценни камъни, или като крастави жаби.

— А ако не е?

— Ако не е празен, тогава *ти* ще направиш каквото *аз* поискам. — Тя се намръщи замислено. — Звучи равностойно, нали така?

— А ти… какво би поискала? — Човек трябваше да действа предпазливо с джаксъниянците и техните сделки. Иван го беше научил от собствен опит.

— Ъъ… — Явно не беше очаквала точно този въпрос, но пък мислеше бързо. — За начало… да помогнеш с пренасянето. Ти си голям и силен. И… и да си мълчиш. За всичко, което видиш и чуеш. И без намеци, имай предвид. Пълно мълчание по въпроса. А след това… може да има и още.

— Тази сделка ми се вижда с твърде отворен край.

— Какво ти пука? Нали си убеден, че бункерът е празен?

Така… можеше ли да заложи всичко върху уверенията на Саймън? Саймън *винаги* беше прав, макар леля Корделия да твърдеше, че имало доказателства за противното, в исторически план. А тя би трябвало да знае. „Почти винаги“ не беше съвсем същото като „винаги“ все пак.

Самият Саймън се беше хванал на бас с Арките, значи ако Иван се хванеше на този бас с Тедж, просто щеше да върви по неговите стъпки. Запита се колко ефективна защита би било това в бъдеще. Не достатъчно пълнокръвен аргумент, уви. Малокръвен един вид. И

откъде изобщо му бяха хрумнали тези определения, свързани с кръв? Определено не му помагаха.

— Добре — чу се да казва. Защото Тедж явно не беше единственият човек в стаята, който да върши глупости, тласкан от болезнено любопитство. — Съгласен съм.

Самият той би предпочел да скрепи съгласието с целувка, но Тедж му протегна ръка за крепко джаксъниансko ръкостискане.

— О — каза тя. — И си вземи пантофи.

Тедж накара Иван Ксав да паркира на цели пет пресечки от щаба на ИмпСи, за всеки случай, в резултат на което двамата повървяха доста под студения дъжд. Преди това, в колата, Иван Ксав се беше умълчал почти зловещо, докато тя му обясняваше за микоразлагащия агент. Когато стигнаха до долното ниво на гаража обаче — празно, тихо и потънало в сенки толкова късно през нощта, — разнообразните му емоции изкристализираха в раздразнение.

— Защо не вкарахме колата *тук*, за бога?

— Шшт — изшътка му тя, също толкова ядосана. Голям наземен бус беше паркиран на метри от вратата на сервизното помещение: явно сер Имола беше изпълнил своята част от договорката. Тедж потропа тихо на вратата на малкия склад.

Вратата се отвори и една ръка се стрелна и дръпна Тедж вътре. Студената светлина на две химически фенерчета хвърляше неравномерни зеленикави сенки по стените и пода.

— Тедж, закъсня. — Звездичка вдигна изумен поглед към Иван Ксав, който тъкмо се вмъкваше след Тедж, и ръката й се плъзна към кобура на зашеметителя на колана й. — Защо си го довела този? Луда ли си?

— Той ще ни помогне. Такова… предложи си услугите. — „Донякъде“.

Иван Ксав огледа с нескрито подозрение малката стая и Тедж се срита мислено, че не се е сетила да му поиска ворска клетва или каквото там ворско нещо залагаха ворите като гаранция, че ще изпълнят обещанието си. Шахтата към подземния тунел зееше; на подпори над нея беше монтирана макара и от макарата в тъмната дупка се спускаше въже.

Звездичка изгледа страшно Иван Ксав и той също я изгледа страшно.

— Бих го зашеметила още тук и сега, но не трябва да използваме никакви устройства с енергийно захранване — каза тя.

— Тогава за какъв дявол носиш това? — попита Тедж и посочи зашеметителя.

— За в най-краен случай. Хайде. Всички вече се спуснаха и едва ли ще ни чакат.

Тедж се приближи до макарата.

— Това е ново.

— Да. Идеята е на татко. Каза, че така по-бързо ще извадим нещата от шахтата, и по-безопасно. Понеже не можем да използваме палета на въздушна възглавница и разни други джаджи.

Тедж си спомни за паянтовата разтегателна стълба и кимна с облекчение.

Звездичка заключи вратата, после каза:

— Хайде, всички да влизат.

Тедж тръгна първа към стълбата. Иван Ксав спря като закован на ръба на отвора.

— Чакай, чакай, искаш да слезем долу?

— Да?

— Под земята?

— Повечето тунели са под земята. Ох! Забравих за клаустрофобията ти. Защо не ме подсети? Съжалявам!

— *Нямам* клаустрофобия. Имам *съвършено разумното нежелание* да бъда затварян в малки тъмни и влажни места от хора, които се опитват да ме убият.

— Значи няма да… няма да се паникьосаш долу, нали?

— Няма — отвърна троснато той.

— Сигурен ли си? Можеш да останеш тук и да помогнеш с макарата. Ще ти го зачета за…

Иван Ксав изръмжа и се спусна пръв в шахтата.

Тедж го последва; Звездичка се спусна последна.

Разширението се беше разширило още, помисли си Тедж. Имаше си дори пейка, отрупана понастоящем с комуникатори, аудиобележници, както и една плазмена пушка — дребните джаджи принадлежаха на семейството й, пушката обаче със сигурност беше

незаконна. Звездичка остави комуникатора и зашеметителя на пейката; Тедж последва примера й.

— Всичко електронно или с енергийна клетка остава тук — прошепна Тедж. — Както и обувките ни. — Покрай едната стена вече имаше дълга редица обувки. Тедж преброи чифтовете… явно *всички* бяха тук, събрани за големия момент. Трудно би могла да ги вини. Самата тя дишаше учестено от вълнение и очакване.

Иван Ксав, с нерадостно изражение, извади пантофите от джобовете на сакото си и ги пусна на пода, който се усещаше доста по-стабилен под краката им в сравнение с онзиден, помисли си Тедж — явно Чер беше прав за втвърдяването на стените. След дълго колебание Иван Ксав си свали комуникатора и изпразни джобовете си от забранени дрънкулки, включително дистанционните за колата и апартамента, както и онзи зашеметител с изчистени линии, който Тедж помнеше още от Комар. Тедж и Звездичка си взеха по едно фенерче от кутията в края на пейката. Светлината на тези фенерчета беше резултат на химическа реакция и нямаше нужда от енергийно захранване. Иван Ксав последва примера им, после погледна с присвити очи Тедж и пъхна в джобовете си още няколко фенерчета.

Тедж стисна зъби и не каза нищо. Голяма работа. Неизползваните щеше да ги върне, когато приключат.

Звездичка им даде филтриращи маски и гумени ръкавици.

— Това пък защо? — попита Иван Ксав.

— Заради микоразлагащия агент — отвърна Тедж. — Да не полепне по кожата ти. Маската е, за да не го вдишаш. Няма проблем.

— И сте донесли и използвали тази отрова на *моята планета*?! И „нямало проблем“? Щом е толкова опасно, искам биозащитен костюм с всички екстри.

— Виж, баба каза, че маските и ръкавиците са достатъчни, а тя знае какво говори. Освен това вече няколко дни слизаме тук и сме си съвсем добре.

Иван Ксав я изгледа с подновена тревога, сякаш очакваше кожата й изведнъж да се покрие с разяждащ лишей или нещо още по-гадно. Погледът му се прехвърли върху Звездичка със същото любопитство, макар и с по-слаба тревога.

— Не е нужно да идваш с нас — добави Звездичка. — Не че някой те е канил.

Иван Ксав си сложи ръкавиците и маската. Кафявите му очи, установи Тедж, можеха да си гледат съвсем свирепо и без помощ от устата.

Тедж протегна фенерчето напред и тръгна по тунела. Прошепна през рамо:

— Оттук нататък никакви приказки.

— Добре — прошепна Иван Ксав.

Тунелът също й се стори малко по-широк и висок отпреди. Дори Иван Ксав нямаше нужда да навежда глава, макар че той все пак го правеше. И изобщо всячески внимаваше да не докосне стените и тавана. Още по-малко му харесаха двата остри завоя, където се наложи да седнат и да се плъзнат по задник. Насочваше фенерчето си към слепите разклонения — апендиксите — и се мръщеше неодобрително. Тедж си повтаряше, че няма нужда да заема отбранителна позиция. Не *тя* беше изобретила микоразлагащия агент.

При едно разширение на прохода стигнаха до голяма купчина пръст, няколко светли кости и окъсана раница, от която стърчаха жици.

— Баба нали каза на Амири и Чер да разчистят това? — прошепна Тедж на Звездичка, докато заобикаляше внимателно купчината.

— Разчистиха го — прошепна Звездичка. — Но нещо явно се е разместило междувременно и всичко това се е изсипало обратно на пода. Татко каза на Чер да дойде и да го разчисти отново, преди да сме започнали изнасянето.

— Какво е това, по дяволите?… — прошепна свирепо Иван Ксав и вдигна фенерчето си да освети купчината. Костите изпъкнаха контрастно под зеленикавия лъч.

— Останките на покойния сержант Абелар — отговори шепнешком Тедж. — Онзи медальон, кучешкия нашийник… Всъщност не го намерих на пода на гаража. А тук, на врата му.

Иван Ксав коленичи ококорен, без да докосва нищо.

— Намерихме го в сринал се тунел, който се пресичаше с нашия. Е, намерихме стъпалото му, по-точно. После Чер го изкопа. Беше тъпо, според мен, но братята са си такива, както знаеш. Всъщност ти нямаш братя. Добре де, мъжете са си такива.

Иван Ксав посегна да отметне капака на раницата, после дръпна ръка.

— Аз клаустрофобия нямам — изръмжа той шепнешком, доколкото беше възможно човек да изръмжи шепнешком, но той някак си го докара. Изглежда, емоционалният му регистър все пак не се изчерпваше с кисело раздразнение. — Но определено имам фобия към *неексплодирали бомби*. Това може да е… какво ли не. Нестабилно например. Вие луди ли сте бе, хора?

— Едва ли е чак толкова нестабилно — каза намусено Звездичка. — Не се е взривило, когато е паднало от стената, не се взриви и когато Гъли се спъна в него преди малко. Не бих го ритнала, да речем, но не мисля, че ще направи нещо спонтанно, не.

За разлика от Иван Ксав, който изглеждаше на ръба да направи нещо спонтанно, да избухне спонтанно например. Обаче се овладя, изправи се и им махна да продължат.

Следващата им спирка беше на място, където тунелът се разделяше на пет. Три от разклоненията заобикаляха тръба с голям диаметър, от която долиташе тих шум на течаща вода. Иван Ксав я зяпна, заслуша се, после поклати глава. Измърмори под нос нещо от сорта на: „Ми да, ще има вода, то се знае“, но не благоволи да обясни.

— Ъъ, сега накъде? — обърна се Тедж към Звездичка. Онзиден нито тя, нито микоразлагащият агент бяха стигнали дотук.

Звездичка отброи и посочи:

— Оттук.

Тръгнаха след нея, пантофите им шушнеха по пода. След още двайсетина метра и няколко завоя видяха пред себе си зеленикав отблясък. Още един завой, леко нанагорнище, и се озоваха в ново разширение пред плътна стена, осветено от размахани фенерчета и пълно с мълчаливи неспокойни Арки.

Баронът и баронесата се обърнаха и видяха Иван Ксав.

— Тедж!? — прошепна баронесата изумено.

— Няма проблем — отвърна тихичко Тедж и тръгна към тях. — Той е с мен.

Баща й се намръщи.

— Но дали е с *нас*?

— Ще бъде — обеща тя. Иван Ксав се усмихна напрегнато зад маската си, но не опроверга думите й. Засега.

Амири прикрепваше някакво вакуумно устройство с ръчна помпа към овал в стената — овалът носеше следи от режеща течност,

както и от други, по̀ физически по естеството си усилия. Даде знак на Чер да се приближи, двамата напрегнаха мишци, извадиха изрязаната плоча от стената и я положиха тихо и внимателно на пода.

Амири хвърли няколко фенерчета в дупката… Тедж ги чу как падат и се търкулват. После нагласи маската на лицето си и пъхна глава в отвора. Деветима Арки, една гем Естиф и един Ворпатрил затаиха дъх. Или трябваше да се каже осмина Арки, една гем Естиф и двама Ворпатрил?…

— Виждаш ли нещо? — попита напрегнато баронът. После се пресегна да хване ръката на баронесата. Тя стисна силно неговата.

Гласът на Амири отвърна:

— Виждам чудни неща!

21.

Иван не бе имал повод да смята кошмарите си за недостатъчно изобретателни — до тази нощ. *Тъмно, влажно, тясно, под земята* — налице. Как не се беше сетил по-рано да включи и опасност от биологично заразяване? На фона на всичко това смотаната неексплодирала бомба изглеждаше… излишна. А прилежащият й труп — декорация. „Как успях да се забъркам в тази каша? Майлс дори не е *тук*!“

Макар че лабиринтът, прокопан от микоразлагащия агент, беше колкото страховит, толкова и впечатляващ, призна неохотно той. Още по-интересен беше сетагандanskият бункер, който уж трябваше да е празен, а се оказа пълен с изгубените съкровища на банда гем-генерали — така де, би било нечовешко подобно откритие да не му завърти главата поне толкова, колкото и на Арките. А закъснялата новина, която Тедж благоволи да му съобщи в последния момент, че първоначално бункерът е бил биолаборатория на сетагандански висши… превърна подземието в кажи-речи най-неустоимото изкушение в живота му.

А онзи идиот Амири *влизаше вътре*! Досега Иван не беше открил конкретна причина да възненавиди новия си зет, но това… това просто не беше *редно*. Амири се обърна и подаде ръка на сетагандanската си хоут-баба да се прехвърли през овалния отвор, който със сигурност беше нарушил веднъж и завинаги евентуалния биологичен интегритет на старата лаборатория, но на кого му пукаше за това? Не и на целенасочените Арки, очевидно. Високата жена наведе глава, прибра полите на дългото си палто и се мушна през отвора с цялото достойнство на кралица-майка, която се връща в родината след дълго изгнание. Другите Арки я последваха нетърпеливо. Включително Тедж, която му хвърли победоносен поглед през рамо, преди да се мушне в дупката.

Уви, рано или късно Иван трябваше да вдиша. А Тедж току-що се беше скрила от погледа му, нищо че той пристъпваше странешком

към отвора и протягаше врат да я зърне. Пое си дълбоко дъх през филтриращата маска, сгъна се и влезе последен.

Арките се бяха пръснали из помещението, вдигнали високо химическите си фенерчета. Бункерът беше голям, но не огромен — някъде осем на десет метра. Имаше стълбище обаче, видя Иван, към някакво по-долно ниво. Помещението беше пълно с кутии, сандъци и кошове с капаци, някои оставени директно на пода, върху и под пейки, бюра и столове, други подредени на спретнати купчини — тези до стената се редяха почти до тавана, — трети нахвърляни върху тях сякаш в последния момент. Фин слой прах покриваше всичко, навярно проникнал през един затрупан с камънаци и отломки отвор в другия край на помещението, но извън това мястото изглеждаше недокоснато — такова, каквото е било в деня на запечатването си. Иван се запита разсеяно дали в дробовете му не влиза въздух отпреди сто години и дали в този въздух няма някоя и друга молекула, издишана от принц Ксав или лудия принц Юри — поправка, по онова време още не е бил луд, — или от друг някой прочут бараярски предтеча.

Лейди гем Естиф се оглеждаше доволно; качи се на един сандък и свали маската си. Повечето Арки последваха примера й. Иван реши да не сваля своята, също като — забеляза притеснено — Амири биолога.

— Смятам, че тук вече можем да говорим нормално, без да шепнем — обяви на всеослушание възрастната дама. — Но и без да викаме, крещим и тропаме, разбира се.

Без да крещим, да. Добре, че му го напомни. Защото Иван току-що си беше дал сметка, че е загубил най-големия бас в живота си напоследък… и разнородните последствия от този факт заплашваха да задръстят измъченото му въображение. Но той поне не търчеше алчно из помещението като джаксънианците…

— Това е доста тежко. — Смарагд вдигна една пластмасова кутия от една купчина и я разклати леко. Нещо вътре се плъзна. — Дали е злато, как мислите?

Тедж, Риш и Гъли се събраха около нея; Иван надникна любопитно над раменете им точно когато Смарагд вдигаше капака. Вътре имаше друга кутия, правоъгълна, от хубаво полирано дърво. Златната ключалка се отвори под натиска на зелените й пръсти, капакът се вдигна и разкри облицованата с кадифе вътрешност.

— О — възкликна разочаровано Риш. — Комплект стари ножове.

Тедж извади един и го вдигна под светлината на фенерчето си.

— Доста изящна направа…

Най-сетне успял да огледа добре ножовете в кутията, Иван се пресегна и го взе от ръката й. Собствената му ръка трепереше от вълнение.

— Това е печатен кинжал от времето на Изолацията. Ето го графския герб на дръжката… мили боже, всичките са такива. — Под горната табличка с двайсет кинжала имаше още една… и още една. Иван спираше по един поглед на гербовете — Воринис, Вортала, Ворфолс, Ворлупулос… мама му стара, имаше и Воркосиган, както и… да, и Ворпатрил… беше като поименна проверка на стария Съвет на графовете. — Това е *пълен комплект*. Пълен комплект печатни кинжали от всичките шейсет графства отпреди стотина години. — Някой гем-офицер с отличен вкус си беше спретнал колекцийка…

— Имат ли някаква стойност? — попита наивно Тедж. — Не ми изглеждат чак толкова хубави.

— Обикновен ворски печатен кинжал от времето на Изолацията върви от десет хиляди марки нагоре. И доста повече, ако собственикът му е бил прочут с едно или друго. Десет пъти повече, ако е бил на граф или принц. Братовчед ми Майлс притежава един, който е на практика безценен. — И който използваше да си отваря писмата, спомни си Иван. — Пълен комплект… с неоспорим произход… — Опита се да направи сметката през шемета в главата си. — Шест до десет милиона?

— Бараярски марки или бетански долари? — попита Шив.

— Без значение — каза Иван. Беше потресен. Със закъснение си даде сметка, че е трябвало да каже: „О, обикновени стари ножове, доста ръждясали. Ако не ги искате, мога да ги взема аз…“

И това беше само първата кутия. В бункера имаше *стотици*…

Изведнъж му се прииска да хукне из помещението и да разбива кутии и сандъци. И да крещи.

Чер разкова капака на един сандък и надникна вътре.

— Какво е това? — попита, без да се обръща конкретно към никого. Изглеждаше озадачен. Иван проточи врат. В сандъка имаше купчина стара електроника и някакви плочи.

Лейди гем Естиф надникна в сандъка. И се намръщи също толкова озадачено като Чер. След дълга пауза се произнесе:

— Произведение на изкуството. — А след още една пауза: — Или може би оръжие. Не съм сигурна. Остави го засега.

„Церемониални предмети“ — помисли си сащисан Иван. Това определение не включваше ли кажи-речи всичко, от оръжията до произведенията на изкуството? Обърна се и погледът му попадна на полупрозрачен пластмасов кашон, който изглеждаше пълен с хартия. Документи навярно. Свали го от купчината негови събратя, отвори капака и си отдъхна с облекчение — боял се бе, че хартията ще се разпадне на прах при съприкосновението си с въздуха. Явно някой бе проявил необичайна осторожност при съхраняването на тези стари документи. Спомни си, че е с ръкавици, и разлисти предпазливо най-горния слой. Истинска старовремска хартия, да. Някои от страниците се бяха слепили. Погледът му се спря на обръщението в горния край на старо писмо, написано на ръка с избледняло кафяво мастило — „Скъпи Юри“ — разбира се, не беше задължително да е *онзи* Юри… все пак Иван измъкна внимателно писмото от купчината. Плъзна поглед по страницата… ставаше въпрос за някаква реквизиция… а после и последното изречение: „Твоят по-добър брат по оръжие: Ксав“.

… Дъв Галени щеше да получи *удар*.

— Какво е това? — попита Шив, беше застанал до него. Иван се стресна. Сетне мозъкът му най-сетне настигна устата и той каза небрежно:

— Нищо интересно. Стари документи и писма. — Остави писмото на купчината с изписаната страна надолу, затвори капака и щракна решително ключалките. И — просто за всеки случай — върна кашона на мястото му върху другите. — Не знам дали си струва да мъкнете и тези неща по тунела. Важно е златото, нали така?

— Всичко е важно — отвърна Шив.

В другия край на помещението Перла беше открила лавица с малки тежки кутии, заключени и с печат от Деветата сатрапия върху капаците. Звездичка отиде при нея и двете с общи усилия изкъртиха капака на една от кутиите. Перла вдигна нещо лъскаво и цилиндрично, увито в плътен найлон.

— А, ето ги и златните монети. Излезе права, бабо.

Лейди гем Естиф обикаляше лабораторните шкафове и замразители — последните не работеха от стотина години, — отваряше ги и оглеждаше съсредоточено съдържанието им. Махна благосклонно на Перла, без да вдига поглед от собствените си занимания.

— Радвам се, миличка.

Тедж и Риш хукнаха да видят монетите. Иван върна печатния кинжал в кадифеното му гнездо, овладя импулса си да пъхне тайно ворпатрилския кинжал в джоба си, затвори почтително кутията, заключи я и тръгна след тях.

Перла разкъса опаковката и няколко монети се изсипаха звънливо в шепата й. Всички си взеха по една да я разгледат.

— На колекционерския пазар тези монети от Деветата сатрапия струват много повече от номинала си — отбеляза Иван. — Повечето са били претопени след края на Окупацията, а банкнотите са били изгорени. Макар че… — Плъзна поглед по лавицата с кутии и се отказа да смята. — По-добре ще е да ги обявявате на малки порции, иначе цената им ще се срине.

Лапата на Шив падна на рамото му тежко и одобрително.

— Бързо съобразяваш, Иван Ксав. Ще стане от теб джаксънианец. — Взе няколко монети и ги претегли в ръка. След края на огледа монетите се озоваха в джоба му.

Шив се качи на един голям сандък и огледа стаята.

— Знам, че всички сте развълнувани и нямате търпение да отворите всичките си подаръци, деца. Също като мен, впрочем — извика той над купчините. — Но първо работата, после удоволствието, ако обичате.

Това изявление не звучеше твърде джаксъниански, помисли си Иван, но може би именно така Шив се беше изкачил на върха на джаксънианската хранителна верига.

Баронът продължи:

— Пълната инвентаризация ще трябва да почака, докато преместим всичко това на по-сигурно място. Тази нощ времето ни е също толкова ценно, колкото и съкровището, което открихме. Колкото до мястото… *това* е място, от което трябва да се изнесем по най-бързия начин.

Децата му, пръснати из стаята, реагираха с всеобщ стон на разочарование… и примирение пред логиката на казаното.

Шив спря поглед върху най-голямата си дъщеря.

— Звездичке, ти трябваше да пазиш входа.

— Заключих вратата, тате. Исках и аз да *видя*.

— Да, да… — Баронът махна с разбиране. — Но вече видя. Така че — марш на поста си. Вие, Чер и Смарагд… не, Риш, ти иди с него, Чер тебе те слуша, вървете и разчистете онзи боклук в тунела. И всички да вземат по нещо на тръгване. Нямаме време за разходки. Хайде, изчезвайте!

Всеки взе по една кутия с монети — кутиите явно наистина бяха тежки, защото дори Чер изпъшка, когато вдигаше своята на рамо — и се изнизаха един подир друг през овалния отвор в стената.

— Част от всичко това със сигурност ще се окаже боклук — каза Удин, докато подаваше ръка на съпруга си да слезе от импровизирания си подиум. — Така че „разходки“ ще има.

— Права си. Ако помещението долу е пълно като това, един бус няма да ни стигне. Една нощ — също. Предлагам тази нощ да изнесем нещата, за чиято стойност сме сигурни, и неколцина от нас да останат тук през деня, за да сортират останалото.

Баронесата кимна.

Шив пришпори друга група от децата си да пренасят кутии с монети през овалния отвор. Лейди гем Естиф, която надничаше в поредния лабораторен шкаф, се изправи с доволно възклицание. Иван се обърна към нея. Забеляза, че Удин направи същото.

— Какво намери, майко? — попита Удин и тръгна към нея. Иван и Тедж я последваха.

Лейди гем Естиф държеше нещо, което приличаше на изключително елегантен колан за инструменти или космически патрондаш.

— Старият ми биозащитен пояс. Чудя се дали още работи. — След което добави, типично по женски: — И дали още ми става.

Съблече палтото, щракна пояса около кръста си и се усмихна с искрено задоволство — поясът й беше по мярка. После посегна към късата си коса и усмивката й загуби част от блясъка си.

Дългите й пръсти заиграха по контролния панел на пояса. Иван отскочи стреснато назад, когато около нея се изду трептящо силово

поле и бутна купчина кутии, които се хлъзнаха и паднаха на пода. Възрастната дама внесе корекции в контролното табло и силовата сфера промени формата си в по-прибран висок овал. Все едно стоеше в разтеглено прозрачно яйце.

— Хей, нали уж не трябваше да оставяте електронни следи! — извика в паника Иван. Не, чакай, грешка. Той *искаше* ИмпСи да ги хване в крачка, нали така? Но по такъв начин, че той да няма нищо общо с това, за да спази обещанието си към Тедж. Така би било идеално.

Лейди гем Естиф погледна към тавана.

— Спокойно, никой нищо няма да засече през тези стени.

„По дяволите“ — помисли си Иван. Все пак възрастната дама изключи силовото поле.

Иван присви очи, споходен от закъсняло просветление.

— Чакай. Виждал съм нещо такова, на Ета Сета. Когато с Майлс ни пратиха там като дипломатически представители на Бараяр за погребението на покойната императрица преди… дванайсет, не, тринайсет години. Мехурите на висшите дами. Всички те се придвижваха на летящи столове в защитни мехури като този.

Лейди гем Естиф го погледна с изненада.

— Да, така е. Биозащитните пояси бяха превърнати в символ на хоут. Лично аз бях против инсталирането им към летящите столове: смятах, че е нередно да зачеркваме първоначалното им предназначение в полза на показността. Понякога наистина си мисля, че тази упадъчност сред старата ми каста вещае бъдещ стерилитет. Добре, че се измъкнах навреме. Днешните младежи нямат никакво чувство за правилното, здравословно съотношение между форма и функция. И наричат себе си артисти!

— Значи… — каза Иван, смутен от бъркотията в доскоро стройните му представи за някои неща. — Значи мехурите на висшите дами първоначално са били биозащитни костюми? Но вече не изпълняват тази функция?

— Разбира се, че я изпълняват, глупчо — измърмори лейди гем Естиф и тръгна решително към стълбището.

Удин сви рамене, взе най-близката кутия и се обърна към дупката в стената.

— Тедж, Иван Ксав. — Топла нотка обагри името му, навярно защото се беше писал доброволец. — Време е да изнасяме. Хващайте се на работа.

Тедж послушно вдигна една кутия с монети. Иван последва примера й, макар и не толкова охотно — кутията беше толкова тежка, че едва не му измъкна ръцете от раменните стави. Къде му беше умът, каква работа имаше тук долу? Някак твърде лесно се беше поддал на общото вълнение, забравил беше, че целите му не съвпадат с целите на останалите от подземната му компания. Може пък да изникнеше някоя възможност, докато им помага да измъкнат плячката си през трижди проклетия тунел — тунелът беше тъмен и тесен, да, но пък той нямаше да е сам. Щяха да са като редичка мравки, термити или онези другите земни насекоми със социално поведение, дето си копаят проходи в земята. Занесеше ли първия си товар до разширението в края на тунела, би могъл да си вземе скришом комуникатора и тогава… погледът му се спря върху Тедж… и тогава щеше да се сблъска с неприятна дилема.

Амири спря и извика през рамо към баща си:

— Как ще е по-добре? Всеки да носи товара си до изхода или да си подаваме нещата във верига?

— Подавайте ги — отвърна без колебание Шив и вдигна една кутия. — Разпределете се на равни интервали, но по време, а не по разстояние. Стесненията и завоите ще ни забавят.

Амири кимна и се прехвърли през отвора в стената.

„Мамка му“ — помисли си Иван. Нищо де, сигурно пак би могъл да стигне до изхода, макар и с цената на повече усилия. Истината бе, че нямаше особено желание да си тръгва от тази съкровищница, тази *непроучена* съкровищница. Преди не искаше да влезе, а сега… Ако имаше начин да…

Амири прекрачи на заден ход овалния отвор и вдигна празни ръце над главата си. Какво правеше, протягаше ли се? Кога пък се беше уморил чак толкова?

Някакъв непознат човек със зашеметител в ръка, насочен към корема на Амири, го последва през отвора.

Сърцето на Иван се качи в гърлото, той залитна и наби спирачки.

През отвора се появи Перла, също заднишком, след нея още един тип със зашеметител, доста по-възрастен от първия, после и трети.

Не бяха от ИмпСи, и не само заради цивилните си дрехи — Иван не беше сигурен какви неведоми знаци обработва подсъзнанието му, освен липсата на Биърли Ворутиър, разбира се, но самият той си беше имал вземане-даване с достатъчно хора от ИмпСи и беше напълно, неприятно сигурен, че тези тримцата не са такива. Обикновени служители от охраната на гаража? Не, щяха да са с униформа. Иван остави внимателно кутията си върху най-близката купчина подобни кутии и пристъпи пред Тедж, която се беше заковала на място и гледаше невярващо.

— Знаеш ли какво става? — прошепна й почти без глас.

— Сер Имола. Татко го нае за преносвач. Но…

Но зашеметителите едва ли са влизали в договорката, да. А нямаше никакво съмнение накъде са насочени. Иван лесно си преведе джаксъниянското „преносвач“ — на Бараяр му викаха „контрабандист“. Покрай силните вълнения през изминалата нощ Иван изобщо не се беше запитал как планира Шив да изнесе новопридобитите си съкровища от Бараяр. Е, рано или късно все щеше да се сети и за този въпрос, утеши се мислено той.

— О, мама му стара — каза Шив Арка с тон на безкрайно отвращение и бавно остави кутията на пода. По-възрастният мъж насочи зашеметителя си към него. — Имола, глупак такъв.

— Не съм съгласен с теб, Шив — каза дружески мъжът.

— Първо, зле си подбрал момента — въздъхна Шив. — Ако си беше направил труда да помислиш, щеше да стигнеш до логичното заключение, че най-удобният момент да ни подхлъзнеш е утре вечер, когато ще сме изпразнили трезора и ще сме свършили мръсната работа вместо теб. Тогава лесно би могъл да хванеш и нас, и товара. Още от бараярската инвазия имам подозрения, че вие, комарците, не сте много умни, честно.

— Да, ама ви изненадах, нали? Хванах ви по бели гащи. Утре вечер щяхте да сте нащрек. — Имола огледа бункера. — Започвам да мисля, че не си ми казал всичко, Шив. Доста си премълчал, като гледам. Какво пък, след като ви изпратим по предназначение, може да се върнем и сами да опоскаме това място.

— Хм — отвърна Шив и хвърли поглед към комуникаторите и енергийнозахранваните оръжия. — Няма да сте сами, това ти го гарантирам.

— Каква *греховно пропиляна възможност* — каза скръбно Удин и пристъпи зад съпруга си. — Иде ми да се *разплача*. — Или да ги наплюе по-скоро, реши Иван. По възможност с отровна плюнка.

— Здрасти, Удин — каза Имола, кимна за поздрав и премести благоразумно мерника си към нея. — Добре изглеждаш, ако позволиш да отбележа. Шив каза, че си тук. Може би не трябваше да го споменава. Жестоко е да подлагаш хората на такова изкушение. Имате ли изобщо представа колко предлага Къща Престен за доставка на Арки? Поотделно или в група?

— По-малко от твоите петнайсет процента — изръмжа Шив. — А сега няма да получите нищо. Като нас.

— О, не — прошепна Тедж в ухото на Иван. — Сигурно иска да ни *криозамрази*. Той така прекарва контрабандно хора, за да не се съпротивляват. Ужас!

Иван виждаше ползите от подобно решение. Ето и сега — куп Арки се бяха разшавали из помещението, опитваха се да изглеждат безобидни и не успяваха.

Перла попита колебливо:

— Дали да не ги принудим да ни зашеметят? Това доста ще ги забави.

— О, заповядайте — ухили се Имола. — Хем няма да ви слушаме мрънкането. Хайде, транспортът ви чака. Всички ще се поберете в буса, че и място ще остане. Като си помисля, че сами си уредихте превоза…

— Това няма да е необходимо — каза лейди гем Естиф със силен, макар и треперлив глас. — Всички да стоят спокойно. Някой може да пострада. — Изкачи последните стъпала от долното ниво и тръгна с несигурни ситни стъпки към изхода. Протегнатата й ръка трепереше издайнически, като на старица, която всеки миг ще припадне.

— Тази пък коя е? — измърмори една от горилите с Имола. Горилите му, прецени набързо Иван, бяха няколко степени под нискобюджетните нинджи дори, но въпреки това опасни, защото, за разлика от всички тях, държаха оръжия, които поразяват от разстояние. Единият, забеляза с възмущение Иван, държеше собствения му военен зашеметител — явно го беше взел от пейката при входа на тунела. Дръжката на евтиния цивилен модел, който наемникът беше заменил с първокласния военен зашеметител на Иван, стърчеше от джоба му.

— Баба ми — обясни Амири, внезапно настръхнал. — Тя е на сто и трийсет години. Няма нужда да сте груби с нея. Нито да я отвличате. Сигурен съм, че Престен дори не са я включили в списъка си и няма да ви платят за нея. Така че я оставете, ясно?

— Те не… — започна Имола, после присви очи. — Чакай, това да не е майката на Удин, висшата сетагандanska…

Предпазливостта му беше закъсняла, уви, с малко, но закъсняла. Иван премести тежестта си на пръстите на краката, впил поглед в лейди гем Естиф, която междувременно беше скъсила разстоянието до мъжете… миг по-късно трепереща та ръка се стрелна към колана й. С дълбок свиреп звук силовото поле се включи на максимална мощност и сферична форма събори единия наемник и притисна пелтечещия Имола към стената до отвора.

Иван вече беше избрал жертвата си — онзи едрият, който му беше откраднал оръжието. Мъжът натисна спусъка и описа широка дъга с идеята да порази възможно най-много мишени. Нищо не се случи, освен че Иван го връхлетя с цялата си тежест плюс засилка и го събори през отвора в стената. В сравнение с обичайните спаринг-партньори на Иван този тип беше силен, злобен и… бавен. Удар с кокалчета по трахеята, няколко пръста, забити на ключови места… и горила номер две охотно отстъпи на Иван безполезния зашеметител, явно с идеята да притисне по-лекия си противник в мечешка прегръдка и да го събори на пода. Миг по-късно изпадна в силна, макар и краткотрайна изненада, когато лъчът на зешеметителя го уцели в главата почти от упор.

Иван се надигна задъхан. Е, не твърде задъхан — реакцията се дължеше повече на адреналина, отколкото на усилието — и видя как Тедж го гледа ококорено и с възхищение. Металният лост в ръката й се оказа излишен в крайна сметка, но можеше да се окаже и чудесно подбран аксесоар към вечерното облекло на една ворска дама. Иван се ухили предоволно. Чувстваше се на гребена на вълната. Маската му се беше разместила, но той не си направи труда да я оправи.

— А уж каза, че си кабинетен плъх — измърка Тедж.

— *Бараярски* кабинетен плъх — прошепна в отговор той и се изправи. Двамата се обърнаха да погледнат наемника, който лежеше по гръб, краката му — преметнати през овалния отвор в стената. Хванаха го за глезените, издърпаха го в стаята и го завлякоха настрани да не се

пречка. Тедж не се впечатли особено от факта, че главата му издрънча на кухо през не твърде ниския праг, отбеляза си с гордост Иван.

— Това беше или много смело, или много глупаво — каза Тедж, възхищението й бе помрачено от щипка искрено съмнение. — Да му скочиш така, невъоръжен.

Иван се изкуши да предяви претенции към първото, но се побоя, че ще му лепнат второто. Затова овчедушно се спря на истината:

— Нито едното, нито другото. Видях, че ми е свил зашеметителя. Той е от новите модели с кодиран захват. Само аз мога да стрелям с него. Засега са ги раздали само на офицерите. Още спорят дали да ги дадат и на обикновените войници.

— О, добре — подметна Удин. — Майка ти ми каза, че все пак може и да не си идиот.

Имола и другият наемник междувременно бяха надвити и обезоръжени. Имола още скимтеше от съприкосновението си със силовото поле. Сигурно беше като близка среща с наистина *голяма* шокова палка. В ръцете на много *ядосана* жена-хоут. Стиснала зъби, лейди гем Естиф изключи биозащитното си поле; то се оригна възмутено и угасна.

Гъли, стиснала един от другите зашеметители, се наведе над наемник номер едно, когото Смарагд и Амири едвам удържаха с общи сили, и го простреля в тила. Мъжът се сгърчи и застина. Смарагд и Амири насочиха вниманието си към Имола и го притиснаха към стената.

— С радост бих тествала микоразлагащия агент върху него — каза лейди гем Естиф с премерен тон, — но се боя, че резултатът ще е твърде бавен. Може би долу ще намеря нещо, което действа по-бързо.

— Няма нужда — каза Шив и тръгна към стария си приятел и нов враг. — Ще минем и с по-ниска технология.

Имола — зяпаше уплашено приближаващия се Шив — осъзна поредната си грешка, когато по-високата от него Удин се завъртя, стисна го за шията, вдигна го във въздуха и го заби в стената с цялата сила на своя наполовина хоут произход.

— Къде са децата ми, ти, безполезно алчно говедо?!

— Глл! — отвърна той, все по-опулен.

Шив прошепна в другото му ухо, тихо и заплашително като мъркащ тигър:

— Звездичка, Чер, Риш. Трябва да си ги срещнал в тунела. Какво направи с тях?

Аха, бързо показно на метода „добър Кордона, лош Кордона“, съобрази Иван. Или „лош Кордона, по-лош Кордона“. Подозираше, че двамата си разменят ролите при нужда. Самият той не би се намесил за нищо на света.

— Колко хора имаш отвън? — продължи Шив.

Удин отпусна хватката си, колкото Имола да вдиша. Той благоразумно комбинира издишването със:

— Само една! Високо момиче!

Удин изчака още малко, после отново му позволи да си поеме дъх.

— Честно! Моите момчета я зашеметиха. Отнесоха я в буса!

Още една дълга пауза.

— Четирима, чакат в засада, ако се появи още някой. На позиция за кръстосан огън.

След още една пауза, която Имола несъмнено сметна за въздълга, Удин го пусна с отвращение. Той се свлече на пода, като търкаше жално шията си.

— Ако не лъже — каза колебливо Смарагд, втренчена в Имола, — къде са Чер и Риш?

Докато траеше представлението, Тедж беше хванала Иван за ръката; сега той усети как пръстите ѝ се стягат около неговите.

— И как ще излезем, ако са ни спретнали засада при единствения изход? — добави умърлушено Амири.

— О — каза тъжно Шив. — Предполагам, че просто ще трябва да поседим тук още малко и да почакаме. Таткото на Иван Ксав няма да се забави твърде. Човекът спечели бас все пак. — Стисна зъби, после добави през тях: — По дяволите! Бяхме толкова *близо*.

— Кой, по дяволите, е Иван Ксав? — попита Имола, явно объркан от тези нови действащи лица в сценария. — И кой е татко му?

Иван приклекна до него.

— Иван Ксав съм аз — уведоми го с фалшива сърдечност. — А татко ми до неотдавна беше големият шеф в онази голяма сграда… — Понеже не беше сигурен къде се пада лабораторията спрямо централата на ИмпСи и още по-малко дали тунелът е преминал под делящата ги улица, или не, посочи нагоре. — Голяма сграда, пълна с

оперирани от чувство за хумор мъже, чието внимание всички *освен* вас се опитваха да избегнат. Но няма проблем. Сигурен съм, че много скоро ще имате възможност да ги опознаете много добре. И те — вас.

Имола, изглежда, беше схванал основното послание — че ИмпСи идва за него, което вече не изглеждаше като преувеличение, — но не и по-тънките нюанси. Зяпна объркано Иван, после премести погледа си обратно върху Шив.

— Щом е така — изграчи той, — може би пак да си съдействаме, а?

Шив изсумтя, и толкова.

— Не знам, тате — каза Гъли и погледна замислено зашеметителя в ръката си. — Може би трябва да премислим още веднъж вари…

Сякаш гигантски ръце уловиха Иван в шепи и го стиснаха почти до смазване. Звука не чу, защото междувременно слухът му беше излязъл в отпуска, но определено го усети с костите си. Тедж изпищя, поне ако се съдеше по движението на устните й.

Иван се строполи по задник. Няколко сандъка паднаха на пода.

И толкова.

Арките до един отваряха и затваряха широко уста с надежда да облекчат натиска върху тъпанчетата си. Имола се развика, гласът му идваше сякаш от дълбок кладенец:

— Какво е това, по дяволите?

Иван се надигна на колене.

— Бомбата на сержант Абелар — успя да изрече през звънтежа, съскането и трополенето, които в по-голямата си част, макар и не напълно, уви, изглежда, идваха от вътрешността на собствената му глава. — Която се взриви с трийсет и пет години закъснение.

22.

Тедж си пое с усилие дъх — ударната вълна се беше опитала да смачка дробовете й на пихтия — и се надигна от купчината сандъци, готова за втори взрив. Но ако не се броеше шумът в ушите й, откъм овалния отвор идваше единствено тишина.

— Риш! Чер! — ахна тя и хукна към изхода. Вдигна високо фенерчето си и слабият му лъч обля черните стени и наклонения под. До първия — или последен — завой.

Чу зад себе си напрегнатия вик на Иван Ксав: „Тедж, недей!“, и тропот на тежки стъпки в пантофи. Не се обърна.

Свърна зад завоя. Още една права наклонена отсечка. Следващ завой. Водопроводната тръба не беше далеч, а сляпото разклонение и бомбата — малко по-нататък. Ами ако Риш и Чер бяха затрупани от свлачище, от тонове пръст като онзи беден сержант? Биха ли могли да си изровят път навън, преди да се задушат… ако вече не бяха смазани под тежестта… дали в лабораторията имаше инструменти, с които да им помогнат… Тедж наби спирачки.

Само на метри от нея тунелът беше пълен с тъмна бурна вода. Заради силния наклон в този участък таванът на тунела беше само на педя от водната повърхност и вълните го облизваха. Нещо като водна тапа… и да имаше свлачище от другата й страна, Тедж не можеше да го види. Взривът явно беше пробил голямата тръба и водата се изливаше в тунела, превръщайки ниската му част в микроязовир. Тедж потопи крак в ледената вода. Колко ли беше дълбоко? Дали би могла да преплува до другия бряг… и имаше ли друг бряг, или тунелът се беше срутил?

Иван Ксав я хвана над лакътя и я дръпна назад.

— Не! Да не си посмяла!

Тя преглътна и хвърли химическото си фенерче с всички сили. То подскочи един-два пъти като плоско камъче по водната повърхност и бавно потъна… мътната кафява вода бързо погълна светлината му.

Нищо не се виждаше. Кръгове мръсна пяна се поклащаха по неспокойната повърхност.

Дотича баба й. Тедж никога не я беше виждала да се движи другояче освен със спокойната си величествена стъпка и съвсем се уплаши, като я видя да подтичва задъхана. Баба й спря при тях и на свой ред зяпна водата, после отстъпи колебливо назад и сложи ръка на пояса си. Светлият овал на силовото поле я обгърна, жужащ и припукващ.

— Не, лейди гем Естиф! — извика Иван Ксав. — Силовото ви поле има някакъв проблем, сама виждате. Няма да издържи, а влезе ли вода вътре, ще ви убие веднага.

Баба й посегна неохотно към пояса си и силовото поле угасна. Устните й се раздвижиха унило върху деликатното като скулптура лице.

— Боя се, че преценката ви е правилна, капитан Ворпатрил.

Изглеждаше… стара.

— Какво можем да направим? — прошепна Тедж. Тихо, но не от съображения за сигурност този път.

Иван Ксав погледна надолу, където вълничките се плискаха в краката му.

— На първо време — да се дръпнем. Нивото се покачва.

Направиха го, вперили тревожни погледи във водата.

— Трябва да се върнем в лабораторията и да останем там — каза баба. — По-новите участъци имат известна еластичност, но експлозията може да е пропукала по-старите стени. Тунелът е крайно нестабилен, крайно опасен.

— Участъкът, където беше бомбата… е от по-старите — каза Тедж. — Ами ако се е сринал върху Риш и Чер?

— Или ако водата ги залива — измърмори Иван Ксав. — Хем затрупани, хем давещи се… да не дава господ.

Баба се поколеба.

— Ако са били близо до взрива, едва ли са оцелели, за да се удавят тепърва. Ако не са били. — Последното прозвуча като завършено изречение с точка, а не като фрагмент от изречение с многоточие в края. Изречение, което баба не довърши.

Иван Ксав ругаеше под нос — или се молеше? Трудно беше да се прецени кое от двете. Все така стиснал ръката й над лакътя, той я

завъртя и я поведе назад към лабораторията.

— Фишек — каза след минутка.

— Какво? — попита объркано Тедж.

— Бомбата на сержант Абелар. Била е предназначена за ИмпСи, трябвало е да превърне централата и улиците около нея в огромен кратер. Експлозивите наистина са поизгубили от силата си. Но… не достатъчно.

— Но сержантът имаше от онези очи на яката, видях ги — каза Тедж. Или трябваше да каже това, или отново да започне за Риш и Чер, да изговори куп глупави, малко вероятни, изпълнени с напразна надежда неща и думите щяха да я режат като бръсначи. — Защо един служител на ИмпСи ще се опитва да взриви централата на ИмпСи? Може да е бил сапьор, а не…

— Проверих го — каза Иван Ксав. — Вчера. Може вече да е станало и завчера, не знам. — Стрелна с поглед стените на тунела, потънали във вечна нощ, разведрявана несмело от фенерчетата — неговото и на баба. — Бил е от момчетата на Негри, но според архивите е изчезнал по време на Претендентството. Ако е бил на страната на лорд Регента, може би се е опитал да взриви сградата, когато са я държали войските на Вордариан. Или пък е бил от хората на Вордариан… той е имал поддръжници във всички родове войски, армията е била буквално разделена… Преди… — Преглътна шумно. — Саймън сигурно щеше да знае, преди. На чия страна е бил Абелар тоест. Със сигурност щеше да знае.

Влязоха в лабораторията очевидно в края на спор между барона и сер Имола — спор, завършил доста драматично, изглежда, защото Имола седеше на пода, държеше се за челюстта и стенеше, а баща й потриваше кокалчетата на юмрука си и беше присвил очи… много. Вдигна поглед към тях и очите му се разшириха.

— Намерихте ли… — Не довърши, видял израженията им, така че промени въпроса: — Какво открихте?

— Не знаем каква част от тунела се е срутила и дали изобщо се е срутила, защото взривът е видял сметката на отводнителната тръба — каза баба. — Тунелът се пълни с вода. Ниският участък при тръбата вече е пълен догоре.

— Не можем да минем — добави Тедж.

— Нивото се покачва — каза Иван Ксав.

— Ще стигне ли дотук? — попита баронесата, приближила се навреме да чуе последните реплики. Стисна рамото на татко, той вдигна ръка и я сложи върху нейната.

— Не е изключено — каза Иван Ксав. — Зависи колко разклонения е пуснал вашият микоразлагащ агент, имам предвид по-ниско от нивото на лабораторията. И колко силен е дъждът тази нощ.

Баронът излезе през отвора и се наведе да огледа овалната плоча, която бяха отрязали и свалили, за да проникнат в лабораторията.

— Хм — извика през рамо. — Амири е направил повечето прорези под ъгъл навътре, браво на него. Ако намерим лепило или нещо такова, бихме могли да върнем плочата на мястото й, а натискът на водата ще я задържи на мястото й. Ако се стигне до това.

— Гарантирам ви — каза Иван Ксав, — че ИмпСи вече ни е хванало следата. Бързо ще намерят входа в сервизното помещение. Ако може да се проникне по тунела от тази посока, ще измислят начин да го направят. Рано или късно.

— Всъщност… неприятно ми е да повдигам този въпрос, но… някой навън знае ли, че сме тук? — попита Гъли.

— Звездичка — отвърна Тедж след кратко замисляне. — Хората на сер Имола.

— Ако не са отпрашили с все буса и Звездичка, когато гръмна бомбата — каза Смарагд. — На тяхно място аз така бих направила.

— Подозирам, че и те са стигнали до същия извод — каза баронът. — Проклети евтини боклуци.

— Иван Ксав — обърна се обнадеждено към него Амири. — Някой със сигурност ще забележи *твоето* отсъствие, нали?

— Когато не се явя на работа — със сигурност — каза Иван Ксав. — О! Всъщност няма. В отпуска съм. Никой няма да ме потърси. — Отиде при горилата, която беше зашеметил и която още лежеше в безсъзнание, наведе се и свали комуникатора от ръката й. Прекрачи през отвора, погледна нагоре и набра някакъв код. Никой не се опита да го спре.

Нямаше и нужда, за жалост. Връзка нямаше. Той се върна, взе по-хубавия комуникатор на Имола, без да обръща внимание на протестите му, и опита отново.

— Явно сме много дълбоко под земята… — каза Тедж.

— Евтини цивилни модели — изръмжа Иван Ксав, тръсна машинката и опита отново. — *Моят* би работил тук. — Никакъв сигнал. — По дяволите!

— Саймън ще се сети — каза Тедж с надежда да му вдъхне доза увереност и го последва в лабораторията. — Нали?

— Саймън — каза Иван Ксав през зъби — по някаква причина, която вероятно ти е добре известна, Шив, изобщо не подозира, че сте започнали да копаете. Камо ли че сте стигнали до бункера. Внезапното и целокупно изчезване на Арките от лицето на Бараяр… може да има различни обяснения. По стандартите на Саймън. Той не разсъждава като другите хора.

— Заедно с теб? Без да се обадим на никого, нито ние, нито ти? — попита Амири.

— Мен и преди са ме отвличали — каза Иван Ксав. — Ще се изненадаш колко спомени събужда у мен тази нощ. Всичките неприятни.

Тедж би му хванала ръката, но не беше сигурна в реакцията му. Иван Ксав изглеждаше… леко откачил.

Всички не бяха на себе си. Включително и тя, изглежда, защото Иван Ксав посегна и сам хвана ръката й, придружавайки жеста с напрегната гримаса, която сигурно трябваше да мине за усмивка.

— И няма следа от Риш и Чер? — попита Смарагд разтревожено.

Тедж поклати мълчаливо глава. Нямаше вяра на гласа си.

— Дали пък… може да са били от другата страна, когато гръмна бомбата — пробва Смарагд. — Може би са се измъкнали. Може би… ИмпСи ще ги намери там, при входа на тунела. Или… Имола каза, че не ги е видял, а няма как да са минали покрай него, без да ги види, така че може да са се скрили в някое от горните разклонения.

„Или в някое от *долните*“. Тедж си представи как ледената вода се излива в сляпото разклонение, събаря Риш и Чер, които напразно се опитват да издрапат по разкаляния под…

— Или пък… — продължи Смарагд, но после млъкна, явно изчерпала вдъхновението си, което спести на Тедж необходимостта да й затвори устата с шамар. От друга страна, ако баща им не си беше променил решението в последния миг, не Риш, а Смарагд щеше да придружи Чер навън, спомни си Тедж.

Иван Ксав се поколеба, после каза:

— Не можете ли да използвате микоразлагащия агент, за да си пробием път *навън*?

Тедж тъкмо се възгордя с простичката гениалност на своя бараярски съпруг, когато видя намръщената физиономия на баба си, която обясни след кратка пауза:

— Химическата реакция има нужда от доста кислород… не знам дали…

— Не си прави труда да пресмяташ — спря я с въздишка Амири. — Кутията с агента остана при входа заедно с другите ни неща.

Унило мълчание. Всеобщо.

— Колко фенерчета имаме? — попита Перла и потупа джобовете си. Самата тя, оказа се, имаше само едно в резерв.

Това даде старт на обща инвентаризация. Повечето Арки имаха по едно-две, Иван Ксав — двайсет и четири, плюс две, които пъхна в един от вътрешните си джобове, когато никой не го гледаше.

— Не са малко — заключи баронесата. — Разделете си ги поравно. И не палете ново, докато старото не е угаснало съвсем.

Осемте химически фенерчета, които светеха понастоящем, осигуряваха предостатъчно светлина и прогонваха сенките в кьошетата. Тедж си представи как би изглеждала лабораторията, ако светеха само едно или две… защо ли първата дума, която й дойде наум, беше „призраци“? И не само призраците на историята.

— Вода? — каза Гъли и размаха ръце, когато Тедж я изгледа изпод вежди. — Вода *за пиене*.

— Сигурно ще измисля как да филтрираме известно количество — каза баба. — Би трябвало да се превари, но… не, това май няма как да го измисля.

— Донесохме достатъчно храна да стигне за всички ни през нощта — каза умърлушено Гъли. — Жалко, че е при входа заедно с всичко останало.

Смарагд преглътна шумно и каза:

— Въздух? Тези стени са запечатани херметично…

Херметично… помисли си Тедж. Ако не се броеше дупката, която бяха отворили, и онази, старата, затрупана с камъни.

— Помещенията са доста големи — каза Амири. Гласът му бе изтънял от тревога, която противоречеше на думите му. — И са две.

— Не забравяй и тунела — каза Тедж. — И… дали няма някакъв обмен на кислород през повърхността на водната тапа?

— И да има, това ще ни върши работа, докато не се наложи да запечатаме отвора — каза Гъли. — Тук дишаме дванайсет човека.

Поне половината Арки насочиха поглед към Имола, който още седеше на пода до зашеметените си наемници и ги слушаше с нарастващ ужас.

— Ако сме деветима, въздухът ще ни стигне за по-дълго — каза предпазливо Перла.

— Преждевременно — изръмжа баща им, — макар и съблазнително като мисъл. Много съблазнително.

— Да, но ако ще го правим, колкото по-рано го направим, толкова по-добре — възрази Гъли с тон, който само донякъде го докарваше на адвокатска пресметливост. Пак добре, че гласът й пресекна на едно-две места, помисли си с облекчение Тедж.

— И все пак… — каза баронесата. Тонът й беше хладен, погледът — преценяващ, думите звучаха по-скоро като възражение; и въпреки това Имола се уплаши повече, отколкото от Гъли. Гласът на баронесата не пресекваше.

— Тези двамата — изграчи задавено Имола и посочи с рязък жест горилите си. Загледа се в неподвижните тела, после допълни, сякаш изтъкваше изгоден аспект на някаква сделка: — Те така или иначе няма да усетят нищо…

— Ще имам грижата да ги уведомя за становището ти, когато се събудят — измърка баронът. После тръгна из стаята. В търсене на идеи, а не на съкровища, подозираше Тедж. Идеите на нейния татко никога не се изчерпваха — когато бяха на привършване, той просто си измисляше нови.

Иван Ксав погледна Имола и поклати глава. Наведе се към него и му прошепна:

— Погледни го от добрата страна. Предвид ситуацията едва ли ще живеем толкова, че да стигнем до канибализъм. — И оголи зъби в недружелюбна усмивка.

Имола се сви.

— И все пак ще е добре да не… хм, да не прекаляваме с излишните движения — предложи Амири. — За да пестим кислорода. Кротувайте.

— Хм — изхъмка Перла. После двете с Гъли тръгнаха из стаята и заровиха в кутиите и сандъците. Отварянето на подаръците беше изгубило голяма част от първоначалния си чар.

Тедж гледаше как Иван Ксав плъзга пръсти по ръбовете на един пластмасов кош и движи безмълвно устни, сякаш изчислява количеството хартия или бройката документи, прибрани вътре, когато остър стържещ звук, силно изпукване, жълтеникава светлина и уплашен вик, който премина в писък, завъртяха главата й.

Перла беше махнала запушалката на някаква бутилка с изящно емайлово покритие, която беше изровила отнякъде, и… бутилката беше избухнала в ръцете й. Течността в бутилката се беше разплискала по предницата на черното й яке, подпалила се беше и сега танцуваше със сини и жълти пламъци. Перла захвърли бутилката и отскочи панически.

— Перла, не тичай, *не тичай*! — изрева Иван Ксав. Перла, с отворена в шок уста, успя да направи само три крачки, преди Иван Ксав да я повали на пода. — Легни и се търкаляй! Търкаляй се!

Виковете му, изглежда, проникнаха през бариерата на паниката й — Перла преодоля инстинкта си да бяга, притисна се по корем към пода и пламъците постепенно загаснаха, преди да са стигнали до лицето й. Тедж се хвърли към тях — за броени секунди целият й свят се беше забавил, а после се юрна на бързи обороти.

Останал за миг без наблюдение, Имола скочи, отвори друг пластмасов кашон, награби хартията вътре, метна я към разливащата се локва течен огън и хукна към изхода.

Иван Ксав се надигна на колене и обхвана с разширени очи тази нова опасност, докато баба тичаше към Перла и съблича в движение палтото си. Шишето с тясно гърло не се беше счупило, но се беше завъртяло около оста си, описвайки спирала с лесно запалимото си съдържание. Иван Ксав скочи, грабна празния кашон и захлупи с него бутилката, разлятото масло и няколкото тлеещи листа. С едно последно припламване уловените пламъчета запушиха и угаснаха.

Тедж се сети да вдиша. Адреналинът, препускащ в кръвта й, тъкмо заплашваше да отнесе част от черепа й с все мозъка, когато всичко свърши.

Иван Ксав, който още натискаше кашона, сякаш съществуваше опасност пластмасовото изделие да възрази, се надигна задъхан. После

се покатери на този нов пиедестал, изправи се в цял ръст и плъзна гневен поглед из стаята, спирайки го поред на Арките, някои застинали в шок, други — търчащи насам-натам. Баба уви палтото си около Перла, за да изгаси и последните пламъци, а Амири, видимо уплашен, коленичи до сестра си да я прегледа за евентуални наранявания.

Иван Ксав си пое дълбоко дъх… леле, ама той *можел* да вика!

— Хей, бихте ли били така добри поне за един час да не измисляте *нови начини да ме убиете*? За един-едничък час? Или повечко? До сутринта? Ще е чудесно. Само до сутринта, нищо повече. Просто *седнете*, става ли? И *кротувайте*. Седнете и чакайте кротко като разумни хора. Земя, вода, въздух, огън… стихиите са ви на свършване вече. Боже!

Амири изглеждаше дълбоко впечатлен от звънливия му баритонов брътвеж. Баба… не изглеждаше толкова впечатлена, но определено изглеждаше съпричастна, да речем. Надигна се, помогна на Перла да се изправи и отбеляза:

— В някои от митологиите на Старата Земя присъства и пета стихия. Метал, ако си спомням добре.

Иван Ксав каза през зъби:

— Това беше реторична реплика, а не предложение, за бога. — Но все пак слезе от подиума си малко по-спокоен и се доуспокои в трескавата прегръдка на Тедж. Слава богу, ужасният течен огън не го беше опръскал, установи тя. Ръцете й трепереха. Иван Ксав ги покри с длан и ги притисна към гърдите си. Челюстта му се отпусна и той зарови лице в косата й.

Баронът и баронесата си бяха пробили път през препятствията във вид на сандъци и кашони. Лицето на баронесата беше сиво; лицето на барона зеленееше. Баронесата се спусна към Перла, а баронът отиде при отвора и впери гневен поглед в мрака навън, където се беше изгубил врагът му. Иван Ксав и Тедж отидоха при него.

Баронът стискаше зъби, мускулчета подскачаха по челюстта му.

— Били сте там. Казахте, че тунелът е задънен с водна тапа. Има ли смисъл да го гоним?

— Аз не бих си правил труда — отвърна Иван Ксав, също през зъби. — Или ще се върне по собствено желание и ще ни спести усилията да го гоним, или ще се удави и така ще ни спести усилието да

му срежем гърлото или каквото там… Категорично не смятам да хабя и една молекула кислород заради *него*.

— Ако не се върне преди да запушим отвора, това ще реши дилемата ни — изръмжа Амири. Тедж кимна мрачно.

Баронът стрелна Иван Ксав изпод вежди.

— Преди малко ти реагира много бързо. И… правилно.

— Въпрос на обучение — отвърна лаконично Иван, а после, с известна неохота, добави: — И на инциденти по време на обучение. Човек научава това-онова. По един или друг начин.

— Виждам, че при теб се е получило. — Баронът придружи думите си с отривисто одобрително кимване.

— Какво е това нещо? — попита Тедж баба си, която се беше навела да топне защитените си от ръкавици пръсти в няколко пръснали по пода капки от течността и сега ги душеше с професионално любопитство.

— Парфюм, предполагам. Навремето. Сега си е обикновена воня. Не знам защо пламна, не би трябвало. — Плъзна поглед из стаята и инструктира потомството си: — Бъдете така добри и не отваряйте нищо съмнително, преди да съм го погледнала.

— Или по-добре не отваряйте нищо при никакви обстоятелства — изръмжа Иван Ксав. — Ако може.

Гъли го изгледа с подозрение и примирение, после седна на един сандък и сплете пръсти в скута си. Перла, с доста по-дружелюбен поглед в негова посока, седна до нея. Беше й се разминало само с леко изгаряне, все едно е прекалила със слънчевите бани, и поопърлени бели вежди. Гъли я прегърна през рамо да успокои лекото остатъчно треперене след шока. Тедж помогна на Иван Ксав да събере пръснатите стари документи, всичките толкова сухи, че хартията шушнеше в ръцете им. В известно противоречие със собствените си указания Иван Ксав хвърляше скришом по един любопитен поглед на всеки документ, докато ги прибираше в кашона.

А после всички млъкнаха и стана много тихо. Тедж се изкушаваше да подхване нов спор само за да прогони угнетителната тишина. Вместо това двамата с Иван Ксав последваха баба на долното ниво — Тедж, защото още не беше виждала помещението долу, а Иван Ксав, изглежда, искаше да помогне на баба й, като добави светлината

на собственото си фенерче към недостатъчната светлина на нейното… или просто беше нащрек за следващата извънредна ситуация.

— Дано фенерчетата не угаснат, преди да ни свърши въздухът — измърмори той.

— Най-добре ще е да сдадат багажа едновременно — каза замислено Тедж.

— Ако питаш мен, предпочитам да издържат по-дълго.

Тедж реши да не изтъква липсата на логика в изказването му. Не беше като да имаха някакъв избор, така че…

Помещението долу беше същото като помещението горе, освен няколкото малки офиса в единия край. Баба отново се зае да отваря шкафове и замразители.

— Нещо конкретно ли търсите, лейди гем Естиф? — попита учтиво Иван Ксав. — Можем ли да ви помогнем?

Тя махна с ръка.

— Само… спомени, засега. С което не бихте могли да ми помогнете, капитане.

Иван Ксав подреди няколко сандъка в импровизиран диван. Двамата с Тедж седнаха и той я прегърна през раменете. Тя се сгуши в него и се замисли какво ли има в сандъците, върху които седяха, и на колко ли десетки милиона се равнява стойността на съдържанието им. За толкова много пари „диванът“ би трябвало да е по-удобен. В старата лаборатория беше хладно, макар и не чак студено — онази характерна постоянна температура дълбоко под земята, — не беше и особено влажно, но въпреки това Тедж се сгуши плътно в Иван Ксав, търсейки топлинката му. По някаква причина си спомни за първата им вечер на Комар — седяха на дивана в апартамента му, не точно сгушени, и гледаха записа на неочаквано грациозните безкраки танцьори и тяхното представление при нулева гравитация. Даде си сметка, че тогава е била по-уплашена отсега. Странно.

— А! — възкликна баба й от другия край на стаята. — Филтри! — И стиснала гордо находката си, тръгна обратно по стълбището към горното ниво.

— И това е нещо — каза Тедж. — Поне ще имаме вода за пиене.

— Но после ще трябва да пишкаме — каза Иван Ксав. — Може да ползваме тунела, предполагам. Все едно сме на къмпинг или на маневри.

— А може да намерим и гърнета.

За пръв път след инцидента с Перла той се усмихна.

— Някоя безценна порцеланова ваза от времето на Изолацията може би? Правели ли са порцеланови съдове тогава? Не съм сигурен. Или изящни купи от нефрит, мисля, че са били популярни по онова време. Сега всяка струва няколко хилядарки. Или пък… може някой гем-генерал да си е спретнал колекция от бараярски нощни гърнета. Знам, че са имали гърнета, виждал съм ги в двореца. Няма да се учудя, ако някои по-консервативни ворски гости още ги използват.

Тедж се разсмя тихичко.

Помълчаха няколко минути.

— Сега какво? — попита Тедж, като се чудеше дали ще има полза, ако дишат по-плитко. Едва ли.

— Какво какво? — Иван Ксав звучеше ако не сънлив, то много уморен.

Самата тя беше на ръба на изтощението. Колко беше часът? Толкова късно, че вече да е рано? Границата между нощта и деня.

— Ти какво правеше последния път, когато се озова в дупка като тази? За да убиеш времето?

— О, дупката не беше като тази. Беше много по-тъмно. И по-тясно. И по-влажно. Но поне въздухът не беше проблем. В сравнение с онова това тук си е направо дворец.

— И все пак?

— Ами… Първо си покрещях доста. После удрях по стените. После пак крещях.

— Тук това няма да свърши работа.

— И там не свърши. Смъртта не можеш я уплаши с крясъци. А да удряш по стените, докато ти се разранят ръцете… също не помага.

Тедж хвана едната му ръка и я погали нежно, докато юмрукът не се отпусна.

— А какво помага?

— Майлс. Тогава той ме измъкна. Сега обаче Майлс е на друга планета. А и той… не ми помогна *много*. Знаеш ли какво беше първото, което поиска от мен? Да се скрия от лошите момчета, като се върна в същата онази проклета дупка.

— И ти направи ли го?

— Ами, да.

— Защо?

— Защото… беше най-правилният ход в онзи момент. В крайна сметка всичко свърши добре.

— А после?

— Моля?

— Каза, че онова с крясъците и удрянето било първото нещо. Какво беше второто?

— О. Ами, след известно време започнах да правя откачени неща. Пях си например. Изпях всички стари скаутски песни от детството си. После продължих с нецензурните им версии. Уви, скоро и те се изчерпаха. — След минутка добави: — Но пък тогава бях сам. — След още една минутка: — Не го разбирай погрешно, но… ще ми се и сега да бях сам, а ти да си в леглото например. И да спиш спокойно, без сънища.

Притисна я към себе си в знак на извинение. Тя му отвърна със същото.

— А на мен ми се иска ти да си беше в леглото и да спиш спокойно.

— Щом така или иначе ще си пожелаваме разни неща, нека бъдем разумни и си пожелаем и двамата да сме в леглото и да спим спокойно. Така де, мечтите нямат количествени ограничения.

— Добър аргумент. — Само дето… радваше се, че Иван Ксав не е сам сега, когато обстоятелствата го връщаха към този — въпреки опитите му да го омаловажи — твърде неприятен, а може би и най-неприятния и страшен момент от младостта му. Колкото до настоящия момент, в него нямаше нищо еротично — угрозата от смърт чрез задушаване не беше от силните афродизиаци. Но пък беше хубаво просто да седят и да се гушкат.

— Тедж… — каза той някак неуверено. — От известно време се каня да те питам нещо.

Тя примигна, сякаш можеше да разкара сбиращите се сенки само с усилие на волята.

— Е, сега е подходящ момент да го вмъкнеш в разговора, предполагам.

Той си пое дъх — дълбоко и продължително. Явно беше нещо важно, защото досега и двамата се опитваха да дишат повърхностно.

— Тедж, би ли останала с мен до края на живота ми?

И явно усети зараждащия се в гърдите й смях, защото я притисна по-силно, ръката му върху раменете й се стегна. Точно това е целял, реши тя, да я разсмее. Удаваше му се обаче. Да пали светлинки в тъмните места.

— Това… такова обещание би било обвързващо, но не и дългосрочно, предвид ситуацията.

— Е, това не е въпрос, с който един мъж би искал да рискува непремерено — каза той, жално някак.

Тедж осъзна, че седят неподвижно, в очакване, и двамата. Колко ли кураж бе трябвало да събере Иван Ксав, за да й зададе този въпрос? Повече, отколкото първия път, навярно. Тя обърна глава и се загледа в профила му.

— И къде бих могла да отида? На горния етаж?

— Бих те последвал и до края на бункера — обеща той.

Което понастоящем и в непосредствено бъдеще беше краят на нейната вселена. Кой би могъл да й обещае повече?

Тедж си пое дълбоко дъх на свой ред, защото онова, което щеше да каже, си заслужаваше изхабения кислород.

— Знаеш ли кое щеше да е третото нещо, което щях да ти поискам, ако бях спечелила баса? Който всъщност спечелих, като си помислиш.

— Слушам те, малка комарджийке.

— Щях да поискам да остана при теб. След като семейството ми си тръгне.

— А. — Бодра нотка обагри гласа му; устните му се извиха в усмивка. — Виж ти, какво прекрасно съвпадение.

— И аз така си помислих. — Тедж облегна глава на рамото му, а той вплете нежно пръсти в къдриците й.

„Ако нещо е твърде хубаво, за да е истина — беше я предупреждавал неведнъж баща й, — вероятно не е“. Някой далеч по-недостоен мъж от Иван Ксав сигурно би могъл да й предложи приемлив повод да избяга от своето обичано, неотстъпчиво, властно, влудяващо семейство. Е, не чак всеки, който „мърда и носи панталони“, но на няколко пъти подобен вариант й се беше предлагал примамливо. И ако се беше подлъгала тогава, нямаше да има *това*. Може би единствено любовта ти дава повече от договореното по сделката.

„О. Значи това е… *това*. О…“

И ако… ако презреш едно чудо само защото са ти го поднесли на тепсия, ще те споходи ли второ? Едва ли, реши тя.

„В такъв случай дръж се за това. Дръж се със зъби и нокти“.

Дишането им се забави постепенно в топлия уют на прегръдката; това беше добре.

— Знаеш ли какво най-много харесвам в теб, Иван Ксав? — каза тя, внезапно плаха в просветлението си.

Той завъртя въпросително брадичка в косата й.

— Лъскавата ми спортна кола? Ворското ми лекомислие? Изумителните ми креватни умения? Или… или… майка ми? Мили боже, нали не вземаш мен, за да се докопаш до моя хм-пастрок?

— Е, и двамата ги харесвам много, но — не. В теб, Иван Ксав, харесвам най-много това, че си *добър*. И че ме караш да се смея. — И се усмихна в рамото му.

— Това… не ми изглежда толкова важно. — Самият той изглеждаше малко сащисан.

— Да — каза Тедж и въздъхна. — Но помисли за *контекста*.

Той обърна глава, сякаш да обхване с поглед тъмното помещение.

— А. — И след кратка пауза: — О.

„Иван Ксав ми пали светлинки. Дори тук“. До края на собствената им вселена… може би до края на живота им дори. Където от светлина със сигурност щеше да има нужда.

Помълчаха малко, заети да трупат топлина в резерв.

Тедж размърда схванатия си врат и попита:

— Помниш ли какво беше първото нещо, което ми каза?

Той събра вежди.

— „Здрасти, госпожице, имам една ваза за Бараяр“?

Тедж се изкиска.

— Не, след това. Помниш ли какви глупости… както и да е. Във всеки случай ми направи дълбоко впечатление, неизличимо.

— Ти също… така де, *застреля* ме.

— Не, Риш те застреля. — Гласът й се спъна в името. Иван Ксав трепна. И двамата вдигнаха поглед към изхода горе. Нито звук не долиташе от горния етаж. Тедж се овладя, опита се да улови крехкия миг на покой, но може би тези мигове бяха по правило неуловими. „Ако добрите мигове са ефимерни, такива трябва да са и лошите.

Стига да не ги трупаш и да не ги носиш със себе си като… като антисъкровища“. — Е, не можехме да те пуснем. Това би било… огромна грешка. — „Меко казано“. Най-голямата грешка в живота й, а тя дори не би разбрала, че я е допуснала. Стана й студено от тази мисъл, сякаш сянка на хищник мина над главата й… и отмина. „Той ми спаси живота. В повече от един смисъл“. — Не. Беше за първото ти правило, когато сваляш момичета.

— Това не го помня — каза той. Тедж реши, че я лъже.

— Каза, че няма да се откажеш, докато не се засмея. — Поколеба се, после цитира: — „Разсмее ли се момичето, значи ще живееш“.

— В момента мисля да приема това като пророчество — отвърна той.

— Онова, че нямало да се откажеш, също звучеше добре.

— Мда — въздъхна той.

Замълчаха. Чакаха.

Иван имаше смътното чувство, че е задрямал за известно време, но физиологията си каза тежката дума — жаждата и пълните мехури скоро подгониха и двамата към горния етаж. Заедно. Тедж беше казала „заедно“. Беше го казала сериозно, нали?

„Този път — да“. Слава на бога за повторенията.

Арките, под способното ръководство на баронесата, бяха решили проблема с най-неотложните изисквания на физиологията. Няколко големи пластмасови кашона бяха изпразнени от съдържанието — някакви стари дрехи — и повечето вече бяха пълни с мътна вода, която постепенно се утаяваше. Последният беше сбутан в едно кьоше зад параван от сандъци с неизвестно, но навярно безценно съдържание, и изпълняваше ролята на нелоша походна тоалетна с плътно прилепващ капак, за който в скоро време всички те щяха да са дълбоко благодарни. Филтрираща канелка осигуряваше вода за пиене, капка по капка, твърде бавно предвид бройката на жадните, които отпиваха по глътчица от стъклени чаши с антикварна стойност, чиято позлата носеше герба и инициалите на позорно известния граф Пиер Ворутиър Кървавия. Иван дори не се опита да изчисли стойността им, нищо, че сервизът не беше пълен.

Имола се беше върнал. Панталоните му бяха мокри до бедрата. Седеше както преди до стената и мълчеше намусено. Водата вече се плискаше по пода на разширението пред бункера.

С общи усилия Шив, Амири и Иван преместиха вакуумната дръжка от другата страна на овалната плоча и я върнаха на мястото ѝ в отвора минути преди водата да се издигне над прага. Неравният ръб между плочата и зидарията потъмня и постепенно се овлажни, отдолу нагоре; имаше малки течове на няколко места, но нищо повече. Жените намериха постелки на долното ниво и ги натрупаха под плочата да попиват водата.

Иван остана впечатлен от хладнокръвието на Шив в тази екстремна ситуация, хладнокръвие, което се предаде на цялото му семейство и унищожи в зародиш потенциалния хаос и паника. Но пък всеки, претърпял поражение от адмирал Арал Воркосиган в ожесточена космическа битка, неизбежно имаше неестествено завишени стандарти за „екстремна“ ситуация.

Мисълта за чичо му подсети Иван за строгите правила относно третирането на военнопленници, затова той лично се погрижи събуждащите се горили номер едно и две да отидат до тоалетната и да пият вода. Не тръгна да спори обаче, когато Шив, за всеки случай, ги приспа повторно със зашеметителя, тях, както и Имола, който пак беше започнал да мрънка. Безсъзнанието щеше да забави метаболизма и дишането им, нали така? Всичко беше за общото добро.

По-младите жени, включително Тедж, се бяха заели да сортират дрехите от изпразнените кошове. Заниманието изглеждаше достатъчно безобидно и след няколко напрегнати минути в очакване на неочакваното Иван се отпусна. Пълно беше с изящни дворцови тоалети, и сетагандански, и бараярски, включително няколко стари военни униформи, парадни. По настояване на жените Амири, а след малко и Иван, ги облякоха и ги разходиха по „модния подиум“, доста неумело. Иван се справи относително лесно с ворските униформи, но Амири видя зор с гемските — те бяха сложни за обличане и с още по-сложни закопчалки, връзки и украси, с които не биха могли да се справят без експертните съвети на лейди гем Естиф.

Именно с това се занимаваха, когато Перла взе от купчината някакво дълго връхно палто, тръсна го и нещо изтрака на пода. Иван подскочи.

— О! — възкликна лейди гем Естиф. Наведе се, взе нещото и го погледна запленено. — Определено не очаквах да го намеря тук!

— Какво е това, бабо? — попита Тедж. Жените се стекоха да погледнат.

— Старата ми брошка. — Сетагандanската висша се усмихна. — Мислех, че съм я загубила.

Иван, нагизден в парадната униформа на някой мъртъв бараярски принц, която му беше възтясна, пристъпи на свой ред да погледне. Брошката не беше от най-красивите — симетрична подредба от мъниста, които приличаха на малки сачми. Някаква стара сетагандanска мода в бижутерията? Но явно беше много скъпа за старата дама, защото тя моментално я закачи на дрехата си.

— Браво, Перла!

Модното шоу приключи принудително заради все по-слабата светлина на химическите фенерчета. Иван се измъкна с облекчение от бодливата вълна и позеленелите златни ширити на старата униформа, изпълнен с ново и неочаквано уважение към мъките на своите предци, и с радост облече собствените си цивилни дрехи, нищо че бяха омачкани и мръсни. Баронесата включи ново фенерче и го остави на един сандък в центъра на стаята. Хората се оттеглиха на малки групички по периферията на помещението и си направиха импровизирани легла от дворцовите одежди. Идеята беше да поспят, защото това щеше да забави дишането им и следователно да спести кислород.

Иззетите, но безполезни комуникатори на Имола и неговите мутри поне им позволяваха да следят часа — оставаха приблизително три часа до съмване, прецени Иван. Ако денят беше делничен, той щеше да стане за работа след около час. Двамата с Тедж се сгушиха до една от стените; Шив и Удин — до друга. Перла и Смарагд си направиха общо легло, а Гъли и Амири пуснаха котва наблизо, но без да навлизат в личното им пространство. Единствена лейди гем Естиф не си легна. Седеше и очите й бяха вперени в бог знае какъв парад от спомени.

Иван придърпа Тедж към себе си като мека възглавница и скри лице в косата й. Миризмата й го успокояваше. Отношенията му с тъмнината бяха сложни по принцип, и още по-сложни в момента, но

ако затвореше очи, може би мракът щеше да му се стори по-естествен. Макар че едва ли щеше да заспи предвид…

Сепна се от дълбок вибриращ звук, който идваше сякаш от самите стени, без посока, отвсякъде. Фенерчето, което бяха оставили на сандъка в средата на стаята, падна и се търкулна. Друго светна откъм Шив и Удин; Иван добави и едно от своите, седна и го вдигна високо. Тедж вече бе скочила на крака, рошава, сънена и уплашена. Иван също стана.

— Какво е това, мамка му? — извика Амири през несекващия гръмотевичен шум. Звукът се промени, стана по-писклив, за миг спря, после започна отново.

Иван тръгна из стаята в опит да определи откъде идва; накрая, на принципа на елиминирането, реши, че идва *отгоре*.

— Или Ворбар Султана е подложен на внезапна бомбардировка от космоса — каза той, — или инженери местят по спешност тонове пръст със свръхмощна строителна техника.

Колкото и окуражително да звучеше това, Иван си даде сметка, че да стоиш точно *под* свръхмощна строителна техника не е най-здравословната позиция, особено ако инженерите работят на сляпо, и извика:

— Отдръпнете се към стените!

Дали конструкцията на бункера имаше някакви подсилени места, като врати или трегери, под които да застанат? Е, врати нямаше със сигурност. Може би ако слязат на долното ниво? Поне щяха да увеличат разстоянието… Тъкмо щеше да го предложи, когато звукът спря.

Внезапната тишина май беше също толкова изнервяща като гръмотевичната дандания. Вече всички гледаха нагоре, с изражения, вариращи по скалата от надежда до страх, с няколко отклонения — лицето на лейди гем Естиф носеше обичайната си спокойна маска, а това на Шив беше изкривено във възгадна иронична усмивка. Тедж… се беше лепнала за Иван. Той нямаше нищо против, разбира се.

През следващия час звукът започва и спира десетина пъти. Ставаше по-силен, приближаваше се, вибрациите изтъняваха странно,

като писклив вой. От тавана — или покрива, в зависимост от гледната точка — се чуваха удари.

Оглушителен вой… от тавана се посипа прах. Над центъра на стаята бавно се очерта кръг. Иван се спусна напред да спаси кутията с печатните кинжали, изтича обратно при Тедж и се опита да изчисли приблизителната тежест на диск с диаметър два метра, направен от свръхплътен и свръхподсилен пластобетон, плюс инерцията, която щеше да набере при падането си от три метра. Щеше ли да пробие пода и да се стовари в долното ниво? Нищо чудно…

Стана така обаче, че щом кръгът се затвори, плочата увисна за кратко във въздуха, а после като по магия се издигна *нагоре*. „Ура за гравитационните теглещи лъчи!“

Студена сивкава светлина изпълни помещението заедно с прилив на хладен въздух. Чак сега Иван си даде сметка колко задушно и влажно е било тук — трябваше и сам да се сети, ако не по пътя на логиката заради бройката на хората, които дишаха ограниченото количество въздух, то заради собственото си засилващо се главоболие. Но пък за главоболието му бе имало толкова много други причини, че… Овалната плоча на техния импровизиран вход простена, помръдна, после отскочи рязко назад в разширението на тунела. Подът и стените на тунела бяха влажни, но вода нямаше. Въздушното течение стана много силно, като вятър, после отслабна значително.

Войник в планетарна полуброня се спусна с въже през дупката на тавана. Драматичната му поява изгуби част от ефекта си, когато войникът се приземи накриво върху купчина сандъци, които се сринаха заедно с него, макар че той бързо скочи на крака. Арките в помещението благоразумно вдигнаха ръце с дланите напред — знак, че не са въоръжени. Втори войник се спусна до първия, който крещеше превъзбудено в комуникатора на китката си:

— Влязохме, сър! Намерихме ги!

Третият новодошъл беше последният човек, когото Иван очакваше да види провиснал в края на въжена сбруя — Биърли Ворутиър, силно смутен в тази си неочаквана роля и вид. Наистина изглеждаше комично — с части от военна полуброня, нахлузени върху омачкания му цивилен костюм. Иван връчи на Тедж кутията с безценните кинжали и се спусна да помогне на Биърли, който падаше право към поредната купчина сандъци.

— Мразя високото — простена Би, докато Иван му помагаше да си стъпи на краката.

— Аз пък мразя дълбокото — отвърна Иван.

— Е, всекиму своето.

— Явно.

23.

Тедж откъсна поглед от сивия кръг прекрасно бараярско небе, насечено от силуетите на изтегляща се строителна техника, остави настрана безценните ножове на Иван Ксав и се приближи навреме да пресече зараждащата се караница между него и Биърли на тема „защо се забавихте толкова“.

— Видяхте ли Риш и Чер? — попита настоятелно.

Биърли се обърна и я погледна.

— Не. Не са ли с вас? Звездичка се надяваше, че може да са тук.

„Звездичка е спасена? И това е нещо…“

Тедж поклати глава.

— Бяха в тунелите, когато избухна бомбата — каза тя и посочи овалния отвор в стената. — Оттогава не сме ги виждали. Бяхме в капан тук заради покачващата се вода, а те… не знам.

— Видях само Звездичка — каза Би. — Тя е малко… тоест беше малко… сега чака горе с… с всички.

Измъкна се от сбруята си и тръгна с бърза стъпка към изхода.

Вторият войник, който междувременно беше коленичил до отвора към тунела и подреждаше някакво оборудване, вдигна отривисто ръка и каза:

— Моля изчакайте, сър. — Взе в ръце една дистанционна сонда и я насочи. — Тръгвай, Търсачке! — Малкото гравитационно устройство включи прожектора на муцунката си и излетя към сенките, а войникът насочи вниманието си към малкия контролен панел.

Иван Ксав хвана Биърли за рамото и го дръпна назад.

— Тези са от инженерния корпус — каза му тайнствено. — По-добре не им се пречкай.

— Но — заекна Биърли, — ако тя още е там, ъъ, ако те са там…

— Ако са там, след няколко минути ще го знаем, без да се налага да пращаме втори отряд, който да спасява първия. Лейди гем Естиф смята, че след експлозията и наводнението тунелите са опасно нестабилни.

Би помрънка още малко, после се огледа и опита да преброи наличните хора. Не му се получи от първия път, нищо че мърдаше устни и пръсти.

— Значи… всички Арки, включително ти, Иване, са налице, с изключение на Чер и Риш? А тези трима̀та? Кои са и откъде са се взели?

Имола и неговите две горили тъкмо идваха на себе си.

— Този е сер Виго Имола — каза Тедж. — Много лош човек, когото ИмпСи трябва да арестува незабавно. Другите двама са неговите злощастни наемници. Определено не са извадили късмет с шеф като него. Предполагам, че вече сами са стигнали до същия извод. Освен това Имола всъщност не е истинското му име.

— А, ясно. Така или иначе го търсехме.

Биърли тръгна към първия войник, който беше събрал Арките около себе си и ревеше по военному. Доста дружелюбно всъщност, но все пак ревеше:

— Слушай! Първо! Някой нуждае ли се от спешна медицинска помощ?…

Когато Биърли се върна, Иван Ксав попита:

— Е? Докато ние седяхме цяла нощ в съкровищницата и разсъждавахме върху истинската природа на богатството, какво правеше *ти*?

— Ами, полудявах в белите си ленени чаршафи, най-общо казано. Някъде около полунощ стана ясно, че всичките ми обекти на наблюдение, плюс тебе, са изчезнали едновременно. Още тогава разбрах, че става нещо. Малко по-късно пристигна първата непотвърдена новина, че някой се е опитал да взриви централата, доста некомпетентно. Не направих връзката веднага. Защото, така де, смятах, че съревнованието между Саймън и Шив е по-скоро на ниво идеи и логистика, без оръжия. Освен това подобен нескопосан опит за атентат срещу централата на ИмпСи не подхождаше на умен човек като Шив.

— Да, ако беше негово дело, сигурно щеше да се справи по-добре — съгласи се Иван Ксав.

— Всичко започнало, когато наземен патрул на ИмпСи отишъл да провери сигнал за необичайно високи енергийни нива в гаража през улицата. Момчетата изненадали четирима бандити, които тъкмо товарели припаднала жена в един бус. Което по принцип е работа на

общинската полиция, но момчетата на Алегре са си такива, знаеш, обичат да пострелят на живо, да разнообразят скучното нощно дежурство. Плюс — както ми сподели един от тях по-късно, — че имало шанс дамата да им благодари. Свалили двама от бандитите, но другите двама се скрили в този ваш тунел и момчетата от ИмпСи ги последвали. Разменили си няколко залпа със зашеметители, после…

— После дошла изненадката — прекъсна го Иван Ксав. — Значи хората на *ИмпСи* са задействали бомбата?

— Трудно е да се каже чий изстрел го е направил — каза с известно негодувание Биърли, — защото понастоящем местопрестъплението е погребано под тонове кал. Така или иначе нечий енергиен лъч явно е попаднал върху старите експлозиви. Взривът е бил колосален и доста зрелищен, както разбрах. Наложило се да изкопават един от бандитите и едно от момчетата на Алегре, но…

— Някой пострадал ли е сериозно? — прекъсна го Тедж.

— И двамата, но ще оцелеят. През следващите два часа тънахме в догадки, никой не знаеше какво точно става и така докато медиците не успяха да свестят Звездичка. След това, както и сам можеш да се досетиш, стана страшно. Особено след като някакъв глупак… след като някой се сетил да звънне посред нощ на майка ти и Саймън.

— А — измънка Иван Ксав и пристъпи от крак на крак.

— Звездичка се кълнеше, че в бункера има оцелели, макар скенерите да не отчитаха нищо. Момчетата от спасителния отряд докладваха, че през тунела не може да се проникне, и тогава дойде ред на инженерния корпус. Горе е истински цирк, сериозно.

Иван Ксав погледна нагоре и изкриви устни. Отиде при първия войник и му каза:

— Съобщете на командващия си офицер, че районът трябва да се третира като зона на биологично замърсяване втора степен. Най-малко.

Войникът се обърна да го погледне.

— А вие сте?… О! Капитан Ворпатрил. Слушам, сър. — Вдигна комуникатора към устните си и предаде съобщението.

Войникът от инженерния корпус, който клечеше над контролния си панел, чу това и спря да диша, но след малко се отказа и продължи работата си.

Иван Ксав се върна при Тедж и Би и каза:

— Лично аз бих го обявил за пета степен, но бабо-тъщата ми едва ли би се съгласила. Да се надяваме, че втората степен ще обезкуражи кандидат-туристите, докато някой не смогне да организира екип от оценители, които да слязат тук и да направят инвентаризация. Това място ще има нужда от сериозна охрана. И от охрана на охраната.

— Е, Арките явно са уцелили мястото… — каза замислено Би. — Тук наистина ли има съкровище, или Звездичка е преувеличила от страх, че иначе няма да ви изровим?

Вместо да му отговаря с думи, Иван Ксав го заведе да му покаже кутията с печатни кинжали, към които, изглежда, беше развил собственическо чувство. Лицето на Биърли моментално се изопна.

— И това го намерихме в първия сандък, който отворихме, представи си — каза Иван Ксав. — Да не ти разправям какво имаше в другите. Плюс половин тон или там някъде златни монети от времето на Окупацията.

Биърли плъзна бавно поглед по морето от сандъци и кашони, после се дръпна настрани и на свой ред вдигна комуникатора си към устните си.

Тедж се върна при изхода и взе да се мотае около войника от инженерния корпус, който все така ръчкаше лостчетата и бутоните на дистанционното си, и го чу да казва:

— Браво, Търсачке, добро момиче! — После вдигна глава към Тедж с широка усмивка, която внезапно разкри истинската му възраст… е, не точно, момчето едва ли беше на четиринайсет… въпреки военната униформа. — Намерила ги е. Следват я насам.

Тедж и Биърли пододоха глави през отвора, вперили със затаен дъх поглед в тунела… и ярката светлинка, която се появи след малко… и двата кални силуета, които се влачеха изтощени и премръзнали след нея.

Биърли се пресегна и издърпа Риш през прага. Стройната синя жена, малко по-тъмносиня от обичайното, се хвърли на врата му и го зацелува трескаво.

— Ти ни спаси! — извика задавено Риш, твърдение, което незаслужено изключваше усилията на малката армия, участвала във въпросното спасяване, но Биърли не си направи труда да я поправя. Чер бе заобиколен от свой комитет по посрещането. Минаха цели *няколко минути*, преди да започне критичният разбор.

— Разчиствахме падналата пръст — обясняваше Риш — и видяхме в тунела светлини. Изтеглихме се назад чак до голямата тръба и се скрихме в най-голямото сляпо разклонение. В другия край на тунела настана врява, викове, престрелка и ние се изтеглихме назад… точно навреме, мисля… след взрива и двамата буквално оглушахме. Когато се престрашихме да погледнем какво става, тунелът към изхода беше затрупан от свлачище, а другият, към лабораторията, вече се пълнеше с вода. Върнахме се назад… и още назад… а водата се покачваше. После фенерчетата ни угаснаха…

Иван Ксав потръпна от див ужас, после спонтанно пристъпи към Риш и — за неин ужас — я прегърна.

— Ъъ, благодаря ти, Иван Ксав — каза тя, измъкна се от прегръдката му и го изгледа озадачено. После продължи с разказа си: — Бяхме в края на сляпото разклонение, стояхме и чакахме в образувалия се въздушен джоб, когато започна онзи странен звук и вибрациите. Продължи безкрайно сякаш, спираше и започваше. А после… все едно някой махна запушалката на вана. Водата се оттече и ние тръгнахме след нея. И тогава тази чудна малка сонда ни намери. — Риш се усмихна на момчето от инженерния корпус, което й отвърна със същото, но доста по-колебливо. Едва ли всеки ден му се усмихваха красиви синьо-златни дами със заострени уши, помисли си Тедж, или изобщо дами, без значение на окраската. Биърли, който определено не страдаше от подобен недостиг, взе студената ръка на Риш в своите и я разтърка грижовно.

Когато евакуационният медицински палет пристигна — беше от малките, за да мине през дупката в тавана, — Риш и Чер бяха първите, натоварени и изтеглени нагоре. Имола и компания бяха следващите — поотделно, всеки придружен от въоръжен пазач. След тях — баронесата и баба, после баронът и Амири, после Гъли и Смарагд. Перла беше следващата, заедно с Биърли, който бързаше да се присъедини към своите поверенници. Тедж изчака Иван Ксав.

Двамата гледаха как евакуационният палет с Перла и Биърли се издига към дупката в тавана.

— Между другото — каза Иван Ксав някак отнесено, — имаше още нещо, което на всяка цена исках да направя. Да те заведа на танци. Така и не ни остана време да отидем. Мислех си за това. Нощес. За всички неща, които никога няма да направим.

„Години неща“. Започваше да подозира, че никога няма да се изчерпят откъм идеи за неща, които да правят заедно.

— Ще е страхотно. — Ръцете им се намериха. — Повече от страхотно.

— Разбрахме се значи. — Той стисна по-здраво ръката й.

Когато палетът се върна, Иван Ксав й помогна да се качи, съвсем като стар ворски лорд от времето на Изолацията, който помага на своята дама да се качи в каретата. „Лейди Ворпатрил. Бих могла да свикна с това…“

Евакуационният медицински палет си беше най-обикновена носилка, предвидена за един лежащ пациент или за двама седнали, плюс оператора в контролната седалка. Иван, седнал с кръстосани крака срещу Тедж, гледаше през прозрачния купол как се издигат през отвора в тавана на лабораторията и продължават нагоре през прясно изкопаната шахта с форма на разширяващ се конус. Момчета от инженерния корпус, яхнали малки гравипалети, пръскаха с нещо стените на шахтата, за да стабилизират и фиксират пръстта.

„Цирк“ беше меко казано, осъзна Иван със свито сърце, когато излязоха от шахтата и се издигнаха метър-два над ръба й. Голямата дупка беше прокопана в долната част на малкия парк, от който не беше останала и следа, защото другата му половина беше затрупана под тонове пръст, истинска планина, която преливаше отвъд границите му, по тротоарите от двете страни, че и по уличните платна, които бяха затворени с пътни барикади. Униформени от общинската полиция пренасочваха трафика, за щастие все още рехав в ранната празнична утрин. Паважът лъщеше мокър, но поне беше спряло да вали.

Тежки инженерни машини бяха паркирани навсякъде, войници бързаха насам-натам или просто стояха и зяпаха. Портативни прожектори на триножници къпеха в изкуствена светлина целия участък. На границата на бившия парк беше издигната брезентовата шатра на временен команден пункт, която на свой ред блокираше друга улица. Зад шатрата чакаха няколко наземни линейки, лампите им святкаха сънено. Във въздуха кръжаха скутери и леколети на службата за сигурност и общинската полиция, а отвъд тях, по периферията на „цирка“, кръжаха други летателни машини, без съмнение новинарски.

И пак без съмнение операторите вътре запечатваха с камерите си чудатата сцена.

Докато Иван се чудеше накъде по-напред да погледне, се появи и екип от службата за биологична защита с все тежките костюми, скафандри и всичко; секунди след тях пристигна и група по-възрастни мъже без характерната военна осанка, които изглеждаха някак странно сред трескавата дейност под открито небе — Иван позна двама от тях, бяха старши служители в Имперската счетоводна служба. Двете групи моментално се скараха с инженерите кой има предимство.

Централата на ИмпСи надвисваше над всичко това. В добавка към удвоения пост при портата немалко офицери от ИмпСи, които едва ли имаха официална причина да са тук, седяха на стъпалата или се мотаеха покрай зидовете и зяпаха шоуто. Един черпеше колегите си с порционни блокчета за закуска, мярна Иван в движение, преди медицинският им палет се приземи между командния пункт и линейките.

Куполът се отвори, Иван помогна на Тедж да слезе и спря с жест един медтехник, втурнал се да им окаже първа помощ. Когато се обърна към командния пункт обаче му хрумна, че жестът може и да е бил необмислен — двамата наистина нямаха нужда от първа помощ, но малко тактическо забавяне би им послужило добре.

Цяла тълпа вървеше към тях. Маман и Саймън, който изглеждаше много сив и много напрегнат, предвождаха кохортата, а зад тях Иван мярна генерал Алегре и комодор Дъв Галени. И двамата бяха в пълна униформа, шинелите им се развяваха на студения вятър, но нито единият, нито другият беше смогнал да се обръсне — бог знае в какъв безбожно късен или ранен час ги бяха изритали по спешност от леглата. След като се изтръгна от трескавата майчина прегръдка, която беше с предимство, разбира се, Иван се обърна към смръщените си началници — не за да козирува, понеже беше с цивилни дрехи, но поне да им кимне подобаващо за поздрав. Тедж също получи прегръдка, с радост забеляза Иван. Саймън само му стисна мълчаливо ръцете — лицето му беше смръщено в нетипично изражение, — но прегърна Тедж — а кой мъж не би? Стори му се, че го чува да прошепва в ухото й: „Тедж, много съжалявам“, но не беше сигурен.

— Ворпатрил! — Алегре го погледна кръвнишки. — Ти ли си отговорен за тази каша?

— Боже мили, не, надявам се! — пламенно отвърна Иван. А после си спомни за всички документи, които беше подписал с такава готовност на космодрума преди… имаше чувството, че оттогава е минала поне година. Преквалифицирането от *храбър спасител* в *подсъдим по обвинение на военната прокуратура* можеше много лесно да изгрее на личния му хоризонт. Въпреки умората и силното главоболие Иван се опита да се овладее. Единствената му надежда беше несметното съкровище в подземния бункер да успокои духовете, но дотогава щеше да мине време.

А дотогава… ограничаване на щетите чрез разпределяне на вината. Така че Иван попита:

— Успяхте ли да разберете нещо повече за сержант Абелар и неговата бомба, сър?

— Какво? — стресна се Алегре, което даде възможност на Иван да разкаже тази част от историята и да я подкрепи с веществени доказателства във вид на кучешкия нашийник, който, за щастие, още беше в джоба му. Явно Звездичка беше стигнала само до онова за „скелета и старата бомба“. Алегре очевидно остана доволен да получи отговор на поне един от многото мистериозни въпроси, които разни хора му бяха задавали още преди съмване, при това въпрос, който едва ли би намерил отговора си отдругаде, защото след взрива от сержанта едва ли беше останало нещо, което да се подложи на ДНК анализ. От гледна точка на Иван, тази история с Абелар прехвърляше топката обратно в полето на ИмпСи, пък било то и с трийсетгодишна давност, което беше добре.

— Долу наистина ли има съкровище на стойност милиони марки? — попита Саймън. Галени надвисна над рамото му, впил блеснал поглед в Иван.

— Саймън, само в първия сандък, който отворихме, има неща за милиони. Говорим за стотици милиони, при най-песимистична оценка. — Иван се обърна към Галени. — Кутии, кашони и сандъци до тавана, пълни с документи, и бараярски, и сетагандански. Отпреди век. Ще минат години, докато ги проучите и архивирате. В един от кашоните намерих писмо от принц Ксав до принц Юри. — Извади сгънатото писмо от джоба си и го подаде на Дъв, който го взе, хвърли му един поглед и устата му, която се беше отворила да каже нещо — навярно за правилното съхранение на ценна стара документация, което не

включва прегъване и престой в разни джобове, — така и си остана отворена. Иван никога не беше виждал Галени да се пули така.

От другата страна на улицата лейтенант Раудсеп — с крайно изтерзан вид — тъкмо вкарваше Имола и неговите мутри в една полицейска кола с помощта на двама навъсени патрулни полицаи; после се обърна и си проби път през навалицата към Иван.

— Лейди Ворпатрил добре ли е? Слава на небесата! Държа да отбележа обаче, че тези типове не са се промъкнали на планетата през никой от космодрумите, кълна се!

— Така е. Вероятно са дошли от северните предгradия на Ворбар Султана. Местен боклук, както би ги нарекъл Шив. Шефът им, Имола, държи транспортна фирма там.

И понеже Раудсеп продължаваше да изглежда изтерзан, Иван добави милостиво:

— И митническата служба, и общинската полиция ще са дълбоко благодарни на ИмпСи във ваше лице, задето им ги поднасяте на тепсия. Контрабанда, заговор за отвличане… Имола очевидно е бил затънал до гуша в подобни деяния. Транспортирал е хора до други планети под формата на криотрупове, гадна работа. Подозирам, че и двете служби ще има да ровят със седмици покрай случая. А когато го приключат, ще има награди за заслужилите.

— Но аз нищо… не аз…

— Сега Имола е ваш. Който изпревари, той натовари, нали така.

Раудсеп хукна към полицейския бус, който тъкмо потегляше със запалени светлини. Иван пък беше доволен, че му е дал питателна храна за размисъл, която с малко късмет щеше да отклони вниманието му от необяснимия пропуск на капитан Ворпатрил да му предава шпионски доклади за житието-битието на роднините на жена си.

Биърли цъфна край Иван, устремил се към Тедж. Явно се беше опитал да вкара Арките в чакащите линейки, но Шив и Удин се бяха откъснали от стадото и го следваха по петите.

Тедж се огледа разтревожено.

— Арестуват ли ни?

Ако се съдеше по изражението на Алегре, тази идея определено му допадаше, но Биърли побърза да я успокои:

— Не. Или не още. Просто ще ви закарат в Имперската военна болница за преглед. Травми и прочие. А стои и въпросът с

евентуалното биологично заразяване.

— И ти ли отиваш с тях? — попита го Иван. — Моля те, гледай по най-бързия начин да намериш някой достатъчно компетентен, който да поговори за това с лейди гем Естиф. Тя най-добре знае какво и как.

Биърли кимна, че е разбрал, и се обърна към Тедж.

— Тедж, ти ще дойдеш ли със семейството си?

Удин вметна:

— С татко ти смятаме, че трябва да останеш със съпруга си… лейди Ворпатрил.

Иван погледна Тедж. Родителите й най-вероятно се опитваха да я отстранят от законовите усложнения, които неизбежно щяха да погълнат останалата част от семейството. Стори му се обаче, че Тедж вложи и нещо повече, когато вирна брадичка, хвана го под ръка и каза:

— Да, точно това ще направя. Ще остана със съпруга си.

Иван сложи другата си ръка върху нейната и я стисна лекичко. „Да, стой си тук. Докато съм жив“. Срок, който изглеждаше насърчително по-дълъг сега, отколкото преди няколко часа, но Иван не смяташе да внася поправки в снощното си предложение.

Шив кимна отсечено, вдигна глава и срещна въпросителния поглед на Саймън. После му подаде голямата си лапа.

— Е. Тази наша малка игра се оказа истинско приключение. Справихте се отлично, капитан Илян.

Илян, хипнотизиран сякаш, стисна ръката му.

— Благодаря. Макар че по моя преценка вас ви подхлъзна най-вече лошият късмет. Освен това… възможно е играта, или сделката, още да не е приключила, барон Кордона.

Шив свъси чело, но все пак позволи на Биърли, който приличаше на овчарско куче пред нервен срив, да ги подкара към линейките. Удин хвърли последен поглед през рамо, очите й бяха присвити от подновен интерес. Линейките потеглиха в конвой, но без сирени и Иван си отдъхна. Точно в момента нямаше настроение за силни звуци.

Явно получил сигнал с висок приоритет по слушалката в ухото си, Алегре възкликна:

— Какво? Тук? Не, разкарай го! — След миг гърбът му се изпъна неволно в стойка мирно. — Да? Да, тук е. Не… ако позволите да възразя… Да, сир.

Последното беше казано с примирена въздишка, след което Алегре тръгна към шатрата на командния пункт.

Заради дочутия разговор Иван не се изненада особено, когато след няколко минути имперски гвардейци в черно-сребърни зимни униформи се появиха иззад ъгъла, яхнали гравискутери в кръг около дълга наземна кола. Колата спря безшумно до тротоара. Гвардейци и охранители от ИмпСи си размениха знаци и кодови реплики, след което куполът на колата, грейнала в сребърно въпреки утринния сумрак, се отвори достолепно. Грегор, с униформата на дом Ворбара, избърса лицето си и подаде кърпата на един напрегнат като струна мъж, в когото Иван позна личния му и верен до смърт камериер — други главнокомандващи може и да се явяваха небръснати по спешност, но не и този, поне ако зависеше от камериера му, — и слезе от колата под бдителните погледи на старшите си гвардейци.

Всички застанаха мирно, с изключение на лейди Алис, която кимна едва забележимо на величеството — при нея това се равняваше на реверанс. Алегре и Галени отдадоха чест. Грегор им отвърна с подобаващото императорско кимване.

— Иване! — каза императорът с глас, който не се извиняваше за радостта да го види жив и здрав. Прегръдката, която последва, също беше искрена. — Казаха ми, че са те извадили от гроба жив, но исках да се уверя лично. Лейди Тедж. Много се радвам. — Сведе глава над ръката ѝ; тя успя да приклекне в приемлив реверанс.

Императорският поглед се спря върху Саймън, който наблюдаваше всичко това с крива усмивка.

— А, Саймън. Каква е тази история, *по дяволите*? — В погледа на императора ясно се четеше един въпрос, а именно „защо аз нищо не знаех за това?“. Добре, че не той беше под прицела на този поглед, помисли си Иван и потръпна. Е, сигурно щеше да дойде и неговият ред.

Саймън отвърна малко смутено:

— Обадих ви се с молба да се видим и си уговорихме обяд за утре, помните ли?

— Да?…

— Трябваше да го направя по-рано. А обяда да уговорим за вчера.

Грегор прие това с бегло кимване, което не вещаеше нищо добро.

— Ще обсъдим това. По-късно.

После плъзна поглед по разкопания пейзаж.

— Генерал Алегре… — Алегре се изпъчи вдървено. — Добра работа. — Генералът издиша скришом, а Грегор продължи: — Бих искал да говоря лично с ръководителя на инженерния екип.

Алегре забърза към командния пункт и доведе главния инженер, който дирижираше своя взвод от инженери и техници, пръснати из целия периметър. Иван го познаваше — полковник Ото, един от шефовете на столичното командване. Също като на Галени, и неговият военен чин беше подплатен с докторат. Беше с униформа под шинела — от черния наряден вид, разумен избор предвид обстоятелствата и подходящо опръскан с кал. Кал беше полепнала и по подметките на тежките му ботуши. Полковникът прие със задоволство високата оценка на императора за свършената работа, но и някак разсеяно.

И веднага щом императорското внимание се насочи другаде, дръпна Иван настрана.

— Ворпатрил. Какво можеш да ми кажеш за тази микоразлагаща гадост, с която си имаме работа? Онази жена, Звездичка, не ни помогна много, да не кажа никак.

— Прояжда дупки в земята. Разклонява се на случаен принцип. Мисля, че преобразува неорганичните вещества в стени на прохода, но не съм сигурен. Намерете лейди гем Естиф, по възможност преди пладне, и не й позволявайте да ви вземе страха. А, и пътьом вземете някой опитен биолог от Имперския научен институт. У нея има още от микоразлагащия агент — непременно го конфискувайте и го предайте на Научния институт. Приложението на това нещо в строителството би спестило милиони.

— Като инструмент? Или като оръжие?

Иван въздъхна.

— Има още работа по него, ако искаме да го използваме като инструмент. За оръжие е готово, мисля. Но наистина трябва да впрегнете умните глави от Научния.

Ото кимна нерадостно, но с разбиране.

Алегре се приближи с ръка на малката слушалка в ухото си.

— Ото. Едно от твоите момчета, капитан Рокс, чака на осигурения периметър. Ще говориш ли с него?

Ставаше въпрос за новия осигурен периметър, съобрази Иван, разширен заради присъствието, дай боже временно, на императора. Грегор разговаряше със Саймън и лейди Алис, хокаше ги, ако можеше да се съди по изражението му, а Тедж слушаше напрегнато и от време на време вмъкваше храбро по някоя реплика.

— Да. Да дойде — каза Ото.

Ако инженерът се познаваше по калта, значи Рокс беше нещо като дете чудо, помисли си Иван, когато капитанът се приближи с гравискутера си и слезе. В сравнение с него Ото изглеждаше артистично опръскан с цел декорация. Рокс и шефът му си размениха военен поздрав точно толкова формално и небрежно, колкото го правеха аналитиците от ИмпСи, когато ги чакаше работа. Забелязал новодошлия, Грегор се приближи колкото да чува разговора, но не толкова, че да го прекъсне с персоната си.

— Най-накрая проследихме тъпата отводнителна тръба, полковник — докладва задъхано Рокс. — Излива се в реката на километър под Звездния мост. Беше яко запушена, но преди около час изведнъж се отпуши. Изгубихме дистанционната сонда, калният порой я завлече. Слава богу, че още не бяхме пратили хора. Изчисленията ни бяха за дебит от един до три кубични метра в секунда.

Алегре, приближил се навреме да чуе последното, каза:

— При дебит от един до три кубични метра в минута водата ще се отцеди доста бързо, нали?

Рокс вдигна поглед, видя генералските нашивки на Алегре и очите на Хор върху яката и успя да козирува, както се полага. Генералът му върна любезно поздрава.

— Не в минута, сър. В *секунда*. И не е дъждовна вода. Кал. Много кал. Като… като кал под налягане. Когато тръгвах насам, струята се изстрелваше десетина метра право напред, преди да падне в реката.

Грегор, приближил се при тази омагьосваща словесна картина, спря и погледна към нещо отвъд улицата, килнал едва доловимо глава.

Алегре свъси чело.

— И откъде идва всичката тази кал?

— Това е добър въпрос, с който ще се заемем веднага щом отхвърлим последните ви пет спешни молби, генерале — каза

полковник Ото. С всяка секунда изглеждаше все по-изнервен и измъчен. — А сега, ако може хората ми вече да се върнат на работа…

— Гай — извика Грегор на Алегре, все така вперил поглед през улицата. — Централата на ИмпСи винаги ли е била… знам ли, килната? Или е някаква оптическа измама?

Алегре се обърна да погледне… и застина хипнотизиран.

Грегор продължи неуверено:

— За пръв път гледам сградата от този ъгъл. Може да е поредната смътна диспропорция на Доно Ворутиър, плод на откачените му теории за психологията на архитектурата.

Иван също се обърна да погледне. Както и всички останали. Тедж, Саймън и увисналата на ръката му Алис застанаха до него.

Иван примигна. После примижа. Грегор имаше основание — лявата страна на сградата наистина изглеждаше малко по-висока от дясната. Или… дясната — по-ниска от лявата?…

В двора отвъд отворените порти на централата едно паве изскочи от настилката и се търкулна. След миг още няколко последваха примера му, съвсем като пуканки, които тъкмо са започнали да се пукат. Големи гранитни пуканки. Някакъв войник, който тъкмо пресичаше двора, извика и отскочи стреснато пред тази неочаквана бомбардировка отдолу нагоре.

Силен трясък… и широка пукнатина се плъзна на зигзаг по стълбището с ненормално високите стъпала. С ужасен пронизителен писък тежките бронзови врати на сградата се огънаха и помежду им зейна тясна пролука.

— Какво става, по дяволите?… — измърмори Алегре и тръгна напред.

Ото го сграбчи за лакътя и го дръпна.

— Не, сър!

— О, сякаш се изравни — каза Тедж. — Или… не…

— Не… — каза Ото, докато оглеждаше с професионален поглед назъбения от бойници покрив на централата. — Просто и другата половина потъва.

И от двата странични изхода се изливаха потоци хора в зелени униформи, при дебит, предположи Иван, от приблизително един кубичен метър в секунда.

— Напускат поста си? — каза Алегре, някъде по средата между одобрението и възмущението.

Саймън, прехапал долната си устна, каза колкото да освободи напрежението:

— Ако трябва да гадая, това са момчетата, отраснали в земетръсни райони, Гай. — И след секунди, когато потокът евакуиращи се намаля, добави под нос: — Онези, които още са вътре, навярно ще заслужат похвалата ти. Онези, които излязоха, лично аз бих повишил незабавно…

Алегре вдигна комуникатора към устните си. Говореше дрезгаво и млъкваше само колкото да чуе отговора. Полковник Ото хвърли още един опулен поглед на зрелището, после хукна към шатрата и комтаблата си.

Саймън гледаше с широко отворени очи как сградата продължава, много бавно, да потъва. Потъваше целокупно, без да се разцепи — старият Доно можеше да е бил луд, но не и некомпетентен. След още десетина минути, неизбежно и в тишина, нарушавана само от тихи ругатни и по някой вик от другата страна на ошипените зидове, земята погълна първия етаж. Бронзовите врати се озоваха в сутерена и продължиха надолу. Фризът над тях, онзи със запечените водоливници, изчезна, сякаш някой отмъстителен бог ги беше завлякъл обратно в преизподнята. Накрая потъването забави темпа си. Сега обитателите на третия етаж можеха да прекрачат през прозорците и да стъпят на земята, стига да имаше прозорци, през които да прекрачат. Вместо това няколко мъже се спуснаха с въжета от покрива.

— Е — каза Грегор задавено. — Това е… изненада.

Стряскащ кикот си проби експлозивно път през стиснатите устни на Саймън. Той затисна устата си с ръка и успя да каже с що-годе премерен тон:

— Боже, дано никой не е пострадал. — И развали всичко, като се изкиска отново, още по-силно. Лейди Алис го стисна за лакътя и го погледна с тревога.

Гвардейците на Грегор най-после успяха да го откъснат от хипнотизиращата гледка и да го качат в наземната кола. Заобиколена от ескорта си в черно и сребърно, колата се отдели от бордюра и бавно потегли. На Иван му се стори, че различава познато лице, залепило нос

за прозрачния купол. Величеството зяпа ококорено назад чак докато колата не зави зад ъгъла на път към двореца.

— Няма никаква полза да стоим тук, Саймън, любов моя — каза лейди Алис след още няколко минути, преминали в мълчаливо зяпане. — Да си вървим, а? Вкъщи? Иване, понеже вече ви спасиха и прочие… Тедж, ще дойдете ли с нас? Нямам търпение да ни разкажете подробно за… за изпитанието си. А и ако потрябваме за нещо, там лесно ще ни намерят. — Хвърли още един изумен поглед през рамо към… към горната половина на централата на ИмпСи. Отряди на спешните подразделения — и военни, и общински, и всякакви — се тълпяха около сградата и се караха за най-добрия подстъп.

— Да, несъмнено ще ни намерят — каза Саймън.

24.

Тедж остана с впечатлението, че от ИмпСи много биха искали да покрият своите две пресечки от Ворбар Султана с огромен брезент, но вече беше твърде късно за това. Покрай драматичната — да не споменаваме кална, шумна и публична — спасителна операция с мащабни изкопни работи, слуховете за почти откраднато съкровище, престъпни босове, космическа инвазия, грозни похищения на красиви жени, контрабандисти и какво ли още не, и всичко това в самото сърце на империята и придружено в добавка от мистериозното потъване на една от най-знаковите сгради на планетата, погълната от самата планета, кажи-речи единственото нещо, което правителството съумя да опази в тайна, бяха подробностите около микоразлагащия агент.

— Надявам се хората на Грегор, които се занимават с контрол на щетите, да опазят поне тази тайна — каза Иван Ксав на Тедж. — Иначе семейството ти може сериозно да пострада. За другото най-много да влязат в затвора, но за това… Бараяр още не е преболедувал травмата от експериментите с биологични и химически оръжия, които сетаганданците са провели тук по време на Окупацията. Слухът, че сте пуснали мутирал чуждопланетен лишей в *нашата биосфера*, може да ви струва живота, буквално. Разчленяването на Лудия император Юри ще бледнее в сравнение с това. Градът ще се напълни с гневни тълпи, които ще ви разкъсат, а после ще разкъсат разкъсаното. Военните няма да ги спрат, защото в огромната си част ще се *присъединят* към тях.

— Да, но микоразлагащият агент е от Земята — каза колебливо Тедж. — Няма нищо общо със Сетаганда. А Земята… не се брои за „чужда планета“, нали? Защото е люлката на човечеството и прочие. А баба *каза*, че агентът е безопасен.

— Големи гневни тълпи, безчетни. — Иван Ксав поклати глава. — Докъдето ти поглед стига.

Саймън Илян кимна неохотно в знак на съгласие.

Същата вечер Арките бяха изписани от Военната болница в отлично здраве и върнати не в хотела си, а в един празен апартамент

няколко етажа под мансардното жилище на лейди Алис. Униформени охранители от ИмпСи стояха на пост във фоайето, други патрулираха на приземния етаж. Вещите им, всичко без комуникационните устройства от различен вид, бяха донесени от хотела доста по-късно, след обстойна проверка от специалисти по сигурността, каквито понастоящем не достигаха. Иван Ксав се зачуди на глас колко ли отпуски за Зимния празник са били прекратени по спешност и добави, че това също щяло да се впише по сметката на Арките.

Все още не бяха арестувани официално, за разлика от сер Имола, както Тедж разбра със задоволство. Правилно било да се каже, че са „задържани по усмотрение на императора“, термин, който накара Гъли да се намръщи и да се качи в апартамента на лейди Алис — съпровождана от охранител с безизразно лице, — за да провери точното му юридическо значение. Иван Ксав обясни мрачно, че би било по-точно да се каже „задържани *за усмирение* от императора“. От друга страна, това, изглежда, отлагаше поне временно прекратяването на визата им, макар че, доколкото Тедж схващаше ситуацията, депортирането им по спешност можеше да излезе на дневен ред по всяко време.

Въпреки охраната и прочие предложения за интервюта по медиите все пак пробиха път до тях.

Гъли каза колебливо:

— Може би идеята не е толкова лоша. Ако успеем да се представим в добра светлина, това може да подпомогне бъдещата ни защита.

— Лично аз — отбеляза свирепо лейди гем Естиф — бих била *повече* от щастлива да кажа това-онова на този мракобесен свят.

Барон и баронеса Кордона се спогледаха.

— Никакви интервюта — каза баронесата. — Нито дума.

— Да — въздъхна баронът.

Евакуирането на критично оборудване и документация продължаваше през покрива на потъналата централа под строга военна охрана и ескорт до други правителствени сгради в съседство. По този повод Илян присви болезнено очи и измърмори:

— Господи, стаите с веществените доказателства сигурно са съсипани. Не ми се мисли какво ще открият момчетата, когато стигнат до тях.

Според новинарските емисии потъването на централата се било забавило значително. Бавно или не обаче, до полунощ шедьовърът на Доно Архитекта беше потънал до четвъртия си етаж в земята.

На следващия ден Саймън отиде на уговорения си обяд с Грегор. Върна се след час.

— Не се случва често — отбеляза той, било към лейди Алис, било към близката далечина по принцип, не стана ясно, — не се случва често Грегор да си позволи удоволствието на сарказма. Видно беше, че му се отразява добре. — После добави под нос: „Живеем, за да служим“, затвори се в кабинета си и не излезе оттам до вечерта.

Когато ревизорите от Имперската счетоводна служба, които инвентаризираха съдържанието на стария сетагандански бункер под ръководството на комодор Дъв Галени — който беше прехвърлен временно от своя отдел до приключването на тази спешна задача, — стигнаха в оценката си до един милиард и сто милиона марки, достъпът на медиите до докладите им беше прекратен.

— Какво — попита Гъли, надничайки над рамото на Иван Ксав, — означава „свръхсекретно императорско… — примижа, преди да довърши — дознание“?

— Ами, нещо като призовка — каза Иван Ксав. — Със зъби. Макар че това би било… би било…

— Меко казано? — подсказа му Тедж, която надничаше над другото му рамо.

— Да — каза с глух глас той. — Много меко…

Доскоро Иван се бе надявал да придружи Тедж при първата й визита в Императорския дворец, но не при такива обстоятелства. Сега тя оглеждаше с тревога разпростряната се в парка масивна сграда, гигантски неправилен правоъгълник на четири до шест етажа, в зависимост кое крило гледаш, и чудати топли връзки, малко като замъка Воркосиган, но умножено по четири, с по-нови достроявания, датиращи от годините след една или друга война. Източният портален

вход беше от по-старите, величествен и с изобилна декорация. Наземната кола на маман тъкмо изплюваше пътниците си — самата лейди Алис, Саймън и старшите Арки (плюс една гем Естиф). Иван паркира своя двуместен автомобил зад тях, слезе, отвори вратата на Тедж и двамата ги настигнаха при големите двойни врати, където ги чакаше личният майордом на Грегор. Тази сутрин майордомът изглеждаше мрачен и изпълнен с подозрение, макар че щом зърна Саймън, физиономията му се преля в каменна безизразност. Иван удостои с физиономия тип „сърдито раздразнение“.

Придружен от двама дворцови охранители — навярно в ролята на овчарски кучета, които да държат стадото накуп, — майордомът ги поведе по коридори и стълбища, които, странно защо, водеха *надолу*. Иван рядко беше слизал в тази подземна част на двореца, пълна предимно с малки съвещателни зали. Различните публични церемонии и празненства, като наближаващия императорски бал за Зимния празник, се провеждаха другаде, а достъпът на гостите до сутерена беше строго ограничен. Помещението, в което ги вкараха, приличаше повече на малка, но много добре оборудвана университетска аудитория, отколкото на съдебна зала. Най-отпред имаше катедра и маса с комтабло, а седалките бяха подредени в амфитеатрални дъги. Залата би могла да побере четирийсетина души, но днес капацитетът й очевидно нямаше да се запълни въпреки пристигналите по-рано младши Арки плюс Биърли. На маса встрани бяха сервирани, слава богу, кафе, чай и пасти — Иван не можа да реши дали това е знак за гостоприемство, или предчувствие за много дълго съдебно заседание.

Наля на Тедж кафе със сметана, предложи й да си вземе от пастите, но тя отказа с вяла усмивка — лош знак, — после отиде при Биърли и измърмори под нос:

— Ти лична покана ли получи, или си тук като цивилен пъдар от ИмпСи?

— И двете — измърмори на свой ред Би. — По покана и на Грегор, и на Алегре, представи си. Отделно получих подробни инструктажи от ИмпСи.

— В множествено число? Намерили са време за *няколко* инструктажа?

— О, тази седмица се ползвам със специалното им внимание — каза Биърли и се намръщи. — От онзи вид, който не вещае нищо

добро. Сто пъти им казвах, че имам нужда от подкрепления… Както и да е.

А после се наложи всички присъстващи да оставят напитките си и да преглътнат по спешност последната си хапка, защото майордомът се появи и заяви:

— Внимание, моля. Император Грегор Ворбара.

След дълги колебания Иван беше избрал хубав цивилен костюм вместо зелената непарадна униформа; Грегор, интересно, беше направил подобен избор в строго тъмносиньо. Следваха го шефът на личната му гвардия и главният му секретар, който се отправи към катедрата да подготви документите. Набора неуверени полупоклони, недовършени реверанси и сведени глави Грегор прекъсна с жест, който сякаш казваше: „Добре, добре, но задръжте малко“, а гвардеецът се разбърза да му донесе кафе и две обезболяващи таблетки — последното изпълни Иван с остро чувство на вина, — които Грегор преглътна с кафето, преди да се отправи към катедрата. Секретарят подкани присъстващите да заемат местата си — старшите Арки и бабата на първия ред, плюс Гъли, Тедж и Иван, който седна в края, откъдето можеше да вижда всички, без да върти постоянно глава; Риш, Звездичка, Перла, Смарагд, Амири и Чер, плюс Биърли, седнаха на втория. Гвардеецът застана до стената, така че да държи под око цялата зала, а секретарят се настани пред комтаблото в ролята на протоколчик.

Грегор остави кафето си на катедрата и обходи с хладен поглед смълчаната публика.

— Събитията от последния уикенд пораждат редица спорни въпроси от правно и практическо естество, не на последно място с юрисдикцията, защото Ворбар Султана е столица както на империята, така и на окръг Ворбара. Първо, въпросът за евентуалните престъпления, закононарушения и заплаха за общественото здраве на територията на град Ворбар Султана и окръг Ворбара. Тези казуси се разглеждат от Графския съд на окръг Ворбара, в който аз, като граф Ворбара, съм върховен съдия и арбитър. Второ, ако разглеждаме случилото се като нападение срещу ключов военен център на империята, то аз, като главнокомандващ на бараярската армия, отново съм човекът с върховната власт. И накрая, налице са въпроси, които засягат добруването на империята като цяло, за което аз — като

император — отново имам последната дума. Реших да събера всички тези юрисдикции… — не каза „накуп“, но Иван лесно отгатна подтекста в думите му, — и да разгледам всички основни въпроси по време на тазсутрешното изслушване. Накратко, предлагам ви бързо производство без право на обжалване. Ваше право е да приемете това предложение и да се съобразите с моята присъда, или не. Свободни сте да обсъдите помежду си вариантите и да ми съобщите решението след това.

Гъли стана и се отправи с бърза крачка към старшите Арки. Грегор тръгна към масата за още кафе, взе си и паста. „Точно така, сир — помисли си Иван, — хапнете си пастичка, вдигнете нивото на кръвната си захар“. Самият той се присъедини към съвещанието на Арките. Майка му и Саймън обаче останаха на местата си.

Гъли тъкмо казваше:

— Ако искаме да отложим максимално присъдата, трябва да действаме сега. Има куп процедурни възражения, на които да се позовем, за да отложим изслушването. Вече така или иначе бях подготвила план във връзка с удължаването на визата. С минимална преработка можем да го използваме за…

— Ако може да ви дам един съвет… — прекъсна я Иван.

— Слушаме те — подкани го баронесата.

— Десетина хиляди души чакат на опашка за минутка от времето на Грегор, а на вас той ви предлага на тепсия целия си предобед. Втори път няма да се случи. Освен това — дрехите му.

— Дрехите му? Какво дрехите му? — попита озадачено Шив.

— Те са знак. Ако Грегор смяташе да ви подгони заради местни въпроси, включително заради онзи трижди проклет микоразлагащ агент, щеше да облече графската си униформа в черно и сребърно. Ако е смятал да съсредоточи обвинението около щетите, които нанесохте на ИмпСи, щеше да облече непарадната зелена униформа. Вместо това идва тук с цивилен костюм, не като граф, не като военен, а като *политик*. Това означава, че иска нещо, което все още му убягва. И че може би има за вас предложение за сделка. Но само ако не му губите времето с глупости и ако не го ядосате.

— А него какво го ядосва? — попита Шив и присви очи.

— Ами, когато някой му губи времето например.

— И по какво се познава? — попита Тедж и погледна притеснено към подиума над рамото на Иван. — Че е ядосан?

— Ами… — Иван се поколеба. — Боя се, че вие няма как да познаете. Ще трябва да питате мен.

След което се оттегли, така че Арките да обсъдят положението насаме. За негово огромно облекчение, след минутка Шив се обърна към подиума и заяви:

— Къща Кордона се доверява на правосъдието на Негово императорско величество.

Лейди Алис не каза и дума, само вдигна ръка към устата си, жест, в който Иван разчете облекчение. Което за пореден път повдигна въпроса какво точно е било съдържанието на полутайните женски съвещания от последните няколко дни между Мойра, Удин и Алис.

Секретарят погледна комуникатора на китката си, стана и отиде да отвори вратата. Майордомът водеше нова делегация. Иван познаваше всички новодошли.

Дъв Галени беше със зелената си униформа, образцов имперски офицер от глава до пети; генерал Алегре — също; както и полковник Ото, уверен в ролята си на експерт и без нито едно петънце кал по униформата. Също толкова уверен в ролята си на експерт, да не говорим за гигантското му его, беше и д-р Вон Уедел от Имперския научен институт, водещ специалист по биология — молекулярна, генетична и всякаква. По петите му вървеше главният административен директор на института Сюзан Алегре, навярно със задача да дърпа юздите на Уедел, нещо като звероукротител, от какъвто той обикновено се нуждаеше, или пък за да следи и ограничава евентуалните по-нататъшни претенции към поверената й институция; така или иначе, когато ги подканиха да заемат местата си, мадам Алегре седна до Уедел, а не до съпруга си.

След като всички се настаниха и залата утихна, Грегор продължи:

— Има два възможни подхода към решаването на всяка дилема, било в правораздаването, било другаде. Единият е да започнеш с фактите и да ги проследиш безпристрастно до източника им; другият — да започнеш с желания резултат и отзад напред да нагодиш стъпките, необходими за неговото постигане. Ще ми се днес да пробваме един среден подход. Нека започнем с началото и с няколко

централни факта… Комодор Галени, успяхте ли да установите защо информацията за сетагандански бункер и неговото съдържание е убягнала от вниманието на ИмпСи преди години? И как сержант Абелар и неговата бомба са се озовали под централата на службата?

— Да, сир. Вчера и тази нощ отбелязах значим напредък в изясняването и на двата въпроса.

След последния му доклад тоест, което означаваше, че част от информацията ще е нова и за Грегор. Императорът подкани с жест Галени да застане отпред и се опря на катедрата.

Дъв застана до масата с комтаблото спокойно като университетски преподавател с многогодишен стаж. Огледа слушателите си с почти толкова любопитство в погледа, с колкото го гледаха и те.

— Прегледах документите и записите, останали от строежа на централата на ИмпСи отпреди близо осемдесет години, и успях да проследя офицера, който е подписал доклада за инспекцията на бункера, някой си капитан Гео Фарос. Бил е на служба в ИмпСи; за инспекцията на бункера към него е бил прикрепен помощник от инженерния корпус, сержант Влад Норман. Месец по-късно и двамата, заедно с още трима цивилни служители, загинали при трудова злополука на строежа, когато, според извършената впоследствие проверка, два етажа в процес на изграждане се сринали заради неправилно оразмеряване и инсталиране на сглобките. „Шашма“ — този, ъъ, строителен термин е подчертан в доклада. С двойна черта.

Полковник Ото, на третия ред, вдигна заинтригувано вежди и кимна. Галени му кимна на свой ред, като аналитик на аналитик, след което продължи:

— Във връзка с тази злополука и по подозрение в неоторизирани икономии на материали император Юри, по препоръка на своя архитект, наредил ръководителят на строежа да бъде обесен, а всички сглобки на трегерите да бъдат подсилени тройно, но това е друга история.

— Аха, доброто старо време — измърмори Ото. Не стана ясно дали го казва с ирония, или с носталгия.

— Има две възможни обяснения защо бункерът и неговото, ако позволите да отбележа, изумително съдържание са останали встрани от вниманието на ИмпСи. Възможно е Фарос и Норман просто да са

претупали инспекцията, било от мързел, било притиснати от кратките срокове. Решили са, че бункерът, изграден трийсет години по-рано, едва ли съдържа нещо интересно или опасно. По онова време строежът вече бил надхвърлил и бюджета, и сроковете за изпълнението си — последвалата история със сглобките на трегерите вероятно е била резултат от същото изоставане, — затова тази хипотеза не може да бъде отхвърлена напълно. Второто възможно обяснение е, че Фарос и Норман са открили какво има в бункера и са решили да премълчат новината, та на някакъв по-късен етап да се върнат и да изнесат част от него за лично облагодетелстване. Военното досие на Норман е безупречно, но и изкушението, както вече знаем, е било голямо. При Фарос такъв вариант изглежда още по-правдоподобен — по онова време нещата около Юри вече започвали да намирисват, а той, поради поста си, е бил в позиция да наблюдава въпросното вмирисване отблизо, така че лесно е могъл да се изкуши — било от алчност, било от страх, било и от двете — да подсигури бъдещето си по този алтернативен начин.

— Вие кое обяснение смятате за по-правдоподобно? — попита Грегор.

Галени поклати глава.

— Когато изследваме историята, най-интересният въпрос е „Какво са си мислили онези хора?“. Уви, той често е и най-трудният. Освен ако в процеса на разследването не изскочат някакви нови документи, ще можем да разчитаме единствено на догадки, а те нямат научна стойност.

— Добре — каза Грегор като че ли малко разочаровано. — А Абелар? Между другото, късно снощи разговарях с вицекраля на Сергияр. Арал каза, че не помни да е пращал човек със заповед да взриви щабквартирата на ИмпСи, когато службата е била под командването на Вордариан. Нормално би било решението за подобно действие да бъде одобрено на най-високо ниво, тоест от него, но според собствените му думи тогава царял такъв хаос, че не било изключено някой да е действал на своя глава. Арал добави и още няколко думи за излишната инициативност, която едни или други офицери са склонни да проявяват, но това няма връзка с настоящото изслушване.

Галени беше наострил уши, но явно остана разочарован.

— Надявах се, че той ще може да хвърли известна светлина върху… е, какво да се прави. Поне знаем със сигурност, че заповедта не е дошла от Негри срещу Вордариан, защото по онова време Негри вече е бил мъртъв.

Илян се изкашля и каза:

— Всъщност историята показва, че заповеди на Негри със задна дата са били изпълнявани дори след физическата му смърт. По онова време. — Ръката му намери ръката на лейди Алис между столовете им.

Галени, изглежда, прие болезнено раздялата си с една от много малкото уж безспорни свои хипотези.

— Ясно. В такъв случай… Допреди Претендентството Абелар е имал образцово досие. Това… не ни помага особено, защото по онова време немалко офицери и служители искрено са вярвали, че Вордариан е най-доброто решение за Бараяр.

— Точно затова регент Воркосиган беше толкова щедър с амнистиите след края на гражданската война — вметна Грегор.

Галени кимна предпазливо.

— Абелар е бил старши охранител в щабквартирата на ИмпСи, следователно е познавал добре територията на… и *под* комплекса. Данните за него секват рязко в началото на размириците, а по-късно името му се появява в списъците с изчезналите. И то, забележете, без обичайната добавка — „изчезнал по време на бойни действия“ или „изчезнал без разрешение“. Просто „изчезнал“, точка. Определено не е бил обвинен в дезертьорство. При други обстоятелства бих настоял останките му — неговите и на оборудването му — да бъдат предадени на криминалистите за изследване, с надеждата те да открият някакви веществени доказателства за естеството на бомбата и тунела, който сержантът е прокопал, но… уви.

— Уви, наистина — въздъхна Грегор и стрелна притихналите Арки с недотам приятелски поглед.

— Ядосан ли е? — прошепна Тедж в ухото на Иван.

— Не още — прошепна в отговор той. — Шш, тихо.

— Е, каква е вашата теория? — попита Грегор. — Като бивш аналитик от ИмпСи.

Галени определено изглеждаше измъчен въпреки храбрите си усилия да го прикрие. Иван се зачуди дали комарецът не си повтаря

наум АБВ-то на Илян — „Акуратно, бързо, важно“, — навярно с добавката: „Изберете си две от трите“.

— Имам *чувството*… — силното ударение подсказваше колко ниско стои тази дума в личната му класация, — че Абелар е бил един от многото мъже, които са се оказали отделени от своите части, присъединили са се към други войници със същата съдба и тези новосформирани подразделения са продължили войната по собствена инициатива и с наличните средства. Което още не доказва чия страна е взел Абелар. Ако разполагах с повече време, бих насочил разследването към старите му бойни другари, бих разпратил наши агенти да открият живите сред тях и да ги разпитат.

Иван погледна Алегре. Генералът беше примижал болезнено и навярно редеше молитва наум: „Моля те, Грегор, нека не е тази седмица“.

Грегор може и да беше чул молитвата. Така или иначе, каза следното:

— Как върви изпразването на бункера?

Гъли скочи на крака.

— Ако позволите да изтъкна аргумент от бараярското право. Ваше, ъъ… сър. — Е, явно беше запомнила поне това от краткия инструктаж на Иван. „Не, не се обръщай към него със «сир». Той не е *ваш* владетел, а «сир» означава «господар», следователно не ви е «сир».“ Както и да е, Грегор й кимна да продължи. — Според бараярския закон се полагат десет процента от стойността на находката на онзи, който е намерил изгубена вещ, включително исторически артефакти, конфискувани от окръжните или имперските власти.

— За бога, Гъли, това се отнася за *изгубени портфейли* — измърмори под нос Иван. Сигурен беше, че само Тедж го е чула, но явно не, защото Гъли му хвърли яден поглед, преди да продължи решително:

— Къща Кордона би искала да предяви колективен иск върху десет процента от съдържанието на бункера, старото работно място на лейди гем Естиф, на основание че без нас то никога нямаше да бъде открито.

— Чак пък никога… — измърмори Илян.

— Непокътнато — възрази моментално Гъли. — Бъдещето крие много въпросителни. Например: кой би го открил след неизвестен брой години и колко би могъл да изнесе под носа ви, преди вие да се сетите, че долу има нещо.

Грегор вдигна ръка да ги усмири.

— Наясно съм със закона, който цитирате. Ще се върнем на този въпрос по-късно.

„*Ние* ще се върнем?“ — отбеляза си наум Иван. „Ние“ като обикновено множествено число, или императорско „ние“? Така или иначе, в проблясък на рядка съобразителност, Гъли кимна и си седна на мястото.

Грегор каза:

— Моля, продължете, комодор.

Галени кимна и продължи:

— Помолих професор Хелен Вортис и екип по неин избор да се заемат с консервацията на всички документи, писмени и дигитални, с чиято евакуация приключихме вчера. Понастоящем документите се съхраняват под охрана в Имперския университет. Проучването и консервацията им тепърва започват.

Грегор махна подканящо с ръка — „И?…“

— Предварителната ни оценка за стойността на останалите находки, които успяхме да инвентаризираме и евакуираме на този етап… данните ми са от тази сутрин, проверих, преди да тръгна насам… — Галени се изкашля да прочисти необяснимо пресъхналото си гърло, — възлиза на три милиарда и деветстотин милиона марки.

Грешка, поправи се Иван, нека бъде „*обяснимо* пресъхналото си гърло“. Грегор, който беше приседнал на ръба на масата с комтаблото, буквално залитна. Шив потърка челото си, а лицето му се изкриви като на човек, страдащ от най-острата екзистенциална болка в историята на човечеството.

— Почти четири милиарда марки, Дъв? — попита Грегор. — Сигурен ли си?

— Говоря за онова, което успяхме да прегледаме. По план до края на седмицата трябва да приключим с горното ниво. Нямам абсолютно никаква представа какво ще намерим на долното.

— Горе-долу каквото и на горното, ако не греша — измърмори лейди гем Естиф.

Залата се смълча. Присъстващите гледаха отнесено, заети с проста аритметика.

— Нека отбележа също — отбеляза Дъв, възстановил строгия си професионален тон, — че настоящата стойност на произведенията на изкуството е значително по-висока, отколкото е била преди сто години. Един вид амортизация с обратен знак. Чудя се обаче… би трябвало доста хора да са знаели за бункера и съдържанието му, защото такова количество и асортимент не са довлечени там от един човек. Не мога да си обясня защо сетаганданците не са направили опит да измъкнат заровеното си съкровище.

Лейди гем Естиф изсумтя под нос — дори сумтенето й беше мелодично и приятно за ухото — и зачака.

Грегор я подкани с леко ироничен жест.

— Бъдете така добра и ни осветлете, милейди.

— Повечето неща бяха собственост на управляващата гем-хунта, а повечето членове на въпросната гем-хунта бяха екзекутирани при завръщането си на Ета Сета, затова — каза лейди гем Естиф. После добави: — А иначе бяха планирали да се върнат, да.

Иван не можа да прецени кой бе взел надмощие в жадния тон на Дъв — историкът или аналитикът по сигурността, — но така или иначе той каза:

— Искрено се надявам, че ще отделите време да си поговорим на четири очи, лейди гем Естиф.

Тя вдигна ръце с дланите напред, жест, който нямаше нищо общо с капитулацията, и каза:

— Това не зависи от мен.

— Благодаря ви, комодор Галени, това е засега — каза Грегор. — Полковник Ото, дали случайно вече не разполагате с по-пълен и по-подробен анализ, който да дава отговор на въпроса защо щабквартирата на моята служба за имперска сигурност понастоящем се намира почти изцяло под земята? От техническа гледна точка?

Иван добре помнеше паническите викове откъм шатрата на командния пункт в онзи емблематичен ден, сред тях и жални инженерски вопли от сорта на „Потъна бе! Потъна! Проклетницата просто *потъна*!“. „Анализ“, който полковникът лесно щеше да надмине.

Галени слезе от подиума и Ото зае мястото му.

— Сир. — Кимна на Грегор с дълбоко почитание, а на Арките се намръщи свирепо. — Продължават да пристигат данни, които внасят известни корекции в детайлите, но смятам, че общата картинка вече е ясна. — Вкара инфочип в четящото устройство на комтаблото. Над видплочата се материализира триизмерен образ с цветни очертания.

Ото махна със светлинната си показалка.

— Нивото на терена е в тъмнокафяво, околните сгради — в светлокафяво, сградата на ИмпСи е в зелено. — Там бяха, всичките шест етажа и няколкото подземни нива, кубична конструкция в подробен чертеж. — Това е бункерът. — Още няколко кутийки в синьо, диагонално спрямо големия зелен куб. — Старата отводнителна тръба. — Прозрачна тръба в червено, пресичаща под ъгъл улицата на голяма дълбочина. — Между другото, смятаме, че старият тунел на сержант Абелар вероятно е започнал точно от отводнителната тръба. Проникнал е оттам, после е запушил отвора, но така се е образувало слабо място… — показалката се врътна към едно по-тъмночервено петно, отбелязано с пунктир, — което е поддало, когато бомбата… — зловеща лилава точка, доста точно разположена в мащаба на проекцията, доколкото Иван можа да прецени, — се е взривила. А това е тунелът, прокопан от микоразлагащия агент, доколкото можахме да го картографираме. — Друга тръба, в жълто, която започваше с плътни линии от гаража под офис сградата зад ИмпСи и свършваше, отново с плътни линии, при бункера. — А това е предполагаемото междинно разположение на тунела преди взрива. — Разклонения с жълт пунктир точно под подземните нива на централата. — По всичко личи, че стените, които микоразлагащият агент изгражда, достигат високи нива на якост с времето, притежават висока издръжливост на външен натиск, но значително по-ниска на вътрешен. По време на подземната престрелка между престъпниците и охранителите от ИмпСи лъч на зашеметител е попаднал върху старата бомба и я е детонирал. — Така обрисуваната от Ото картинка не конкретизираше чие оръжие е предизвикало детонацията. Проблясък на лилава светлина изпълни жълтия тунел. — Въздухът и отделените при взрива газове са подложили на значителен натиск тунела по цялата му дължина; засега не е ясно дали е възникнала и вторична химическа реакция. Опънът от вътрешното налягане е пропукал стените, на места буквално ги е натрошил. Пораженията са различни, от видими пробойни до

микропукнатини. Едновременно с това слабото място на отводнителната тръба — което е съвпаднало с прокопания от микоразлагащия агент тунел или е било в непосредствена близост — е поддало, а тръбният елемент непосредствено под него е бил смазан и е затапил тръбата. По тази причина приижданата по тръбата вода се е отклонила през пробойната и напуканият вече тунел е започнал бързо да се пълни. Всъщност именно водата, изпълвайки мрежата проходи, е отложила временно сриването им, като е оказала натиск отвътре навън. В същото време обаче, прониквайки в пукнатините, водата допълнително отслабила стените на тунела и бързо е овлажнила дотогава сухия и стабилен подпочвен слой. Не забравяйте, че поради обилния дъжд отводнителните системи на града са били претоварени и водата е приижда с голям дебит. В резултат на всичко това разклоняващият се тунел постепенно се е превърнал в гигантска гъба точно под основите на ИмпСи. — Възголям участък с неправилни очертания под зеления куб грейна в червено. — Наляганието е растяло. — Червената светлина стана по-ярка, гъбата — по-голяма.

Иван хвърли поглед назад и видя идентични изражения на хипнотизиран ужас върху лицата на Илян и Алегре.

— Приблизително по времето, когато моите инженери прокопаха тунел до покривната плоча на бункера — в парка се появи бяла светлина, която се спусна в конус надолу до синия куб на бункера, — а може би и точно в момента, когато изрязвахме отвор в плочата, отводнителната тръба се е отпушила. Все още не мога да го докажа, но смятам, че именно вибрациите от нашите машини са причинили или най-малкото са ускорили отпушването. Така или иначе тръбата се е отпушила и е поела при пълен дебит гигантското количество вода, по-точно течна кал, с която е бил пълен тунелът. При което сградата на ИмпСи се оказва в ролята на тежко преспапие, което натиска гъбата и изстисква съдържанието ѝ в отпушената вече тръба.

Червена светлина се изля на импулси по отводнителната тръба.

— А останалото — въздъхна Ото — го видяхме с очите си. — Бавно, едновременно със сплескването на гъбата, зеленият куб започна да потъва под тъмнокафявата линия на терена.

— Кога ще спре да потъва и колко надълбоко ще се окаже? — попита генерал Алегре от мястото си на задния ред.

— Скоро, струва ми се. А колко надълбоко… да речем, че човек ще може да скочи от покрива без опасност за здравето си.

Кратко мълчание последва тази словесна картина. Ако Алегре обмисляше самоубийство във връзка с цялата тази история, каза си Иван, значи трябваше да избере друг метод, а не традиционния — скок от бойниците на ИмпСи. Грегор пръв се отърси и наруши хипнотизираното мълчание с думите:

— Благодаря ви, полковник Ото, презентацията ви разясни нещата.

— И аз благодаря, сир. Но големият въпрос, на който държа да получа отговор… — Той посочи отводнителната тръба. — Със сигурност знаем, че парчета от стените на тунела, изградени от микоразлагащия агент, са се смесили с калта. А калта, в по-голямата си част, сега се намира в реката. *Какво прави онова нещо там*, това питам аз. — Погледът, с който стрелна Арките, беше безпристрастен, но не и безстрастен.

— По този въпрос навярно ще може да ни даде по-подробна информация доктор Уедел. *Надявам се*, че сте отбелязали напредък през вчерашния ден, докторе. — По знак на Грегор Ото освободи катедрата, а Уедел я зае.

Уедел беше шейсетинагодишен учен с аристократично излъчване. Иван знаеше, че миналото му е доста по-интересно и разнообразно, отколкото подсказваше външността му, но това не го правеше по-лош учен. Тъкмо обратното навярно.

Уедел се изкашля нервно.

— Ами, сир… Всички знаем, че липсата на доказателства не е същото като доказателства за липса. Засега хората ми не са открили живи клетки на микоразлагащия агент в долното течение на реката. Открихме обаче фрагменти от тунелна стена, а това подсказва, че трябва да има и живи клетки. Има и една добра новина — живите клетки, които изследвахме, изглежда, не се чувстват добре в солена вода. Тоест, ако стигнат до морето, едва ли ще оцелеят.

— Това вече ви го казах — измърмори лейди гем Естиф. — Преди три дни.

Уедел я стрелна с поглед.

— Макар че горещо препоръчвам наблюдението да продължи, по мое мнение микоразлагащият агент представлява много по-малка

заплаха за общественото здраве от няколко други биологични кошмара, с които вие, бараярците, живеете от години, в това число и местната екосистема на планетата. С други думи, благоразумие — да, паника — не. Впишете агента към списъка с останалите си проблеми и си живейте постарому, така казвам аз.

Тедж, която го слушаше напрегнато, изведнъж примигна и прошепна на Иван:

— Ама той е джаксънианец. Или най-малкото е бил.

— Знам — отвърна й Иван също шепнешком. — Грегор също го знае. Не казвай на никой друг.

Грегор измери с поглед биолога.

— Да разбирам ли, че сте склонен още днес да изпиете чаша вода от долното течение на реката? — Предвид настроението си Грегор не би се поколебал да участва лично в този експеримент, помисли си Иван. Като наблюдател, не като опитна мишка тоест. Дали не беше скатал някое шише с речна вода зад катедрата?

— Да — отвърна спокойно Уедел, — стига да е преварена, за да се елиминират останалите осемнайсет патогена, които са част от обичайното й химическо съдържание. Пречиствателните станции би трябвало да са достатъчни, за да защитят вашите поданици. — Всеки достатъчно глупав да пие непречистена вода на тази планета си заслужаваше отпадането от генетичната база. Доколкото Иван го познаваше, Уедел вероятно си мислеше точно това, но беше достатъчно съобразителен да не го изрече на глас. Не и тук във всеки случай.

Грегор се обърна към публиката.

— Доктор Алегре, направени ли са тестове, които да потвърдят тази хипотеза за пречистването на водата?

— Това… лесно може да се направи — отвърна Сюзан Алегре.

— С други думи, тестове не са правени. Моля, възложете тази задача на хората си и докладвайте в най-къс срок.

— Да, сир. — Тя сведе глава към комуникатора на китката си.

— Добре, доктор Уедел. Вярвам, че и занапред ще следите отблизо речното съдържание — каза Грегор и го отпрати с жест да се върне на мястото си до административната директорка на института. Двамата моментално събраха глави. Иван предположи, че си разменят реплики от сорта на: „Браво, не оплеска работата“ и „А какво ще стане

сега с финансирането ни?“. Ото, изглежда, не вярваше и на дума от казаното. Същото важеше и за Алегре, но него жена му щеше да го укроти по-късно.

Грегор обходи с поглед двата реда Арки; Арките също го гледаха. На Шив безизразната физиономия му се получаваше много добре. Удин прокара пръсти през късата си коса. Лейди гем Естиф изглеждаше готова да изправи своите сто и трийсет години срещу всичко, което Бараяр би понечил да прати срещу нея.

— Така… третият аспект, по който остава да поговорим…

„А Грегор никога не говори наизуст по никой аспект, най-малко по политическите…“

— … е свързан с добруването на империята като цяло.

Тъмните очи на Шив внезапно се присвиха. Напрежението в тях почти се доближаваше до напрежението в очите на императора.

— Както вероятно си давате сметка, Бараяр няма интерес към агресивни начинания в местното космическо пространство на Джаксън Хол. Предполагам още по-ясно си давате сметка обаче, че това ще се промени, ако Сетагандската империя се опита, било директно, било чрез подставени лица, да придобие контрол над вашите точки за скок. Според моите аналитици в момента Къща Престен се явява в ролята на такова подставено лице, марионетка, ако щете, и обмисля стратегия за монополизиране на скоковите маршрути.

— Другите Къщи — каза с басовия си глас Шив — досега винаги са успявали да осуетят такива опити. За тази цел дори сключват съюзи помежду си, макар и временни. Случвало се е неведнъж.

Грегор отвърна съвсем спокойно:

— Две от петте Къщи вече са история. Останалите три ще ги последват.

Шив сви рамене.

— Фел е костелив орех.

— Барон Фел е много стар. Според последните ни доклади.

— Така е — измърмори Удин.

Грегор не мигна.

— Истина е, че Бараяр не би се отказал от съюзник на Джаксън Хол. Един съюзник, забележете, а не пет. Пет биха дестабилизирали крехките ни отношения със Сетаганда. В тази връзка, най-добре ще е,

ако въпросният съюзник не афишира връзката си с нас. *Един* съюзник, *таен*.

— За десет процента от съдържанието на бункера — подхвърли Шив — бихте могли да намерите повече от една Къща за продан.

— Да. Но никакви пари не могат да гарантират продължителна лоялност. Предпочитам съюзникът ни да поеме ангажиментите си по силата на своята свободна воля.

— Хм.

Грегор вдигна пръст.

— Десет процента — без разходите.

Шив вдигна въпросително вежди.

— По някакво чудо — продължи Грегор — катастрофата от предишния уикенд не взе човешки жертви.

— Тоест казвате, че няма да търгувате с човешки животи, така ли?

Грегор го изгледа хладно.

— Тъкмо напротив. Аз ежедневно търгувам с човешки животи. Те са монетата, с която Бараяр плаща всяка моя грешка, откакто навърших двайсет години. Означава обаче, че първата точка в разходната част няма да е щедри обезщетения за семействата на загиналите.

— Разбирам — каза Шив.

— Продължете, моля — каза Удин.

— Вместо това ще започна с всички оперативни разходи от миналата седмица насам, възникнали във връзка с тази извънредна ситуация.

Шив кимна бавно, сякаш да каже „това е справедливо“, но Удин сложи ръка върху неговата и той се въздържа от други преждевременни реакции.

— Освен това по всичко личи, че ще имаме нужда от друга сграда за ИмпСи.

Шив стисна едва доловимо зъби; Саймън, от друга страна, преглътна, сякаш преглъщаше екзалтиран и крайно нетипичен вик на искрена радост. Гай Алегре, който беше приседнал нервно на ръба на седалката си при този нов и по-мащабен обрат в разговора, се облегна доволно назад, сякаш на свой ред да каже: „Я да чуем“.

— Колкото до старата сграда… предвид настоящото ѝ местоположение старата сграда практически не подлежи на оценка. Може да се каже, че е безценна историческа реликва.

— Един бетански долар? — чу се тихо и въпросително откъм другия край на реда.

Грегор не обърна внимание на прекъсването.

— Така или иначе, струва ми се разумно да предвидим и запорираме известна сума, която да бъде използвана за евентуалното събаряне на сградата и разчистване на терена.

— Мм — каза Шив.

— Много по-неотложно е предвижданото на средства за отстраняването на всякакви замърсявания и увреди, предизвикани от микоразлагащия агент, които моите експерти успеят да открият. Няма да допусна *тази* операция да остане недофинансирана.

Лицата на двамата представители на Имперския научен институт грейнаха.

За разлика от тях, Шив се умърлуши. Но явно дори той беше научил нещо важно за Бараяр от тази среща, защото не тръгна да спори. Да се заинати точно по този пункт би било катастрофално за сделката, по-обидно за домакините дори от дребното заяждане за обезщетенията при смърт.

Една съвсем лека усмивчица накъдри устните на Грегор.

— Смятам обаче да проявя и известна щедрост. За да ускоря завръщането ви на Джаксън Хол, ще ви осигуря, пардон, ще ви *подаря* един скоков кораб. Невъоръжен, но както разбрах, доста бърз. — Грегор махна към тавана, вероятно имайки предвид нещо в орбита около планетата.

Новината явно свари Биърли неподготвен и той изграчи изненадано:

— Яхтата на Вормерсиер? Ще им пробутате… — започна и млъкна по средата на изречението.

— Доколкото разбрах, вътрешното обзавеждане на кораба търпи критика, но механиката му е първокласна. Извършената инженерна проверка го гарантира. Ворутиър — Грегор погледна към Биърли — е пътувал с въпросния кораб и може да го потвърди.

— Ъъ, да, той… върви.

„И ще е най-добре ако иде възможно по-далече от Бараяр“ — сякаш казваха веждите на Грегор.

— След като приключите с него, може да го продадете и да задържите парите.

Шив събра пръсти пред себе си и за пръв път тази сутрин се усмихна доволно.

— О, да, непременно ще го направя.

— Другият подарък, който смятам да ви направя, за да си го отнесете у дома, е мой личен офицер за свръзка. Опитен агент от ИмпСи, който освен това вече е нещо като зет в семейството. А доколкото разбирам, при вас бизнесът и семейството вървят ръка за ръка. — Грегор махна към Биърли, който седеше до Риш на втория ред. Тя се обърна и го погледна изненадано.

Офертата явно не беше новина за Би — кога, по дяволите, бяха намерили време да се срещнат и да говорят Биърли и Грегор?

— Това би било съвсем… ново — каза със слаб гласец Би. Горкият, явно трудно смилаше предложението. Не, нареждането всъщност. Заповедта.

Риш се отърси от собствената си изненада и каза:

— Аз ще ти помогна да свикнеш, Би. Така де, ти ми помогна, сега е мой ред.

Шив се обърна и я погледна замислено.

Алегре вметна окуражително:

— Твоят наблюдаващ офицер от вътрешния отдел ми сподели, че си започнал да скучаеш, Ворутиър. И че според него имаш нужда от ново предизвикателство.

„Не, нямам!“ — казваше впереният в скута му поглед. Но така и не събра смелост да погледне Алегре.

Генералът продължи:

— Оставям на теб и Арките да измислите правдоподобна история защо и как си се озовал при тях, но като гледам, няма да ви е трудно. — И стрелна Риш с тънка усмивка.

Шив и Удин се спогледаха и Удин каза:

— Възможно ли е да поговоря насаме със съпруга си за няколко минути?

— Разбира се — отвърна Грегор.

Излязоха в коридора — и там нямаше да са „насаме“, защото имаше охрана, но поне нямаше да се чуват от залата. Забавиха се доста дълго, време, което останалите използваха за раздвижване и набези към масата с кафето и пастите и към тоалетната в съседство. Алегре и Саймън накараха полковник Ото да пусне още няколко пъти цветната холограма на потъващата централа, при различни скорости. Изражението на Саймън беше трудно за разчитане: явно беше обаче, че намира светлинното шоу за изключително интересно.

Накрая Шив и Удин все пак се върнаха и застанаха рамо до рамо пред Грегор.

— Грегор Ворбара — каза Шив, — искрено вярвам, че вие сте достоен внук на своя прославен дядо Ецар. — Протегна ръка. — Споразумяхме се.

Грегор стисна ръцете и на двамата, поред.

— Бароне. Баронесо. — Не би могъл да добави „благодаря ви“, предвид обстоятелствата, но все пак каза: — Желая ви успех в бъдещите начинания.

Шив понечи да се обърне, но в последния момент спря и погледна Грегор в очите.

— Император Грегор. Мога ли да отправя към вас една молба от лично естество?

Грегор кимна, макар и доста колебливо.

— Бих искал да уведомя човека, познат ви под името Виго Имола, за стойността на нещата, открити в бункера, според предварителната оценка на вашите експерти. Да го уведомя лично.

Ново колебание. Изглежда, живото въображение на Грегор рисуваше разнообразните грозни сцени, които можеха да произтекат от този закъснял сблъсък. За щастие въображението му не спря дотук и той се усмихна.

— Петнайсет процента, толкова му бяхте предложили, нали? Мда, разбирам какво имате предвид. — Кимна към Биърли. — Ворутиър може да ви придружи.

С гвардееца отпред и секретаря по петите Грегор спря на няколко крачки от прага, преди да се заеме със следващата криза от незнайно естество, която чакаше на опашка за вниманието му. Защото трипланетната империя доставяше по една кошница с разлютени змии в кабинета на този човек всяка сутрин. Мда… уж мнозина ламтели за

императорския трон, но Иван още не беше чувал някой да ламти за *бюрото* му.

— Иване — каза Грегор. — Капитан и лейди Ворпатрил. Искам да ви видя утре. Секретарят ми ще ви уведоми за часа.

25.

Опитът на Иван показваше, че когато са издадени от толкова високо, заповедите се стоварват върху ниските етажи с тежестта на гигантска инерция. Затова не се изненада, когато след няколкодневно туткане нещата изведнъж набраха скорост.

Официално Арките щяха да бъдат депортирани — прикритие, което имаше допълнителното предимство на истината. Вярно, но непълно. И понеже членовете на Къща Кордона, по свои си причини, бързаха да се махнат от Бараяр точно толкова, колкото Бараяр бързаше да се отърве от тях, преглътнаха условното поражение и унижение, без да се задавят. Е, *почти* без да се задавят. Преглътнаха и великолепния прощален обяд, безупречно организиран от вдовстващата лейди Ворпатрил.

След това всички бяха ескортирани до долния етаж да си приготвят багажа, всички без лейди гем Естиф, която Дъв Галени отвлече в кабинета на Саймън, заедно със самия Саймън, който напоследък страдаше от трайно повишен интерес към всичко. Останаха вътре два часа, време, което било крайно недостатъчно, оплака се Дъв на Иван, когато тримата най-сетне излязоха от кабинета, за разбор на събития, обхващащи цял век.

— Ще им прикрепя един аналитик да ги придружи до Комар, а може би и до станция Пол — каза той и се зае да вкара необходимите кодове в комуникатора си. — Както и някой от младежите на Хелен Вортис, докторант или студент последен курс, стига Хелен да ми осигури такъв навреме. Така ще имаме още пет дни, или десет, ако нашите момчета пътуват с тях до Пол. Ще ми се *аз* да отида с тях, по дяволите! — Свърза се с професорката, която, както пролича от разговора, първо се изненада, а после се заинтригува. Отне му малко повече време да открие собствените си хора, пръснати по задачи из целия град, но пък Дъв беше в позиция да раздава заповеди и много скоро плановете за Зимния празник на някой нещастен аналитик от

ИмпСи щяха да отидат по дяволите. Е, сигурно щяха да го компенсират по някакъв начин, помисли си Иван.

— В разсекретените документи има материал за поне двайсетина дисертации — предсказа с гордост и задоволство Дъв. — *Докторски* дисертации.

Е, за някои хора явно това беше представата за „компенсация“. Така де, вкусове всякакви.

— Значи ще засекретите част от документите? Макар да са отпреди сто години? Това не е ли прекалено дори за ИмпСи?

— Предполагам, че ще ги разсекретяваме в движение, но първо всичко трябва да се изчете и да се анализира. Има обаче някои неща за старата гем-хунта, които… няма значение. — Дъв стисна устни. После ги отвори, колкото да каже: — Онази историческа книга, която подарих на лейди Тедж, сещаш ли се?

— Да?

— Мисля, че ще се наложи да пуснем ново, ревизирано издание.

Иван излезе с него в коридора. Дъв му махна за довиждане и хукна към асансьора, като вкарваше в движение кодове в комуникатора си. „Осем милиарда марки — помисли си Иван, — а той се тревожи повече за документите…“

Или за истината може би. А каква е цената на истината?

Освен скоков кораб Грегор осигуряваше на Арките военен пилот и екипаж, който да ги изведе до границите на империята при станция Пол. Това, предположи Иван, имаше за цел да гарантира, че Арките ще пристигнат: 1) там и 2) никъде другаде. Десетдневното пътуване щеше да е достатъчно да пратят теснолъчев сигнал напред и да си осигурят екипаж за следващия етап от пътуването. И да го проверят, надяваше се Иван, за евентуални връзки с изобретателни ловци на глави. Чер щеше да остане с другите Бижута, но Амири щеше да пътува със семейството си само до Комар, а там да се прехвърли на правителствен куриерски кораб до Ескобар, на разноски на империята, където да се присъедини, по живо по здраво, към клиниката на Дърона. И да го проследеше някой наемник дотам, той щеше да е проблем на Лили Дърона и Марк Воркосиган… или обратното. О, да, определено обратното, реши Иван.

Колкото до собствения му живот, той се опростяваше чудесно. Е, не чак докрай, да се надяваме. С известно безпокойство Иван взе

асансьора във фоайето пред апартамента на майка си и тръгна към Тедж.

Тедж, след като й писна да слуша ентусиазираните брътвежи на Амири колко щастлив бил, че се връща на Ескобар, отиде във временната спалня на родителите си. Още преди дни, когато бараярските власти изринаха семейството й тук, апартаментът беше мебелиран набързо с легла, дивани и няколко стола под наем. Арките бяха разопаковали само част от багажа си, най-необходимото, хранеха се почти без изключение у лейди Алис. Никой не беше в настроение да пуска корени.

Баронесата и лейди Алис — или по-скоро личната прислужница на лейди Алис под надзора на двете дами — тъкмо приключваха със събирането на багажа. Баронесата казваше:

— … моят план беше съвсем друг, но и това ще свърши работа. Трябва да сме гъвкави, както обича да казва Шив.

Млъкна, когато Тедж влезе. И двете майки я погледнаха, лейди Алис — с весел блясък в очите, Баронесата — със стиснати устни, но без да е ядосана.

Лейди Алис, тактична както винаги, каза:

— Имам да погледна някои неща горе, Удин. Тедж, надявам се по-късно да поговорим. — Даде знак на прислужницата си, тя затвори куфара и я последва. Тедж не беше сигурна дали се радва, че са я оставили насаме с майка й, или не. Колкото и голям да беше апартаментът, Арките го бяха напълнили; това, плюс натоварената им програма през дните след неуспешния им набег срещу бункера и успешното им спасяване от почти сигурна смърт, й беше помогнало да избягва откровените разговори на четири очи с родителите си.

Баронесата подръпна късата си коса — нов за нея жест, който издаваше притеснение. Тедж горещо се надяваше косата й да порасне бързо.

— Приготви ли си багажа?

Тедж преглътна. Изправи гръб.

— Не. И не смятам да го правя.

Баронесата измери с поглед вирнатата й брадичка.

— Когато онзи ден с татко ти те насърчихме да тръгнеш с бараярския си съпруг, го направихме с надеждата, че така ще избегнеш ареста или каквото друго възмездие ни бяха намислили бараярците.

— Да, това го схванах.

— Определено нямахме предвид…

— Не сте го мислели? — подсказа й Тедж.

Баронесата се изкашля.

— Беше *номер*, Тедж. В онзи момент нямаше как да знаем, че нещата ще се развият толкова благоприятно за нас. Искахме да те защитим. И понеже ние не бяхме в състояние, надявахме се *някой друг* да…

„Да ми бъде бавачка?“ Да замести Риш?

— Разбирам. Но когато аз казах, че ще остана с Иван Ксав, имах предвид точно това.

Баронесата я прекъсна с жест.

— След час ще пристигнат колите да ни откарат на космодрума. Времето е крайно недостатъчно за договарянето на една толкова обвързваща сделка.

„Първия път я договорих за има-няма минута…“ Е, по онова време сделката изглеждаше временно решение.

— На теб колко време ти беше нужно да разбереш, че искаш татко? — попита Тедж във внезапен пристъп на любопитство.

— Това няма нищо общо — каза Баронесата. — Обстоятелствата бяха различни.

— Ясно — каза Тедж и прехапа устна да скрие усмивката си.

— Освен това да *искаш* някого не е като да *уговориш* сделката. Последното изисква планиране… действия… понякога, понякога…

— Гъвкавост?

— Да. — Осъзнала, че я отклоняват от темата. Баронесата направи обратен завой: — Както и да е, с татко ти си говорехме, че ако не искаш да се върнеш на Джаксън Хол, поне би могла да дойдеш с нас до станция Пол. Така ще прекараме още известно време заедно.

Тедж прикри навреме реакцията си, но вътрешно потръпна. Цялото й семейство, свряно на борда на скоков кораб, който по думите на Биърли не беше голям, без никакъв път за бягство. Като в подземен бункер, но още по-лошо. „Бяхме заедно двайсет и пет години, Баронесо. Не мислиш ли, че е време да прережем пъпната връв?“

— Мислех да се сбогуваме тук. Военният космодрум не е от най-гостоприемните, виждала съм го, а и вас със сигурност ще ви качат на кораба по най-бързия начин.

— Със сигурност — повтори като ехо Баронесата. Дори тя не би могла да отрече фактите, поне що се отнасяше до космодрума. — Това ми се струва прекалено прибързано.

— Минаха четири дни от фиаското. Ясно беше, че нещата отиват натам.

— Не, не беше ясно. Имаше вариант да ни тикнат в някой бараярски затвор. Което би изисквало един съвсем нов план за действие. Бяхме заети с това, а не да се сбогуваме с теб!

„Аз се сбогувах с вас. Но явно никой не е забелязал“. Макар че всички те си бяха имали други грижи, факт.

— Освен това знаеш, че страдам от скокова болест. А това са десет скока. Пет в едната посока и пет в другата.

— Ти… може пък да решиш, че няма да се върнеш. Може да промениш решението си, когато стигнем до Пол. Да решаваш свободно.

„Да, знаех си аз, че имаш таен план“.

— Това би означавало *още* скокове. А и… — Тедж си пое дълбоко дъх само отчасти за да събере смелост — тук също мога да решавам свободно. Тук и сега. И вече съм решила. — „Какво искаш, майко, да го изкрещя с цяло гърло ли?“

Не се наложи, за щастие. След кратка пауза Баронесата каза:

— Е, тук ще си в по-голяма безопасност, изглежда. Поне в близкото бъдеще.

Тедж си напомни, че семейството й няма да си отиде право у дома. Щяха да останат на станция Фел, където старият барон, поне докато държеше кормилото, щеше да им осигури безопасно, пък макар и временно убежище.

— Биърли ще е с вас — каза тя, а после млъкна колебливо заедно с Баронесата. — Той, както и сандъче с колко… четиристотин милиона бараярски марки?

— Това са само сто милиона, обърнато в бетански долари — не пропусна да изтъкне Баронесата. — Няколко сериозни подкупа, шепа компетентни наемници и край. Пет процента! Как ни преметна само

онзи хитрец Грегор! — Което, съобрази Тедж, не беше непременно лична критика към императора.

— Сигурна съм, че с татко ще се справите някак — успокои я Тедж. — С парите имам предвид. И двамата сте много умни.

— Няма да е лесно — изсумтя Баронесата. — А когато пипна онези от Престен, възмездието ще влезе в *учебниците по история*.

— О, да, накарай ги да си платят — съгласи се ентусиазирано Тедж с надежда да тласне мислите на майка си в тази по-позитивна насока. По нейните стандарти тоест.

— Какво толкова намираш в това бараярско момче? — попита войнствено Баронесата въпреки усилието на Тедж да я отклони. — Не ми изглежда достатъчно *амбициозен*.

— Мм — каза Тедж. „Недостатъкът за един е предимство за друг?“ — Питаш защо го харесвам? Ами… сигурно заради всички неща, които той вижда в мен. — „И които вие не виждате“.

Баронесата я измери с поглед.

— И какви са те, миличка? Освен фигурката ти, предполагам. — И помете с жест този аргумент като нещо, което е очевидно, получено е даром и има значение единствено за Иван Ксав.

„Много са, Баронесо“. От друга страна, имаше ли смисъл да си блъска до кръв главата в стена, която скоро щеше сама да се махне от пътя й? Съвсем скоро при това, само след един час. Защо да не подходи към проблема, както би го направил Иван Ксав? Да изчака, докато проблемът изчезне от само себе си? Чудесен подход, така спокоен. Двете с Баронесата да живеят на различни планети би имало много плюсове и един най-голям — че така най-сетне ще спрат да се измерват една друга и да си дялат треските. Усмихна се, наведе се напред и млясна майка си по бузата.

— *Неговата* фигурка също не е за изхвърляне.

— Стига, Тедж! — И все пак ръката й се вдигна неволно към целунатото място.

Точно тогава баронът и Биърли се върнаха — баронът се разшета шумно още от вратата, — а Иван Ксав се появи по петите им и това сложи край на тежкия двубой майка — дъщеря. Засега. Поредният двубой. До следващия път. „Никога не се променяй, Баронесо“ — помисли си Тедж, с пълното съзнание че майка й няма да се промени, без значение какво си пожелава или не си пожелава дъщеря й.

Тедж, Риш, Биърли и Иван Ксав са събраха за няколко минути в хола до купчините приготвен багаж.

— Е, как мина със сер Имола? — обърна се Тедж към Би.

— Лаконично — каза Би. — Пратиха ме там като спирачка за дълги разговори, но присъствието ми се оказа излишно. Онзи тип се сдуха още след първото изречение. — Отнесе се за миг, после добави: — А и затворническото оранжево категорично не е неговият цвят. Всичко мина задоволително, много задоволително.

— Ами ти? — попита Иван Ксав.

Биърли направи гримаса, но погледът, който хвърли изпод мигли на Риш, притъпи жилото на демонстративното му възмущение.

— Аз ли? Аз се претрепах от тичане, какво друго. Ще трябва да наема фирма, която да освободи апартамента ми и да прибере всичко на склад. Приготвих си багажа снощи — на пожар, все едно се чудиш кое по-напред да спасиш от горяща къща. Официалната версия е, че съм се изнесъл по спешност, преди да ме арестуват по подозрение в съучастничество с *твоите роднини* с цел грабеж в големи размери. Ще ставам бараярски ренегат — каза и се изпъчи. — Нещо като укротяването на опърничавия.

— Сигурна съм, че ще се справиш добре — опита се да го утеши Тедж.

— Говорим за *Джаксън Хол*, по дяволите. Там враговете ги убиват и *изяждат*.

— Ние не правим такива неща! — възмути се Риш.

Би махна с ръка.

— Изразих се метафорично. — Макар да не изглеждаше докрай убеден в метафоричното естество на думите си.

— Е, ако усетиш, че губиш почва под краката си, просто почерпи вдъхновение от своя прапрадядо Кървавия Пиер — посъветва го Иван Ксав. И след миг добави: — Или от прапрабаба си. За теб и двата източника са подходящи.

Би го погледна и изсумтя.

Иван се ухили неустрашимо, после обясни на Тедж и Риш:

— Говори се, че Кървавия Пиер се боял само от двама души — от жена си и от Дорка Ворбара. Но за Дорка не е съвсем сигурно.

— Сериозно? — вдигна вежди Тедж. Златните чаши, с които бяха пили вода от тунела преди няколко нощи, започваха да придобиват

ново, по-интригуващо значение.

— Фамилната история на Ворутиър — обясни Биърли — е христоматиен пример за *ненадежден източник на информация*. Не го слушай Ворпатрил. — После въздъхна. — Макар да е видно, че ще има още доста да го слушаш. Между другото, поздравления, Иване.

— Благодаря — отвърна любезно Иван Ксав.

А после стана време да се хващат на работа и да смъкнат куфарите в гаража, където три луксозни правителствени лимузини вече чакаха с отворени багажници. Бараяр ги изпращаше с почести? Тедж надуши дипломатичната намеса на лейди Алис: иначе като нищо можеха да натъпчат Арките в голям затворнически бус.

Двама мъже в сиво и сребристо пристигнаха с невзрачна наземна кола и прехвърлиха в багажника на една от лимузините две тежки кутии с печата на Деветата сатрапия. Познати кутии. По-старшият от новодошлите се приближи до барона и баронесата и отдаде чест.

— Негово величество императорът ви праща поздравите си, сър, мадам, както и този сувенир, който да ви напомня за Бараяр. С пожелания за добър път и успех.

Веждите на барона подскочиха. Тедж се опита да изчисли стойността на четиридесет и четири килограма стари сетагандански златни монети, било в бараярски марки, било в бетански долари, но бързо се отказа, защото познанията й за пазара на антикварни стоки бяха в най-добрия случай повърхностни.

— Две кутии от четиридесетте — измърмори баща й. — Точно пет процента. Колко прецизно от негова страна. — После се обърна към императорския гвардеец и каза с по-ясен глас: — Предайте на негово величество, че барон и баронеса Кордона са точно толкова щастливи да приемат подаръка му, колкото той е щастлив да им го даде.

„Малко остричко по ръбовете, тате, не мислиш ли?“ Но гвардеецът кимна безизразно и се качи при колегата си в колата. Тедж не се съмняваше, че ще предаде думите на барона дословно. Останалата, по-голяма част от договореното разплащане, щеше да пристигне по-късно и много по-скучно под формата на банков трансфер по теснолъчевите канали. Стойността на златото в двете кутии щеше да бъде удържана от общите пет процента, но извън това

сметката щеше да е точна до десетичната запетая, в това Тедж не се съмняваше.

Лейди Алис и Саймън слязоха в гаража да се сбогуват лично. Баронът дойде при Тедж и Иван Ксав, които стояха един до друг.

— Разбрах — каза той, — че според бараярските традиции бащата трябвало да *предаде* булката на младоженеца. Това ми звучи сякаш… знам ли, сякаш бащите тук бързат да се *отърват* от щерките си.

— Това е просто израз, сър — увери го Иван Ксав с усмивка. — При висшите ворски сватби предварителните преговори относно детайлите могат да се проточат с месеци.

— Е, това звучи малко по-добре — каза баронът. — Вашият Грегор все трябва да е усвоил отнякъде уменията си в пазарлъка.

Иван Ксав добави, сякаш да го успокои:

— Пък и вие получавате Биърли в замяна все пак.

Баронът се усмихна.

— Да, знам… — После се обърна към дъщеря си. — Тедж, майка ти ми каза, че ти е предала поканата ни да дойдеш с нас до станция Пол?

— Да, татко — каза Тедж. — Но аз оставам тук. — Стисна здраво ръката на Иван Ксав и той й отвърна със същото.

— Тедж… докато човек е жив, винаги има шанс да промени решението си — каза баронът. — Ако някога решиш да се приберещ вкъщи…

— Благодаря ти, татко — каза Тедж и се запита колко ли червени точки е записала по кармичната си сметка, премълчавайки факта, че баща й все още не е осигурил дом, в който тя да се върне. Много, ако питаха нея. Водена от внезапен импулс, го дръпна настрани, сложи ръце на раменете му и го погледна в очите. Боже, наистина ли бяха на един ръст?

— Погледни го така, татко. Тръгвате си от Бараяр свободни, с безплатен полет и с щедра военна плячка. Да не споменавам тайния съюз с императора. Не се сещам за друг барон, който да е изтъргувал дъщеря си толкова добре. Това е *кралска* сделка, нищо че тук са склонни да омаловажават тези неща. — „Бараярци!“ — Дали щеше да получиш всичко това, ако не се бях омъжила за Иван Ксав, как мислиш?

— Мм…

— Сключихте *страхотна* сделка. Недейте да прецаквате нещата!

— Но аз не съм се пазарил! За него! — отвърна той с нещо средно между възмущение и безсилие. Не като барон, а като баща. — А винаги съм искал да сключа страхотна сделка за твоя брак!

— Знам. — Усети как ъгълчетата на устните й се вдигат нагоре. — Виж, Иван Ксав е *подарък*.

И се наведе напред — без да се повдига на пръсти — и го целуна по бузата. Това успя да го разсее, да отклони мислите му от безсмисления спор. Той я потупа разсеяно по рамото, а Тедж го поведе назад и отново хвана под ръка своя бараярски съпруг.

— Е… оставям я на твоите грижи, капитан Ворпатрил. — Баща й се здрависа официално с Иван Ксав. Присви очи, задържа ръката му и го прониза със студен поглед. — И гледай да се постараеш, защото ако чуя друго, ще те намеря, повярвай ми.

— В това изобщо не се съмнявам, сър! — увери го Иван Ксав. Трепна под тежестта на погледа и хватката на ръката, но само толкова, отбеляза си с гордост Тедж и каза през зъби:

— Това не е необходимо, татко.

— Да, да, Тедж, миличка…

А после всичко се сведе до последни прегръдки и целувки, сбогуване на висок глас и сълзи в очите, щракването на сребристите куполи, мъркащия звук на двигатели и… тишина. Златна като сетагандански монети, че и отгоре.

Иван Ксав изтри ръка в панталона си и попита жално:

— Вие джаксъниянците така ли си казвате „обичам те“ — като питате „кого мога да убия за теб“?

— Не, само татко го прави — въздъхна Тедж. — Баронесата обаче е по-опасна. Тя може и да не те попита.

— Ъъ — каза Иван Ксав.

— Попрочетох това-онова от вашата история — каза Тедж и го прегърна. — Затова не ми казвай, че някои от *твоите* предци не са разсъждавали по същия начин. Като започнем с прословутия подарък, който твоята леля Корделия направила на чичо ти Арал за Зимния празник, а тя дори не е бараярка! Отрязани глави, моля ви се!

— Била е само една — възрази Иван Ксав. — А аз — добави и се изпъчи — съм един *много* по-модерен бараярец.

Тедж се усмихна широко.

— Не се съмнявам в това, лорд Ворпатрил.

Рано сутринта на следващия ден се явиха пред императора. Срещата беше много кратка.

— Ила? — каза Иван тотално объркан. — Къде, по дяволите, е Ила?

ЕПИЛОГ

Старши военен аташе в бараярското консулство на планетата Ила сигурно би било по-вълнуващо назначение, ако в консулството имаше *младши* военни аташета. Или други служители освен консула — угнетен, измъчван от носталгия и леко алкохолизиран мъж, който броеше дните до пенсионирането си. Иван и Тедж бяха пристигнали в така наречената индустриална столица на планетата, градче два пъти по-малко от Нови Евиас, по средата на местната зима, която явно се отличаваше със студ, дъжд, мъгла и скука. Тедж, която още страдаше от мъчителна скокова болест след твърде много преходи в разстояние на твърде кратко време, посрещна студа — както и влажния мрачен апартамент, в който ги настаниха — с тих стон, защото за повече нямаше сили.

Е, *тая* нямаше да я бъде. Иван се стовари върху консулството с умерена скорост — поне според стандартите за спокоен ден във ворбарсултанската имперска щабквартира — и се зае да приложи към задълженията си високоефективния работен стил на столичния отдел Операции. Когато приключи със своите задължения, се зае с тези на консула. Бързо установи, че деветдесет и пет процента от делата на консулството пристигат по планетарната мрежа, която си беше напълно адекватна, което на свой ред означаваше, че консулството би могло да се намира във всяка друга точка на планетата, стига тя да е близо до космодрум. Проучването за варианти с по-приятен климат не му отне много време. В края на третата седмица от назначението си Иван вече бе преместил консулството, с все документацията, комтаблата, консула и другите партакеши на един голям прекрасен остров близо до екватора, а в новия бюджет бяха останали достатъчно пари да наеме секретар. Тедж откликна на тропическата светлина като цвете. В края на първия месец Иван беше организирал работата си така, че да виси в консулството три предобеда седмично с по някой допълнителен час при нужда или бърза визита до орбиталните

станции, а останалото време беше шапка на тояга и попътен вятър в платната.

Не че хората тук се възползваха от попътния вятър въпреки наличието на големи океани — рядко излизаха с яхти и още по-рядко плуваха, — едно, защото иланската морска вода причиняваше на хората странни обриви, и второ, защото макар хората да бяха силно токсични деликатеси за местните морски чудовища, въпросните чудовища бяха адски тъпи и не можеха да го проумеят. Гледката обаче от верандата на къщата им или от плувния басейн отпред беше прекрасна и слънчева — Иван махна на Тедж, която лежеше в големия хамак, — а и морето галеше погледа. Човек с простички вкусове можеше да живее много добре и много евтино на Ила, дори със скромен консулски бюджет. И още по-добре, ако бюджетът не е толкова скромен.

— Поща! — извика той на Тедж. Тя вдигна очи с широка усмивка и извади слушалката от ухото си. Теснолъчевите съобщения от дома бяха меко казано нередовни заради множеството възлени проходи, през които трябваше да минат — случваше се да пристигнат в обратен ред, на големи интервали или на още по-големи групи. Днешната поща беше от последния вид. Иван й даде инфодиск, който да сложи в четеца си — устройството лежеше забравено на масата заедно с голяма кана и две чаши, едната пълна до половината, другата — обърната с дъното нагоре да не се праши.

— Какво е това? Студен чай или плодова момичешка напитка?

— Плодова момичешка напитка. Искаш ли?

— Ами, да всъщност. — Иван изрита сандалите си, покатери се в другия край на големия хамак, нагласи възглавниците зад гърба си, взе своя четец и преплете босите си крака с тези на Тедж. Тедж беше загоряла от слънцето, тъмна беше почти колкото Шив, но на нея този тен й стоеше *хиляда* пъти по-добре, отколкото на барона, подчертаваше светлокафявите й очи и те грееха като златните монети от любимата й гривна за глезен — която, заедно с оскъден бански костюм, съставляваше облеклото й понастоящем. Гривната, направена от монети от Деветата сатрапия, заедно с още няколко скъпи бижута, Тедж беше получила преди няколко месеца от любящия си баща като подарък за рождения си ден. Иван имаше планове за банския костюм в най-скоро време; гривната можеше да остане.

— Имаше ли много работа? — попита го Тедж, когато хамакът спря да се люлее.

— Не бих казал. През повечето време редактирах първия годишен доклад за работата си.

Тедж вдигна изненадано вежди.

— Защо се е наложило да го редактираш? Консулът е много доволен от теб.

— О, да. Просто орязах част от въодушевлението и похвалите, преди докладът да потегли към дома по теснолъчевия канал. Така де, не искам да пускам мухи в главите на разни хора. Идеи. За трансфер например. Някъде другаде освен у дома тоест.

— Кога ще ни позволят да се върнем на Бараяр, как мислиш?

— Грегор смяташе, че две години ще са достатъчни. Едната вече мина. Не личи да си е променил мнението, така че… — Всъщност Грегор беше казал следното: „По дяволите, Иване, даваш ли си сметка, че сигурно ще трябва да минат цели две *години*, докато разчистим тази каша! Най-малко две! Къде ти е бил *умът*?“ Което, ако питаха Иван, не беше съвсем честно, но пък моментът не изглеждаше подходящ да спори с императора. А после на свой ред беше открил, че да си приготвиш багажа за галактическо изгнание с предизвестие от 26,7 часа наистина прилича на бягство от горяща сграда.

Зачетоха се в пощата си.

— Какво? — попита Тедж, когато първото му „ха!“ наруши мълчанието.

— Поздравления за рождения ми ден от адмирал Десплейнс. — Трийсет и шестият рожден ден на Иван беше минал много приятно преди две седмици. Двамата го отпразнуваха у дома. — Казва, че заместникът ми е много работлив млад мъж, но му липсвал моят здрав подход към политиката. И не бил толкова забавен, много ви благодаря, адмирале. — Продължи да чете. — Изглежда, му липсвам. Но едновременно с това не очаква и не иска от мен да се върна в Операции, защото било време кариерата ми да продължи напред и нагоре. Е, не го е написал черно на бяло, но подтекстът е такъв, струва ми се. Може и да греша.

— Едва ли грешиш — каза Тедж с трогателна вяра в неговите способности да дешифрира скритите послания на шефовете си. Може и да беше права, в този конкретен случай.

— За теб май имаше нещо от Джаксън?…

— Писмо от Риш. — Тя почука с пръст по четеца си. — Нищо не й разбирам. Тя мрази да пише и винаги е адски кратка, а й се свиди да прати запис. — Писмените съобщения бяха най-евтиният начин за теснолъчева комуникация, а предвид отдалечеността на Ила почти всичко, което получаваха тук, идваше под формата на писма. — Пише, че ремонтът на станция Кордона е почти завършен. Бижутата, вече в пълен състав, са изнесли първото си представление пред публика — заместващите крака на Топаз вече не й създавали проблеми и можела да танцува. Надявам се Баронесата да е издирила който там наемнически боклук на Престен е родил *тази* идея. — Свъси вежди. — Надявам се да го е издирила *лично*.

Иван не познаваше Топаз, но и той се надяваше на същото. Едно беше да обръснеш нечия коса, друго — да ампутираш краката на човек. Ампутацията уж била наказание, задето Топаз помогнала на барона и баронесата да избягат от плен. Значи доблестта и смелостта на младата жена в крайна сметка бяха възнаградени. Чудесно. Колкото до неизбежното отмъщение… за това Иван предпочиташе да не мисли.

— А брат ти Ерик? Ще пробват ли с криосъживяване? Какво са решили последно?

— Мм, да, но… ха. — Веждите й литнаха нагоре. — Явно няма да бързат с криосъживяването. Нали знаеш, че Престен завладяха станцията с помощ отвътре? Е, явно Ерик е бил тази помощ. Явно му е било омръзнало да чака наследството си. А после, за награда, онези от Престен са го убили, почти, което, логично погледнато, е можело да се очаква… или пък той е разбрал, че играта загрубява, и се е обърнал срещу тях. По думите на Риш поне не е кроял отцеубийство. Договорката му с Престен била татко да се оттегли принудително, но после някой е измислил начин да си спести този разход. Татко и Баронесата сигурно са знаели за ролята на Ерик, но не ми казаха нищо, докато бяхме на Бараяр, нито думичка… Боже, къде му е бил умът на Ерик! А уж е толкова разумен и прочие. Предполагам, че ще го държат в резерв още известно време, в случай че Звездичка и Гъли не се разберат за наследството. Един вид — или ще си изгладите противоречията, или вадим Ерик от фризера…

Иван побърза да прогони представата как използват криокамерата на Ерик Арка за помощна масичка в шефския кабинет на

компанията, макар че… кой знае.

— Добре де… ще го съживят ли изобщо?

— Сигурно, след няколко години. Когато Звездичка и Гъли вече са затвърдили позициите си. И тогава той ще е *малкото* братче. — Иван хич и не искаше да знае що за семейни спомени пораждат злата усмивка на жена му. — С други думи, вътрешната политика на Къща Кордона постепенно се връща към нормалното. *Слава богу*, че съм тук, а не там… — Златните монети на гривната й звънтнаха, когато потри стъпало в крака му.

— И аз благодаря на бога, че си тук — каза Иван без грам колебание. — Нещо за Биърли пише ли?

Тедж прегледа набързо писмото до края.

— Май не. Но ако го е сполетяла някаква беда, Риш със сигурност щеше да го спомене… предполагам… така че сигурно е жив и здрав.

— Аз имам писмо от него. Твоето откога е?… — Проверката показа, че писмото на Биърли е изпратено близо седмица след писмото на Риш, което беше добре. Засега. — За разлика от Риш, Биърли обича да пише, надълго и нашироко. Макар че да откриеш ценната информация в писмата му е като да търсиш месо в онези кюфтета, дето ги продават на Големия площад… Мама му стара! — Иван се надигна рязко и едва не преобърна хамака.

Тедж го погледна стреснато.

— Сещаш ли се за онова нещо, брошката, дето баба ти я намери в бункера? Дето изпадна от някаква стара дреха?…

— Да?

— Биърли най-после е разбрал какво представлява проклетото нещо.

— Аз реших, че е някакво портативно биооръжие, което висшите сетагандански дами са носели на ревера си. Не казах нищо, защото ситуацията беше достатъчно сложна, а исках нашите да се изнесат от Бараяр по най-бързия начин. Освен това реших, че ако баба иска да го използва срещу Престен, това си е нейна работа. Брошката няма нищо общо с Бараяр, нали?

— Няма да повярваш какво е. Луда работа. — Иван примигна. — И определено има общо с Бараяр. Много общо. Явно мънистата на брошката са съдържали стотина хиляди генетични кода във вид на

спори. Генетичен материал от бараярци, родени в окръг Ворбара преди края на Изолацията. Брошката е съдържала целия архив на проклетата им генетична лаборатория!

— Ужас. — Тедж се поколеба. — Бараярците много ли ще се ядосат?

— Не знам… Така де, ние изобщо не сме знаели за онзи сетагандански проект.

— Но вече се знае, предполагам. Биърли е докладвал, нали?

— Даа… — Иван продължи да чете. — Нали си даваш сметка, че някой откачалник би могъл да *клонира* всичките ни предци? Чудя се дали има генетични проби и от известни хора…

Тедж килна замислено глава.

— Това може да се окаже доста печелившо, между другото.

— Какво, да си купиш собствен клонинг на принц Ксав? Или още по-лошо, на лудия император Юри?… Небеса. Не!… — Очите му се разшириха, докато дочиташе писмото. — Лейди гем Естиф е предложила да ги продаде на Звездната ясла!

— Това е ужасно! — каза Тедж, но после продължи разсъдливо. — И тъпо. Трябвало е да ги предложи и на Бараяр, и на Звездната ясла, за да наддават! Най-малкото! Чудя се защо не го е направила. Баронесата не би допуснала такъв пропуск. Какъв е смисълът да провеждаш търг само с един участник?

Иван преглътна този джаксъниански ентусиазъм почти без да се задави. Или поне без да коментира.

Тедж продължи с нескрит интерес:

— Колко са й предложили? Би със сигурност се е добрал до *тази* информация.

— Добрал се е. Десет милиона бетански долара. И точно тук идва странното. Баба ти уредила предаването да се осъществи на неутрална територия — Къща Дайн?

Тедж кимна.

— В това има логика.

— Така, и докато Биърли правел и невъзможното да открадне това нещо… а, ето, първо е предложил да го купи, но… Риш отказала да вземе страна. Както и да е, завлекли пратеничката на Звездната ясла — истинска дама хоут, между другото, с все мехура и прочие, макар че откъде можеш да знаеш какво има в мехура, чудя се дали не е била

висшата Пел? — та накарали я да измине цялото разстояние от Ета Сета до Джаксън Хол заедно с цял сандък пари… е, едва ли е имало сандък, просто елегантен кредитен чип и толкова… плюс взвод страховити телохранители. Онзи тип от Дайн държал договора в ръце, готов да извърши размяната и всичко. А лейди гем Естиф сложила брошката в малък мехур от силово поле заедно — представи си! — с малък плазмен заряд, отдръпнала се и го взривила… без ударна вълна, само ярък блясък… и брошката станала на атоми. Пред очите на всички. Биърли казва, че било цяло чудо, дето не получил инфаркт. А после съжалил, че му се е разминало.

— Леле! — каза Тедж.

— *Защо* обаче? Защо някой би взривил, така де, десет милиона бетански долара?

— Ами, баба… — Тедж сви устни, после отпи от плодовия коктейл, докато обмисляше отговора си. — Баба много я е яд, че са я отлъчили от висшите навремето.

— Но то е било преди сто години! И казваш, че още им е ядосана?

Тедж кимна.

— Това е… това е… момичешко — каза накрая. — В стил гем Естиф-Арка.

— Небеса… — „Дали не трябва да запомня това за бъдеща употреба?“

Тедж се усмихна някак по̀ така и за миг Иван видя Шив в лицето й.

— А моите родители, те какво мислят по въпроса?

Иван зачете нататък. Биърли определено би имал полза от кратък курс по „акуратно-бързо-важно“, но може би Алегре предпочиташе друг стил на работа. А и беше очевидно, че още е бил силно разстроен, докато е съчинявал писмото си. Разстроен до степен на истерия, мда, това определение изглеждаше точно.

— Според Би баронесата го сметнала за излишно прахосничество. Баронът само се разсмял.

— Въпреки всичките вицове за тъщи и зетьове — каза замислено Тедж — баба винаги се е разбирала чудесно с баща ми. Мисля, че знам защо го харесва толкова — преди бараярците да завладеят Комар, тя чинно е живяла по правилата, без значение колко са глупави, и накрая

за награда са я натирили като мръсно коте, а татко… той я е научил как да нарушава правилата. И да си създаде свои.

— Биърли пита дали някой от нас… всъщност вероятно има предвид теб… дали сме знаели. За брошката. Мисля, че това пита, макар че е трудно да се прецени.

— Не. — Тедж поклати глава. — Съжалявам, но наистина нямах представа.

— Добре.

Иван най-сетне отпи от своя плодов коктейл — момичешки, вярно, но много студен и освежаващ, — докато Тедж преглеждаше останалата си поща.

— Имам писмо от *твоята* майка — каза тя. — Със Саймън са се върнали живи и здрави от голямото си галактическо пътешествие, което е минало спокойно, без опити да бъдат убити, похитени или другояче притеснени от когото и да било. Ако не се брои някакво пререкание с митнически инспектори от Тау Кит, но майка ти пише, че успяла навреме да стегне юздите на Саймън и всичко завършило благополучно…

Изгнанието на Саймън и лейди Алис не беше разпоредено изрично като изгнанието на Иван и Тедж, не, просто императрица Лайза намекнала на личната си секретарка по социалните въпроси — такава беше официалната длъжност на лейди Алис, — че било крайно време да излезе в един хубав дълъг отпуск и да попътува. Намек, зад който се криело изрично императорско разпореждане. Лейди Алис със сигурност беше схванала подтекста в детайли. Иван ясно помнеше *тази* част от последния си разговор с Грегор.

Грегор крачеше нервно напред-назад, а после изведнъж се обърна и избухна:

— А и Саймън… къде му е бил умът, за бога!

Иван се поколеба с надежда въпросът да се окаже реторичен. Уви, надеждата му бързо умря в самота и той се видя принуден да отговори:

— Мисля, че е бил отегчен, Грегор.

— Отегчен!? — Грегор наби спирачки и го зяпна невярващо. — Аз мислех, че е *изтощен*.

— Да, след загубата на чипа и близката си среща със смъртта беше изтощен. — „Меко казано“. — За известно време всички вярваха

— включително маман и самият Саймън, — че умората му е станала хронична, че винаги ще е такъв, с крехко здраве и отвеян. Но… без много шум — той всичко прави така, тихо и без много шум — Саймън се подобри.

— Така е. И трябва да благодарим на майка ти за това.

„И още как“. Иван потръпна вътрешно при мисълта за биографията на пенсионирания и болен Саймън *без* лейди Алис в уравнението. *Тази* биография вероятно би била доста къса.

— Когато са заедно, той е добре. Но напоследък маман се задържаше доста в двореца и го оставяше сам. А после се появи Шив, засвири на старите му струни и ето какво стана.

Грегор се замисли мрачно над „станалото“.

— Разбирам.

— Мисля, че Саймън има нужда да прави нещо. Не на пълен работен ден. От време на време. Нещо разнообразно. Не точно като предишната му работа.

— Това… ще трябва да го обмисля.

Сега Иван се надяваше, че дългото пътешествие на Саймън и лейди Алис е осигурило на Грегор време за въпросния размисъл. А и реално погледнато, въпреки изблика на императорски сарказъм, от който се беше оплакал Илян, в крайна сметка Грегор беше възприел именно *неговия* план за Арките, повече или по-малко. План, който, поне засега, сработваше отлично.

Тедж, която още четеше писмото на лейди Алис — понякога маман ставаше твърде многословна, — каза:

— О, добре, открили са новата сграда на ИмпСи. И тя *не* се намира срещу старата. Избрали са друг терен. С по-малко дупки отдолу.

— Това е добре. Освен всичко останало старата сграда беше много грозна — вметна Иван. — Майлс казваше, че единственото предимство да работиш в централата на ИмпСи е, че така не *виждаш* централата на ИмпСи.

— Поканили са Саймън да среже лентата, колко мило. Майка ти казва, че са искали да я нарекат на него, но той отказал, твърдо, така че засега сградата ще си кара без име.

— Е, сигурно все пак ще я нарекат на него. Посмъртно… — Иван извика на екрана следващото си писмо. — Ха. Това е от леля

Корделия.

— Беше ми много приятно да се запозная с нея и с чичо ти, когато спряхме на Сергияр — каза Тедж.

— Същото казва и тя. Че й е било приятно да се запознаете. И непременно да сме се отбиели отново на връщане. Изглежда, не се съмнява, че ще ни позволят да се върнем… това звучи окуражаващо. Саймън и маман явно също са се отбили при тях на път към дома. Сигурно точно затова се е сетила да ми пише. Чуй: „Саймън и Арал се поразходиха до новото градче… двете с Алис най-после можахме да си поговорим на спокойствие… разказа ми всичко за престоя си на колонията Бета“. Да, мама писа и на мен за това, подробно… *какво*?!

— Какво „какво“? — попита Тедж.

Маман явно не беше писала *чак толкова подробно* за Бета на единствения си син.

— Завела е Саймън в Сферата? Или той е завел нея?… Не, едва ли. Подозирам женски заговор, да. — Продължи да чете, намръщи се страдалчески, после простена по посока на лишения от лели и следователно невинен въздух: — И защо смяташ, че трябва да ми *казваш* всичко това, лельо?

Устните на Тедж трепнаха закачливо.

— И какво по-точно ти казва?

— Записали се за някакъв едноседмичен луксозен курс. Е, това не звучи прекалено… Ролеви игри? Защото маман сметнала, че това ще е по-лесно за Саймън, предвид опита му в секретни операции на младини. Първият ден бил доста труден, но след като маман убедила Саймън, че задължителният психотест на интересите не е разпит на вражеска територия, нещата потръгнали и… и… О, слава богу, край на темата. Следващият параграф е за новата яхта на комодор Джоул. Сергиярските морета не разяждат човешката кожа, за разлика от иланските. Извел ги на разходка с лодка. Добре. Никой не се удавил. Още по-добре.

— По-добре от какво? — попита Тедж. Иван подозираше, че още му се присмива вътрешно.

— Ами… просто по-добре. — Иван се оттегли в убежището на малкото достойнство, което може да събере мъж по шорти и с плодов момичешки коктейл в ръка. Отпи шумно.

— Трябва и ние да се отбием в Сферата на неземните удоволствия — каза замислено Тедж. — На път за дома. Е, Сферата е известна най-вече с курсовете си по еротични изкуства, каквито аз вече съм изкарала, но пак ще ми е интересно да я разгледам.

Иван не знаеше какво да мисли.

— Да… и на мен, но… какво, по дяволите, е „задължителен психотест на интересите“? Това никой не го е споменавал преди. — Дори Майлс.

Тедж се размърда с усмивка.

— О, знам какво е. От бетанските ни инструктори. Не е като тест с многовариантни отговори… по-скоро е като мозъчно сканиране, пускат ти различни образи и други сетивни стимули, записват реакцията ти и после я обработват с анализираща програма. Този курс е насочен към клиенти, които нямат много време, с цел да се запознаят с вариантите, които предлага Сферата, и да изберат онова, което им допада най-много. Освен това програмата е и нещо като скрининг за проблемни клиенти.

— Какво правят с проблемните, отпращат ги?

— Не, не. Просто ги насочват към друго ниво. Пък и там понятието „проблемен“ е доста широко. Има хора например, които сериозно се разстройват от резултатите, които дава психотестът им. Научават за себе си неща, които не са искали да знаят, и тогава ги насочват към психолог.

Иван се замисли притеснено над последното.

— Мисля, че Саймън вече знае за себе си всичко, което не би искал да знае. Не е от хората, които са склонни да се самозаблуждават. Така де, десетилетия наред е живял с памет, която не подлежи на редактиране.

— Сигурно си прав.

Изведнъж му просветна, че току-що е открил още една причина *някои хора* да мълчат като риби за пребиваването си в прословутата Сфера на неземните удоволствия. Само да му паднеше Майлс…

И като говорим за вълка…

— А, ето едно и от моя братовчед лорд височайшия ревизор.

— О, неговите писма винаги са много интересни — каза Тедж.

Иван се зачете и челото му постепенно провисна.

— Леле-мале! Нали се сещаш за онзи инвеститор, който купи терена на старата щабквартира от правителството? Е, бил е не друг, а моят клониран братовчед Марк Воркосиган.

— За един бетански долар?

— Е, не, чак такава шуробаджанащина я няма дори на Бараяр. Но е успял да смъкне значително цената, като се е съгласил да поеме всички разходи по разчистването на останките. *Обаче*… неговите инженери незнайно как са успели да издигнат сградата на предишното ѝ ниво! И да стабилизират терена отдолу. Отнело им няколко месеца, но сега тя си е там, на старото си място!

— Повдигането ѝ сигурно е било точно толкова шеметна гледка като потъването ѝ. Но… — Веждите ѝ се смъкнаха надолу. — Какво, за бога, ще прави този твой Марк с едно грозно и старо правителствено здание? Пък и изтърбушено покрай спешната евакуация.

— Чак изтърбушено едва ли. Доколкото разбирам, сградата почти не е пострадала. Новата централа на „Марк Воркосиган ООД“? Не е като да няма нужда от такава. Не… — Иван продължи да чете и усети как устните му се разтягат по своя воля в много широка усмивка. — Оооо, хитрецът му с хитрец! Бас ловя, че Майлс е откачил…

— Какво, казвай де — пришпори го Тедж, ухилена, сякаш Иван беше най-прекрасната гледка в града.

— Марк планира да превърне сградата в тематичен хотел, ресторант и нощен клуб. С музей на шпионажа в добавка. Смята да продаде на туристите — и местни, и галактически — цялата история и опит на ИмпСи.

— И хората ще *плащат*, за да спят в стари килии, офиси и прочие на ИмпСи? Тоест… на мен ми изглежда като място, от което да се *измъкнеш* с плащане, а не да се вмъкнеш.

— Това е било преди, а сега… О, боже! Трябва да прочетеш това. Майлс направо е откачил, но не може да го каже в прав текст, защото… заради Марк. Голямото откриване е след две седмици. И за първите два месеца всичко вече е резервирано до дупка. — След кратко, но изключително приятно отклонение на фантазията Иван не се сдържа и добави: — Чудя се дали ще има етаж „само за възрастни“? Защото… заради Марк.

Прииска му се да се върне към началото на писмото и да го прочете отново, за да се наслади на всичките му поднива и

междуредия, но имаше още, на нова тема.

— О, не, Майлс и Екатерин са извадили още едно бебе от репликатора. Какво, серийно производство ли започваш, брат'чед? Май натам отиват нещата. Както винаги, Майлс се опитва да надмине… всичко. И снимки. Защо праща снимки? Всички бебета си приличат.

— Ооо. Дай да видя! — Тедж протегна нетърпеливо ръка и той й даде четеца си, на който се мъдреше двуизмерната снимка на бебе от женски пол, някоя си лейди Елизабет Воркосиган. Най-новата племенница на Иван. „Чичо Иван", боже мили, гномчетата сигурно щяха да са пораснали достатъчно, за да му викат така, когато с Тедж най-сетне се приберяха във Ворбар Султана. Чичо Иван и леля Тедж. „Как е възможно идентичността ми да се променя толкова драстично заради нещо, в което нямам никакво участие?…"

Предпазливо се замисли за обръщението „тате". Виж, в това поне би имал участие…

Тедж, слава богу, не взе да *гука* умопомрачено като някои други жени, когато им дадеш бебешка снимка. Но в очите й се появи неочакван интерес, а после тя вдигна глава и го погледна замислено.

— Би било глупаво — каза неутрално Тедж — да се заложи дете в репликатор тук и после да го мъкнеш, изродено или не, през всичките ужасни възлени скокове до Бараяр. По-разумно е да се изчака малко.

— Малко — съгласи се Иван. Спомни си колко удобно беше *необърнал* внимание на трийсет и шестия си рожден ден. Уви, някои крайни срокове си оставаха крайни, без значение колко ги игнорираш. — Не знам… само след четири години ще стана двунаборник. Доскоро това ми се струваше много далеч. Вече… не е така.

— Какво означава това? Двунаборник? На бараярски. Или на ворски може би?

— Военен жаргон. Още един диалект, който ще ти се стори интересен. Означава, че когато станат на четирийсет — на две по двайсет, — офицерите от среден ранг като мен или избират ранно пенсиониране, което не е чак толкова ранно, като си помислиш, или полагат отново клетвите си. Последното означава, че имат сериозни амбиции да се доберат до висшето командване. Преди насърчаваха

хората да остават на работа, но напоследък е различно. Напоследък предпочитат млади офицери с модерно обучение.

— И… ти какво би искал да правиш? От двете? Или нещо трето?

— Най-сигурният начин да избегна нежелано повишение е като се пенсионирам. — Иван се замисли за идеализма от ранните години на военната си кариера, преди блясъкът му да помръкне. Всъщност наистина ли беше идеализъм, или изгаряща амбиция да надмине другите осемнайсетгодишни гаднярчета от випуска си? Доста глупава амбиция, като си помислиш.

— Значи това ще направиш? Ще излезеш в пенсия?

— Може би. Зависи какви алтернативи ми се предложат. Консулът смята, че трябва да постъпя в дипломатическия корпус. Това е… възможен вариант за двунаборниците като мен.

Устните на Тедж се кривнаха закачливо.

— Няма други като теб, Иван Ксав.

Иван реши да не спори с тази ласкателна гледна точка.

Тедж каза бавно, сякаш да вкуси думите:

— Посланик Ворпатрил.

— Посланик и лейди Ворпатрил. Предпочитат посланиците да са семейни. А с твоите езикови умения ще те лапнат като топъл хляб. Но първо ще трябва да премина обучение, да почиракувам малко на по-ниски позиции, дори с моите връзки. Освен ако не ни пратят на гъза на географията. — Огледа се и добави: — Отново.

Тедж плъзна бавен поглед по златния илански пейзаж, по странното, но галещо окото синьо-зелено на растителността — дълбок нюанс, почти като цвета на Риш, когато й е много студено, — по просторното, сияйно, разяждащо кожата море.

— Е, все някого трябва да пращат и на такива места — каза замислено.

— Ще е свързано с много пътуване. Възлени скокове и прочие.

— Е, да, но няма да е толкова често. Веднъж на две-три години. Все ще издържа някак. А и така ще сме далеч от… и от *двете* си семейства.

— Това звучи доста приятно като перспектива, да.

Всичко това обаче беше проблем за друг ден, реши Иван. Когато животът и шансът ти дават идиличен ден като днешния, ден пълен с

обещания, би било проява на черна неблагодарност да не му обърнеш нужното внимание.

Иван плъзна босия си крак по стъпалото на Тедж. Време беше да благодари на съдбата.

Издание:
Лоис Макмастър Бюджолд. Сделката на капитан Ворпатрил
Американска, първо издание
Превод: Милена Илиева
Редактор: Иван Тотоманов
Художествено оформление на корица: „Megachrom“
Компютърна обработка: Веселина Симеонова
Печат: „Полиграфюг“ АД — Хасково
Формат: 84/108/32
Печатни коли: 35
ИК „Бард“ ООД — София, 2012 г.
ISBN: 978-954-655-333-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.